

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

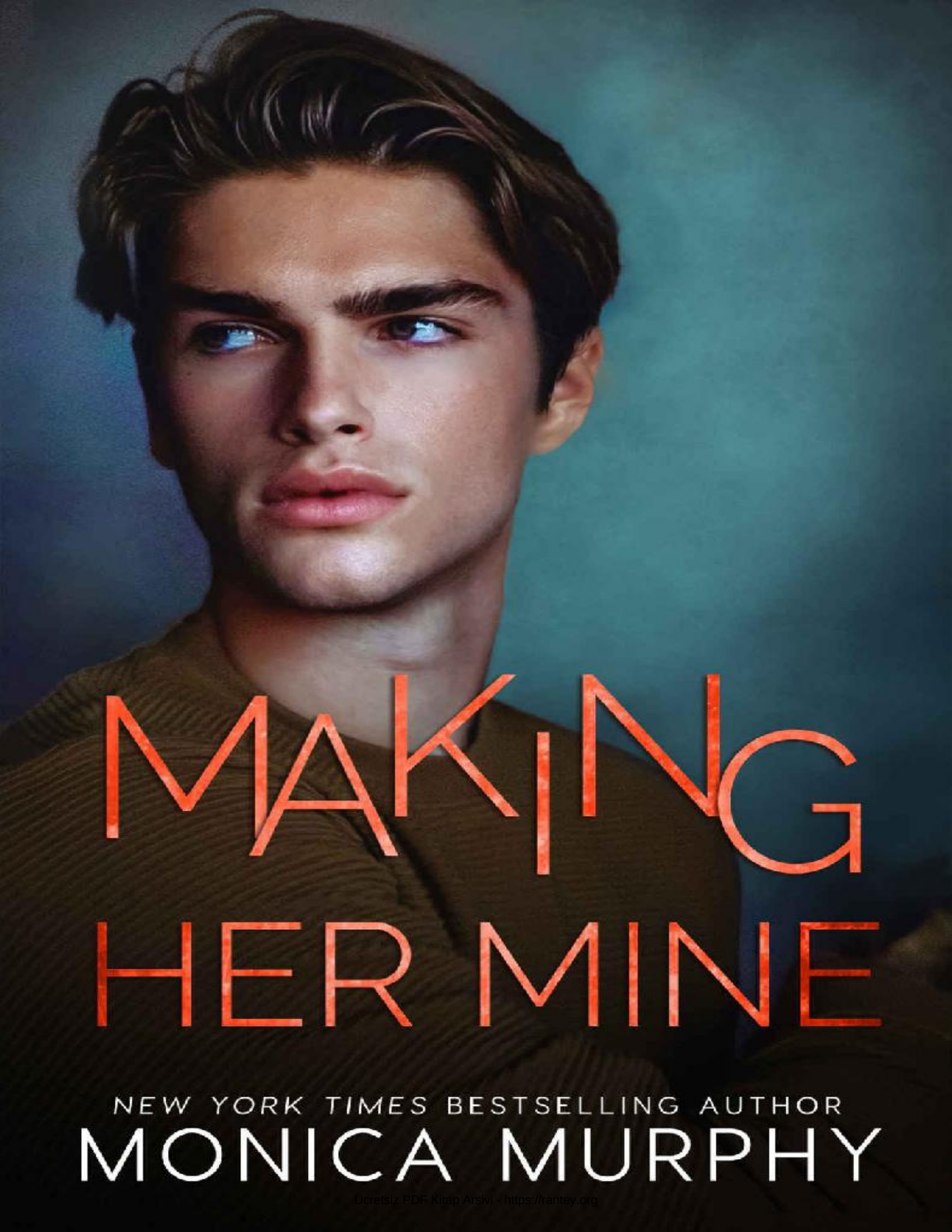
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MAKING HER MINE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
MONICA MURPHY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ONU BENİM YAPMAK

MONICA MURPHY

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, bilgi depolama ve Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan erişim sistemleri.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı: Hang
Le byhangle.com
Fotoğrafçı: Marq Mendez

Editör: Rebecca, Fairest Reviews Editing Services
Düzeltilen: Sarah, All Encompassing Books

OYUN LİSTESİ

"AUGUST IS A FEVER" - ella jane
"West Coast Love" - Emotional
Oranges "7 Things" - Miley Cyrus
"Dancing With Our Hands Tied" - Taylor Swift
"The Jackie" - Bas, J. Cole, Lil Tjay
"Your Love" - The Outfield
"Jade" - Monsune
"Alo?" - Clairo, Rejjie Snow "California"
- Berhana
"Aşkım" - Maye

MAKING HER MINE çalma listesinin geri kalanını burada bulabilirsiniz: <https://spoti.fi/3ILK3YK>

İÇİNDEKİLER

Önsöz Bölüm

1 Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Sonsöz

Teşekkür Ayrıca

Monica Murphy Yazar

Hakkında

PROLOGUE

Beck

YEDİNCİ SINIF.

"YÜRÜ! YÜRÜ! GOOOOO, BIG BLUE!"

Tezahürat ekibi bu sözleri söylemeye devam ederken, onlara konsantre oluyorum, seslerinin tınısı, tribünlerdeki kalabalığın kükremesi beni ateşliyor. Futbol oynarken kendimi bir şeyin parçasıymışım gibi hissediyorum. Özel bir şeyin, önemsedığım bir şeyin ve diğer herkesin de önemseddiği bir şeyin.

Bu sezon tüm maçlarımızı kazandık ama bugünkü maç çok zordu. Bu takım daha büyük. Daha güçlü.

Daha korkutucu.

Sahaya çıkmak üzereyken babam formamın arkasından tutup beni durdurdu.

"Orada kendine dikkat et, evlat." Bakışları, tüm ifadesi ciddi. "Onlar büyük. Senden daha büyükler."

Aynı zamanda koçlarımızdan biri olan babamla yüzleşmeden önce sahada olan rakip takımın hücum hattını kontrol ediyorum. Genelde bana bu tür şeyler söylemez. Sahada benim için endişelenmez. Bana her zaman sahada kendi başımın çaresine bakabileceğimi söylerdi ve bu doğru. Hiçbir şey beni durduramaz. "Beni korkutmuyorlar."

Bakışları tarlaya dönerken dudakları düz bir çizgi oluşturuyor, kaşları iniyor. "Sadece dikkatli ol."

Sahaya koşup savunma yan hakemi olarak pozisyon alırken sözleri kafamda yankılanıyor. İkinci çeyrekteyiz ve sadece beş dakikamız var ama korkmuyorum. Karşımdaki, benim iki katım olduğuna yemin ettiğim adama bakarken bile. Gençler ligimiz yedinci ve sekizinci sınıflardan oluşuyor ve babam haklı, rakip takımdaki sekizinci sınıf öğrencilerinin çoğu iri yarı.

Okulumda boyuma göre iriyim ama daha yedinci sınıftayım. Bu adamlar resmen erkek gibi görünüyorlar.

Rakip takımdan bir adam bana "Seni paramparça edeceğim, seni küçük pislik" diye mırıldandı.

Vay be. Sahada sürekli saçma sapan konuşuyoruz ama daha önce hiç kimse benim için geldiğini söylememişti.

Onu görmezden geliyorum. Babam her zaman en iyisinin bu olduğunu söylerdi. Ağabeyim Jake de öyle diyor ama o kim oluyor da konuşuyor? O tam bir boşboğaz ve sürekli kavga çıkarıyor. Annemle babamın benim etrafta olduğumu bilmedikleri zamanlarda onun hakkında konuştuklarını duydum. Jake'in öfke sorunları olduğunu söylüyorlar.

Ben değilim. Ben sakın Callahan'ım. Onlara sorun çıkarmayan. Anlaşılabilir ama korkusuz.

Dakikalar gibi gelen bir süre boyunca birbirimize bakıyoruz ama muhtemelen sadece saniyeler. Kalbim hızla atmaya başlıyor ve zihinsel olarak ona yavaşlamasını söylüyorum. Nefes alışım hızlanıyor ve işaretleri fark ediyorum.

Astım krizinin eşiğindeyim.

Şimdi olmaz, diyorum bedenime, derin bir nefes almaya çalışarak. Çok küçükken astım krizleri geçirirdim ama geçen kış strep kapıp nefes alamadığımdan beri hiç geçirmedim. Bu annemin en büyük korkusu. Babam her zaman ona iyi olduğumu söyler. Sağlıklıyım. Futbol için yaratılmışım, doğal bir sporcuyum.

"Astımım var," diye vurgulardı hep, babamdan suçlu bir bakış alırdı.

Bunun beni sevdiğim oyunu oynamaktan alıkoymasına izin vermeyi reddettim. Futbol benim kanımda var. Babam NFL'den Super Bowl kazanan bir oyun kurucu olarak emekli oldu ve erkek kardeşim ile kayınbiraderlerimin ikisi de şu anda profesyonel olarak oynuyor. Bu benim ailemin bir parçası.

Bu benim bir parçam.

Oyun başladı ve hiç düşünmeden, beni parçalayacağını söyleyen çocuğun üzerine atılıyorum. Sağ omzumu kaydırıyorum ve ona çarpıyorum, vücudunu tam olarak açmadan ve beni engellemeden hemen önce bir hırıltı kaçıyor.

Aynı anda, takımındaki başka bir oyuncu bana çarpıyor ve beni doğrudan yere gönderiyor.

Sırt üstü yatıyorum, mavi gökyüzüne bakarken boğazımdan boğuk bir ses çıkıyor. Nefes almaya çalışıyorum ama sanki hiçbir şey olmuyor. Ciğerlerim acı verecek kadar sıkışıyor ve nefes alamıyorum.

Nefes alamıyorum.

Düdükler çalıyor ve tribünlerin bizim tarafındaki insanlar yuh alıyor. Beni tehdit eden kişi gülerken babamın bağırdığını duyuyorum.

"Al bakalım, küçük Callahan," diyor pislik, kaval kemiğime tekme atıp kasılarak

uzaklaşmadan hemen önce. Tribünlerdeki kalabalık yuhalıyor ve ısıklarla

hoşnutsuzluklarını dile getiriyorlar.

Hava ciğerlerime doluyor ve göğsüm sıkışıyor. Tüm vücudum karıncalanmaya başlıyor ve ani baş dönmesiyle savaşımaya çalışarak gözlerimi kapatıyorum. Hareket bile etmiyorum.

Neden başım dönüyor?

Paniğim artarken boğazım sıkılıyor. Bu hissi tanıyorum ve geçmişteki astım sorunlarım yardımcı olmasa da, sorun bu değil.

Nefesim kesildi.

Babam yanımda diz çöküyor, endişeli bakışları benimkilerle buluşuyor. "İyi misin Beck?"

Dudaklarım aralanıyor ama hiçbir kelime çıkmıyor. Sadece kısık bir inilti. Başımı

sallamaya çalışıyorum ama titremeye dönüşüyor. Hayır. İyi değilim.

"Bir doktora ihtiyacımız var!" Babamın sesindeki panik açıkça belli oluyor, bu da nefes almamı daha da zorlaştırıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi yutkunmaya zorluyorum ama işe yaramıyor.

Sanki ciğerlerim felç olmuş gibi ve gerçek kelimeleri oluşturmak için her şeyimi

harcıyorum. "Nefes alamıyorum," diye kekeliyorum, kendimi aptal gibi

hissediyorum.

"Sakin ol, evlat. İyileşeceksin. Başka bir yerin incindi mi?" Bana dokunmaya korkuyor gibiydi. Muhtemelen yaralı bir şeyi hareket ettirirse daha da kötüleştirebileceğinden endişeleniyor.

Bir ses çıkarıyorum, karnım ağrıyor. Ciğerlerim yanıyor. Nefes aldığımı biliyorum, yoksa bunların hiçbirini yaşıyor olmazdım. Bayılmış ya da ölmüş olurdum.

Bu düşünce her şeyi daha da kötüleştiriyor.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, vücudumdan kaçmaya çalıştığından eminim. Oturmaya çalışıyorum, kaskımın kayışını kaşıyorum, çünkü çok sıkı geliyor ve çekiştirerek ses çıkarıyorum.

Babam ellerimi savuşturup kaskımı çıkarıyor ve sanki sonunda yarı düzgün bir nefes alabiliyorum.

"İyi misin?" Ayağa kalktığımda babam elini başımın arkasında gezdiriyor. Etrafıma bakıyorum, takım arkadaşlarımın sahanın çeşitli yerlerinde diz çökmüş, benim kalkmamı beklediklerini görüyorum. Annem artık tribünde değil. Onun yerine, tribünleri sahadan ayıran tel örgünün arkasında duruyor, elleri bel hizasındaki bariyerin tepesini tutuyor, yüzünden endişe okunuyor.

Amigo takımının arkasında duruyor ve Addison Douglas'ı kız sırasının ortasında, beni dikkatle izlerken görüyorum. Dudakları ayrılmış, at kuyruğundan kaçan siyah saç telleri yüzüne doğru savruluyor.

O tanıdık yüze odaklanıyorum. Güzel bir kız. Arkadaşım. Geçen yıldan beri gizli aşkım. Addie'den ne kadar hoşlandığımı kimse bilmiyor, buna Addie'nin kendisi de dahil.

Ona göre ben sadece Beck'im. Onun arkadaşı.

Babam yavaşça ayağa kalkmama yardım ederken gözlerim ondan hiç ayrılmıyor. Topallayarak sahadan çıkmama yardım etmeye devam ederken, tüm kalabalık cesaret verici alkışlar patlatıyor ve takım arkadaşlarım da ayağa kalkıyor, saha kenarına geldiğimde etrafımı sarıyorlar. Hepsi bana iyi olup olmadığımı soruyor.

pratik olarak aynı zamanda, beni eziyor.

Başımı sallıyorum ama başka bir şey söylemiyorum. Çok utanıyorum. Ciğerlerim hâlâ yanıyor. O çocuğun omuzluğuyla karnıma vurduğu yerden karnım ağrıyor. Bana çarptığında tüm ağırlığını omzuna vermişti. O herifler büyüktü. Tıpkı söz verdiği gibi beni biçtiler.

Koçlarım benim için telaşlanıyor ama ben onlara iyi olduğumu söylüyorum. Sadece yedek kulübesinde oturup görünmezmişim gibi davranmak istiyorum.

"Beck."

Annemin yaklaştığını görmek için omzumun üzerinden bakıyorum ve bir şekilde dağılıyorum. Bu da aşağılamanın başka bir seviyesi.

Ama elimde değil. Bu beni korkuttu, hiçbir şeyden korkmadığımı söylediğimde.

Yanımdaki banka oturuyor ve kendini tuttuğunu, bana kocaman sarılmak istediğini bildiğim halde omzumu ovuşturduğunu söyleyebilirim. Annemin bana sarılıp her şeyin yoluna gireceğini söylemesini çok istiyorum ama ben on üç yaşındayım. Anneme ihtiyacım yok.

Yine de, içten içe hala öyle hissediyorum.

Saatler ilerliyor ve devre arası. Amigo takımı sahaya çıkıp gösteri yapmak üzere ve ben genellikle izleyemiyorum çünkü takım son bölgede toplanıyor ve koçlarımız bize bir konuşma yapıyor.

Ama bu sefer yedek kulübesinde kalmama izin verdiler ve Addie'nin performansını izleyebildim.

Popüler bir şarkıda dans ediyorlar ama o kadar da iyi değiller. Addie o kadar uzun ki hareket ederken biraz garip davranıyor, özellikle de uzun kolları ve bacaklarıyla.

Ama tüm dans boyunca yüzünde bir gülümseme var ve bir gösteri yapmak için düzene girdiklerinde, tam arkada, havaya fırlattıkları kızı görüyor.

"Addie orada iyi görünüyor, ha?" Annem her şey normalmiş gibi konuşmaya devam ediyor.

Annemle birlikte bankta otururken, bir bebek gibi, hala tam bir nefes almak için mücadele ediyorum.

Amigo takımı sonunda bitirip sahayı terk ediyor, ellerinde metalik ponponları, sınıfımdaki kızlar yanlarından geçerken bana gülümsüyorlar, Addie de dahil.

"Hey, Beck. İyi misin?" diye soruyor tatlı sesiyle.

Önümüzde durdu, geniş gülümsemesi güneş kadar parlaktı. "Ben iyiyim," diye isteksizce itiraf ediyorum.

"Bu adamlar size çok sert vuruyor. Hepsini gördüm." Gülümsemesi soluyor.

"Nefesiniz kesildi mi?" Başımı salladım.

Yüz ifadesi sempatikleşiyor. "Bunu daha önce de yaşadım. En kötüsü de bu."

"Evet." Omuz silkiyorum.

Gülümsemesi yeniden belirir. "Oyunun geri kalanı için iyi şanslar!" Ponponlarını sallıyor ve koşarak uzaklaşıyor.

"Çok iyi biri. Addie'yi hep sevmişimdir," diyor annem o gittikten sonra.

"Hı hı."

"Siz hâlâ konuşuyor musunuz? Eskiden oyun oynadığınız zamanları hatırlıyorum."

"Oyun randevuları için çok yaşıyım," diye mırıldanıyorum, beni küçük bir çocuk gibi hissettirmesinden nefret ediyorum. "Biliyorum." Annem bana doğru eğiliyor.

"Sadece ikinizin eskiden çok yakın olduğunuzu söylüyorum."

"Artık değil." Sayılır, ama tam olarak değil.

"Boyu çok uzuyor," diye devam ediyor annem, "ve çok da güzel."

"Sanırım." Annemin yüzümü görmesini istemediğim için başımı eğiyorum.

Beni hep çözüyor. Ve Addie hakkında ne hissettiğimi bilmesini istemiyorum. Bu çok utanç verici olur.

"Hey, şimdi oldukça iyi nefes alıyor gibisin." Annem sesini alçaltıyor. "İnhalerine ihtiyacın var mı?"

Öfkeyle başımı sallıyorum. "Lütfen onu bana verme. Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim."

Bana yönelttiği şüphe dolu bakış beni rahatsız ediyor ve başımı çevirip bir kez daha amigo takımını kontrol ediyorum.

Bakışlarım her zamanki gibi Addie'ye odaklandı.

Gülümsüyor, gözlerimiz kilitleniyor ve bana hızlı bir el sallıyor. Ben de aynısını yapıyorum, arkamı dönüp sahaya bakmadan önce elimi kaldırıyorum. Dudaklarım hafif bir gülümsemeyle kıvrılıyor, derin bir nefes alırken rüzgâr saçlarımı savuruyor.

O iki pislik beni yere serdiğinden beri aldığım ilk gerçek nefes.

Sanırım inhalerime ihtiyacım kalmadı.

Addie Douglas'ın gülümsediğini görmeye ihtiyacım vardı.

BİR

ADDIE

SON SINIFTAN ÖNCEKİ YAZ SONU.

Gece diğer geceler gibi başladı. İşten saat sekizde, güneş battıktan hemen sonra çıktım. Eve gidip hızlıca bir duş almayı düşündüm ama bunun muhtemelen çok uzun süreceğini fark ettim. Ya ben daha oraya varmadan partide bir şey olduysa?

Hiçbir şeyi kaçırmak istemedim. Bu gece olmaz.

Bunun yerine arkadaşlarım Emma, Tori ve Lexi ile birlikte markete gidip atıştırmalık bir şeyler aldık. İçkiyi başka biri getiriyordu, bu yüzden endişelenmemize gerek yoktu. Arabamın bagajını birkaç yastık, battaniye ve hatta bir uyku tulumuyla doldurmuştum bile. Tamamen hazırlıklı gelmeyi severim.

Küçük bir kasabada yaşıyoruz, bu yüzden parti yapacak çok fazla yer yok. Yaz aylarında yerel göl turistlerle doluyor, bu yüzden oradan uzak duruyoruz. Ayrıca çoğumuz orada çalışıyoruz, mesela ben. Mitchell's Landing'deki çeşmede neredeyse tam zamanlı çalışıyorum ve vardiyam bittiğinde yapmak istediğim son şey gölde takılmak oluyor. Neden çalıştığımız yerde arkadaşlarımızla parti yapmak isteyelim ki?

Hayır, teşekkürler.

Bunun yerine, Bayshore Yolu'na, ormanın derinliklerine, havanın daha serin ve yükseltinin daha fazla olduğu yere gidiyoruz. Çok daha az insanın olduğu ve şerif yardımcılarının bizi rahat bıraktığı bir yere. Orada pek kimsenin bilmediği ücra kamp alanları var ve bizim liseden -hatta rakip liseden- biri neredeyse her hafta sonu bir partiye "ev sahipliği" yapıyor. Lisemdeki üst sınıflar hep böyle yapardı ve biz de bu geleneği sürdürüyoruz.

Bu gece, Beck Callahan ev sahipliği yapıyor.

Ve orada olacağımdan emin olabilirsiniz.

Yıllardır birbirimizle flört ediyoruz, aramızda bir şey olduğundan değil. Birbirimize karışık mesajlar gönderiyoruz ve belki bazı açık sözlü, her şeyi ortaya döken mesajlar da gönderiyoruz, ancak hiçbir zaman harekete geçmedik. Bunca yıl boyunca aramızdaki seyleri "sadece arkadaş" bölgesinde

tuttuk. Aramızdaki bu dile getirilmeyen çekim ortaokulda başladı. Ben hep korktum.

Çünkü Beck'i bir arkadaş olarak görüyorum ve arkadaşlığımızı mahvetmek istemedim.

Beck'in komik, zeki ve atletik olan muhteşem, ateşli bir arkadaşım olduğundan bahsetmiş miydim?

Evet, Beck Callahan sınıfımızın en seksi, en popüler çocuğu.

Bende ne buluyor?

Görünüşe göre bir şey var çünkü dediğim gibi, özellikle geçen yıl birbirimizle flört ediyorduk. Yine de küçük bir sorun vardı.

İki küçük sorun.

Bir kız arkadaşı vardı, hala da var aslında.

Benim de bir erkek arkadaşım vardı.

Ben hilekar değilim. Beck de yle. Geçen sonbaharda bir partide tuvalette neredeyse pşyorduk ama yarıda kesildi ve bir şey olmadı.

Tanrı'ya şükür. Bunu yapmaya tamamen hazırdım ve eminim o da hazırdı. O zamandan beri aramızdaki hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Arkadaşlığımız sarsıntılı ve mesafelerle doluydu ve ben bu ayrılıktan yararlanarak kendimi Jonah ile olan ilişkime verdim.

Eski erkek arkadaşım.

Başlarda aramız çok iyiydi. Jonah komik biriydi. Beni güldürüyordu, birçok ortak noktamız vardı, bu da birbirimizle sohbet edebileceğimiz anlamına geliyordu ve arkadaşlarım onu gönülden kucakladı.

Ama o bando takımında ve bando takımının bir parçası ve yemin ederim, bando takımındaki çocuklar birbirlerine sıkı sıkıya bağlılar, bu da Jonah'la çıkmaya başladığımda bana bir tür davetsiz misafir gözüyle baktıkları anlamına geliyor. Arkadaşlarının hiçbiri -ki hepsi de bandodaydı- benden pek hoşlanmıyordu. Kabul edilmek için çok abalıyormuşum gibi hissediyordum ve bundan nefret ediyordum.

Sonunda birbirimize sinirlenmeye başladık. Küçük şeyler beni rahatsız ediyordu. Ona mesaj atmak için acele etmiyordum. Söyleyecek şeylerim tükeniyordu ve o da tükeniyordu. Arkadaşlarıyla benden daha fazla vakit geçiriyordu ve ben üzülüyordum. Ta ki ben ondan ayrılana kadar, üçüncü sınıfın sonunda. O da itiraz etmedi ya da onunla kalmam için beni ikna etmeye çalışmadı.

Yunus'un da işi bitmişti.

Onunla birbirimizi okşadığımız ağır öpüşme seansları dışında pek bir şey yapmadığım için minnettarım. Bir keresinde ona el işi yapmış olabilirim.

Tamam, "olabilirdi" diye bir şey yok. Ona kesinlikle elimi verdim ve bu çok garipti ve kendimi tamamen beceriksiz hissettim. Çok ısrarcıydı ve gerçekten oral seks istiyordu ama ne kadar yalvarsa da pes etmedim.

Ve yalvardı.

Tamam, tekrar ediyorum, *gerçekten* yalvardı, çünkü erkekler bazen çaresiz cinsel yaratıklar oluyorlar ve kendilerine engel olamıyorlar. On dört yaşındayken bir erkeğin bana çıplak dokunmasına izin vermeyi hayal bile edemezken annem bana böyle söylemişti.

Dürüst olmak gerekirse, bana çıplak dokunmayı düşündüğüm tek erkek Beck Callahan.

Belki de arkadaştan öte bir şey olabileceğimize hiç inanmamış olmamın yardımı dokunuyordur. O benim ligimin dışında. Benim evrenimin dışında. Benden daha iyi olduğunu düşündüğümünden ya da kibirli bir pislik gibi davrandığından değil. Okulda bunlardan çok var ve Beck'in ukala bir pislik gibi davranmak için her türlü nedeni var.

Ama öyle değil. O iyi bir çocuk. Okulda başarılı olan, akranları, öğretmenleri ve fakülte tarafından sevilen, mükemmel bir futbolcu olan ve gerçekten çok çekici olan mükemmel, tam bir Amerikan çocuğu. Erkekler onunla arkadaş olmak, kızlar da kalbini kazanmak istiyor. Her zaman dikkatini çekmek isteyen o kadar çok insan var ki, benimle birlikte olmak istemesine imkan yok. Seçebileceği çok fazla seçenek var ve ben asla onlardan biri olamam.

Her zaman kendime sakladığım küçük bir sır var ve bunu en yakın arkadaşım Emma bile bilmiyor. Bu büyük bir sır ve kendime itiraf etmekten pek hoşlanmıyorum.

Jonah ve ben öpüştüğümüzde, bu... güzeldi, ama hiçbir zaman gerçekten bir kıvılcım hissetmedim. Jonah iyi öpüşen biriydi, gerçi onu kıyaslayabileceğim çok fazla kişi yok. Ama aramızda hiçbir zaman gerçek bir kimya olmadı, en azından benim açımdan. Onu gördüğümde hemen üzerine atlamak istemedim, Emma da şu an peşinde koştuğu çocuğa karşı hislerini böyle tanımlıyor.

Şimdiye kadar hissettiğim tek kıvılcım -ve tekrar söylüyorum, bunu kimseye söylemedim- Beck'leydi. Beck ve onun tatlı gülümsemeleri.

Beck ve bana her zaman "Adds" demesi. Beni izlemesi.

Söylediği şeyler.

Kendimi mümkün olan her şekilde aşağılık hissetmeme neden olan bir kız arkadaşı var, çünkü o benim asla olamayacağım her şey. Sasha Rodriguez bizden bir yaş büyük ve çok güzel. Parlak kahverengi saçları ve iri kahverengi gözleri var. Gören herkesin gözlerini kamaştıran bir gülümseme. Gizliden gizliye imrendiğim atletik ama kıvrımlı bir vücut - kabul edelim, Sasha'nın pek çok özelliğini kıskanıyorum. Zeki ve popüler ve herkes ona saygı duyuyor. Aynı zamanda dengeli ve çok başarılı. Başka bir deyişle, benim gibi bir kız için tam bir hedef.

Aynı zamanda iyi biri - kıskanç bir sürtük gibi görünmeden kimse Sasha hakkında kötü bir şey söyleyemez. Ben de dahil olmak üzere herkese karşı naziktir. Birinci sınıftan beri onunla liderlik yapıyorum ve her zaman iyi anlaştık.

Kampüsteki çift *onlardı*, sanki bir filmde fırlamış gibiydiler. Birbirlerine doğru çekilen iki güzel insan. Tabii ki, birlikte olduklarında anlamlıydılar. Beck'le çıkmaya başladığında ondan nefret etmek

istedim ama edemedim. Cinderella ya da Bambi'den nefret etmek gibi. En tatlı kızdan nefret edemezsiniz.

Disney yaratıkları.

UC Davis'e kabul edildiğinde, Sasha ve Beck arasındaki ilişkiler gözle görülür bir şekilde değişti. Sasha üç saat uzaklıktaki okula gidecek, Beck ise hâlâ burada olacak. Yorucu futbol programı yüzünden birbirlerini çok fazla göremeyecekler. Eminim ders programı da onu meşgul edecektir. Birbirleri olmadan farklı şeyler yaşayacaklar ve ilişkilerini nasıl sürdürebileceklerini bilmiyorum. Mümkün ama kolay olmayacak.

Eğer ilişkileri ciddiye, birbirlerini gerçekten seviyorlarsa, o zaman bunu yürütebilirler. Ama yürütecekler mi?

Beck ve Sasha'nın seks yapıp yapmadığını merak etmeden duramıyorum. Yani, hadi ama. Sasha muhteşem ve Beck de öyle ve ikisi de hormonlarla dolu, bu yüzden tahmin ediyorum ki bu kocaman bir evet. Büyük olasılıkla bunu yüzlerce kez yapmışlardır ve Beck ona her baktığında bir kıvılcım hissettiğini garanti edebilirim. Ayrıca, bir yaş daha büyük. Muhtemelen bazı insanlar kadar korkmuyordur.

Benim gibi.

Jonah özellikle ilişkimizin sonlarına doğru bunun için zorladı ama ben hep hayır dedim. Bekâretimi ona vermek bana doğru gelmiyordu. Onu önemsiyordum ama ona *aşık* değildim. Ve Jonah'tan bahsetmişken.

"Aman Tanrım, işte eski sevgilin," diyor Emma nefesinin altından, tam da biz marketin atıştırmalık reyonundan çıkarken.

Ne dediğini duyuyorum ama sanki ona çarpana kadar hiçbir şey anlamamış gibiyim. "Ah, pardon. Uh, hey."

Tanrım, eski sevgilimle markette neredeyse karşılaşacak olan kişi ben olurdum - o başka bir kızla birlikteyken. Aşağılayıcı.

"Hey." Kolunu Serena Lewiston'ın omuzlarına dolamış. Onunla aynı grupta. Sevimli bir kız. Gözlük takıyor. Gerçekten kısa boylu, açık kahverengi saçları omuzlarını aşıyor ve parlak bir gülümsemesi var.

Şu anda Jonah'da yönetmenlik yapıyor.

"Nasılsınız?" Sanki eski, sevdiğim bir arkadaşına rastlamışım gibi hafif ve havadar bir sesle soruyorum.

Emma dirseğiyle kaburgalarım sertçe vuruyor ama onu görmezden geliyorum. Neden eski erkek arkadaşım la hoş bir sohbet yapmayayım ki?

"Ben iyiyim. Aslında harikayım." Serena'nın omuzlarını sıkıyor ve Serena sonunda bakışlarını onun yüzünden ayırıyor...

Bana alaycı bir bakış gönderdi, gülümsemesi

hızla soldu. Onu kabul etmiyorum.

Ve o da beni tanımıyor.

"Güzel. Harika." Başımı sallıyorum ve aptal gibi gülümsüyorum, bu da Emma'dan bir

yumruk daha yememe neden oluyor. "Bu gece Bayshore'a gidiyor musunuz?" Jonah,

Serena'yla birlikte bizden ayrılmaya başlarken soruyor.

"Belki! Gerçi daha iyi beklentilerimiz olabilir," diye cevap veriyor Emma benim yerime, uzaklaşırlarken neredeyse onlara bağıyor.

"Bunu neden söyledin?" Kulak misafiri olmadıklarında, kollarımda tuttuğum çeşitli cips paketlerine bakarak bıkkın bir şekilde soruyorum. Gülünç görüldüğüme eminim. Mitchell's Landing tişörtüm ve dondurmayla lekelenmiş kirli siyah şortumla işten çıktığım için hâlâ biraz dağınığım.

"Çünkü yeni grup fahişesiyle orada durup onu resmen yüzünüze vururken yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeden nefret ediyordum," diyor Emma, tüm kasaları geçip doğrudan kasaya yönelirken öfkeli bir şekilde. "O ikisinin sikiştiğini biliyorsun," dediğinde yüzümü buruşturarak peşinden gidiyorum.

Umarım kimse Emma'nın bunu söylediğini duymamıştır.

"Serena bir fahişe değil. O iyi biri. Biyoloji birinci sınıfta laboratuvar partnerlerimden biriydi." Diğer arkadaşımızı bulmak için dükkâna göz gezdiriyorum. "Tori'yi beklememiz gerekmez mi?"

"Buralarda bir yerde. Onun için endişelenmeyin. Bize mesaj atar." Emma umursamaz bir tavırla elini sallıyor ve pek de fazla olmayan alışverişlerini saymaya başlıyor. "Serena da *tam* bir sürtük. Sence de yapmıyorlar mı?"

Ona cevap vermeden önce Jonah ve Serena'nın yakınlarda olup olmadığını görmek için omzumun üzerinden bakıyorum. "Hiçbir fikrim yok."

"Aslında eli onun memesindeydi, bu yüzden evet olduğunu tahmin ediyorum." Emma banka kartını cüzdanından çıkarır ve kart okuyucuya yerleştirir. "Erkekler. Çok gülünçler."

"Benim adıma bu kadar kızgın olmanı seviyorum ama kiminle olduğu ya da ne yaptıkları gerçekten umurumda değil." Ve bunda ciddiyim.

Gerçekten mi?

Aslına bakarsanız, şu anda Jonah ve Serena ile karşılaştıktan sonra duygularımı değerlendiriyorum ve şunu fark ediyorum... tamam iyi. Onları birlikte görmek, birbirlerine asılıp durmaları beni biraz rahatsız etti.

Ama ağlamak ya da çıldırmak istememe yetecek kadar değil.

Bana *saçmalık* diyen bir bakış gönderdi. "Lütfen. O seni seks için zorlayan ve sen ona vermeyince hemen kaçıp bunu yapacak başka birini bulan bir pislik."

Ouch. Yani, Emma haksız değil.

"O benim hayatımın aşkı değildi." Emma yolumdan çekiliyor, böylece ben de cips paketlerimi tarayabiliyorum. Acaba Jonah ve Serena bunların hepsini yiyeceğimi mi düşündüler, oysa planım kesinlikle bu değildi. "Ondan ayrılmak da o kadar zor olmadı."

"Sen ağladın. Hem de çok," diye hatırlatıyor bana."Yani evet, biraz zor oldu."

Banka kartımı çıkardım ve eşyalarımın parasını ödedim. "Her neyse. Artık bunu ve onu aştım."

"Güzel." Cüzdanımı bir kenara koyup cips paketlerimi toplarken sırtıyor. "Hadi sana odaklanacak yeni bir çocuk bulalım. Bu gece."

Yavaşça başımı sallıyorum, Tori'nin onu beklememiz için bağırdığını duyduğumuzda ikimiz de duruyoruz. "Hayır teşekkürler, yeni bir erkek arkadaş aramıyorum."

Bu gece Beck'in ilgisinin tadını çıkarmak isterdim ama muhtemelen Sasha ile çok meşgul olacak. Ayrıca, ev sahibi olduğu için herkes onunla konuşmak isteyecektir. Artık son sınıftayız ve o kampüsteki en büyük adam.

Eminim bu gece bir sürü insan onun etrafında olacak. Muhtemelen merhaba diyecek kadar yaklaşma şansım bile olmayacak.

"Oh, hadi ama. Bu bizim lisedeki son yılımız." Emma yaklaşan Tori'ye dönüyor. "Son senemizde bir erkek arkadaş istemiyor musun?"

Hepimiz dükkândan çıkmaya başlarken Tori, "Kesinlikle evet," diyor. "Bu her on yedi yaşındaki kızın hayali değil mi? Son sınıfın tamamında kolunda sevimli bir çocuk? Tüm etkinliklere birlikte gidebileceği biri? Birlikte fotoğraf çektirebileceği biri?"

Tori sosyal medyayla yaşayıp sosyal medyayla ölüyor, bu yüzden söyledikleri beni hiç şaşırtmadı. "Sadece eğlenceli bir son yıl geçirmek istiyorum. Bunun içinde bir erkek varsa ne âlâ. Olmasa da olur."

Arabama yaklaşırken Emma ve Tori birbirlerine bilmiş bir bakış gönderiyorlar.

"Her neyse," diyor Emma, ben ona bakınca gözlerini devirerek. "Kendine bunu söylemeye devam et."

Gülüyorum, zihinsel olarak onun sözlerini fırçalıyorum. Beni üzmesine izin vermeyeceğim ve niyetinin bu olmadığını biliyorum. O sadece beni kolluyor ve ben de bunu takdir ediyorum. "Bu gece sadece rahatlamak ve eğlenmek istiyorum."

Emma, "Bu yaz çok çalıştın," diye dikkat çekiyor.

"Biliyorum. Ve nasıl görüldüğüm ya da ne söylediğim konusunda endişelenmek istemiyorum çünkü rastgele bir adamla konuşmaya çalışırsam tam olarak böyle olacak." Anahtarsız uzaktan kumandayla kapıların kilidini açıyorum ve sürücü koltuğuna geçiyorum. Emma yolcu koltuğuna, Tori de arkaya geçiyor.

Kapılar kapanıp motoru çalıştırdığım anda Tori kendini tutuyor ve kıkırdayarak yana düşüyor.

"Senin derdin ne?" Ona soruyorum, bakışlarımız dikiz aynasında birleşiyor.

"Marketten ne aldığımı görmek ister misin?" diye soruyor.

Emma dönüp ona bakar. "Hiçbir şey almamışsın."

"Haklısın." Dikiz aynasında onun kocaman gülümsemesini görüyorum. "Ben yapmadım."

İçimi tuhaf bir his kaplıyor ve park ettiğim yerden o kadar hızlı çıkıyorum ki, lastikler gıcırıyor ve kızların da gıcırdamasına neden oluyor. "Sakın bana bir şey çaldığını söyleme."

"Peki tamam. Ben içmedim." Tori büyük boy çantasını karıştırıp bir şişe ucuz votka çıkardı. "Ben, uh... bunu çıkarken aldım."

"Aman Tanrım!" Emma yüzünde kocaman bir gülümsemeyle

alkışlamaya başladı. Ben inledim. "Yakalanmadığın için şanslısın."

"Kimse bana dikkat etmiyordu. Şişeyi çantama atmak o kadar kolaydı ki neredeyse inanamayacaktım." Tori omuz silkiyor. "En azından bu gece parti yapmak için sadece kendimize ait bir şeyimiz var."

Tori şişeyi ona uzattıktan sonra Emma şişeyi inceleyerek, "Bu ucuz bir şey," diyor. "En azından daha pahalı olanından alabilirdin. Çok daha yumuşak iniyor."

"Çok seçici. Elimdekine şükret," diyor Tori ve hafif bir bakışla şişeyi Emma'dan geri alıyor. "Bu gece içki içecek misin Addie?"

Çoğu zaman yapmıyorum, özellikle de son zamanlarda. Voleybol antrenmanları canıma okuyor ve sezon resmi olarak başlamadı bile. Yine de Tori ve Emma zorlu bir parti gecesinin ardından antrenmana her zaman zinde ve oynamaya hazır bir şekilde geliyorlar. Akşamdan kalma bir şekilde antrenmana gitmek kulağa kabus gibi geliyor.

Ama neyse ki önümüzdeki iki gün antrenmanım yok. Bayshore'da parti yapmak, çoğumuzun geceyi arabalarımızda geçirmesi anlamına geliyor. Bazıları çadır bile getiriyor. Bu, güvende kalmak, sarhoş olmak ve ertesi sabaha kadar araba kullanma konusunda endişelenmemek için mükemmel bir yol.

"Kesinlikle," diyorum başımı sallayarak ve sırtarak, ruh hallerinin beni taşımasına izin vererek.

Şehrin hemen dışındaki kapalı bir restoranın otoparkına çekip üzerimi değiştiriyorum, popomu güzel gösteren bir çift siyah tayt ve birkaç yaz önce sahilden aldığım en sevdiğim kapüşonlumu giyiyorum. Sonra da partiye hazır bir şekilde yola koyuluyoruz.

Bayshore Yolu'na doğru virajlı bir yolculuk yapıyoruz, müzik son ses açık ve arabanın camları kapalı, çünkü dağ havası yukarı çıktıkça daha da serinliyor. Çalan şarkılara hepimiz avazımız çıktığı kadar eşlik ediyoruz ve Tori votka şişesini çoktan açmış, o ve Emma şişeden yudum yudum içiyorlar. Onlara votkayı kaldırmalarını söylüyorum çünkü arabada açık bir kapla yakalanabilirim ama beni dinlemiyorlar.

Bu yoldan çok fazla araba geçmiyor, o yüzden sanırım sorun yok.

Kamp alanına girdiğimizde hava tamamen kararmış oluyor ve belirlenen noktalardan birinde kamp ateşinin küçük titreşimlerini görebiliyorum. Etrafında duran bir grup adam var, hepsi uzun boylu ve geniş ve sadece futbol takımının üyeleri olduklarını varsayabilirim.

Beck de onlarla mı acaba?

Arabadan inmeden önce Tori'ye "Hey, bana bir içki ver,"

diyorum. Sırtarak şişeyi uzatıyor. "Dikkatli ol. Ateşlidir."

şişeyi ondan alıyorum ve yüzümü buruşturarak yudumluyorum. Sonra birkaç yudum alıyorum ve arkadaşlarımla cesaretlendirici tezahüratlarını kazanıyorum.

Şişeyi uzatıp diğer elimi tersiyle ağzımı sildiğimde Emma hayranlıkla, "Şu haline bak," diyor. "Kısa sürede sarhoş olacaksın."

"Amaç da bu zaten," diyorum hafif bir gülümsemeyle, yine de zil zurna sarhoş olmak istemiyorum. Sadece Beck ve Sasha'nın birlikteliğine tanık olmayı kolaylaştıracak hoş bir vızıltı hissediyorum.

Ayrıca Jonah ve yeni kız arkadaşının birbirlerine salyalarını akıtmalarıyla uğraşmak için elime alabileceğim kadar alkol almam gerekiyor.

Arabamdan çıkıyoruz ve yavaşça insan kümelerine doğru ilerliyoruz. Yanından geçtiğimiz bir arabanın yanında duran bir grup var, aralarında esrar dağıtıyorlar. Başka bir grup ise yanlarında getirdikleri sandalyelerde arkalarına yaslanmış, her birinin elinde bir bira kutusu ve kahkahalar içinde başları geriye eğik. Ateşin etrafındaki adamları fark ediyorum, içlerinden biri sitenin girişine bakıyor, ben yaklaştıkça bakışları benimkilere takılıyor.

Ben Beck.

Ve o yalnız. Yanında kız arkadaşı yok.

Hmm.

Bana gülümsüyor ve ben de karşılığında gülümsüyorum, midemde uçuşan kelekleri görmezden gelmeye çalışıyorum.

Beck ve ben birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz. Büyük kardeşlerimiz aynı arkadaş grubunun bir parçası, bu yüzden bizi ilk etapta bir araya getirdi. Ayrıca, aynı sınıftayız ve ilkokul ve ortaokul yıllarının çoğunda aynı sınıflardaydık. Çocukken gerçekten arkadaşlık ve bazen o benim evime gelirdi ya da ben onun evine giderdim.

Ah, Callahan'ların evi. Uzun zamandır oraya gitmedim ama ailesini çok severim. Her zaman çok nazik ve misafirperverler. Kız kardeşim ve kocası Diego ile iyi arkadaş olan kız kardeşi Ava ve erkek kardeşi Jake'i de seviyorum. Lisedeyken birbirlerine sıkı sıkıya bağlı bir gruptular.

Beck'le birbirimize sıkı sıkıya bağlı olduğumuzu söyleyemem. Aynı arkadaş grubunu bile paylaşmıyoruz. Lisede birlikte derslere girdik ve konuşuyoruz. Geçen yıl, bana geldiğinde amacının ne olduğunu merak ettiğim birkaç an oldu.

Ama o Sasha ile birlikte. Ben de bir süre Jonah'la birlikteydim. Hiçbir zaman aynı sayfada olmadık. Hâlâ da değiliz. O kapıldı ve ben bekarım.

Tipik.

Beck arkadaşlarından birine bir şeyler söyledi ve sonra ateşten uzaklaştı. Bize doğru geldiğine eminim.

Bana doğru.

Kıpırdamadan duruyorum, evet, benimle konuşmaya geldiğini fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Bekle bir dakika," diyor Emma, adam gittikçe yaklaşırken sesi alçalıyor. Dikkatini ona vermeden önce bana hızlıca bir bakış gönderiyor. "Merhaba Beck."

Önümüzde durdu, bakışları önce Emma'ya, sonra Tori'ye, en son da bana kaydı. "Selam hanımlar." Gözlerini benden ayırmıyor.

Sanki ben de ondan gözümü ayıramıyorum.

"Merhaba Beck," diyor Tori, bir yudum almadan önce votka şişesiyle ona kadeh kaldırarak. "Bu akşamki parti için teşekkürler."

Kıkırdıyor ve o zengin ses içimde bir yerlerde yankılanıyor. "Geldiğin için teşekkürler."

Bakışları hâlâ benimkilerden ayrılmıyor. Ben de konuşamayan, aşık bir salak gibi ona bakıyorum.

"Buz sandıkları getirdim ve ş u r a d a l a r ." Elini arabasına doğru sallıyor. "Tori'nin votkasından başka bir şey içmek istersen."

Ş u anda söz konusu votka şişesini bebeği gibi kucağında tutuyor ki bu biraz tuhaf.

"Bira, White Claws ve diğer şeyler var. Oh, ve tekila." Beck ellerini ş ortunun ön ceplerine sokarak dikkatini bize geri veriyor. "Siz hanımlar ne isterseniz, başımızın üstünde yeriniz var."

İstediğim pek bir şey yok. Belki sadece onu?

Tamam, evet, hayır. Bunu ona söylediğimi hayal edebiliyor musun? Muhtemelen kıcıyla gülerdi. Sonra gidip Sasha'ya söyler ve benden sonsuza dek nefret etmesini sağlardı.

Sasha'dan bahsetmişken.

"Kız arkadaşın nerede?" Kelimeler ağzımdan çıktığı anda elimi ağzıma kapatabilmeyi dileyerek soruyorum.

Yüz ifadesi değişmiyor ama bakışlarında bir titreşim görüyorum. "Şehir dışında. Hafta sonu için üniversitedeki yeni oda arkadaşlarıyla buluşmaya gitti."

"Eminim UC Davis'e başlayacağı için çok heyecanlıdır!" Tori votkadan büyük bir yudum daha aldıktan sonra fışkırıyor. "Onu özleyeceksin, değil mi Beck?"

"Evet, tabii." Omuz silkiyor, ifadesi donuk. Hiçbir şey belli etmiyor.

Neden sözleri kulağa bu kadar yanlış bir şekilde olumlu geliyor?

"Hadi gel." Emma elimi tutuyor ve yürümeye başlıyor. Onu takip etmekten başka çarem yok, Tori de hemen arkamızda. "Tekrar teşekkürler, Beck."

Ben ona başka bir şey söyleyemeden beni sürükleyip götürüyor ve elimi onun elinden kurtarmak için tüm gücümü harcıyorum. "Bu da neydi şimdi?"

"Aynı soruyu ben de sana sormalıyım." Emma, Beck'in az önce bize bahsettiği üç buz sandığının önünde durana kadar durmuyor. Bana sinsi bir bakış gönderiyor. "Sanırım senden hoşlanıyor."

Gerginliğimi örtmek için kahkahayı patlattım. "Öyle değil."

"Öyle! Her zaman öyledir." Emma soğutuculardan birinin kapağını açıyor. "Neden seninle birlikte olmadığını hep merak etmişimdir."

"Çünkü biz arkadaşız. Onun bir kız arkadaşı var," diye vurguluyorum ve eriyen buzun içine yerleştirilmiş bir Beyaz Pençe'ye uzanıyorum. Kırıp açıyorum ve bir yudum alıyorum. "Ben onun tipi değilim."

"Ne demek istiyorsun?" O da bir Beyaz Pençe alıyor ve içkisini açmadan önce soğutucunun kapağını kapatıyor.

Tori'yi kamp ateşinin yanında bir grup erkekle konuşurken görüyorum, içlerinden biri elindeki votka şişesini çalmaya çalıştığında gülüyor. Beck'in en iyi arkadaşı Dom olduğuna eminim. Tori birinci sınıfın sonundan beri ona aşıktı.

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum, ne söyleyeceğimi düşünürken içkimden bir yudum daha alıyorum. "Aramızda hiçbir zaman bir şey olmadı. Araya hep bir şeyler giriyor ve ben bunu sorun etmiyorum. Sadece arkadaş olmamız gerektiğini düşünüyorum. Ayrıca, tamamen farklı gezegenlerdeyiz."

"Sasha yakında ayrılıyor. UC Davis'e gittiğinde ilişkileri ne kadar sürecek? Beck Callahan bile olsa, hâlâ lisede olan erkek arkadaşıma bağlı kalmayacağımı biliyorum," diyor Emma.

Başımı sallayarak onaylıyorum. Birlikte kaldıklarını hayal bile edemiyorum ama belki de Sasha iyi bir şey yakaladığında anlıyordur. Belki de birbirlerine deliler gibi aşıkırlar. Geçen yıl Beck'le banyoda geçirdiğimiz o zamandan sonra bir daha bana asılmaya çalışmadı. Sanırım Sasha'nın onun için çok önemli olduğunu fark etti ve benimle gizlice dolaşarak onunla olan ilişkisini mahvetti.

Benimle gizlice dolaşmasına izin vereceğimden değil. Ben o tür bir kız değilim. Sasha benim arkadaşım.

"Tamam, belli etme ama fırsatın olduğunda yangında neler olduğunu kontrol et," diye mırıldanıyor Emma.

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Birisi seni izliyor." Emma içmeye devam ederken kendi kendine gülümsüyor.

Kalbim boğazımda, kamp alanının etrafına bakıp birlikte okula gittiğim insanları gözümün önüne getirirken rahat davranıyorum. Son sınıfın yarısı burada, ki okulumuz küçük olduğu için bu çok fazla bir şey ifade etmiyor. Birkaç birinci sınıf öğrencisi ve hatta bu partide işi olmayan birkaç ikinci sınıf öğrencisi de burada.

Yani, gelmelerine kim izin verdi? Bu partide yeni gelen bir ikinci sınıf öğrencisi olsaydım, dehşete düşerdim, şaka değil.

Sonunda ateşin etrafında duran çocuklara bakıyorum ve Beck'i hemen fark ediyorum. O kadar uzun ve geniş ki onu gözden kaçırmak zor.

Bacaklarından başlayıp yukarı, yukarı, yukarı çıkarken bakışlarım onu yiyip bitiriyor. Yüzünü görene ve beni izlediğini anlayana kadar.

Onu kontrol etmemi izliyor.

Aman Tanrım.

Hızla arkamı döndüğümde Emma'nın yüzünde eğlenen bir ifadeyle bana baktığını görüyorum.

"Kızım, şu anda çok açıktın."

Yanaklarım yanıyor. "Beni suçlayabilir misin?" Zayıfça soruyorum.

"Hayır, yapamam. O bir ateş." Gülüyor ve bana doğru bir adım atarak kolunu benimkinin içinden geçiriyor. "Oraya doğru yürüyelim mi?"

"Oh, hayır." Öfkeyle başımı salladım. "Ben burada iyiyim."

"Sadece daha fazla sıvı cesarete ihtiyacın var," diyor Emma, Beyaz Pençe'sinin kalanını içmeden önce. "Hadi bir tane daha alalım."

"Sen öyle diyorsan."

Bu gece ne kadar sıvı cesaret tüketirsem tüketeyim, muhtemelen Beck ile konuşma şansım olmayacak. Konuşmam da gerekmiyor zaten. O alındı.

Sasha burada olmasa bile, onunla konuşmaya, *flört* etmeye hakkım yok. Onun

hakkında daha fazlasını düşünmek.

İş falan yok.

iki

BECK

Addison Douglas'ın geleceğini umarak Bayshore'a gittiğim andan beri garip bir şekilde gergindim. Arkadaşlarım bu hafta sonu Bayshore'daki partiye "ev sahipliği" yapmam için beni ikna ettiler ve eğer onları davet eden ben olursam bir sürü insanın geleceğini bildiklerini söylediler.

Ben de öyle yaptım. Aklıma gelen herkesi davet ettim ve ayrıca Snap ve IG'deki özel hikayemde toplu bir davet gönderdim. İşe yaradı. Bu gece burada pek çok insan var ve eminim daha fazlası da gelecektir. Gelemeyen tek kişi kim?

Kendi kız arkadaşım.

Anladığım kadarıyla hayatında pek çok değişiklik oluyor ve beklenmedik fırsatlar sürekli karşısına çıkıyor. Hafta sonu için Tahoe Gölü'nde yeni oda arkadaşlarıyla buluşmak gibi. Kızlardan birinin ailesi her yıl orada dev bir kulübede tatil yapıyor ve birbirleriyle tanışmaları için oda arkadaşlarını davet etmişler. Toplamda dört kişiler, bu da Sasha'nın gerçekten tanımayacağım üç yeni arkadaş olduğu anlamına geliyor ve bu...

Tuhaf.

Bakışlarımı ateşin başında duran, hepsi de arkadaşım olan çocukların üzerinde gezdirdim. Futbol takımının üyeleri. Uzun zamandır tanıdığım ve tüm kalbimle güvendiğim çocuklar. Liam var, bu gece burada olan bir kıza ilgi duyuyor ama tam olarak kim olduğunu söylemiyor.

En iyi arkadaşım Dominic, şu anda ucuz bir votka şişesini evcil hayvanıymış gibi yanında taşıyan Tori'den çok hoşlanıyor. Marcus da bizimle takılıyor ama gözü yan parçası Monique'in üzerinde.

Ugh, Monique. Her zaman birilerinin yan parçası olmaya çalışıyor. Birçok kez benimle birlikte olmaya çalıştı ama hiç ilgilenmedim. Kimseye sadakati yok.

İçimi çekerek biramdan bir yudum alıyorum ve bakışlarım bir kez daha Addison'a takılıyor. Addie. Ekler.

Ortaokul aşkım - aslında on iki yaşından beri ona karşı *hep* küçük bir aşk beslemiştim ama o her zaman benimle arkadaşça takılırdı, bunu hiç anlamamıştım. Konu ben ve benim ona olan bariz ilgim olduğunda, kızın hiçbir şeyden haberi yoktu. Ya da belki de ipucu verme konusunda gerçekten çok kötüydüm.

ondan hoşlandığımı söyledim.

Ne olduğundan emin değilim, ama asla aynı sayfada olamadık, çok üzgünüm.

Üçüncü sınıfın başında Sasha ile birlikte oldum ve Addie de bir erkek arkadaş buldu, grupta olan ve kendini davul çalan bir rock yıldızı sanan şu sosis Jonah.

Bana bir şans ver.

Okul bittikten hemen sonra Addie'nin ondan ayrıldığını duydum. Nedenini hiç öğrenemedim ve etrafa sorup öğrenebileceğim gibi de değil. Sasha'yla hâlâ birlikte olduğumuzu düşünürsek insanlar şüphelenebilir.

Biramın kalanını boşalttıktan sonra bir tane daha alıyorum, aklımda her zamanki gibi Sasha var. Ama iyi anlamda değil. Aramız gergin. Son zamanlarda pek anlaşıyoruz ve ben bunun suçunu onun hayatının bu kadar değişmesine bağlıyorum. Yakında gidiyor ve bu benim için ne anlama geliyor? Bizim için mi? Bencil biri gibi görünebilirim ama gerçekten uzun mesafeli bir ilişki istemiyorum, özellikle de lise son sınıfta.

Ayrıca artık Sasha ile bir ilişki içinde olmak istediğimi sanmıyorum. Bir süredir onunla birlikte olmak istemiyordum, balodan beri. İlk kez birlikte olmamız gereken gece o kadar sarhoş oldu ki, onunla seks yapmamın imkanı yoktu. Kaldığımız otel odasında yarı baygın haldeyken olmazdı. Bunun yerine, onu yatağa yatırdım, hala elbisesini giyiyordu ve Dom'un otel odasına gittim, orada parti yaptık ve ben sarhoş oldum.

Sarhoş oldukça tek düşünebildiğim o gece dansta Addie'yi görmektir, ışıktaki parlayan gök mavisi elbisesiyle çok güzeldi. Saçlarını toplayarak güzel boynunu ortaya çıkarmıştı ve onunla dans eden kişinin ben olmasını diledim. Onun yerine, müzik eşliğinde sallanırken Jonah'ın kolları ona sarılmıştı. Ona bakışı. Kızın ona nasıl gülümsediğini.

Bu beni öldürdü.

Bir centilmen olduğum ve onun bu perişan halinden faydalanmadığım için Sasha çok kızdı. O zamandan beri aramız açık, ancak kamuoyuna sunduğumuz kişiliğe bakılırsa bunu asla tahmin edemezsiniz. Mezuniyet gecesi, futbol sahasında hepimiz gülümsüyorduk, kollarım ona sarılmıştı, kepi ve cübbesi içinde ıslık ıslıldı. Fotoğraf çekimleri biter bitmez, birisinin göl kenarında gece için kiraladığı bir evde "sadece son sınıflar" partisi için beni ekti.

O gece başka biriyle öpüştüğüne dair bir söylenti duymuştum ama bunu yüzüme karşı kesin bir dille reddetti.

Her neyse. Başka biriyle öpüşmesi umurumda bile değil. Bu bana onunla ilişkiyi sonsuza dek bitirmek için mükemmel bir bahane olurdu.

Bakışlarım yine Tori'nin söylediği bir şeye gülmekte olan Addie'ye kayıyor, sonra da White Claw kutusundan büyük bir yudum alıyor. Giydiği taytın içinde uzun bacakları çok seksi görünüyor.

Onunla ilgili her şey çok seksi.

Addie'nin bu gece en iyi arkadaşlarıyla gelmesi ruh halimi değiştirdi. Acaba benimle konuşacak mı?

Acaba onu yalnız yakalayabilir miyim?

Arkadaşlarımla takılıyorum ve tek odaklandığımız şey yaklaşan futbol sezonu. Son sınıf olduğumuz için nihayet iyiyiz, oyunumuzun zirvesindeyiz ve geçen yıl iyi bir sezonun ardından bu sonbaharı domine etmeye hazırız. Fikirlerimi biramı yudumlariken söylüyorum, bu gece fazla sarhoş olmak istemiyorum. Bundan iyi bir şey çıkmaz. Ailem burada olduğumu ve Bayshore'da ne yaptığımızı biliyor. Ben onların dördüncü çocuğuyum ve benden önce tüm kardeşlerim de aynı şeyi yaptı, yani tamamen bilgisiz değiller. Güvende olduğum ve aptalca bir şey yapmadığım sürece, onlar için sorun yok.

Aslında bunu sorun edip etmediklerini bilmiyorum ama onlara karşı dürüst olmamı, gizlice yalan söylemememe tercih ediyorlar.

Çoğunlukla aileme karşı dürüst davranıyorum. Ava grubun en sinsi olanı, ama dürüst olmak gerekirse, hatırladığım kadarıyla Autumn da lisedeyken Ash'le çok sinsi davranıyordu. O zamanlar çocuktum ve pek umurumda değildi. Jake oldukça açık sözlü biriydi sanırım. Belki de bu daha çok kızlara özgü bir şeydir?

Bilmiyorum. Aileme karşı her zaman açık ve dürüst oldum, özellikle de anneme. Birbirimize yakınız. Ama babama da yakınım.

İnsanlar bu kadar yakın olduğumu bilselerdi muhtemelen benimle dalga geçerlerdi. Ya da onlara ne kadar çok şey anlattığıma şaşırırlardı, ama umurumda değil.

İşimize yarıyor.

Gece ilerledikçe daha fazla insan gelir. Birkaçı alkol getiriyor ama Dom'un sağlam bir bağlantısı var. Birlikte çalıştığı bir adam yirmi bir yaşına yeni girmiş, ona biraz para verdim ve o da bize iyi bir çeşit ayarladı.

Başka biri mini hoparlörünü getirmiş ve içinde bangır bangır şarkılar olan sağlam bir çalma listesinden müzik çalıyor. Arkadaşlarım sarhoş oldukça şov yapmaya başladılar. Aptalca şeyler söylüyorlar. Daha aptalca şeyler yapıyorlardı. Dom nedense kamyonetinin arkasından bir testere kaptı ve futbol takımından çocuklar onu cesaretlendirirken yakınlarda duran küçük bir çam ağacını kesiyor.

Eminim bir park bekçisi gelse bu yüzden başı büyük belaya girebilir ama şu anda böyle bir şey olacağını hayal bile edemiyorum.

Sessizim, herkesin konuşmasını dinliyorum, bir yandan da Addie'nin yanına gidip onunla hemen konuşmak istemediğim için zaman kolluyorum. Aptalca ama zorlamak da istemiyorum. Ya da kendimi aptal durumuna düşürmek. Herkes popüler olduğum için kendimi kontrol altında tuttuğumu sanıyor ama ben de en az diğerleri kadar güvensizim, özellikle de konu Addie olunca.

Benim için ne kadar önemli olduğu

hakkında hiçbir fikri yok. Kızın hiçbir

şeyden haberi yok.

Gecenin yaklaşık iki saatinde onu arkadaşım Liam'la konuşurken görüyorum. Sadece ikisi dev kayaların olduğu bir kümenin yanında sohbet ediyorlardı. Onlara bakmadan duramıyorum. Öyle ki Dom beni dürtüyor ve trans halimden çıkarıyor.

"Bir şey mi dedin?" Ona sordum.

"Ona bakmayı bırakıp oraya gidip konuşmaya başlayacak mısın diye sordum." Dom başını Addie'ye doğru eğmeden önce sallıyor. "Biraz taşaklı ol ve yap şunu."

"Benim bir kız arkadaşım var."

"Yakında seni terk edecek olan. Bana kendin söyledin, ondan ayrılmak istiyorsun," diye belirtiyor Dom.

Biramı yudumlarken irkildim. Bunu ona söyledim. Birkaç kez söyledim. Bakışlarım tekrar arkadaşına ve aşkıma dönmeden önce Dom'a hızlıca bir bakış gönderiyorum. "Lütfen bana Liam'ın Addie'yle ilgilenmediğini söyle."

"Öyle olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Bu adam bana bir bok anlatmıyor," diye mırıldanıyor Dom başını sallayarak. "Ben de öyle." Onların konuşmalarını, Addie'nin Liam'ın söylediği bir şeye gülmesini izlerken içimi tedirginlik kaplıyor.

Kahretsin.

"Addie Douglas şu anda açık bir oyun Callahan. Ve Sasha burada değil. Git konuş onunla." Dom kıkırdar.

"Öyle değil," diyorum sinirli bir şekilde, ona açık oyun demesinden nefret ederek.

"O zaman neye benziyor? Çünkü aylardır seni ne zaman onunla aynı odada yakalasam Addie'ye bakıp duruyorsun. Sasha konusunu da açmaya zahmet etme. İkinizin arasında gerçekte neler döndüğünü biliyorum." Dom sırtıyor.

Ona pis bir bakış gönderdim. "Bu doğru değil. Ben Addie'ye bakmam." Bu kesinlikle doğru ama bunu ona itiraf etmek istemiyorum.

"Her neyse, dostum. İstedğin kişiyle takılabilecekken, sana çoğu zaman bok gibi davranan Sasha'yla takılıyorsun. Ya şuradaki kız? Liam'la konuşan mı? Seni isteyecektir. Senin ona attığın bakışların aynısını sana attığını görüyorum..."

"Gerçekten mi?" Sesimdeki umuttan nefret ediyorum ve onu saklamak için boğazımı temizliyorum. "Sana inanmıyorum. Ayrıca, Liam'la konuşuyor."

"Sadece onunla konuşmadığın için." Dom omzumu itiyor, bu da beni biraz deviriyor. Ben iri bir adamım, gerçi Dom da öyle. "Git. Selam söyle. Liam seni yenmeden önce onun vücudunu istediğini söyle."

"Bunu yapamam." Sinirlenerek onu geri itiyorum ve o da bana gülüyor, pislik herif. "Neden olmasın?"

"Benim bir kız arkadaşım var, göt herif." İçimi kızgınlık kaplıyor ve onu uzaklaştırmak için elimden

geleni yapıyorum. "Ya Liam'ın hoşlandığı kızs?"

"Bize ne olduğunu söylememesi onun suçu. Şu anda, o adil bir oyun, dostum. Ben devam et derim." Dom başını onlara doğru eğiyor.

Ama ben adil bir oyun değilim. Başka biriyle birlikteyim ve aldatmıyorum.

On dan uzaklaşarak Addie ve Liam'ın durduğu yere gidiyorum. Liam konuşmaya devam ederken Addie ona bakıyor, sanki söyledikleri çok ilginçmiş gibi başını sallayıp gülümsüyor ve ben de tek kelime etmeden onun yanında duruyorum.

Liam beni fark ettiğinde cümlesinin ortasında duraksıyor ve yüz ifadesi kesinlikle düşmanca bir hal alıyor. "Beck. Hey."

Selamlamak için çenemi ona doğru salladım. "N'aber?" Addie'ye baktığımda güzel yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle beni izlediğini görüyorum.

"Merhaba," diyor bana, sesi alçak.

Davetkâr.

Liam sanki onun bölgesini ihlal ediyormuşum gibi bana ters ters bakıyor ki bana sorarsanız bu düpedüz saçmalık. "Addison'la bir dakika özel olarak konuşabilir miyim?"

Tereddüt ettiği her halinden belli, dikkatini bana vermeden önce bakışları kısa bir süreliğine Addie'ninkilere kaydı. "Elbette. Sorun değil." Dönüyor ve başka bir gece olsa eğlenceli bulacağım bir toz bulutu içinde oradan ayrılıyor.

Ama bu gece değil.

O gittikten sonra Addie, "Sanırım onu korkutmuş olabilirsin," der.

"Onu neden korkutayım ki? Biz arkadaşız." Kayalardan birinin kenarına yerleşiyorum, kafamda bir hayal oluşuyor. Addie'nin kucağıma oturduğu ve kollarını boynuma doladığı bir hayal. Kollarımı beline doluyor ve herkesin önünde onu öpüyordum.

Tadının nasıl olduğunu merak ediyorum.

Bunu uzun zamandır merak ediyordum.

"Futbol sahasında adam biçiyorsun." Bana doğru bir el sallıyor. "Göz korkutucusun."

"Göz korkutucu olduğumu mu düşünüyorsun?" Şaşırarak kaşlarımı kaldırıyorum.

"Hayır, sanmıyorum. Ama diğer herkes düşünebilir." Başını sallıyor, dudakları zoraki bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Beni korkutmuyorsun, Callahan. Seni bir gençlik ligi futbol maçında rüzgârın seni yere serdiği ve seni sahadan çıkarırlarken annen için ağladığın zamanlardan tanıyorum."

Kahretsin. Bunu hatırlıyorum. Küçük düşürücü, ergenlik anı. "Sen de mi

oradaydın?" "Evet. Bir yıl genç amigo takımındaydım, hatırladın mı?"

Hatırlıyorum. O zamanlar kısa etekli kızları görmek beni pek etkilemezdi.

Zaman kesinlikle değişti.

"Neden istifa ettin?" Ona sordum.

"Annem voleybol ya da amigoluk arasında bir seçim yapmam gerektiğini söyledi. İkisi de büyük sorumluluklar. Ben voleybolu daha çok seviyordum, bu yüzden voleybolda karar kıldım. Aslında sadece ablam gibi olmak istedim," diyor Jocelyn'den bahsederken.

Jake ve Ava'dan duyduğuma göre Jos lisede çok iyi bir voleybol oyuncusuymuş ama Addie'nin daha iyi olduğuna eminim.

"Hepimiz öyle değil miyiz?" Ensemi kaşıyorum. "Futbola Jake sayesinde başladım. Ve tabii ki babam."

"Tabii ki. Baban bir NFL efsanesi. Kardeşin de efsane olma yolunda ilerliyor." Addie gülümsüyor, babamın ya da Jake'in şöhretinden hiç etkilenmemiş. Bizim liseye giden çoğu insan öyle değil. Drew Callahan yıllardır okul takımının koçluğunu yaptığı için futbol sahasının demirbaşısıdır. Onu etrafta görmeye alışkınlar.

Jake de bizim liseye gitti - buradan mezun olan tek profesyonel futbolcu o değil. Kız kardeşim Autumn'un kocası Ash Davis profesyonel oldu ve Addie'nin kayınbiraderi Diego Garcia da NFL'de oynuyor. İkisinin de koçluğunu babam yaptı, ki bu harika bir şey.

"Sen harika bir voleybol oyuncususun," diyorum ona ve bunu öylesine de söylemiyorum. "Seni birkaç kez oynarken izledim."

"Daha çok çoğu zaman." Ona şöyle bir bakıyorum ve gözlerindeki ışıltı insanı büyülüyor. "Siz futbol adamlarının her zaman maçlarımıza gelmesi hoşuma gidiyor."

"Sen de bizim için aynısını yapıyorsun," diyorum omuz silkerek. Futbol takımından pek çok arkadaşım voleybol maçlarına benimle birlikte geliyor, çünkü onları ben ikna ediyorum. Ayrıca, hepimizin tribünlerde sosyalleşmesi için harika bir zaman, ki bunu her zaman antrenmanda ya da maçta olduğumuz için asla yapamıyoruz. Gerçekten mi?

Ben sadece Addie'yi izlemek için oradayım.

Üniformaların içinde her zaman çok iyi görünüyor. Dar üstler ve uzun, biçimli bacaklarını gösteren kısa şortlar.

Bakışlarım bacaklarına kayıyor, giydiği taytı takdir ediyorum. "Sporcular

birbirleriyle ilgileniyor o zaman?" diye soruyor.

"Evet, kesinlikle." Dikkatimi ona vermeden önce etrafıma bakıyorum, bakışlarım onun mavi gözlerine ve şu anda bana nasıl baktığına takılıyor. Sanki o...

İlgileniyorum.

Muhtemelen sadece umutlanıyorum.

"Bir yere oturup konuşmak ister misin?" Durup dururken sordum.

Çok yumuşak değildi ama elimden gelenin en iyisi buydu.

"Şu anda bunu yapmıyor muyuz?" Gülüyor.

"Evet, ama belki... daha özel bir yerde?" Lanet olsun, nereye varmaya çalışıyorum? Çok içmiş değilim, yani beni bu kadar cesur yapan alkol değil. Sasha'nın burada olmadığını ve ona rapor verecek her türlü insanın burada olduğunu düşünürsek, bu biraz riskli bir iş.

"Elbette." Başını eğip kahverengi saçının kalın bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Nereyi düşünüyorsun?"

"Benim arabam olabilir mi?" Cipime bakıyoruz ve etrafında içip gülen bir sürü insan olduğunu fark ediyoruz. Hiçbiri bize dikkat etmiyor. "Ya da belki de değil."

"Arabama ne dersin?" diye soruyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Sakıncası var mı?"

Yavaşça başını sallar. "Hayır. Ayrıca, burada durmak biraz soğuk olmaya başladı. Bagajdan bir battaniye getireyim de arabamda serinleyelim."

Kendime heyecanlanmamamı söylüyorum ama Addie'nin arabasında bir battaniyeyi paylaşırken üşümek kulağa çok umut verici geliyor.

Böyle düşünmemelisin bile. Götlük yapma. O senin arkadaşın. Bu kadar. Senin bir kız arkadaşın var. Artık ondan hoşlanmasan bile, Sasha'dan ayrılmalısın. O iyi bir kız. Harika bir ilişkiniz vardı ama artık bitti.

Aptalca bir şey yapmadan ve Sasha öğrenmeden önce bunu resmileştir.

Kafamın içinde anneme benzediğinden kuşkulandığım son derece pratik sesi duymazdan gelerek Addie'yi arabasına kadar takip ediyorum, herkesin bir araya toplandığı yerden uzaklaştıkça ne kadar karanlık ve ıssız olduğunu fark ediyorum. Kapıların kilidini açıyor ve bagaja gidiyor, kapağı kapamadan önce içinden birkaç battaniye almak için kapağı kaldırıyor.

Arabanın yolcu tarafına yaklaşırken "Hazırlıklı geldin," diyorum.

"Burada kışımın donmasından hoşlanmıyorum," diyor gülerek sürücü tarafındaki kapıyı açarken.

Onu taklit ediyorum, yolcu tarafını açıp içeri tırmanıyorum. Uzun bacaklarımı yerleştirmek için koltuğu hemen arkaya itiyorum ve bana bir battaniye fırlatıp kafama vurduğunda şaşkınlıkla ofluyorum.

Yüzümden çekip aldığımda bana gülümsediğini görüyorum. "Özür

dilerim," diyor, sesi hiç de özür diler gibi çıkmıyor.

"Ah, teşekkürler?" Battaniyeyi silkeleyip üzerime örtüyorum, soluk pembe ve beyaz kalplerle noktalı oluşuna dikkat ediyorum. "Çok... şirin."

Yüzümü buruşturuyorum, bu da onu daha çok güldürüyor. "Bu yılki Sevgililer Günü hediyeimdi."

Tiksintiyle onu üzerimden itmek üzereydim.

"-annemden," diye bitiriyor.

Benimle oynayıp oynamadığını kontrol etmek

için tekrar bakışlarını buluyorum. Sadece

gülümsüyor, halinden memnun görünüyor.

"Ne kadar tatlı." Şu anda kucağında duran battaniyeye doğru başımı sallıyorum. Kullandığım battaniyenin eski sevgilisinden gelmediğine şükrediyorum. "Bunu nereden buldun?"

"Kız kardeşim birkaç yıl önce Noel için almıştı." Soluk mavi battaniyeyi silkeliyor, böylece alt yarısını örtüyor. "Okulumuzun renklerinden biri, biliyor musun?"

"Elbette." Koltuğumda arkama yaslanıp tavana bakıyorum ve güneşlikli bir tavanı olduğunu görüyorum. "Hey," kapağı kaydırarak açıyorum ve camı ortaya çıkarıyorum, "yıldızları görebiliriz."

"Yapabiliriz, ha?" Honda'sının motor çalıştırma düğmesine basıyor ve pencereyi yarıya kadar açarak içeri serin bir hava girmesini sağlıyor. Battaniyesini çenesine kadar çekerek titriyor.

"İstersen kapatabiliriz," diyorum ona, donup kalmasını istemediğimden. En başta arabasına gelip benimle konuşmak istemesinin nedeninin yarısı buydu.

Yani, belki benimle bir ilgisi olabilir, ama belki de yoktur. Fazla umutlanmıyorum. Addie beni kesinlikle arkadaş bölgesinde tutuyor, olmayı hak ettiğim yerde.

"Hayır, bu eğlenceli. Sandalyelerimizi arkaya yaslayabiliriz." O da tam olarak bunu yapıyor, böylece neredeyse koltuğun üzerinde dümdüz uzanıyor.

Gözlerimi üzerinde gezdiriyorum, en sevdiğim yerlerine takılıyorum, gerçi üzerini örten o lanet battaniye yüzünden pek bir şey göremiyorum. Başını bana doğru çeviriyor, güzel yüzünde beklenti dolu bir ifade var. "Bana katılacak mısın?"

Hemen harekete geçiyorum, koltuğu neredeyse yatay hale gelene kadar geriye yatırıyorum, dizlerim neredeyse ön panele çarpıyor. Battaniyeyi üzerime çekerek daha rahat olmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Addie konsolun üzerine uzanıyor, battaniyenin kenarından tutup çekerek üzerimi örtüyor. "İşte böyle," diye mırıldanıyor koltuğuna geri yerleşirken.

Ne diyeceğimi bilemez halde bir süre ona bakıyorum. Sertçe yutkunarak bakışlarımı üstümüzdeki pencereye çeviriyorum ve siyah gökyüzündeki yıldızlara bakıyorum. Uzakta çalan müziği hâlâ duyabiliyorum, ama bu daha çok ritmin zonklaması ve gerçek şarkı. Konuşan insanlar var ama ne dediklerini anlayamıyorum.

Sanki kendi küçük dünyamızda kilitli kalmışız gibi.

"Bu gece havanın açık olmasına sevindim," diyor Addie. "Yıldızları görebiliyoruz."

"Evet." Söyleyebildiğim tek şey bu. Gökyüzü yerine ona bakmayı tercih ederim. Biraz daha yaklaşıp elini elime alsam ne yapardı merak ediyorum.

"Uzanıp onlara dokunabilirmişsin gibi hissettirmiyorlar mı?" Kolunu uzatıyor, battaniye düşüyor, eli üstümüzdeki açık pencereye yaklaşıyor. "Kulağa aptalca geliyor."

Kolunu bırakmak üzereydi ama ben şansımı deneyip elini tuttum ve parmaklarımı onunkilerle birleştirdim. "Hayır, yapmayacaksın," diyorum, sesim ciddi.

Eli benimkinde çok daha küçük ve başparmağımı onunkinin üzerinde yavaşça gezdiriyorum. Kahretsin, bu dokunuşu içimin derinliklerinde hissediyorum ve hemen daha fazlasını istiyorum.

Addie dönüp bana bakıyor ve yüzlerimizin yakın olduğunu fark ediyorum. Gerçekten yakın. Ellerimiz hâlâ birbirine kenetli. Bakışlarım onun ağızına düşüyor ve tek düşünebildiğim onu öpmek oluyor.

Bu kadar. Tek istediğim bu. Kendimi Addie'nin dudaklarında kaybetmek. "Aman Tanrım!"

Üç

ADDIE

Pencereme çarpan gürültülü bir ses duyduğumda NEREDEYSE FIRLAYACAKTIM. Bakışlarımı Beck'ten ayırıp Tori'nin orada durduğunu görüyorum, ellerini cama dayamış, yüz ifadesi...

Yeşil.

İşte o zaman ağzını açıyor ve sürücü tarafındaki cama ve kapıya kusuyor.

"Kahretsin." Beck elimi bırakıp arabadan atlıyor, sonra geri dönüp bana el sallıyor. "Bu taraftan çık."

Dediğini yapıyorum, elini tutuyorum ve beni dışarı çekmesine izin veriyorum. Ben narin bir çiçek değilim. Yani, hiçbir ağırlığı olmayan narin bir kız değilim. Yıllar boyunca oynadığım voleybol sayesinde sağlamım ve özellikle diğer kızlara kıyasla ağır sayılabileceğimi biliyorum.

Beck sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi elini hafifçe çekerek beni arabamdan çıkardı ki bu oldukça etkileyiciydi.

Ve tam o sırada, Tori kendini arabama atıp her tarafına kusmadan hemen önce aramızda ne olmak üzereydi bilmiyorum ama sanırım...

Sanırım dudaklarıma bakıyordu.

Sanki beni öpmeyi düşünüyormuş

gibi. Hayır.

Yok artık. O bunu yapmaz. O Sasha ile birlikte. Aşıklar ya da her neyse. Biz sadece arkadaşız.

O zaman neden elimi tuttu?

Beck'le ilgili tüm kafa karıştırıcı düşünceleri kafamdan atarak arabayı birlikte sürücü tarafına doğru çeviriyoruz ve Tori'yi kamburlaşmış, ağzından uzun bir ip halinde tükürük akarken buluyoruz. Koku beni çarpıyor ve burnumu kırııştırıyorum, Beck'e baktığımda yüzünde belli belirsiz bir dehşet ifadesiyle donmuş bir şekilde orada durduğunu görüyorum.

"Addie," diye inliyor Tori, elini arabama dayamak için körü körüne uzanıyor, avucu kusmuğa çarpıyor. "Yardım et bana."

Hemen harekete geçip ona gidiyorum, önce ne yapacağımı bilemiyorum. Çok fazla şeyin olduğu, nereden başlayacağımı bilemediğim o bunaltıcı durumlardan biri.

"Beck." Dönüp ona belli belirsiz bir gülümseme sunuyorum. "Arabanın içinde birkaç şişe su var. Onları benim için alır mısın?"

"Yapacağım." Kendisine bir görev verilmesinden memnun görünerek koşarak uzaklaşır.

Muhtemelen öyledir. Bu bir kabus. Bu gece yapmayı beklediğim son şey Tori'nin kusmuğunu arabamdan temizlemektir. Emma nerede bu arada?

Tori'ye yaklaşırken kusmuğun etrafından dikkatlice geçiyorum, yine de ayakkabımın bir kısmının içine düştüğünü hissediyorum. "İyi misin, Tor?" Yumuşakça soruyorum.

Başını sallıyor, kan çanağına dönmüş ve sulanmış gözlerini görebilmem için kaldırıyor. "Kendimi iğrenç hissediyorum." "Kustuktan sonra bile mi?"

Tori yüzünü buruşturup gözlerini kapatıyor. "Lütfen o kelimeyi söyleme." "Seni temizlememiz gerek."

Beck o anı kollarında topladığı, çoğu dolu üç şişe suyla görünmek için seçiyor. Birini uzatıyor, ben de alıyorum, açıyorum ve kusmuğumu temizlemek için hemen arabamın yan tarafına sıçratıyorum.

"Çok özür dilerim," diyor Tori ve yemin ederim sesi ağlıyormuş gibi çıkıyor. "Arabana bunu yapmak istememiştim."

"Artık sana ucuz votka yok," diye mırıldanıyorum bir sonraki şişeyi alıp kapağını çevirirken, kapı koluna uzanıp açmadan önce son kalıntıları yıkıyorum. Eğiliyorum ve bagajımı açmak için kola basıyorum. "Bagajdan birkaç su daha alabilir misin Beck?"

"Elbette." Biraz almaya gitti ve açılmamış iki şişeyle geri döndü. "İçeride koca bir kasa var."

"Ne olacağını asla bilemezsin." Kapağı açarken omuz silkiyorum ve sonra Tori'ye uzatıyorum. Şişeyi alıyor ve açgözlülükle içiyor, neredeyse yarısını birkaç yudumda bitiriyor. "Yavaş ol," diyorum ona. "Tekrar kusmak istemezsin."

"Ben de arabamda bir çanta bulunduruyorum. Bunu Jake'ten öğrendim," diye devam ediyor Beck, sesi etkilenmiş gibi.

Ona gülümsüyorum, keşke arkadaşşıma bakmak zorunda olmasaydım diyorum. Bu çocuk hakkında bilmediğim çok şey var ve *her şeyi* öğrenmek istiyorum.

"Aman Tanrım." Tori en azından bu sefer arabadan uzaklaşıyor ve yere kusuyor. Büyük bir gürültüyle yere çarpıyor ve midem bulanıyor.

Vay be. Bu gece çok şey vaat ediyordu.

Şimdi mahvolması çok kötü.

Tori'nin temizlenmesine YARDIM ETTİKTEN ve Beck onu arabamın arka koltuğuna oturtmama yardım ettikten sonra, hemen bayılıyor, Emma'yı aramaya gidiyoruz, onu ateşin yanında daha küçük bir futbolcu grubuyla otururken buluyorum, bakışları Marcus'a kilitlenmiş, bizim ilk yılımızın başından beri eski erkek arkadaşı.

"Hey," diye sesleniyorum ona. Beni duyunca başını kaldırıyor, yanımda kimin durduğunu görünce gözleri hafifçe açılıyor. "Muhtemelen gitmeliyiz."

Emma'nın yüzü düşer. "Henüz gitmek istemiyorum. Gece daha yeni başladı. Ve biz her zaman gece kalırız."

Yanına gidip diz çökerken sesimi alçaltıyorum. "Tori kustu. Arabamın arka koltuğunda bayıldı."

"Bırak uysun o zaman," diye fısıldıyor Emma, Marcus ayağa kalkıp uzaklaşırken bakışları ona takılıyor. Yüzündeki hayal kırıklığı açıkça belli oluyor. "Sen sözümü kesene kadar ben de onunla konuşuyordum."

"Özür dilerim. En iyi arkadaşımızın arabamın şoför tarafına kusmasını umursayacağını düşünmüştüm," diyorum ayağa kalkarak.

Emma gülmeye başlar. "Tanrım, gerçekten mi? Keşke bunu görebilseydim."

"Hayır, gerçekten bilmiyorsun." Beck'in hiçbir yerde olmadığını fark edince etrafıma bakındım. Nereye gitmiş olabilir ki? "Sanırım onu eve götüreceğim."

"Ayık mısın?"

"Artık öyleyim." Başkasının kusmuğunu temizlemek sizi hemen ayıltır. "Ve gerçekten burada kalmak istemiyorum."

Emma elimi tutup beni tekrar aşağı çekiyor, böylece bir kez daha onun yanında diz çöküyorum. "Az önce yanında kimin olduğunu gördüm. Beck. Ne olmuş ona?"

"Sadece konuşuyorduk." Omuz silktim.

Bana gönderdiği bakış kurnazca, sanki beni çözmüş gibi. "Hı hı. Onunla bir şeyler mi başlatmaya çalışıyorsun? Hala Sasha'yla birlikte olduğunu unutma."

Sesinin tonunu ya da yüzündeki ifadeyi gerçekten sevmiyorum, sanki büyük bir hata yaptığımı düşünüyor. Daha da kötüsü, bana zamanımı boşa harcıyormuşum gibi hissettiriyor - ki öyleyim, yani hatırlatmaya ihtiyacım yok. "Marcus'la yeniden bir şeyler başlatmaya mı çalışıyorsun?"

Yüz ifadesi kapanıyor, hemen kapanıyor. "Tabii ki hayır."

Marcus onun Aşil topuğu, kaçan kişi. Kaybettiğine pişman olduğu kişi.

"Monique ile birlikte olduğunu unutma." Sayılır. Flört ediyorlar. Hatta ara sıra takılıyorlar ama birbirlerine gerçekten bağlanmıyorlar.

O benim gizli baş düşmanım, eskiden arkadaşım sayılırdı. Beck'in peşinden her fırsatta koşan kız, bir noktada benim de onun peşinden koşmaya çalıştığımı biliyordu. Ortaokuldayken.

Ah, ne günlerdi. Korkunçtu.

Emma yüzünü buruşturuyor, sonra elini sallayarak sözlerimi duymazdan geliyor. "Birlikte değiller. Sadece ara sıra takılıyorlar."

İğrenç. "Ve bu senin için sorun değil mi?"

"Bana geri döndüğünde, artık Monique ile birlikte olma ihtiyacı hissetmeyecek." Emma'nın yüzündeki sırıtış düpedüz muzafferce. "Umarım kalmamın bir sakıncası yoktur."

"Nerede uyuyacaksın?" diye sordum.

"Benim için endişelenmeyin. Eminim Marcus'un arabasında onunla kalabilirim. Ve muhtemelen uyumak da olmayacak." Gülüyor.

Sanırım Marcus'tan asıl istediği bir bağlılık olsa da onunla takılmakta bir sorun görmüyor.

Her neyse.

Arabama geri dönüyorum, Beck'in benimle konuşmak için arkadaş grubundan ayrıldığını gördüğümde hiç şaşırmadım.

"Gidiyor musun?"

"Evet, Tori arabamın arka koltuğuna kusmadan önce onu eve götürmem gerekiyor."

Yüzümü buruşturdum. Yüzünü buruşturuyor. "Yalan söylemeyeceğim, bu iğrençti."

Gülmekten kendimi alamıyorum. Beck benim yanımda pek küfretmez, yine de ağzının iyi laf yaptığını biliyorum. Arkadaşlarının konuşma şeklini ve onlarla birlikteyken kendisinin konuşma şeklini duyuyorum.

"Çok iğrençti," diye katılıyorum. "Şu anda baygın."

"Biraz daha kalamayacağına emin misin?"

Kesinlikle istiyorum ama onu orada bırakamam.

Bırakabilir miyim?

"Beck!" diye bağılıyor tanıdık bir kadın sesi.

İkimiz de dönüp bakıyoruz, aman Tanrım, Monique

yaklaşıyor. Beck sertleşiyor, tüm ruh hali değişiyor.

"Hey."

Hemen Beck'in yanına geliyor, kollarını coşkulu bir sarılmayla Beck'in boynuna atarken aramıza giriyor. Beck ona zar zor dokunarak karşılık veriyor, elleri ondan uzaklaşmadan önce hafifçe sırtını sıvazlıyor.

"Ne yapıyorsun, Addison'la mı konuşuyorsun?" Monique bana kötü kötü bakıyor ve ben de ona ters ters bakıyorum. "Sasha nerede? Genelde senin tasmanı sıkı tutmaz mı?"

Beck'in yüzünde aniden beliren fırtınalı ifadeye bakılırsa, bu söylenmesi gereken yanlış bir şeydi.

"Hayır, beni sıkı bir tasma altında tutmuyor," diyor sıkılmış dudaklarının arasından. "Kiminle istersem onunla konuşabilirim."

"Oooh, çok alingan." Monique gülüyor. "Beck'in bir kız arkadaşı varken ikinizin sürekli birlikte takılmasını tuhaf buluyorum. Eminim Sasha daha önce Addie'nin arabasında olduğunuzu duymaktan hoşlanmayacaktır."

Lanet olsun. Bunu görecektim o kadar insan varken Monique olmalıydı.

"Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz," diyor Beck, sesi öfke dolu. "Ailelerimiz arkadaş. Sadece konuşuyorduk."

"Bunu bu gece burada olmayan kız arkadaşına söyle." Monique sırttı ve bu kadar.

Ben gidiyorum.

İkisinden uzaklaşarak arabama doğru yürüyorum, Tori'yi kontrol ettiğimde uyanmış gibi olduğunu görüyorum, elinde bir su şişesi var, yüzü solgun ama en azından artık yeşil değil.

"Gitmek mi istiyorsun?" Ona sordum.

"Evet," diye neredeyse inliyor. "Hâlâ kendimi berbat hissediyorum."

"O zaman seni eve bırakayım. Benim için sakıncası yok." Tam kapıyı kapatacaktım ki bir şey söyledi ve durakladım.

"Özür dilerim. İyi vakit geçirmeni tamamen mahvediyorum, ha?" Bakışları benimkilerle buluşuyor, yüzünde acı dolu bir ifade var.

Omzumun üzerinden bakıp Monique'in Beck'le konuşmaya devam edişini tiksintiyle izliyorum. Beni fark etmiyor bile. Onun yerine, dikkati tamamen ona odaklanmış durumda.

Tori'ye dönerek ona gülümsüyorum. "Güzel zamanımı mahveden sen değilsin," diyorum kapıyı çarpmadan hemen önce.

Bu Monique. Oh,

ve Beck de.

DÖRT

BECK

"Ne oluyor Callahan? Neden birkaç gece önce Addison'a o numarayı yaptın?" Döndüğümde Liam'ın karşımda durduğunu görüyorum, elleri kalçalarında ve yüzünde vahşi bir bakış var. Kızgındı ve nedenini çok iyi biliyordum.

Ama ben aptalı oynamaya karar verdim.

"Sen neden bahsediyorsun?" Şakağımı kaşıyarak kaşlarımı çatarak soruyorum.

Pazartesi öğleden sonra ve şu anda futbol antrenmanı sırasında kısa bir mola veriyoruz. Okul Perşembe günü başlıyor. Cuma akşamı evimizde bir hazırlık maçı oynayacağız ama onlar sayılmıyor. Skor yapmamıza bile izin vermiyorlar.

Hazırlık maçlarından nefret ediyorum. Neden gerçekten oynamamıza izin vermiyorlar? Sezona sayılması gerekmiyor ama hayır. Sezon başlamadan önce böyle yapıyoruz.

Gerçi bunun pek bir önemi yok, çünkü kafamda sürekli skoru takip ediyorum.

"Neden bahsettiğimi biliyorsun. Cumartesi gecesi senin küçük buluşmandan." Son üç kelimeyi alaycı bir tonda söylediğinde Liam'ın gerçekten sinirlendiğini anlayabiliyorum. "Addie'yle yalnız konuşmak istedin ve sanki onun sahibiymişsin gibi onu konuşmamızdan uzaklaştırdın. Senin zaten bir kız arkadaşın var, o yüzden arkadaşlarından seksi kızları çalmayı bırak."

Kızın gitmesine izin verdi, yani suç onda. Liam'a bunu söylediğimden değil. Onun yerine omuz silkip geçiştirmeye çalıştım. "Ona söylemem gereken şeyler vardı."

"Gerçekten mi? Her neyse. İddiamı ortaya koyuyorum." Liam'ın yüzündeki ifade tam bir kararlılık ifadesi.

"*Hak iddia mı* ediyorsun?" Sesim yükseliyor ve Dom bize yaklaşmak için o anı seçiyor, yüz hatlarına endişe kazınmış.

Üçümüz birinci sınıftan beri çok yakınız. Dom ve ben ortaokuldan beri en iyi arkadaşız ve Liam'la lise futbol antrenmanının ilk gününde tanıştık ve onu hemen arkadaş grubumuza aldık. Çok sıkı fıkıyız. Ve aynı kız için hiç kavga etmedik.

Şimdiye kadar.

Addie için kavga edebileceğimden değil. Hâlâ Sasha'yla birlikteyim. Pazar gecesi Tahoe'dan döndükten sonra buluşacaktık ama eve döndüğünü haber vermek için beni hiç aramadı.

Dün gece ondan ayrılmayı planladığımı düşününce, çok üzıldüm. Ama bu olacak.

Yakında.

"Burada her şey yolunda mı, dostlar?" Dom soruyor.

Liam Dom'un sorusunu tamamen görmezden gelerek ona doğru bakmıyor bile. "Evet. İddiamı ortaya koyuyorum. Jonah'tan ayrıldığından beri Addie'yle ilgileniyorum. Sen ve Addie birbirinizi uzun zamandır tanıyorsunuz, ikinizin arkadaş olduğunuzu anlıyorum. Ama aslında ondan *hoşlanıyorum*."

"*Ben de ondan hoşlanıyorum*" sözcükleri dilimin ucunda asılı duruyor, çıkmak için can atıyor. Dudaklarımı aralıyorum, Dom araya girdiğinde neredeyse söylemeye hazırım.

"Monique'in sana sarkması da neyin nesi?" diye soruyor.

Kahretsin.

Liam'ın kaşları havaya kalktı. "Ne oluyor kardeşim? Zaten bir kız arkadaşın olduğu yetmiyormuş gibi bir de gecenin geri kalanında Addie'yi benden çalıyorsun. Sonra da gidip Monique'le flört mü ediyorsun?"

Monique'in bu takımdaki her erkekle flört ettiğini hepimiz biliyoruz. Bizim sınıftaki her erkekle. Üçüncü sınıftaki her erkekle de. Ve hepimizi geçtikten sonra -ki geçmeye çok yakın- muhtemelen ikinci sınıfları da kontrol edecek. Belki birinci sınıfları bile.

Evet, o kız işte. Konuşabileceği ve flört edebileceği bir sürü erkek varken tek bir erkekle yetinmeyen kız. Monique'e sürtük ayıbı yapmıyorum - annem bunu bana çok uzun zaman önce öğretti, Ava da öyle - ama lanet olsun, kız çok kötü.

Pek iyi biri olmaması da işe yaramıyor. Hiçbir zaman iyi biri olmadı. Egosu çok büyük. Evet, çok güzel ve güzel bir vücudu var ama bu sizi bir yere kadar götürür. Cumartesi gecesi bana asılmaya çalışıyor olabilir ama ben onu mümkün olduğunca kendimden uzaklaştırıyordum. Onunla ilgilenmiyorum.

Ben hiç olmadım.

"Önemli bir şey değil. Onun nasıl olduğunu bilirsin," diyerek o anı geçiştirmeye çalışıyorum.

"Bana bir şey gibi göründü," diyor Dom, kaşlarını sallayarak ve sanki bu büyük bir şakaymış gibi gülümseyerek. Ona ters ters bakıyorum. Liam da bana ters ters bakıyor.

"Unuttuysan diye tekrar söylüyorum, Addie üzerinde hak iddia ediyorum. İlgileniyorum," diyor Liam, sözleri sadece benim için. "Ondan aylardır hoşlanıyorum."

Dom, "Huh. Yine de şu ana kadar bize kimin üzerinde simülasyon yaptığını söylemeyi başaramadın," diye belirtiyor. "Bana sorarsanız biraz ezikçe."

"Siktir git," diyor Liam ona ve iyi huylu da değil. "İkinizin bana karşı birleşmesine ihtiyacım yok."

Ben kendimi savunmak için tek kelime edemedim Liam, büyük bir konuşma yapmaya hazır görünen koçlarıyla bir arada duran hücum hattına doğru ilerliyor.

"Onun sorunu ne?" Dom, Liam kulak mesafesinden uzaklaşınca mırıldanıyor.

"Cumartesi gecesi sözde Addie'yi ondan çaldığım için bana kızgın." Bakışlarımı Dom'a çevirdim. "Bu arada, bu senin fikrindi."

Dom omuz silkiyor, yüzünde saf bir masumiyet ifadesi var. "Addison'a karşı bir şeyler hissettiğini nereden bilebilirdik ki? Bize hiçbir şey söylemedi. O adam duygularını hep kendine saklar."

Dom ise duygularını duymak isteyen herkese anlatmaya bayılır. En iyi arkadaşımı seviyorum. O sadıktır ve her zaman arkamı kolladığına güvenebilirim. Çoğunlukla birbirimizden bir şey saklamayız ama Addie'ye olan hislerim hakkında onunla hiç konuşmadım. Her zaman çok özel hissettim.

Tamam, bu benim aklımda bile çok saçma geliyor, ama böyle hissetmekten kendimi alamıyorum.

İşte tam da bu yüzden Addie hakkındaki hislerimi çoğunlukla kendime saklıyorum - tıpkı Liam gibi.

"Ne yapmam gerekiyor?" Dom'un yüzüne tamamen dönüyorum, sesim kısık. "Hak iddia etmesine izin verip ondan uzak mı durayım?"

Liam'ın Addie'yle birlikte olmasına izin verme fikri bile içime keskin bir mızrak gibi saplanıyor. O kadar acı verici.

"İlk olarak, Sasha'ya sahipsin, bu yüzden onunla ilişkini bitirene kadar hiçbir şey söyleyemezsin." Sadece bir an duraksıyor. "Onunla ilişkini bitirmeyi planlıyorsun, değil mi?"

Sesimi alçaltıyorum. "Dün gece bir araya geldiğimizde ondan ayrılacaktım ama son anda beni ekti."

"Tam zamanında." Dom beşlik çakmak için elini kaldırıyor, ben de gönülsüzce tokatlıyorum. "Ondan kurtul ve sonra Addie'nin peşine düşebilirsin."

"Liam onunla ilgileniyorsa bunu yapamam." Bu kelimeleri söylemek bile beni mutsuz hissettiriyor.

"Durun bir dakika. Addie'nin siz iki pislik hakkında ne düşündüğü önemli değil mi?" Dom işaret ediyor.

"Muhtemelen." Düzensiz bir nefes veriyorum. Sorun şu ki, onun ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Yıllarca birbirimizin etrafında dans ettik, aramızdaki çekim hep oradaydı, büyüdükçe büyüdü.

En azından benim

için öyleydi. Onun

için miydi?

Ve şimdi Liam bir tür altın madeni arayıcısı gibi 'hak iddia ediyor'. Bu saçmalığı dördüncü sınıfta Kaliforniya'nın tarihini çalışırken öğrendiğimi hatırlıyorum, yani neden bahsettiğimi biliyorum.

Addie onun sahiplenebileceği bir mülk parçası değil. Düşünceleri ve duyguları olan gerçek bir insan ve biz bunları dikkate bile almıyoruz.

Ayrıca zaten bir kız arkadaşım varken kendimi bu duruma soktuğum için tam bir hıyarım. Onu bir daha gördüğümde ayrılmayı planlamam önemli değil, hala Sasha'yla birlikteyken Addie'yle bir şansım olduğunu düşünmeye hakkım yok.

Ben bir pisliğim. Eğer annem böyle düşündüğümü bilseydi, muhtemelen yüzüme karşı bana pislik derdi.

Antrenmanın geri kalanında bu durumu düşündüm. Öyle ki sahada daha da agresifleşiyorum ve vücudumu onlarınkine çarptığımda takımımından birkaç kişiyi yere seriyorum. Asık suratlı ve iletişimsizim ve Liam ne zaman bana doğru baksa, kendini beğenmiş yüzünde beni rahatsız eden şeyin farkında olduğunu ve buna kendisinin sebep olmasından hoşlandığını söyleyen bilmiş bir ifade var.

Tam bir saçmalık.

"Callahan, buraya gel," diye bağılıyor babam antrenmanın sonunda, tam da su şişemi bankın altında bıraktığım yerden alırken.

Kapağı kapatmadan önce uzun bir yudum alıyorum ve koşarak babamın kenarda durduğu yere gidiyorum, yüzünde sert bir ifade var.

Tam olmasa da çok benzediğim bir yüz. Kardeşim Jake daha çok babamın klonu. Her iki ebeveynimin de sağlam bir karışımıyım ve bazı geri dönüş genleri de var, bu yüzden kimse tam olarak kime benzediğimi anlayamıyor.

"Ne var ne yok?" Tam karşısında durduğumda soruyorum. Koç ekibinin geri kalanı çoktan ayrılmış, sadece ikimiz kalmışız. Beni eve onun bıraktığını düşünürsek, kamyonetine binip eve dönerken neden benimle konuşmadığını anlamıyorum.

"Evlat, orada dikkatli olmalısın." Hem sesi hem de yüz ifadesi o kadar ciddi ki sahadaki davranışlarımdan dolayı pişmanlık duymaya başlıyorum. "O çocuklardan bazılarına kıyasla çok daha güçlüsün ve kimseye zarar vermeni istemiyorum."

"Anladım. Özür dilerim," diyorum başımı sallayarak, sesim kısık.

Babam beni düşünürken başını yana eğiyor. "Seni rahatsız eden bir şey mi var?" "Hayır." Omuz silkiyorum, geçiştirmeye çalışıyorum. "Ben iyiyim."

"Bugün orada çok iyiydin." Uzanıp elini omzuma koyuyor ve antrenman kıyafetlerim üzerimde olduğu için elini sıkıyor. Küçükken onu idol olarak gördüğüm zamanları hatırlıyorum. Babamdan daha iyi kimse yoktu. Başka kim babasının profesyonel futbol oynadığını ve birkaç Süper Kupa kazandığını söyleyebilir?

Çok fazla çocuk yoktu. Okulumdaki hiçbir çocuk bu iddiada bulunamazdı ve bu beni özel hissettiriyordu. Babam ve kardeşim sayesinde futbol oynadım. İkimiz de büyürken babamız gibi olmak istedik.

Jake profesyonel olarak oynuyor ve babam her zaman gerçekten istersem benim de aynısını yapabileceğimi söylüyor. Ben onlar gibi bir oyun kurucu değilim ama potansiyelim var. Şansımı denemek istiyorsam daha fazla kilo almam gerekiyor ama bu ikisi de mümkün mü bilmiyorum.

Yine de bir atış yapmak istediğimden pek emin değilim. Hayatımda yapmak istediğim şey bu mu? Üniversitede futbol oynamak ve yeterince şanslıysam NFL'de oynamak mı?

Tehlikeli, özellikle de defansif bir yan hakem olmak, ki bu benim çocukluğumdan beri ilgi duyduğum bir pozisyon. Sahada çocukları biçerken hiç sorun yaşamadım ve yaşıma göre her zaman iriydim. Profesyonellerin çoğu kadar iri değilim ama hızlıyım ve korkusuzum. Bu pozisyon riskli. Sakatlanıp kariyerimi mahvedebilirim.

Bu riski almak istediğimden emin değilim.

Elini bırakırken ona "Teşekkür ederim," diyorum. Babam yaşılanıyor. Profesyonel olarak oynadığı zamanlardaki kadar zayıf ama o kadar da kaslı değil. Ayrıca şakaklarına aklar düşmüş, gerçi annem ona sürekli akların seksi olduğunu söylüyor.

Her zaman gözlerimi devirir ve bunu söylediğini duymamış gibi yaparım.

"Benden daha uzun olduğuna hâlâ inanamıyorum," diyor babam, çantasını alıp askısını omzuna attıktan ve yan yana otoparka doğru yürüdükten sonra. "Sen ve Jake ikiniz de."

"Kabul et, sen bir karidessin baba." Ona takılıyorum. O bir karides değil, ama kahretsin, neredeyse 1.85 boyundayım. Jake 1.74'e daha yakın, yani boyum ondan biraz daha uzun.

Bu da kardeşimin sinirini bozuyor, tabii bunu yüksek sesle itiraf etmez.

"Her ne haltsa," diye mırıldanıyor, ama sırtıyor. "Cuma günkü hücum için hazır mısın?"

"Biraz kış tekmelemeye hazırız." Her yıl aynı takımla maç yaparız. Le Grand sağlam bir takım, ancak çoğunlukla her zaman zirveye çıkmayı başarıyoruz.

"Her zamanki gibi," diye ekliyor babam, dikkati Dom'un devasa kamyonetinin yanında kümelenmiş olan arkadaşlarıma odaklanıyor. "Onlarla takılmamana şaşırdım."

Başını onlara doğru eğiyor.

"Yine de olabilir. Asla bilemezsin." Liam'la konuşmaya devam etmek istediğimden değil ama kafasının içinde neler olup bittiğini bilmem gerekiyor. Ve Addie hakkında söylediği sahiplenici ifadeyi açıklığa kavuşturmalıyım.

Düşündükçe daha da sinirleniyorum.

"Beck, Pete'in Yeri'ne gidiyoruz," diye sesleniyor Dom, babam ve ben yaklaşırken. Bölgedeki en iyi çizburger ve tavuk şeritlerini servis eden yerel bir restorandan bahsediyor. "Gelmek ister misin?"

Çoktan başını sallamaya başlamış olan babama bakıyorum. "Onlarla git. İyi eğlenceler. Okulun başlamasına sadece birkaç gün kaldı."

"Teşekkürler baba." Futbol takımlarımla dolu çantamı ona veriyorum ve beni merakla izleyen arkadaşlarımin yanına gitmeden önce omzuna hızlı bir tokat atıyorum.

Liam hariç. O telefonuyla çok meşgul. Addie'ye mesaj atıyordur belki?

Kıskançlığım artıyor, bu da sinirlerimin yükselmesine neden oluyor. Ama kendime sakin olmamı söyleyerek öfkemi bastırıyorum. Addie ile Liam hakkında endişelenmeden önce halletmem gereken başka şeyler var.

Sasha ile olan ilişkini bitirmek gibi.

Siparişlerimizi Pete's Place'in önündeki tezgâha yerleştirdik ve şu anda hepimizin oturduğu dev bir masa bulduk, hem futbol ve yaklaşan sezon hakkında masa çapında bir sohbe hem de ayrı, daha bire bir sohbetlere katıldık. Şu anda Dom'la yaptığım gibi.

"Hey, Monique'e dikkat et, tamam mı?" Kaşları havaya kalktı.

Konuşmadan önce Dr. Pepper'ımdan kocaman bir yudum alıyorum. "Onunla ilgilenmediğimi biliyorsun. Onu elimden geldiğince çabuk üstümden attım."

"Sanırım bu yıl senin için geliyor?"

"Ne zaman değil ki?" Bir kıkırdama duyuyorum ve o anı hafife almaya çalışıyorum ama Dom'un Liam'ın önünde bundan bahsetmesinden hâlâ nefret ediyorum.

Dom gülüyor. "Sadece onu senden uzak tut. Marcus bundan hoşlanmayabilir."

Haklısın. Çünkü Marcus ve Monique ara sıra takılıyorlar. Bütün yaz takıldılar. "Güven bana. Ona sahip olabilir."

"Emin misin? Kolayca vazgeçiyor," diye hatırlatıyor Dom, sanki

istediğim buymuş gibi. Hayır, teşekkürler.

Başımı salladım. "Bununla ilgilenmiyorum."

"Neden olmasın ki? *Herkes* bununla ilgileniyor." Dom gülüyor ve ben ona ters ters

bakıyorum. "Ben değil," diyorum kararlılıkla.

"Ah, Bay Ciddi. Her zaman uzun süreli bir kız arkadaş arıyorum, DTF olan bir kız değil." Ona şaşkın bir bakış gönderdiğimde, kendini açıklıyor. "Sevişmeye hazır."

Gözlerimi deviriyorum, kasadaki kız sipariş numaramı söylediğinde minnettar oluyorum. Gidip tepsimdeki yiyecekleri (çizburger ve tavuk şeritleri, ayrıca bir gemi dolusu patates kızartması) alıyorum ve masaya geri dönüyorum. Koltuğuma yerleşiyorum ve etrafımdaki herkesi görmezden gelerek yemeye başlıyorum.

"Kendine dikkat etsen iyi olur Callahan. Üç kişiye yetecek kadar yiyorsun," diyor Liam ve masadaki diğer adamların onunla birlikte gülüp aptalca şeyler söylemesine neden oluyor. "Şişmanlamak istemezsin. Kadınlar bundan hoşlanmayabilir."

Cizburgerimi kâğıt kaplı sepete koyuyorum ve masanın öbür ucundan Liam'a ölümcül bir bakış gönderiyorum. "Siktir git, kardeşim."

Liam gülüyor ama seste mizahi bir yan yok. Bu adam benim arkadaşım ama şu anda tam bir pislik gibi davranıyor. Bir kız için mi? Yani, anlıyorum. Addie çok özel biri ama onu tanımıyor bile. "Ortada yumuşarsan Monique'in hoşuna gitmeyeceğine eminim."

Tüm masa sessizleşir, gözler masanın diğer tarafında ve birkaç sandalye aşağıda oturan Marcus'a çevrilir.

Yine de hiç etkilenmemiş görünüyor. Yüzünü patates kızartmasıyla doldurmakla meşgul. Ancak yutkunduğunda, "Siktir et o fahişeyi. Gördüğü her siki kapmaya çalışmakla meşgul. Bıktım bundan."

Kahkahalar patlıyor ve hatta biri Marcus'a beşlik çakıyor. Liam'ın beni Monique konusunda uyarmasına sinirlenerek başımı öne eğiyor ve akşam yemeğime konsantre oluyorum.

"Peki ya Sasha?" diye soruyor bir başkası. "Eminim şişmanlarsa çok kızar."

Çocuğa ters ters baktım. Adı Danny. Liam'ı gittiği her yerde takip ediyor çünkü maçlarımızın çoğunda yedek kulübesini birlikte ısıtıyorlar. "Ne söylediğine dikkat etsen iyi olur."

Dom, "Evet, dikkat et, sıkık," diye ekliyor.

"Danny'yi rahat bırakın. İkiniz de," diyor Liam, bankta ısınan arkadaşının savunmasına koşarak. "Siz Sasha için endişelenin, ben de Addison için endişeleneyim."

Onun adını söylemesinden nefret ediyorum. Onun için endişelenirken benim endişelenmemenden.

Etrafımızda konuşmalar devam ediyor ama Dom ve ben sessiziz, onları görmezden geliyoruz. Yemeğimi karıştırıyorum, iştahım beni terk ediyor.

"Liam'ın söyledikleri tam bir pislikti," diye mırıldanıyor Dom sonunda, böylece onu sadece ben duyabiliyorum. "O senin peşinde."

"Evet, öyle." Parmaklarımı peçeteyle siliyorum ve devam etmeden önce içkimden bir yudum alıyorum. "Addie'den gerçekten hoşlanıyor olmalı."

Bu da beni bok gibi hissettiriyor. Belki de Liam haklıydı ve Cumartesi gecesi yaptığım gibi onunla konuşabilmek için onu kendisinden uzaklaştırmamalıydım. Ama kahretsin, Liam'ın ondan hoşlandığını bile bilmiyordum - hiçbirimizin hoşlanmadığından ya da partide ortaya çıkmasını beklediği kızın o olduğundan eminim.

Aynen *benim* gibi.

Lanet olsun. Bu her türlü berbat.

"İkinizin bunu konuşması gerek," diyor Dom. "Gerçekten. Sana öylece yaklaşıp benim diyemez. Bu saçmalık."

"Öyle mi? Onun üzerinde hak iddia edemem. Sasha'yla

birlikteyim." "Bitireceğini söylemiştin."

"Öyleyim ama henüz yemedim." Bir tavuk şeridi alıyorum, burnumu kırıstırarak sepete geri bırakıyorum, artık iştahım tamamen kapanmış durumda.

Neden arkadaşlarımdan birinin eninde sonunda Addie'nin ne kadar harika olduğunu fark edeceğini düşünmedim ki? Aynı kızlardan hoşlanmamak çok zor. Okulumuz çok küçük olduğu için bazen aynı kızlarla çıkıyoruz. Alan sadece çok büyük, yani seçeneklerimiz çok çeşitli değil.

Gerçi arkadaş grubumdan kimse Addie'yle çıkmaya çalışmadı. İlk yılımızın çoğunda grup ineği Jonah ile çıktı, bu yüzden sanırım kimse onu düşünmeye bile zahmet etmedi.

Belli ki Liam sayesinde bu durum değişti. Son sınıftayız ve hepimiz potansiyel beklentilerin farkındayız. Gerçi ben ona o gözle bakmıyorum.

"Belki de atışını yapmasına izin vermeliyim ve ne olacağını görmeliyim," diyorum, sesim kasıtlı olarak rahat. Yine de içimde bir karmaşa var.

Ya şansını dener ve başarılı olursa? Ve ben Addie başkasıyla birlikteyken onu özlemek zorunda kalırsam?

Hayır. Bunu yapamam. Bir daha yapamam. Başkasının bir şans olmasına izin verip kendiminkini almadan duramam.

"Ya birlikte olurlarsa? O zaman nasıl hissedeceksin? Öylece durup bunun olmasına izin mi vereceksin?" Dom soruyor.

"Ne yapacağımı bilmiyorum." Omuz silkiyorum,

çaresiz hissediyorum. Ve bu sık yaşadığım bir

duygu değil.

Addie söz konusu olduğunda hariç. Nedense, o kız beni her zaman çarpıtıyor. Çaresiz ve aptal hissediyorum.

Berbat bir şey.

BEŞ

ADDIE

Tori yatak odama dalar dalmaz, "Tamam, dökmen gerekiyor," dedi. Buraya geleceğini biliyordum, bu yüzden burada olması sürpriz değil.

Yatağımın üzerinde, burada sakladığım sonsuz battaniyelerden birinin altına kıvrıldığım tüneğimden başımı kaldırıp bakıyorum. Annem ve babam bütün yaz boyunca klimayı çalıştırırlar ve evimiz her zaman buz gibi olur. "Neyi dökeyim?"

Dökebileceğim bir sürü şey var. Beck. Liam. Önce tam olarak neyi kastettiğini bilmem gerek.

Tori kapıyı kapatıyor ve yatağımda bana katılıyor, yanıma uzanıyor, böylece yüzü neredeyse benimkinin içine giriyor, kaşları kalkık ve bakışları bilmiş. "Partiden beri bana Beck Callahan'dan bir kez bile bahsetmedin. Onun senin küçük kirli sırrın olduğunu düşünmeye başladım."

Ha, rüyalarımda.

"Ondan bahsetmedim çünkü söyleyecek bir şey yok. Onun bir kız arkadaşı var." Sırt üstü yatıp tavana bakacak şekilde yuvarlanıyorum.

"Henüz ayrılmadılar mı?" Tori'nin kafası karışmış gibi.

Sorduğu soru karşısında şok olmuş bir halde hızla doğruldum. "Hayır." Kelimeyi çekerek söyledim. "Ayrılmaları mı gerekiyordu?"

O da oturuyor, ifadesi değişiyor ve yemin ederim masum görünmeye çalışıyor. "Bildiğim kadarıyla hayır."

"O zaman neden öyle dedin?" Şüpheyle sordum. Sanırım bir şeyler saklıyor.

Tori omuz silkiyor. "Cumartesi gecesi çok samimi görüldüğünüzü sanıyordum. Sana asılmaya çalışmıyor muydu?"

"Hayır," diyorum kararlılıkla. "Biz sadece arkadaşız."

Unuttun mu?" "Doğru. Tamam." Başını salladı. "Seni

Liam'la konuşurken de gördüm."

"Evet. İyi biri." Şimdi omuz silkme sırası bende. "Bana mesaj atıyor."

"Ne! Gerçekten mi?"

Şok olmuş yüzünü fark ederek ona bakıyorum. "Evet, gerçekten. Neden? Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?" Tori yavaşça başını sallıyor. "Tabii ki hayır. Sadece ne söylemeye çalıştığımı bilmiyorum."

Beck ve Sasha'nın ayrılmasıyla ilgili sözlerini merak ederek sessiz kalıyorum. Rüyalarımda böyle bir şey olmuştu ama benimle başka bir ilişkiye girmek için acele edecek değildi ya.

Belli ki rüya görüyor olmalıyım.

"Haberlerim var." Bakışlarım Tori'ninkileri bulunca gülümsüyor. "Dom'la konuşuyordum." Omzumu onunkine çarptım. "Yok artık."

Başını sallıyor, heyecandan neredeyse titriyor. "Evet. Cumartesi gecesi Bayshore'da konuşuyorduk ve ben biraz sarhoştum, biliyor musun?"

"Daha çok sarhoş gibi," diye hatırlatıyorum ona.

"Evet, aman Tanrım, kendimi tam anlamıyla aptal durumuna düşürdüm, her yere kustum, ama şükürler olsun ki onun gördüğünü sanmıyorum. Yine de öğrendi. Sonra da Pazar sabahı Snap'ten mesaj atıp iyi olup olmadığımı sordu." Yüz ifadesi hülyalı bir hal alıyor. "Ne kadar tatlı, değil mi?"

"Ona kustuğunu kim söyledi? Arabam herkesten oldukça uzağa park edilmişti ve yanımızda başka kimse yoktu." Beck hariç.

Arabamda oturmuş yıldızlara bakıyordum, elim onun elindeydi. Yüzündeki ifade.

Sanki beni öpmeyi düşünüyormuş gibi.

Beck ile gezegendeki diğer insanlardan daha fazla kaçırdığım fırsat oldu, yemin ederim.

"Beck öyleydi." Yüzündeki sinsi gülümseme açıkça belli oluyor. "İşte bu yüzden sana ne olduğunu sordum. Sarhoş halimle bile arabanda seninle birlikte kimin olduğunu fark ettim."

"Hiçbir şey olmadı," diyorum ve bakışlarındaki özrü görüyorum. "Sizi rahatsız ettim, ha? Çok özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok. Hiçbir şey olmaz. Onun bir kız arkadaşı var, unuttun mu?"

Tori'nin gözleri beni incelerken kocaman. "Sana bir şey söylersem, bunu sır olarak saklayacağına söz verir misin?" Kalbim kaburgalarımın çarpmaya başlıyor. "Elbette."

"Dom bana Beck'in üniversiteye gitmeden önce Sasha'yla ilişkisini bitirmek istediğini söyledi," diye itiraf ediyor Tori. Bu haber beni mutlu etmemeli ama elimde değil.

"Neden ondan ayrılmak istiyor?"

"Sanırım bir süredir araları pek iyi değil. Beck son senesinde özgür bir adam olmak istiyor. Onu suçlayamam," diyor Tori. "Bir de Sasha'yı düşünün. Neden lisedeki erkek arkadaşını geride bırakıp üniversiteye gitmek istesin ki? Bu biraz ezikçe."

Tori burnunu kırıştırdığında gülmekten kendimi alamıyorum ve o da bana katılıyor.

"Sasha'dan ayrılırsa ne yapacaksın?" Kahkahalarımız dindikten sonra Tori bana soruyor.

"Ne yapabilirim ki? Liam'la konuşuyorum sayılır."

Tori'nin gözleri kocaman oldu. "Bu resmi mi? Adamım, çok hızlı hareket ediyor."

"Tabii ki hayır. Sadece birkaç gün oldu," diyorum ona, ses tonum biraz azarlayıcı. Tori her zaman hemen sonuca varır, ama ben aldırmıyorum. O her zaman çok tatlı, pozitif ve birlikte takılması çok eğlenceli biri.

Son zamanlarda, her zaman kötü bir ruh hali içinde olan Emma'dan daha eğlenceli. Her şey onu rahatsız ediyor. Ne kendisinden ne de bizden hiç memnun değil.

Her zaman kötü bir ruh halinde olmak insanı yıpratır. Etrafındaki insanları da yıpratıyor.

Konuyu değiştirmek için çaresizce Tori'ye, "Bana Dom'la aranızdakileri anlat," diyorum.

Birinci sınıfın sonlarında koridorda yanından geçip ona ıslık çalarak "Güzel bacaklar" diye seslendiğinden beri ona karşı küçük çaplı bir aşk besliyordu.

İşte bu kadar, işi bitmişti. O zamandan beri gözünü ondan başkasına dikmedi.

"Bütün hafta mesajlaştık," diyor Tori heyecanla. "Sadece normal konuşma şeyleri. Bana çıkma teklifi falan etmedi ama içimde bir his var... sanki ilgilenmiyorsa neden benimle konuşmaya devam etsin ki?"

Başımı sallıyorum, kalbim mideme inerken gülümsemem yüzüme

yapışıyor. Keşke bana mesaj atan Liam değil de Beck olsaydı.

Sanırım benimle ilgileniyor.

Liam hoş biri ve son birkaç gündür Snap'te mesajlaşıyor ve Insta'da birbirimize DM atıyor olsak da, ona karşı arkadaşlığın ötesinde bir şey hissetmiyorum. Yine de Liam sevimli, yalan söylemeyeceğim. Koyu sarı saçları biraz fazla uzun. Yüzünün etrafında kıvrılıyor, gözlerinin içine giriyor, bu yüzden geri sallamak zorunda kalıyor. Derin kahverengi gözleri ve hoş bir gülümsemesi var. Beck etrafta olmasaydı, kesinlikle ona giderdim.

Ama Beck buralarda. Yani, bunun için gitmek istemiyorum.

Telefonum çalıyor ve Emma'dan gelen bir mesajı görmek için kontrol ediyorum. "Emma birazdan burada olur," diyorum Tori'ye.

"Güzel." Tori başını sallayarak yataktan kalkıyor ve kapıya bıraktığını bile görmediğim sırt çantasına

gidiyor. "Yarın için bir sürü seçenek getirdim."

O kıyafetlerini getirdi ve Emma'nın da getirmesi gerekiyor, böylece okulun ilk gününde birbirimize canlı ve yüz yüze bir uyum kontrolü yapabiliriz.

Emma odama girdiğinde Tori çoktan bir şeyler deniyordu, yatağımın üzerine bir alışveriş torbası atarken tavrı çok neşeliydi.

"Sadece bir kıyafet getirdim," diyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Neden?"

"Marcus ve ben dün gece FaceTime'daydık ve kıyafetimi seçmeme yardım etti." Gülümsemesi güven dolu. "Aslında tekrar birlikteyiz."

"Aman Tanrım, bu çok heyecan verici!" Tori, üzerinde sadece kot pantolon ve sütyen olduğu halde bir aşağı bir yukarı zıplıyor. Her zamanki gibi fişkırıyor, tüm uygun soruları sorarken Emma ona şu anki konumunda çok rahat olan birinin kibirli rahatlığıyla cevap veriyor.

Başka bir deyişle, Emma Marcus'u tam olarak istediği yere getirdiğini düşünüyor ki bu muhtemelen doğru. Erkeklerle ilişkiler söz konusu olduğunda bu kadar özgüvene sahip olmanın nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Jonah'la birlikteyken bile hep biraz gergin ve emin değildim. Aptalca bir şey yaparım diye endişelenirdim.

Emma Marcus'tan bahsederken ben sessiz kalıyorum. Ondan bahsetme şekline bakılırsa, Cumartesi gecesi Bayshore'da seks yaptıklarını tahmin ediyorum. Tori'ye canlı detaylar veriyor gibi değil ama ima ediyor. Tori Dom'dan ve aralarında olanlardan bahsetmeye başladığı anda Emma'nın onu duymazdan geldiğini söyleyebilirim.

En iyi arkadaşımı seviyorum ama bazen bencil olabiliyor. Şimdi olduğu gibi. Kendisi ve son ilişkisi hakkında konuşmuyorsak, başkalarının hayatları hakkında ne söylediği umurunda değil.

Ve bu berbat bir şey.

Tori çeşitli gömlekler denedikten ve sonunda bir tanesinde karar kıldıktan sonra Emma, "Bir söylenti duydum," diye açıklıyor. "Senin hakkında."

Benim hakkımda konuştuğunu fark ettiğimde yüzümü ona dönüyorum. "Ne duydun?" "Liam'la son zamanlarda çok konuşuyormuşsunuz."

Dikkatimi Emma'ya vermeden önce bakışlarım çok hızlı bir şekilde Tori'ninkileri buluyor -sanki ona daha önce söylediklerimi içine atamıyormuş gibi patlamaya hazır görünüyor. "Mesajlaşıyorduk, evet."

Sesimi bilerek sakın tutuyorum. Seviye. Sanki önemli bir şey

değilmiş gibi. Gerçekten, önemli bir şey değil, benim için değil.

"Marcus bana Liam'ın senden gerçekten hoşlandığını söyledi," diye devam ediyor Emma.

Sanki altıncı sınıftaymışız ve erkekleri yeni keşfetmişiz gibi

konuşuyor. "Son birkaç gündür mesajlaşıyoruz," diye itiraf ediyorum.

"Duydum." Tori'ye sırtıyor, o da daha yüksek sesle gülüyor ve beni irkiltiyor.

Kaçmak isteyen içimi tutuyorum ve odamdaki boy aynasında kıyafetimi kontrol ediyorum. Anne kötü ve dar kesim siyah bir üst giyiyorum ama kotum o kadar yüksek belli ki sadece bir parça tenim görünüyor. Umarım kıyafet kodu almam.

"Kıyafetiniz çok şirin. Kotuna bayıldım. Liam'ı etkilemeye mi çalışıyorsun?" Emma arkamdan yaklaşıp aynada kıyafetime bakarken soruyor.

"Yarın okulun ilk günü için kendime güvenebileceğim bir kıyafet bulmaya çalışıyorum." Şu anda dürüst davranıyorum. Başkalarının kıyafetim hakkında ne düşündüğü umurumda değil.

Bunu sadece kendim için yapıyorum.

"Söylentilere göre Liam gelecek haftaki maçta onun formasını giymeni isteyecekmiş," diyor Emma.

"Aman Tanrım, bunu düşünmemiştim bile. Umarım Dom bana sorar. O zaman Cuma günü hep birlikte forma giyebiliriz! Üçümüz birden!" Tori tekrar aşağı yukarı zıplamaya başlıyor, aşırı heyecanlı bir fok balığı gibi ellerini çırpıyor. Emma sinirlenmiş görünse de ben gülmekten kendimi alamıyorum.

Futbolcuların ilgilendikleri/çıktıkları kızlardan maç günü formalarını giymelerini istemeleri adettendir. Kızların okul koridorlarında erkek arkadaşlarının numarasını göğüslerinde göstererek dolaşmaları büyük bir olaydır. Bunun büyük bir olay olduğunu ve her zaman yapmak istediğim bir şey olduğunu inkar edemem ama...

Giymek istediğim Liam'ın numarası değil.

Tanrım, Beck neden hala Sasha ile birlikte olmak zorundaydı?

Telefonuma bir bildirim geldiğini duyuyorum, kontrol ediyorum ve bir mesaj görüyorum. Liam: **Yarınki okul için hazır mısın?**

Ben: Sanırım. Peki ya sen?

Liam: **Kesinlikle. Futbol antrenmanları sayesinde hemen hemen her gün oradayım, bu yüzden alışkınım.**

Ben: Voleybol antrenmanı için her gün oradayım, yani aynı.

Voleybol takımında olduğunu hep unutuyorum.

Hmm, bu biraz can sıkıcı. Voleybol benim için önemli.

Ben: Lig şampiyonu olmak ve hatta eyaletlere gitmek için gerçek bir şansımız var.

Cevap vermiyor ve ben de kıyafetlerimi çıkarıp atletimi ve şortumu giyerek işime devam ediyorum. Emma ve Tori de aynısını yapınca, takılmak için bir bahane olarak "kıyafet seçmek" üzere bir araya geldiğimizi fark ediyorum.

Lise son sınıfa geçmeden önce birlikte son bir gece. Yollarımız ayrılmadan önceki son yılımız.

Çocuk olmak için son şansımız. Sadece lisede deneyimlediğiniz tüm o şeylerin tadını çıkarmak için. Futbol maçları, mitingler ve danslar. Sonsuza dek tanıdığınız arkadaşlarınızla aptallık yapmak. Erkeklere abayı yakmak ve bütün gece Bayshore'da parti yapmak ve ilk kez aşık olmak.

Lise birçok ilkin yaşandığı bir dönemdir. Bazılarını yaşadım.

Bazılarını yaşamadım.

Bazılarını belli biriyle deneyimlemeyi tercih ederdim ama o başkasına ait. Yine de. İşlerin gidişatına bakılırsa.

Bunun gerçekleşip gerçekleşmeyeceğinden emin değilim.

ALTI

BECK

Birinden ayrılmak kolay değildir. Sekizinci sınıftayken Cadence McWilliams'tan ayrıldığımda, ben daha kelimeleri bile çıkaramadan ağlamıştı. Bir gün okuldan sonra ona artık birlikte olmamız gerektiğini düşünmediğimi söylediğimde kelimenin tam anlamıyla gözyaşlarına boğuldu.

Bu zordu.

Beni tüm arkadaşlarına, onu dinleyen herkese kötüledi ve bu beni o kadar kızdırdı ki bir süre kızlardan uzak durmaya karar verdim. Arkadaşların, video oyunların ve futbolun varken onlara kimin ihtiyacı vardı ki?

İkinci sınıfta bir kızla çıkmıştım. Çok mesajlaştık. Beni Sadie Hawkins dansına davet etti ve ben de tabii ki evet dedim. O gece çok eğlendik ama ondan sonra biraz uzaklaştık. Tüm arkadaşlarım kızlarla birlikte oluyordu, bazıları seks yapıyordu ya da en azından işleri oldukça ileri götürüyorlardı ama ben yapmıyordum.

Anlamadım. Benim neyim vardı da kız arkadaş edinemiyordum? Bazıları bana zar zor yaklaşabiliyordu. Diğerleri Monique gibi çok ileri gidiyordu ve ben ilgilenmiyordum. Diğerleri bana sadece bir arkadaşmışım gibi davranıyordu.

Addie, mesela. Bir erkek ancak bu kadar arkadaşça davranabilir. Tek istediğinin bu olduğunu düşündüm ve onu yalnız bıraktım. Genel olarak kızları yalnız bıraktım.

Ta ki üçüncü sınıfın başında Sasha Rodriguez benim çevre bilimi dersime girene kadar. Aynı masaya oturduk ve konuşmaya başladık, hem de çok. Başlangıçta hiçbir şeyden haberim yoktu. Sonra arkadaşlarımdan biri benden hoşlandığını söyledi ve ben buna inanmadım. Sasha Rodriguez okuldaki en popüler kızdı ve benden bir yaş büyüktü. Bende ne buluyor olabilirdi?

Görünüşe göre bir şey var çünkü tam teşekküllü bir ilişkiye dönüşene kadar giderek daha fazla birlikte takılmaya başladık. İlk başlarda Sasha ile birlikte olmak garipti. Konuşmalarımız çok derin değildi. Çok gülüyordu. Bazen çok fazla. Neden böyle bir şey yapma ihtiyacı hissediyordu ki? Ama sonra onu öperek gülmesini engelliyordum ve bu işe yarıyordu.

Uzun bir süre aramızda eğlenceli ve sıradan bir şeydi, ta ki öyle olmayana kadar. Şimdi sadece bir zorunluluk gibi geliyor. Sasha'ya karşı hep bir zaafım olacak ama onu ilk aşkım olarak görebilir miyim? Hayır, pek sayılmaz. Ona değer veriyorum ama bu aşk değil.

Aşk da neyin nesi? Emin değilim.

Ben Sasha'nın ilk aşkı bile değilim. İlk yılında ciddi bir erkek arkadaşı vardı, ben ikinci sınıftayken son sınıfta olan Jayden Mansfield ile çıkıyordu. Üniversiteye gittiğinde onu terk etti.

Şimdi de üniversiteye gitmeden önce Sasha'yı terk ediyorum. Bu konuda biraz boktan hissediyorum, ama hadi. Benden hoşlanmıyor. Şu an odaklanması gereken başka şeyler var.

Az önce evine yanaştım ve yürüyüş yoluna çıktım, çünkü korkak bir pislik olup ondan mesajla ayrılmamın imkanı yok. Bütün arkadaşlarım ayrılmam gerektiğini söyledi. Hepsi eski kız arkadaşlarından mesajla, Snap'le ya da her neyse onunla ayrıldılar, ki bence bu berbat bir şey. Erkek ol. Ne hissettiğini yüzüne söyle.

Koşarak verandanın merdivenlerini çıkıyorum ve zile basıp sabırsızlıkla cevap vermesini bekliyorum. Kendimi huzursuz hissediyorum. Sanki derimden çıkacakmışım gibi. Sadece bu işi bitirmek ve hayatıma devam etmek istiyorum.

Sonunda kilidin döndüğünü duyuyorum ve kapı açılıyor, Sasha siyah şortu ve UC Davis tişörtüyle orada duruyor. "Beck. Selam. İçeri gelmek ister misin? Evde kimse yok."

Koyu renk gözleri ilgiyle parlıyor, sanki beni evine sürüklemesine izin verecekmişim de sevişecekmişiz gibi. Ya hiçbir şeyden haberi yok ya da tamamen inkar ediyor.

"Dışarıda konuşabilir miyiz?" Boynumun arkasını kaşıyarak soruyorum. Kaşlarını çatıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

"Elbette."

Ailesinin güzel bir evi var. Aslında Addison'ın ailesiyle aynı mahallede oturuyorlar ve Rodriguez'lerin her yerde büyük çiçek saksıları olan gerçekten büyük bir ön verandası ve aralarında yuvarlak bir masa bulunan birkaç ferforje sandalyesi var. Ben sandalyelerden birine yerleşiyorum, Sasha da diğerini alıyor ve bakışları masanın öbür ucundan benimkini buluyor.

"Tahoe'da eğlendin mi?" diye sordum.

Evde olduğunu bana hiç haber vermedi. Sadece Snap Map üzerinden yerini gördüğüm için öğrendim. Ona ilk ulaşması gereken bendim, ki bu çok kötü.

En azından yüz ifadesi pişmanlık dolu. "Evet, gittim. Gittiğime memnunum. Oda arkadaşlarımı gerçekten tanıdım." "Bu harika," diyorum başımı hafifçe sallayarak.

"Nasılsın?"

Bakışlarıyla buluşuyorum, "İyi değil" derken gözümü ayırmıyorum. Kaşları derinleşiyor. "Neden iyi değil?"

Kasıtlı olarak mı bilgisiz davranıyor diye merak etmeye başladım.

"Bu... işler değişiyor, Sasha. Bu yaz seni çok az gördüm ve şimdi okul yeniden başlıyor. Futbolla

meşgulüm. Zamanımın çoğunu alıyor ve sen de yakında üniversiteye gidiyorsun."

"Bir ay daha gitmiyorum," diyor, yüz ifadesi yaralı. Ne söyleyeceğimi bildiğinden eminim ama bunu ilk söyleyenin kendisi olacağına inandığını düşünüyorum.

"Bence ayrılmalıyız." Sandalyemde arkama yaslanıyorum, kelimeler ağzımdan çıktığında içime muazzam bir rahatlama duygusu yerleşiyor.

Söylediklerim karşısında şok olmuş gibi ağzı bir karış açık kaldı. "Ciddi misin sen?" Gözlerimi devirip "*hadi ama*" diye bağdırmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Evet, tamamen ciddiym. Artık benimle ilgilenmiyorsun. Arkadaşlarınla takılmakla ve geleceğın için planlar yapmakla çok meşgulsün ve bunu anlıyorum. Yapman gereken de bu. Ben hala lisedeyim. Üç saat uzaklıktaki bir üniversiteye başlamak üzereyken neden benimle birlikte olmak istiyorsun?" Ona soruyorum.

Bir süre sessiz bir şekilde beni izliyor. Sanki sözlerimi özümsemek için zamana ihtiyacı varmış gibi.

"Yeni birini bulacaksın. Sen güzelsin, akıllısın ve herkes seni seviyor. Sonunda üniversitede biriyle tanışacaksın ve beni tamamen unutacaksın," diye devam ediyorum.

"Belki de üniversitede bir erkekle tanışmaya hazır değılimdir," diye itiraz ediyor Sasha, kollarını önünde kavuşturmuş, suratını asmış. "Belki de seninle çok mutluyumdur."

Başımı yana eğip onu düşünüyorum. "Hadi ama Sasha. Şimdi bana karşı dürüst ol."

"Sana karşı dürüst olacağım. Benim de duygularım varken bu ilişkiye hep tek taraflıymış gibi davranıyorsun!" Kollarını havaya kaldırıyor, açıkça sinirli. "Hiç seks yapmadığımız için mi? Bunun *benden* çok *senin* sorunun olduğunu biliyorsun."

Hayal kırıklığı içimi dolduruyor ve ona ters ters bakıyorum. "Seksin senden neden ayrıldığımla hiçbir ilgisi yok, Sasha. Ve balo gecesi seks yapmadığımız için hâlâ kızgın olduğuna inanmıyorum. Boş ver artık. Çok sarhoştun. Seninle o şekilde seks yapmamın imkanı yoktu."

"Başka hiçbir erkek umursamaz, Beck.Cidden, sanki sen bir aziz gibisin. Okuldaki tüm kızların istediğı ama dokunamadığı mükemmel altın çocuk. Bana dokunmaya hiç zahmet etmediğın ve ben senin kız arkadaşın olduğum için bunun böyle olması çok komik! O gece olduğundan beri benimle ilgilenmiyorsun. Bunu inkâr etmeye çalışma."

"Bu doğru değıl," diye başlıyorum, sözlerini tamamen görmezden geliyorum, ama bana sinirli bir bakış fırlattığında susuyorum.

"Bu doğru ve sen de bunu biliyorsun. Kendini mi kurtarıyorsun? Bu mu yani?"

Koltuğumda kıpırdanıyorum, onun sorgulama tarzından rahatsız oluyorum. Haksız değıl. O gece yaşandığında, onunla işim bitmişti ama ilişkimizi bitirmeye hazır değıldim. Bunu aşabileceğimi düşündüm. Ertesi sabah onu yalnız bıraktığım için bana nasıl bağdırdığını, sanki yaptığım kötü bir şeymiş gibi. O gece ne kadar sarhoş olduğuna dair anılar birbiri ardına aklıma geldi. O kadar özensizdi ki, dansta ona bakan her erkeğe asılıyordu ve bu beni öfkeyle dolduruyordu. Tüm bu

planları yapmıştık. Balo gecesi ilişkimizde önemli bir nokta olacaktı - bunu bir adım öteye taşımak üzereydik ve geri dönüşü yoktu.

Bunun yerine, sarhoş oldu ve onu sakinleştirmeye ya da ayıltmaya çalıştığımda bana güldü. Onu otel odamıza kadar taşımak zorunda kaldım ve tartıştık. Gitmeye bile çalıştı ama ben izin vermedim. Sonunda içtiği ucuz aromalı votka sayesinde tamamen kendinden geçmiş bir şekilde yatakta sızdı.

O geceyi hatırlamak bile midemde ekşi bir his bırakıyor. Sasha o gece berbattı. Sanırım hiç iyileşemedim.

"Yoksa *benimle* seks yapmakla ilgilenmediğin için mi? Asla." Sesi düz.

Sorusunu geçiştiriyorum. "Biz ayrı büyüdük."

"Belki de başka birini bulmuştundur." Hem ses tonu hem de ifadesi suçlayıcı. "Asla," diyorum şiddetle. "Bunu nasıl söylersin?"

Şimdi sorumu duymazdan gelme sırası onda. "Sanırım ben de kim olduğunu biliyorum." Tedirginlik omurgamdan aşağı kayıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Addison Douglas, değil mi? Ona karşı hep bir şeyler hissetmişsinizdir. Eminim o da senden hoşlanıyordur," diyor Sasha, gözlerini kısarak. "Biri bana ikinizin Cumartesi gecesi Bayshore'da takıldığınızı söyledi."

Hay sikeyim. Kız arkadaşına o koca ağzını kim açtı? Arkadaşlarımdan herhangi birinin bir şey söylediğini hayal bile edemiyorum. Addie'nin ona söylemesine imkan yok. Okul dışında birbirleriyle konuştuklarını bile sanmıyorum. Belki Addie'nin arkadaşlarından biri? Ya da...

Oh lanet olsun. Belki Monique?

Böyle boktan bir şey yapmak tam ona göre.

"Eee?" Sasha hırıltılı bir sesle. "Bu kadar mı? Şimdi de kaçıp Addison'la mı birlikte olacaksın?" "Onun sadece bir arkadaş olduğunu biliyorsun-"

"Ha! Lütfen. Hepiniz böyle diyorsunuz. 'Oh, o benim arkadaşım, hepsi bu.'" Sasha ayağa fırladı ve beni işaret etti. "Onu becerdin mi?"

"Ne? Hayır, tabii ki hayır. Ben seninleyim."

"Artık değil. Benden daha yeni ayrıldın." Sasha bir kez daha kollarını kavuşturuyor. "Ailesi iki sokak ötede oturuyor. Buradan ayrıldıktan sonra onun evine mi gideceksin?"

Kahretsin, Sasha Addison'ı kıskanıyor gibi görünüyor, ki bu delilik. Bir ay içinde üniversiteye gidecek. İsteddiği her erkeğe sahip olabilir. Neden böyle davranıyor?

"Hayır, onun evine gitmeyeceğim. Addie ve benim aramda öyle bir şey yok. Dediğim gibi, biz gerçekten sadece arkadaşız."

Sasha gözlerini devirir. "Her neyse. Zaten Liam Thatcher ile konuştuğunu duydum, o yüzden iyi

şanslar."

Buralarda laf çabuk yayılır. Sasha benim evremle pek takılmaz. Tanrı aşkına o çoktan mezun oldu ama yine de tüm dedikoduları biliyor. Ben ve Addie hakkında. Addie ve Liam.

"Kiminle konuşuyorsun?" Ona soruyorum.

"Seni ilgilendirmez." Başını yukarı kaldırıyor, burnunu havaya kaldırıyor. "Buna pişman olacaksın." "Neye pişman olacağım? Senden ayrıldığıma mı?" İnanamayarak soruyorum.

Bundan şüpheliyim.

"Kendinden bu kadar memnun olma. Ben okulun en popüler kızyıdım. Bütün erkekler benimle birlikte olmak için adam öldürürdü, ama sen her fırsatta beni reddediyorsun. Sende bir sorun var Beck. Sanki garip bir tutucusun, rahiplik için mi çalışıyorsun?"

Kendi şakasına gülüyor ve ben ayağa kalkıp ona doğru yaklaşıyorum.

"Eskiden senden gerçekten hoşlanırdım," diyorum, sesim kısık. Bana bakarken kahkahası kesiliyor. "Bir arkadaş olarak. Kız arkadaşım olarak. Bundan sonra iletişimde kalabileceğimizi düşünmüştüm ama belki de kalamayız. Artık sadece acımasısın. Ve acımasısın. Davis'te iyi eğlenceler, Sasha."

"Sen bir pisliksin, Callahan!" diye bağıyor arkamdan, ben verandanın merdivenlerinden inip arabama doğru koşarken. 4Runner'ıma binip kapıyı çarptığımda hala bağırışını duyabiliyorum, merdivenlerde belirdiğinde çığlıklarının sesi boğuluyor, ağzı hareket ediyor ama kelimeleri duyamıyorum.

Tanrı'ya şükür.

Motoru çalıştırıyorum ve ayağımı gaza basıp motoru hızlandırıyorum. Bu onu çok sinirlendiriyor ve merdivenlerden inmeye başlıyor, çimenlerin üzerinde yürüyor ve doğruca bana doğru geliyor.

Vitesi boşa alıp oradan uzaklaşıyorum, son anda dikiz aynasından baktığımda onu kaldırımda durmuş, yumruğunu gökyüzüne doğru sallarken görüyorum.

Vay canına. Bu

eğlenceliydi.

Değil.

YEDİ

ADDIE

GEÇ OLDU. On biri geçti ve ben uyuyamıyorum. Sanki yarın okula döneceği için heyecanlanan küçük bir çocuk gibiyim. Gerçi son sınıfa başlayacağım için pek *heyecanlı* olduğumu söyleyemem.

Daha çok endişeli. Gergin.

Her şey farklı olacak. Bu benim çocukken okuldaki son ilk günüm. Jonah ve ben artık birlikte değiliz. Liam benimle ilgileniyor ve onunla mesajlaşmaktan hoşlansam da tipim olduğunu düşünmüyorum.

Emma garip davranıyor, ki bunu anlamıyorum. Yine de Tori her zamankinden daha destekleyici. Havada bir değişim var. Bunu hissedebiliyorum. Bu iyi bir değişim mi yoksa kötü mü?

Henüz emin değilim.

Son bir saat boyunca TikTok'ta gezindikten sonra Instagram'a geçiyorum, aramaya giriyorum ve Beck'in profiline bakıyorum. Acınası bir sapık gibi fotoğraflara göz gezdiriyorum, çoğunlukla futbol fotoğrafları olduğunu fark edince kaşlarımı çatıyorum. Babası ve kardeşiyle çekilmiş bir fotoğrafı var. Sonra daha çok futbol.

Yeğeni Kenzie-Ava'nın kızını tutarken çekilmiş bir fotoğrafı var.

Sasha'nın tek bir fotoğrafı bile yok.

Doğrudum, yorgan kucağıma düşerken geri dönüp Sasha'nın adını arattım ve profilini açtım. Profil fotoğrafı Beck'le çekilmiş bir fotoğraftı. Şimdi ise gölün ortasındaki bir teknede, güneş gözlükleri takmış ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ekstra sevimli görüldüğü bir fotoğraf.

IG'den çıkıyorum ve mesajlarımı açıyorum, önce Emma'ya mesaj atmaya hazırım ama muhtemelen konuşmayı kendine çevireceğini fark ediyorum. Onun yerine Tori'ye mesaj atıyorum.

Ben: Sasha ve Beck'in ayrıldığını duydun mu?

Hemen cevap verir. **Hayır.**

Öyle mi? Ben: Git
IG'lerine bak.

O profillerine bakarken ben sabırsızlıkla bekliyorum. Sonunda cevap verdi.

Sanırım ayrılmışlar.

Değil mi? Kız onun profilinde değil, adam da kızın profilinde değil.

Hikayesini gördün mü? Ne susuzluk tuzağı ama.

Hemen gidip baktım. Bumerang şeklinde çekilmiş bir videoda kolsuz bluzunu o kadar aşağı sıyırması ki göğüsleri neredeyse dışarı fırlayacak gibi, kameraya doğru eğilmiş, dilini dışarı çıkarırken gözleri kapalı. Birkaç kez izliyorum, makyajının ne kadar mükemmel olduğunu ve saçlarının her zamanki gibi harika görüldüğünü fark ediyorum. Sadece bir saat önce paylaşmış ve altına "Çok sıkıldım" yazmış.

Ben: Tam bir susuzluk tuzağı.

Beck'le hâlâ birlikte olsalardı böyle paylaşımlar yapmazdı. Onlar bitti! AMAN TANRIM!

Bana bir dizi böcek gözlü emoji gönderdi.

Heyecanlanmamalıyım. Ayrılık zordur. Kim kimden ayrıldı acaba? Umarım Beck acı çekmiyordur.

Beck'i zor zamanlarında teselli edebilirsin.

Bu düşünceyi kafamdan çaldı. **Biz arkadaşız.**

Daha fazlası için potansiyel var.

Ben: Liam'la konuşuyorum.

Lütfen. Eğer Liam ve Beck arasındaysa, sana Beck'i seçmeni söyledim. O çocuk ateş gibi.

Şimdi bana bir dizi ateş emojisi gönderiyor.

Ve haksız da değil. Adam ateş gibi. Tatlı ama ateşli. Futbol sahasında harika. Kaslarla dolu. Düz karın kasları, kalın kalçalar ve güzel mavi gözler. Oh, ve o ağız...

İyi. O bir ateş.

Zaten onunla da bir ilişkin var. Bunun için gitmelisin!

Ben: Ya ayrılık yüzünden travma geçiriyorsa?

Cumartesi gecesi seninle takılırken Sasha yüzünden travma geçirmiş gibi görünmüyordu.

Bunun hiçbir anlamı yoktu. Evet, elimi tuttu ama hadi ama. Dostça bir tutuştu. O zaman da hâlâ Sasha'yla birlikteydi.

Bu farklı. Cumartesi gecesi hala birlikteydiler.

Tori: Evet, ama Beck seninle arabadayken o Tahoe'da fahişelik yapıyordu.

Çok skandal olmuş gibi konuşuyorsun. Ve Sasha'ya fahişe dememelisin.

Bir söylenti duydum.

Ben: Ne duydun??????

Telefonum çalıyor, Tori'den bir FaceTime araması olduğunu gösteriyor. Cevap verdiğimde karanlıkta yatakta oturduğunu görüyorum, telefon yüzünü aydınlatıyor ve biraz ürkütücü görünmesine neden oluyor.

"Yazmak için çok fazla şey var. Seni arayayım dedim,"

diyor Tori. "Hangi söylentiyi duydun? Ve kimden?"

"Kız kardeşim! Çok iyi bağlantıları var." Paisley ikinci sınıfa gidiyor ve ablasından daha popüler. Birinci sınıfın mezuniyet balosu prensesiydi. Amigo takımında. Paisley'i herkes tanıyor. "En iyi arkadaşlarından biri Jayden Mansfield'in küçük kız kardeşi Callie. Kardeşi yaz boyunca evdeydi, babalarıyla birlikte çalışıyordu ve Callie onun arkadaşlarıyla konuşmasına kulak misafiri olmuş, onlara hafta sonu Sasha'yla takılmak için Tahoe'ya gideceğini söylemiş."

Hassiktir. Bu güzel, buharlı bir çay. "Sen ciddi misin?"

Tori başını sallıyor. "Paisley gizlilik yemini etti ama eninde sonunda ortaya çıkacak. Buna inanabiliyor musun? Gerçekten Tahoe'da fahişelik yapıyormuş. O bir Tahoe fahişesi."

Elimde olmadan kıkırdıyorum ve kendime durmamı söylüyorum. "Jayden'la takılıyorsa muhtemelen ondan ayrılmıştır diye tahmin ediyorum."

"Hayır. Dom'a mesaj atıp sordum ve Beck'in ondan ayrıldığını söyledi," diyor Tori, sesi zafer kazanmış gibi çıkıyor.

Bu duruma tamamen farklı bir bakış açısı getiriyor. Beck onun arkasından Jayden'la birlikte olduğunu öğrendi mi? Eminim bu onu çok kızdırmıştır ve üzmüştür. Beck'in her zaman iyi bir kalbi olmuştur. Beck ona aşıkta ve o da bunun üzerinde tepindi mi?

"Çullanmalısın dostum. O çocuğu kap ve son sınıfta erkek arkadaşın yap," diyor Tori cesaretlendirici bir şekilde.

"Öylece içeri d alamam. Kız arkadaşından daha yeni ayrıldı. Muhtemelen morali çok bozuktur," diyorum.

"Onun için iyi bir arkadaş olmak ve sıkıntılı zamanlarında onu teselli etmek için daha iyi bir neden olabilir mi?" Şimdi kıkırdama sırası Tori'de.

"Bilmiyorum." Bir iç çekiş beni terk ediyor. "Kendimi kötü hissedeceğim."

"Şimdi suçluluk duygusunun seni yönlendirmesine izin verme zamanı değil. Emma'ya bak. İsteddiği şeyin peşinden gidiyor, ne zaman isterse. Ve Marcus'u kaptı."

"Eminim bir yandan da Monique ile konuşmaya devam ediyordur. O kız onu tuzağa düşürdü,"

diyorum, fazlasıyla gerçekçi bir şekilde.

Her zaman önce Emma ve ben vardık. Her konuda birbirimize güvenirdik. Ne olursa olsun birbirimizi savunuruz. Bir sürü aptalca özel şakalarımız var ve birbirimize tek bir kelime söylemek zorunda değiliz ama bir şekilde sadece bir bakışımızı paylaşarak diğerinin ne düşündüğünü biliyoruz.

Ama son zamanlarda birbirimizden uzaklaşmaya başladık. Daha ketum olmaya başladı, özellikle bu yaz. Çok çalıştım, belki bu bir fark yaratmıştır ama yine de.

Şu anda Tori'ye daha yakın hissediyorum. Onun desteği, bir arkadaşın desteğinin olması gerektiği gibi, koşulsuz hissettiriyor, ancak Emma alaycı ve yargılayıcı oldu.

Tori, "Marcus komik biri ve onunla konuşmaktan hoşlanıyorum ama onu erkek arkadaşım olarak isteyeceğimi sanmıyorum," diye itiraf ediyor.

"Berbat biri," diye kabul ediyorum, aniden konuyu değiştirmek için umutsuzluğa kapılıyorum. Ya Tori Emma'ya onunla Marcus hakkında konuştuğumuzu ve onun berbat olduğunu düşündüğümüzü söylerse? Kendini kaybeder. "Dom'la aranız nasıl?"

Yüzündeki gülümsemeyi zar zor zapt edebiliyor. "Güzel. Harika. Müthiş. Yarın onu okulda görmek için sabırsızlanıyorum. Peki ya sen ve Liam? Yoksa Beck özgür bir adam olduğu için onu tamamen unutacak mısın?"

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, çünkü gerçek bu.

Liam'la mı devam edelim? Ya da Beck'le bir şeyler olup olmadığını görmeye mi çalışacaksın? "Bu durumun nesini seviyorum biliyor musun?" Tori bana soruyor. "Neyi?"

"Seçeneklerin var kızım. Sağlam olanlar." Sırıttıyor ve ben de aynı fikirdeyim. Bir kez olsun seçeneklerim var.

İşler birden düzelmeye başladı.

Okulun İLK GÜNÜ ve tipik bir manzara. Bir sürü tanıdık yüz ve bazıları yeni - çoğu yeni gelen birinci sınıf öğrencileri oldukları için genç ve korkmuş. Emma ve Marcus birbirlerine sarılmışken ben Emma'nın arabasının yanında takılıyorum, Tori ve ben sohbet ediyoruz.

"Monique daha geçen hafta Marcus'la birlikte çekilmiş ve Marcus'un onun boynunu yaladığı bir fotoğrafını paylaşmamış mıydı?" Tori gözlerini devirerek bana soruyor.

"Evet." Marcus boynuna sokulduğunda Emma ciyakladığında çiftin olduğu yöne bakıyorum. "Görünüşe göre bu onun olayı."

Tori gülüyor. "Belki bir fetişi vardır."

"Kimin fetişi var?"

İkimiz de döndüğümüzde Liam'ın yüzünde dostça bir gülümsemeyle karşımızda durduğunu görüyoruz.

"Yok bir şey. Hiç kimse," diyorum ona, elimi umursamazca sallayarak. Liam'la fetişler hakkında konuşmak isteyeceğim son şey. Onu çok az tanıyorum.

Beni pervasızca tepeden tırnağa tarıyor. "İyi görünüyorsun, Addison."

"Teşekkürler." Beni süzmesi hoşuma gitti mi bilmiyorum ama devam ediyorum. Yüzünde öyle bir beklenti ifadesi var ki, karşılığında bir iltifat bekliyor olabileceğini hemen anlıyorum. Hmm. "Sen de iyi görünüyorsun. Ayakkabılarını beğendim."

Liam ayağındaki yeni Vans'ı göstererek ayağını uzatıyor. "Teşekkürler. Yeni aldım."

Hepimiz yeni okula dönüş kıyafetlerimizi giyiyoruz. Çocukluğumdaki kadar çok alamıyorum ama annem her zaman okul başlamadan birkaç hafta önce beni alışverişe götürür ve ben de birkaç şey seçerim. "Ayakkabılarımı da yeni aldım."

Ayağımı kaldırıp beyaz üzerine beyaz Nike Air Force 1 ayakkabımı Liam'a gösteriyorum, ama dikkatini bile vermiyor, sanki daha iyi bir ihtimal varmış gibi etrafına bakmakla meşgul.

"Bu gece buluşmak ister misin?" diye soruyor dikkatini bana verdiğinde.

Tori'nin bana çıkma teklif ettiğinde heyecandan titrediğini hissedebiliyorum, bu da şu anda verdiğim tepkisizliğe işaret ediyor. Liam'ın bana çıkma teklif etmesi güzel ama...

Neden heyecanlanmadığımı

bilmiyorum. "Okuldan sonra

antrenmanım var," diyorum.

"Ben de öyle," diyor. "Sonrasına ne dersin? Gidip yiyecek bir şeyler alabiliriz. Takılırız."

Yüzünde beklenti dolu bir ifade var ve ona bakıyorum, gerçekten bakıyorum. Beck kadar olmasa da uzun boylu. Her zaman gözlerinin içine düşen dağınık, hafif dalgalı koyu sarı saçları sevimli. Çekici biri ama onun yanında olmak beni heyecanlandırmıyor ve Beck'le birlikteyken hissettiğim midemde kelebekler uçuşması hissini yaşamıyorum.

Ama yeterince iyi birine benziyor. Belki de önce onu daha iyi tanımalıyım. Onunla bir şeyler yapmazsam onu nasıl daha iyi tanıyabilirim? Onunla takılmazsam?

"Tamam." Başımı salladım. "Elbette."

Tam da ilk dersimize gitmemiz gerektiğini gösteren uyarı zili çaldığında kocaman bir gülümsemeye boğuluyor. "Harika. Sana sonra mesaj atarım ve buluşuruz."

O gider gitmez Tori yanıma geliyor, kolumu kavırıyor ve sarsıyor. "Bu çok harika. Liam'la randevuya çıkıyorsun!"

"Şşş." Başka kimsenin -yani Emma'nın- duymasını istemiyorum. "Önemli bir şey

değil. Sadece akşam yemeği." "Bu bir randevu," diyor Tori kocaman bir

gülümsemeyle. "Senin için heyecanlıyım!"

Tori kadar hevesli olmayı dileyerek gülümsüyor ve başımı sallıyorum.

Ama ben değilim.

Çünkü o Beck değil.

SEKİZ

BECK

Okulun ilk günü ve sonunda en iyi köpek benim.

Düşünmek için aptalca bir yol, biliyorum, ama elimde değil. Ailenin bebeği olduğunuzda kendinizi bir şeylerin üstünde hissetmek çok zor. Ben son Callahan'ım ve inanın bana tüm büyük kardeşlerim bunu bana düzenli olarak hissettiriyor. Ayrıca, hayatımın bir noktasında onlardan birine ya da hepsine benzetildim, kız kardeşlerime bile. Hepsi "oradaydı ve bunu yaptı" ve ben sadece onların peşinden gelen, elimden geldiğince kalan parçaları sıyıran biriyim.

Alıştım artık. Güzel bir şey. Ama arada bir kendime soruyorum, peki ya ben?

Burada, şu anda, benim zamanım.

Sekizinci sınıftayken aynı 'okulu yönetme' hissine sahip olduğumu hatırlıyorum ve on dört yaşındaki erkeklerin yapacağı gibi arkadaşlarım ve ben bundan zevk alıyorduk. Cehennem gibi iğrençtik ve o kampüsün sahibiymişiz gibi yönetiyorduk, ki öyle olduğumuzu sanıyorduk.

Bu yıl da kesinlikle aynı şeyi yapacağım. Bu yeri *hak* ettim.

Bu yılki ders yüküm çok yorucu değil. Son senemde kayarak geçecek değilim ama en azından nispeten daha kolay. Arkadaşlarım ve ben ders programlarımızı çoktan karşılaştırdık, bu yüzden kimin benimle hangi sınıfta olduğunu çoğunlukla biliyorum - bir istisna dışında.

Addie Douglas.

Sınıfımda olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok ve tam bir pislik gibi, Bayshore'daki partiden beri onunla konuşmadım. Gerçi ne demem gerekiyordu ki?

Hey, seninle arabanda oturmak eğlenceliydi. Bana ne oldu bilmiyorum, o zamanlar bir kız arkadaşım varken yaptığım gibi elini tuttum, ama ondan kurtuldum, bu yüzden... bir ara dışarı çıkmak ister misin?

Evet. Eminim buna iyi cevap verirdi.

Ayrıca, son birkaç gündür meşguldüm. Futbol antrenmanları canıma okudu. Sasha'yla olan ilişkiyi nasıl bitirmem gerektiğine dair düşünceler de zamanımı meşgul ediyordu. Ayrıldıktan sonra beni engelleyebildiği her yerde engelledi ama arkadaşlarım bana ayrıldığımız gece özel hikayesinde

yayınladığı videoyu gönderdi. Kamerada memeleriyle çok seksi görünüyordu.

Her neyse. Yeni birini bulmak istiyorsa, umurumda bile değil. Ben onu aştım.

Tamamen.

Yani evet. Addie'ye ulaşmak için iyi bir zaman değildi.

Bugüne kadar. Bugün hazırım. Ben bekarım. O da bekar. Liam beni yenmeden önce bir hamle yapmalıyım.

Göt herif.

Liam'ın antrenmanda ondan bahsettiğini duyduğuma göre her gün mesajlaşıyorlarmış. Resmi olarak konuştuklarını söyleyecek kadar ileri gitti - ki bu sadece birbirleriyle konuştukları anlamına geliyor. Bu gerçekleştiğinde, genellikle bir çift gerçekten birlikte olma yolundadır.

Eğer durum buysa, Liam hızlı hareket

ediyor. Ve ben tamamen boku yedim.

Bir kez daha.

İlk dersim İngilizce ve Addie orada değil, ki bu sürpriz değil. O onur İngilizce'sinde, ben de üniversite hazırlıktayım.

İkinci ders Amerikan Hükümeti, yine Addie yok.

Bütün sabah onu görmedim. Dersler arasındaki her geçişte o tanıdık esmer kafasını, o güzel mavi gözlerini ve her gördüğümde beni etkileyen gülümsemesini arıyorum ama yok.

Onu göremiyorum ve bu çok iç karartıcı.

Öğle yemeği geldiğinde, kendimi kederli hissediyordum. Aşağı ve dışarı. Hatta umutsuz.

Bu kız için umutlanamayacağımı uzun zaman önce fark etmeliydim. Hep bir şeyler engel oluyor. Asla aynı fikirde değiliz ve ben sabırsızlanıyorum.

Belki de Liam'a teslim olup bu işi bitirmeliyim.

Hepimiz kampüs dışına çıkıp McDonald's'a gidiyoruz - şampiyonların öğle yemeği değil, ama son sınıf olmak için son üç yıldır bekliyoruz, böylece öğle yemeği için okuldan çıkabiliyoruz ve bunu kutlayacağız. Liam da bizimle birlikte, futbol takımının çoğu son sınıf öğrencisiyle birlikte.

Sanırım Addie'yle o kadar resmi değil ki onunla öğle yemeği yiyor. Onunla oturmamaya özen gösteriyorum, böylece onun Addie hakkında konuşmasını dinlemek zorunda kalmıyorum. Böylesi daha kolay.

Öğle yemeği bitip kampüse döndüğümüzde sadece iki dersimiz kalmıştı. Dünya Dinleri dersime girdiğimde Addie'yi yanında kimse olmadan bir masada oturmuş, telefonundan bir şeyler izlerken dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılmış halde buluyorum. Görünürde tek bir arkadaşı bile yoktu.

Görünürde bir arkadaşım da yok.

İçimi heyecan kaplıyor, ona bakıyorum, giydiği dar siyah üstünü ve biraz tenini nasıl ortaya

ıkardığını görüyorum. Çok skandal bir şey değil, sadece sırtının alt kısmı, ama bu beni meraklandırmaya yetiyor.

Ama Addie söz konusu olduğunda, her zaman ilgimi  ekmiŗtir.

Her şey hakkında.

Bunu yapmaya karar vererek masasına yaklaştım ve onunkinin hemen yanındaki sandalyeye oturdum. "Hey, Adds." Telefonundan başını öyle hızlı kaldırıyor ki, az önce kendini kırbaçlamış olmasından korkuyorum. "Beck. Selam."

Sesi nefes nefese. Neredeyse bir fısıltı gibi. Belki de beni gördüğüne şaşırmıştır? Bilemiyorum.

"Merhaba." Ona bir aptal gibi gülümseyip bakıyorum, o da aynı şeyi yapıyor, dudakları kıvrılıyor, burnu biraz kırışıyor.

Çok sevimli.

"Bu sınıfta olmana çok sevindim. Arkadaşlarımdan hiçbiri değil. Hepsi geçen yıl bu dersi aldı," diyor etrafına bakarak.

Sınıf hızla doluyor, çoğunlukla gençlerle.

"Geçen yıl da bu sınıfta arkadaşlarım vardı. Programım izin vermiyordu ve ben de almayacaktım ama Ava beni zorladı," diyorum.

"Evet, Jos da aynı şeyi söyledi. Bu dersi çok sevdi." Addie'nin gülümsemesi büyüyor. "Ava nasıl?"

"Harika. Kız kardeşinle çok vakit geçiriyor." Eli Bennett ve Diego Garcia -benim kız kardeşim Eli ile, Addie'ninki de Diego ile evli- Seattle Seahawks takımında oynuyorlar. "Her zaman çocukların peşinde."

"Jos da aynı şeyi yapıyor. Keşke daha yakın otursalar," diyor Addie, sesi özlem dolu.

"Ben de öyle."

Zihnim birden ikimizin birlikte Seattle'a gidip kız kardeşlerimizi görme hayaliyle doldu. Bu eğlenceli olurdu.

Ama tabii ki büyük hayaller kuruyorum çünkü bu kız beni bir arkadaş olarak görüyor ve hepsi bu kadar, fikrini değiştirmek için her şeyimi verirdim. Liam'la konuşmakla o kadar meşgul ki beni sonsuza kadar tanıyacaktı gibi hissettiği adamdan başka bir şey olarak görmüyor. Evet, kimyamız uyuşuyor olabilir ama bu onun harekete geçmesi için asla yeterli değil. Belki benim de harekete geçmem için yeterli değildir, hiç sevişmediğimi düşünürsek.

Geçen sonbahar partide tuvalette onu neredeyse öptüğüm o anı düşünüyorum. Zamanlama berbat. Ben Sasha'yla, Addie de Jonah'la birlikteydi ve lanet olsun, ben aldatan biri değilim. Dudaklarım onunkilere değmeden hemen önce banyo kapısını çalarak bizi bölen adam, bunun gerçekten olmasını engelleyen tek şeydi.

Sasha'yı aldatmaya bu kadar yaklaşmıştım ve kendimi affedemeyebilirdim. Addie de bana farklı gözle bakabilirdi. Bu aramızdaki her şeyi mahvederdi.

Tanrı'ya şükür böyle bir şey olmadı.

Ama yine de keşke olsaydı çünkü en azından Addison'ın tadının nasıl olduğunu bilirdim. Ve şu anda aklımdaki en büyük soru bu.

Bu kızın dudaklarının tadı neye benziyor? Kollarında nasıl hissedirdi? Mükemmel bir uyum mu? Bana karşı erimesi, onu öpmeye devam ettiğimde adımı fısıldaması, parmaklarının saçlarımda olması, ellerimin belinde olması, kışına doğru kayması nasıl olurdu-

"Belki bir gün ailelerimiz birlikte yukarı çıkıp onları ziyaret etmeli," diye öneriyor Addie, tatlı sesiyle giderek daha kirli hale gelen düşüncelerimi bölüyor.

Onun hakkında.

"Evet, belki." Şüpheli, ama hayal etmek eğlenceli.

"Okuldaki ilk günün nasıl geçiyor?" diye sorarak konuyu değiştiriyor.

"Benimle aynı sınıfta olduğunu görünce daha iyi oldum." Muhtemelen bunu söylememeliydim ama tıpkı Liam denen şerefsiz gibi ben de atışımı yapıyorum.

Yanakları pembenin en hafif tonuna döndü. "Senin de bu sınıfta olmana sevindim." Başını eğdi, dudakları hâlâ kıvrıktı. "Cumartesi olanlar için özür dilerim."

Kaşlarımı çattım. "Ne olmuş ona?"

"Bilmiyorum. Konuşuyorduk. Her şey iyiydi. Sonra Tori ortaya çıktı ve arabamın her yerine kustu." Başını kaldırdı, yüz ifadesi belli belirsiz acılıydı. "Çok iğrenç. Bu konuda çok kötü hissediyor. Benden sana üzgün olduğunu söylememi bile istedi."

Gülüyorum. "İğrenç bir şey olmasına rağmen özür dilemesine gerek yok." Addie yine burnunu kırııştırıyor. "Çok iğrençti. Bana borçlu olduğunu söyledim." "Borçlu. Temizlenmesine yardım ederek iyi bir arkadaş oldun."

"Onu orada kusarken öylece bırakamazdım." Gülme sırası onda ve ben sesini içime çekerek varlığının tadını çıkarıyorum. Gözlerinin nasıl parladığını fark ediyorum ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmak için hareket ettiğinde daha dik oturuyor, bakışlarım göğsüne düşüyor.

Güzel göğüsleri var. Gözlerimi kaçırmadan sadece bir saniye bakıyorum, öğretmen içeri girdiğinde neredeyse rahatlıyorum. Bayan Hardison yıllardır bu okulda öğretmenlik yapıyor. Neredeyse kendi başına bir kurum ve o konuşmaya başladığında herkes sessizleşiyor.

Sırf yapabildiğim için Addie'ye doğru hızlıca bir bakış gönderiyorum ve onun bana gülümsediğini görüyorum. Sanki bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi hissediyorum ve bakışlarımı kaçırmadan önce ben de gülümsüyorum.

Sonraki elli dakika, ders konusuyla gerçekten ilgileniyor olmama rağmen uzayıp gidiyor. Addie'yle tekrar konuşmak için sabırsızlanıyorum, ona Liam'ı ve neler yaptıklarını sormalı mıyım diye düşünüyorum.

Bu beni ilgilendirir mi? Bu ikisinin arasında ne haltlar döndüğünü bilmek istediğim için bunu kendi işim haline getirmek istiyorum ama aynı zamanda çok saldırgan görünmek de istemiyorum.

Kahretsin, bu kızla kazanamam. Ciddiyim. Beni şaşırtıyor ve her hareketimi düşünmeme neden oluyor. Sasha ile hiç böyle hissetmemiştim. Belki de gerçekten umursamadığım içindir. Sadece denedim.

Addie'yi önemsiyorum. Belki de çok fazla.

Babam her zaman işlerin kolay olması gerektiğini söylerdi. Baştan karmaşık olurlarsa, işe yaramayabilirler.

Addie ve benim aramda olan şey bu mu? Aramızdaki ilişkinin asla yürümeyeceği kadar karmaşık mıyız?

Lanet olsun, umarım değildir.

Ders bittiğinde ve zil çalmak üzereyken sandalyemde arkama yaslanıyorum, derin bir nefes alıp kollarımı başımın üzerinde uzatırken bacaklarımı önüme yayıyorum. Addison'ın beni izlediğini görmek için ona bakıyorum ve yakalandığından utanmış gibi başını hızla çeviriyor.

Güzel. Bu bana daha eşit bir oyun alanında olduğumuzu hissettiriyor.

Zil çalıyor ama ben hemen eşyalarımı sırt çantama atıp kapıya yönelmiyorum. Addie de öyle. Ona sorgulayan bir bakış gönderiyorum. "Bir sonraki dersin ne?"

"Hardison için TA," diye cevap veriyor.

"Bir bok yok mu? Ben de." Genellikle aynı öğretmen için aynı dönemde bir sürü öğretmen yardımcısı görevlendirmezler ama Hardison'ın ders yükünün ağır olduğunu biliyorum, belki daha fazla yardıma ihtiyacı vardır?

Addie'nin öğretmen yardımcısı olarak benimle birlikte olacağı için ne kadar şanslıyım?

Sadece ikimiz... "Beck, Addison, buraya gelebilir misiniz lütfen?" Bayan Hardison bize sordu.

Eşyalarımı sırt çantama tıktırıp yukarı çıkarken Addie de eşyalarına biraz daha özen gösterip her şeyi dikkatlice sırt çantasına yerleştiriyor. Muhtemelen onu beklemeliydim. Annem burada olsaydı bana görgü kuralları hakkında küçük bir konuşma yapardı.

Bayan Hardison hiç vakit kaybetmeden, "Okulun ilk günü olduğu için yapacak bir şeyim yok," diyor. "İstersen kütüphaneye gidebilirsin. Öğretmenlerinin yapacak bir işi yoksa tüm asistanlar oraya gider."

Başını sallayan Addie'ye bakıyorum. "Kulağa hoş geliyor," diyor.

"Yarın da doğruca oraya gidebilirsin." Hardison masasının üzerindeki ajandasına bakarak sayfaları çeviriyor. "İkinizin üzerinde çalışacağı projeleri hazırlamam birkaç hafta sürebilir, bu yüzden sizi haberdar edeceğim. İkinizin de altıncı dönem sınıfında olması oldukça kullanışlı."

"Elbette öyle," diyorum Hardison'a gülümseyerek ve o da bana

sırıtarak karşılık veriyor. "Kız kardeşinin bu sınıfta olduğunu

hatırlıyorum," diye başlıyor Bayan Hardison.

Tamam, işte başlıyoruz. Benden önce gelen Callahan efsaneleri. "Öyle

mi?" "Çok fazla kaçtı." Hardison kaşlarını çattı ve beni güldürdü.

"Sanırım Ava o kadar da mükemmel değilmiş," diye şaka yapıyorum.

"Ben aslında en büyük kız kardeşin Autumn'dan bahsediyordum. O kız..." Başını iki yana sallıyor. "Bulduğu her fırsatta Ash Davis'le kaçardı."

"Ve şimdi onlara bak," diye mırıldanıyorum. O bir NFL efsanesi. Evliler ve ikizleri var. Bana sorarsanız gayet iyi gidiyorlar.

"Evet, bir de şimdi bakın," diye onaylıyor Hardison. "Kız kardeşin Ava'yı çok severdim. Her zaman çok düşünceli yazılar yazardı."

Addie ve ben nihayet kaçmadan önce bir süre daha kardeşlerim hakkında konuşmaya devam ediyor. Herkes günün son dersinde olduğu için koridorlar zaten çoğunlukla boştu, bu yüzden neredeyse okul bize aitmiş gibi hissediyoruz.

"Bununla çok uğraşıyor musun?" Sınıftan çıktığımızda Addie bana soruyor.

Ona bir bakış gönderiyorum. "Neyle uğraşıyorum?"

"Öğretmenler sizi kardeşlerinizle karşılaştırıyor."

"Evet." Biraz inledim. "Berbat bir şey. Herkesin Jake hakkında söyleyecek bir şeyleri var. Ya da Autumn. Ya da Ava."

"Ailenin bebeği sensin," diye belirtiyor. "Bu Jocelyn'le bana da oluyor ama çok fazla değil. Aramızda seninki gibi diğer kardeşlerle doldurulmamış bir boşluk var. Bazıları onu unutuyor - tabii ki voleybol koçum hariç."

"Koçunuz sizi ve Jos'u çok karşılaştırıyor mu?" Okuldaki matematik öğretmenlerinden biri voleybol koçu ve inanılmaz biri. Kızlar voleybol takımı her yıl ortalığı kasıp kavuruyor. "Sürekli kız kardeşinin ne kadar harika olduğundan mı bahsediyorsun?"

Bunu babamdan duymuyorum çünkü Jake ve benim harika olduğumuzu düşünüyor - düşünmek zorunda, o bizim babamız. Ama ekipteki diğer koçlar? Bazıları Jake oynarken buralardaydı ve evet, farklı pozisyonlarda oynamamıza rağmen onlardan sürekli karşılaştırmalar duyuyorum.

"İlk başta evet, çünkü beni tanımıyordu ve henüz ona kendimi kanıtlamamıştım. Ancak zaman geçtikçe kim olduğum ve nasıl oynadığım konusunda bana saygı duymaya başladı. Jos'a kıyasla ben farklı bir oyuncuyum," diye açıklıyor Addie, binadan çıkıp kütüphanenin bulunduğu tepeye doğru ilerlerken.

"Daha iyi mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Addie omuz silkiyor. "Farklı." Bir an sessiz kalıyor. "Koç daha önce daha iyi olduğumdan bahsetmişti, evet."

"Biliyordum." Ses tonum kendinden emin, yürümeye devam ederken bakışlarım önümüzdeki kütüphanede, dudaklarımda hafif bir gülümseme kıvrılıyor.

Dirseğiyle beni dürtüyor, bu basit dokunuşla bir kıvılcım ateşleniyor. "Kendini beğenmişsin."

"Hoşuna gidiyor," diye karşılık vererek onu güldürüyorum. "Özellikle de atletik yeteneklerinle ilgiliyse."

"Doğru." Kahkahaları artıyor ve bende bunu yapmaya devam etme isteği uyandırıyor.

Onu gülümserken görmek. Onu güldürmek. Bunun sebebinin ben olduğumu bilmek.

Kütüphanenin çift kapılı girişine yaklaşıyoruz ve ben onun önüne geçerek kapıyı açıyorum. Mırıltılı bir teşekkürle yanımdan geçip binaya giriyor ve ben de kokusunu ciğerlerime çekiyorum. Suratımı asmamaya ve ne yaptığımı belli etmemeye çalışıyorum ama lanet olsun, kokusu dizlerimin bağına çözüyor.

Kötü ama doğru.

Kütüphanede neredeyse hiç kimse yok ve kendimize daha küçük bir masa buluyoruz, ikimiz karşılıklı yerleşiyoruz, ben sırt çantamı ayaklarımın dibine bırakırken o da kendi çantasını masanın üstüne koyuyor.

"Ödevin var mı?" diye soruyor bana.

Yavaşça başımı sallıyorum ve Hardison'ın sınıfında yaptığım gibi bacaklarımı açarak arkama yaslanıyorum. "Hayır. Sen?"

"Biliyorum. İngilizce. Kısa bir paragraf yazmam gerekiyor," diyor sırt çantasının fermuarını açıp bir defter çıkarırken.

"Bu berbat. Daha ilk gün. Öğretmenlerin okulun ilk gününde çocuklara ödev vermesi suç olmalı," diye itiraz ediyorum.

"Katılıyorum, ama yaz okuma ödevim vardı." *Bülbülü Öldürmek*'in yıpranmış ciltsiz kitabını çıkardı. "Ve şimdi de sonunda bize verilecek kompozisyon için bir giriş paragrafı yazmamız gerekiyor."

"Lanet olsun, iyi ki normal İngilizce dersindeyim. Meyer bize yaz okuma ödevleri vermiyor," diye mırıldanıyorum, bir kez daha dik oturup kollarımı masanın üstüne koyuyorum. Addie'nin kolu da masanın üzerinde duruyor ve uzanıp ona dokunmak çok kolay olurdu. Parmağımı ön kolunda gezdirip tüylerimin diken diken olup olmayacağını görmek.

"Okuldan sonra antrenmanın var, değil mi?" diye soruyor kitabı masaya koyduktan

sonra. "Her zaman." Başımı sallıyorum. "Senin de var, değil mi?"

"Evet. Önümüzdeki hafta ilk maçımız var.

Evimizde." "Hangi gün?"

"Salı."

"Orada olacağız," diyorum kararlı bir şekilde ve zihnimden ekipteki çocuklara gelmemiz gerektiğini söylemem gerektiğini hatırlatıyorum.

Gülümsemesi zayıf. "Buna minnettarım ama gitmek zorunda değilsin. Eminim bütün gün okulda

kaldıktan sonra iki saat antrenman yaptığın için yorgunsundur."

"Sorun değil. Benim için sorun değil, çocuklar için de öyle," diye onu rahatlatıyorum.

"Peki, teşekkür ederim." Gülümsemesi zayıf. "Ekibim sizin gelmenize bayılıyor."

"İşte bu yüzden oradayız. Hepimiz birbirimize destek olmalıyız." Ben onu destekliyorum. Diğerlerinin amacının ne olduğunu bilmiyorum.

"Neden şu anda beden dersinde değilsin?" Addie soruyor.

"Yedinci derste genellikle beden eğitimi dersim olduğunu nereden biliyorsun? Takip mi ediyorsun, Adds?" Kaşlarını kaldırıp ona takılıyor.

Güzelce kızarıyor, yanakları hafifçe pembeleşiyor. "Geçen yıl takım için yedinci derse kondisyon dersi ekledikleri için benim tarih dersime geçmek zorunda kaldığını hatırlıyorum. Seni takip ettiğim için değil." Masanın öbür ucuna uzanıyor ve parmağını ön koluna saplıyor, tıpkı birkaç dakika önce benim de ona yapmak istediğim gibi.

Keşke bana daha uzun süre dokunsa, yine de bunu bana dokunmak istediğine dair iyi bir işaret olarak kabul ediyorum.

"Yönetim bunu değiştirdi. Programla ilgili bir şey ve artık tüm futbol takımının yedinci derste kondisyon dersi almasını kaldıramıyorlar. Sabahın erken saatlerinde, okul başlamadan önce kondisyon alıyoruz, sadece üst sınıflar. Buna sıfır ders diyorlar." Sadece otuz dakika sürüyor, kan pompalamaya yetecek kadar ve Salı, Çarşamba ve Perşembe günleri yapılıyor, yani çok kötü değil.

"Ağırlık falan mı

kaldırıyorsun?" "Kas yapmam

lazım," diyorum ona.

Bakışları omuzlarıma düşüyor. Göğsüme. Gözleri orada oyalanıyor, sanki gördükleri hoşuna gitmiş gibi. "Yeterince iri değil misin?"

Fark etmesi içimde esneme isteği uyandırıyor ama kendimi tutuyorum. "Asla. Amacım her zaman rakiplerimi ezmektir."

"Bir süredir bu konuda iyi gidiyorsun." Uzanıp bana tekrar dokunuyor, parmakları ön kolumda geziniyor, sonra yukarı kayıyor ve hafifçe pazularına dokunuyor. Tüylerim hafifçe diken diken oluyor ve fark edip etmediğini merak ediyorum. "Oldukça güçlüsün Callahan."

"Fark ettiğine sevindim Douglas," diye takılıyor ona, sesim sert olsa da. Elini bıraktığında hayal kırıklığı üzerime çöküyor.

Ama lanet olsun, bana isteyerek dokundu. Tekrar söylüyorum. Flört etmeyi bilmeyen ortaokul çocuklarıymışız gibi hissediyorum ama bu önemli bir şey. Ya da belki de aramızdaki anlamlı görünen her anı yakalama ve sıkıca kavrama ihtiyacı hissediyorum.

Kahretsin, saçmalıyorum.

"Hey. Siz burada ne yapıyorsunuz?"

İkimiz de keskin erkek sesine baktığımızda...

Kahretsın. Liam masamızın başında durmuş, ikimize de ters ters bakıyordu.

Bana ters ters bakıyor.

DOKUZ

ADDIE

Birdenbire ortaya çıkmasından duyduğum rahatsızlığı gizlemek için Liam'a gülümsüyorum. Beck'le kütüphanenin arka tarafında baş başa kalmak hoşuma gidiyordu. Sadece ikimiz sohbet ediyorduk.

Tamam, flört ediyorduk. Ve Beck ile çok kolaydı. Liam'la olduğu gibi garip ve tuhaf değildi.

Uzanıp ona dokunmama ne sebep oldu bilmiyorum. İki kere.

Ama sıfır pişmanlığım var. Çocuk sıkı ve kaslı ve tüm bu sertliği ve kaslarını test etmek mutlak bir zevk. Pazuları kaya gibi sertti.

Rock. Sert.

Adamda bir gram bile yağ olduğunu sanmıyorum ve parmaklarım ona tekrar dokunmak için kaşınıyor.

Her yerde.

"İkimiz de Hardison'ın yardımcılarıyız," diyor Beck Liam'a, sesi rahat. Rahat, sanki hiçbir şey onu rahatsız etmiyormuş gibi.

Ama Liam konuştuğunda gözlerinde parlayan siniri fark ettim ve eminim sesindeki suçlayıcı ton da bu duruma yardımcı olmamıştır. Beck'in kendini nasıl tuttuğunu da görüyorum, omuzları gergin, tüm vücudu kaskatı.

Vücut dili bana Liam tarafından tehdit edildiğini hissettiğini söylüyor ama ben arkadaş olduklarını sanıyordum. Aslında, öyle olduklarını *biliyorum*. Bir sebepten dolayı birbirlerine kızgın olabilirler mi? Liam şu anda Beck'e kafasını uçuracakmış gibi bakıyor, bu kulağa inanılmaz dramatik geliyor, ama çok da uzakta olduğumu sanmıyorum.

Bu ikisinin bir derdi olduğu belli.

Liam tüm dikkatini bana çevirmeden önce, "Ne kadar uygun, değil mi?" diye çıkışıyor. "Bu akşam yemeğe çıktığımızda sana soracaktım ama yarın benim formamı giymek ister misin?"

Konuyu değiştirmesine, Beck'in önünde hiçbir incelik göstermeden bana soru sormasına şaşırarak ona bakıyorum. Aslında Liam'ın sesi kızgın geliyordu. "Um..."

"Yarın gerçek bir maç bile değil," diye ekliyor Beck, bakışlarını ona yöneliyor ve onun yavaşça başını salladığını görüyorum. "Bu lanet olası bir antrenman Thatcher."

Çocuklar sanki bir açmazdaymışlar ve ilk kimin silahını çekeceğini bekliyorlarmış gibi birbirlerine bakıyorlar. Hava neredeyse gerilimle dalgalanıyor.

Bu çok garip bir şey.

"Ne diyorsun Addison?" Liam dikkatini bana yöneltiyor, yüzünde bir gülümseme var ama bunun biraz zorlama olduğunu söyleyebilirim. Hâlâ kızgın.

Beck'in öfkesinin elle tutulur dalgalar halinde yayıldığını hissedebiliyorum.

"Elbette," diyorum zayıfça, kafasını bana doğru çevirdiğinde Beck'i görmezden geliyorum. Bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum ve bu beni tedirgin ediyor. "Çok isterim."

"Güzel. Yarın formamı getiririm ve okul başlamadan önce sana veririm. Belki önce kahvaltıda buluşabiliriz," diyor Liam ve Beck'e doğru kendini beğenmiş bir gülümseme gönderiyor.

Her Cuma geç başlıyoruz, yani okul dokuz yirmiye kadar başlamıyor ve birçok insan takılabilmek için kahvaltıda buluşuyor. Jonah ve ben geçen sene hala birlikteyken kahvaltı için buluşurduk.

Ama Cuma gününün geç başlamasının tek amacı uyumaktı, bu yüzden okul başlamadan önce buluşmak için her zaman yalvarırdım çünkü... ne diyebilirim ki.

Uykumu seviyorum.

Ayrıca, Beck ve Sasha'yla hiçbir yerde karşılaşmak

istemiyordum. Tanrım, bazen kendimi sinir ediyorum.

Liam'a "Bunu daha sonra tartışabiliriz," diyorum.

"Bu akşam yemekte?" O anda beni izleyen Beck'e doğru bir bakış gönderiyor.

"Elbette," diyorum zayıfça. Liam masanın başındaki yerinden kıpırdamayınca konuşmaya devam ediyorum. "Neden kütüphanedesin ki?"

"Bu dönem ofiste yardımcı olarak çalışıyorum. Bayan Smith'e bir şey götürmem gerekiyordu." Kütüphanecinin asistanı.

"Muhtemelen onlar bir arama ekibi göndermeden önce ofise geri dönmeliyiz," diyor Beck neredeyse ısırarak.

Liam onu görmezden geliyor, onun yerine bana yumuşak bir gülümseme sunarak, "Antrenmandan sonra görüşürüz, tamam mı?" diyor. "Elbette." Ben de gülümsüyorum. "Görüşürüz."

"Hoşça kal, Addie."

Kütüphaneden çıktıktan sonra sanki Beck'in tüm gerginliği uçup gidiyor. Omuzları gevşiyor ve sandalyede bir kez daha kamburlaşarak bacaklarını açıyor. Bunu yapması hoşuma gidiyor. Çok uzun. Ve geniş. Sanki aynı anda her yerde ve ben onun tarafından tamamen kuşatılmış olmanın nasıl bir his olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Bana sarılması. Beni göğsüne bastırması. Ağzını benimkine bastırması

-

"Söylentilere göre ikiniz resmen konuşuyormuşsunuz," diyor Beck, sesi en sevdiği oyuncağı elinden alınmış somurtkan küçük bir çocuk gibi çıkıyor.

Hmmm.

"Şey, konuşuyoruz, ama resmi olup olmadığını bilmiyorum..." Liam bu konuda hiçbir şey söylemedi ve ben de bu konuyu açmayacağım çünkü dürüst olmak gerekirse? Liam'la resmi olarak konuşmak istemiyorum.

Şu anda bu masada karşımda oturan mankafayla resmi olmayı tercih ederim. Gerçi

şu anda gerçekçi olursam, ben de tam bir mankafaydım.

"Bu akşam gerçekten onunla yemeğe mi gidiyorsun?" Beck soruyor, beni düşünürken gözleri kısılıyor.

"Evet, gerçekten öyleyim."

Gülümsüyorum. Beck

kaşlarını çatıyor.

Farkına varır.

Beck Callahan

kıskançtır.

"İkinizin arkadaş olduğunuzu sanıyordum," diyorum çünkü kendisini ve neden arkadaş değilmiş gibi davrandıklarını açıklamasını istiyorum.

Beck omuz silkiyor. "Sayılır. Son zamanlarda hıyarın teki oldu."

"Uh huh." Başımı salladım, onu düşündüm. Acaba damarına basmaya çalışmalı mıyım? Evet. Belki de denemeliyim. Belki de denemeliyim. Sadece birazcık.

"Liam gerçekten çok hoş biri." Dudaklarımı birbirine bastırarak onun yanıtını bekliyorum. "Eminim," diye mırıldanıyor Beck.

"Son zamanlarda çok konuşuyoruz."

"Bu harika." Konuşmamızdan sıkılmış gibi kütüphanenin önüne doğru bakıyor. "Benimle FaceTimes bile yapıyor," diyorum, sırf yüzüne vurmak için.

Liam bir keresinde beni FaceTime'ladı. Sadece ayakkabı koleksiyonunu göstermek için. Tüm zaman boyunca kendinden bahsetti.

Beck yüzünü buruşturup ensesini tutuyor ve bakışları benimkilere kayıyor. "Bana biraz resmi gibi geldi."

"İlgilenip ilgilenmediğimden emin değilim," diye itiraf ediyorum.

Bu gerçek bombası karşısında tamamen hareketsiz kalır. "Ne demek istiyorsun?"

"Tam olarak söylediğim şeyi kastediyorum." Omuz silkiyorum. "Liam iyi biri. Çok konuşuyoruz. Ama onunla bu şekilde ilgilenip ilgilenmediğimi bilmiyorum."

"Onunla yemeğe çıkacaksın. Ve yarın onun formasını giyebilirsin."

"Bir *hücum maçı* için," diye vurguluyorum, içimden taşmak isteyen gülümsemeyi zar zor zapt edebiliyorum. "Bu gerçekten sayılmaz, unuttun mu?"

Beck göz temasını hiç kesmiyor, gerginliğin bir kısmı bir kez daha azalıyor ve mavimsi yeşil gözleri parlıyor. "Hayır, hiç sayılmaz. Tam bir saçmalık. Skoru takip etmemize bile izin vermiyorlar."

"Biliyorum. Neden olmasın? Kimin umurunda?" Gözlerimi deviriyorum.

"Nedenini bilmiyorum. Ama her zaman skor tutarım." İşaret parmağıyla şakağına vuruyor.

"Buraya." Bir süre sessizce birbirimize bakıyoruz ve içimden bir şey söylemek geliyor.

Herhangi bir şey. *Peki ya ben?*

Peki ya biz?

İyi bir çift olurduk, değil mi?

Beck'in formasını gözümü kırpmadan giyerdim. Antrenmanlarda, gerçek maçlarda, hepsinde. Numarasını yüzüme boyar ve sahaya her çıktığında tribünlerde zıplayıp soyadını avazım çıktığı kadar bağıırdım.

Şimdi hepsini hayal

edebiliyorum. Ama o

yapabilir mi?

İstiyor mu?

Bilmiyorum.

Kıskançlık olayı mı? Bu gerçek. Liam'la birlikte olmam fikrinden hoşlanmıyor ama Liam'ın benimle olan şansını mahvetmeyecek kadar iyi bir arkadaş mı? Eğer durum buysa -ki öyle olabilir- o zaman bu çok tatlı. Beck Callahan iyi bir adam.

Onun benim olmasını istiyorum.

Belki de bu yüzden bu kadar üstüne düşünüyorum. Belki Beck hiç de kıskanç değildir. Belki de beni umursuyordur.

Hayır, onun dediği gibi.

Benden hoşlandığına

eminim.

"Sana bir tavsiyede bulunabilir miyim?" diye soruyor, derin sesi beni düşüncelerimden koparıyor.

Yavaşça başımı sallıyorum, gözlerinden başka yere bakamıyorum. Güzel olduklarını biliyordum ama bu öğleden sonra daha da renklendiler.

"Liam'a dikkat et. O benim arkadaşım ama bazen kızlara iyi davranmıyor," diye huysuzca itiraf ediyor.

Liam'la birlikte olmamı istemediği için mi böyle söylüyor, yoksa doğru mu söylüyor? "Tavsiyen için teşekkürler."

"Rica ederim. Sadece bir arkadaşına göz kulak oluyorum," diyor bakışlarını benimkilerden ayırıp masaya bakmadan önce.

Kalbim sıkışıyor. *Dostum*. Bu kelimedenden nefret ediyorum. Özellikle de Beck ve ben söz konusu olduğunda.

"KIZIM, bugün bir boka konsantre olamıyorsun," diye bağıyor Emma topa yine berbat bir şekilde servis attıktan sonra.

"Hatırlattığın için teşekkürler," diye karşılık veriyorum, tüm hatalarıma dikkat çektiği için ona kızsam da içten içe aşırı tepki verdiğimi biliyorum. Genelde bana çok destek olur ama bu yaz antrenmanlardan beri daha rekabetçi olduğunu fark ettim.

Bu bizim son senemiz. Hepimiz iyi görünmek istiyoruz. Bunu anlıyorum. Ama kendini daha iyi göstermek için gösteriş yapmasına ya da benim hatalarımı söylemesine gerek yok.

"İyi gidiyorsun," diye fısıldıyor Tori bana, her zaman cesaretlendirici bir şekilde. "Muhtemelen okuldaki uzun gün yüzünden yorgunsun. Buna alışmamız gerekiyor. Annem de hep böyle der."

"Elbette," diyorum Tori'ye, belli belirsiz gülümseyerek. "Ve teşekkürler."

Bu sefer servisim iyiydi ve doğrudan filenin diğer tarafında duran Emma'ya yöneldi. O da düzgün bir vuruşla topu bizim tarafa, Tori'ye doğru gönderiyor, o da aynı şekilde vuruyor ve top havaya uçarak başka bir takım arkadaşının fileye geri göndermesine neden oluyor.

Temiz bir şekilde oynamaya devam ediyoruz, ta ki sonunda Emma çuvallama sırası gelene kadar.

Görünüşe göre bugün de bir boka hizmet edemeyecek ama çenemi kapalı tutacak kadar saygılıyım.

Antrenman bitip de salondan çıktığımızda Tori, kahverengi gözlerinde parlayan heyecanla Emma ve beni durduruyor. "Hadi futbol sahasına gidelim."

Emma başını sallıyor, gülümsemesi büyüyor. "Ben varım. Çocukların antrenmanını izleyebiliriz." "Ben de öyle düşünüyordum," diyor Tori heyecanla.

Yine de tribünde oturup futbol takımının antrenmanını izlememizin zekice bir yanı yok. Umarım

sahadadırlar.

"Ne düşünüyorsun, Addie?" Tori bana soruyor.

Omuz silkiyorum. "Tabii. Neden olmasın?"

"Umurunda değilmış gibi davranma." Emma kalçasını benimkine vuruyor. "Liam'ın sahada ter içinde kalmasını izlemek istediğini biliyoruz."

Gülüyorum. Başımı sallarım. Gülümserim.

Gerçi ben terli bir Liam hayal etmiyorum. Daha çok terli bir Beck gibi.

Sırt çantalarımızı arabalarımıza yerleştirdikten sonra sahaya doğru yürüyoruz, Tori durmadan konuşuyor, Dom şöyle, Dom böyle. Onun için bu kadar heyecanlanması çok sevimli ve onun adına çok mutluyum.

"Siz ikiniz henüz 'resmi' olmadınız mı?" Emma rahat bir ses tonuyla soruyor.

Ona sert bir bakış gönderiyorum ama başka bir şey söylemiyorum. Öyle olmadıklarını biliyor, o yüzden neden sorma ihtiyacı duydu, bilmiyorum. Tori'yi kuşkulandırmak için mi?

Eğer öyleyse, bu berbat bir durum.

"Hayır." Tori'nin gülümsemesi hafifçe duraksıyor. "Ama yakında olacağımıza eminim!" "Senden hoşlanıyor gibi görünüyor," diye onu rahatlatıyorum.

"Peki ya sen ve Liam?" Emma başını bana doğru çevirerek soruyor.

"Resmi değiliz," diyorum. "Resmi olarak konuşmuyoruz bile. Ama antrenmandan sonra yemeğe çıkacağız."

Tori ve ben hızlıca bakiştık. Bugün beni yemeğe davet ettiğinden hiç bahsetmedim. Tori de bahsetmedi. Ama bunu Emma'dan saklayamam.

Emma'nın ağzı açık kaldı ve uzanıp beni pek de nazik olmayan bir şekilde itti. "Ne oluyor be? Benden tamamen saklıyorsun! Akşam yemeği mi? Bu bir randevu, dostum."

"Ben de ona öyle dedim!" Emma yüzünde öfke ve incinmişlik karışımı bir ifadeyle ona baktığı anda Tori dudaklarını birbirine bastırarak söyleniyor.

"Yani Tori'ye söyledin ama bana söylemedin mi?" Ses tonu suçlayıcı. "Olay olduğunda Tori oradaydı," diye itiraf ediyorum, alt dudağımı ısırarak. "Peki tam olarak ne zaman oldu?" Emma soruyor.

"Bu sabah. Okul başlamadan önce," diyor Tori.

Emma futbol sahasına doğru yürürken hiç konuşmuyor, Tori ve ben de konuşmuyoruz. Emma'ya bunu daha önce söylemediğim için kendimi bok gibi hissediyorum ama biliyorum ki bunu çok büyütecek ve muhtemelen Liam ve diğer çocukların önünde bir şeyler söyleyecekti ve ben bunu

duymak istemiyordum.

Belki Beck'in de öğrenmesini istemedim.

Sanırım Tori de istemedi. Emma'nın onu bir şeylerin dışında bıraktığımızı düşünmesini istemiyorum, her ne kadar yaptığımız şey bu gibi görünse de.

Beni daha da boktan hissettiriyor.

Futbol sahasına vardığımızda burayı çok kalabalık buluyoruz. Kros takımı pistin etrafında koşuyor. Bando takımı sahanın küçük bir köşesini kaplamış, maç şarkısını tekrar tekrar çalışıyorlar ve futbol takımı koçların etrafında çember oluşturmuş, Drew Callahan'ın kendisi talimatlar yağıdırıyor.

Alt tribüne yerleşiyoruz, Ağustos güneşinin sıcaklığı tenimi kavuruyor. Eylül sonu ya da daha iyisi Ekim başı gelene ve güneş bu kadar yoğun olmayana kadar bekleyemiyorum. Sezonun başındaki futbol maçları en kötüsüdür.

"İyi görünüyorlar," diyor Tori, bana doğru hafifçe eğilirken.

"Evet, öyle," diyor Emma, tribünden atlayıp tüm atletizm pistini çevreleyen bel yüksekliğindeki tel örgülere doğru giderken. "İyi görünüyorsun, Marcus!" diye bağırıyor, sesi yükseltmek için ellerini ağzının etrafında kavuşturuyor.

Marcus başını Emma'nın sesine doğru çeviriyor ve bağırmayı kesmesini ister gibi bir hareket yapıyor. O da öyle yapıyor ama henüz geri gelip bizimle oturmuyor. Onunla konuşmak için duran krosçu çocuklardan birine seslenmekle meşgul. Adı David, son sınıf öğrencisi, çok iyi biri ama biraz keş.

Eminim Emma'nın onunla sohbet etmesinin tek nedeni Marcus'u kıskandırmaktır.

"Onun nesi var?" Tori bana soruyor, sesi endişeyle karışık. "İkinizin çok uzun zamandır arkadaş olduğunuzu ve çok yakın olduğunuzu biliyorum ama son zamanlarda farklı davranıyor. Ya da belki de sadece bana karşı."

"Hayır, ben de fark ettim," diye kabul ediyorum, bakışlarım Emma'ya takılıyor. Çitlere yaslanmış, zavallı David'in göğüslerine bakmasını sağlamaya çalışıyormuş gibi göğsünü öne çıkarmış.

Muhtemelen öyledir.

"Liam'ın seni yemeğe davet etmesine çok kızdı, değil mi?" Tori'ye baktığımda kaşlarını çatmış, alnı kırışmış bir şekilde bana baktığını görüyorum. "Bunun senin anlatacağın bir hikâye olduğunu düşündüm, anlıyor musun?"

"Evet, biliyorum. Bunu atlatacaktır." Bakışlarımı futbol sahasına kaldırıyorum, çocuklar şu anda sahada yeniden konumlanıyorlar. Beck'i kolayca fark ediyorum; çömelmiş, iri vücudu oyun başlar başlamaz öne doğru atılıyor.

Tori burnunu kırııştırıyor. "Sence Marcus'a mı veriyor?"

"Eminim öyledir." Biz ikinci sınıftayken de yapıyorlardı. Artık büyüdüğümüz için hiçbir şey onu durduramaz. Eminim Marcus'un ondan istediği ilk şey buydu.

"Dom bana başka biriyle konuşmamı istemediğini söyledi." Tori'nin yüzündeki ifade düpedüz rüya gibi. "Ve bunu 'Yetki bende' gibi aptalca bir şekilde de söylemedi."

"Eminim sana bu kadar sahip çıkması hoşuna gitmiştir," diyorum omzunu omzumla dürterek.

Gülüyor. "Yalan söyleyemem. Kesinlikle sevdim. Liam seninle hiç bu şekilde konuştu mu?"

Tereddüt ediyorum, ona gerçeği söylemeli miyim diye düşünüyorum. "Hayır, pek sayılmaz. Bunun için çok erken, sence de öyle değil mi?"

"Dom ve benim için de erken ama o kendini tutmuyor." Tori'nin gözleri heyecanla parlıyor. "Bunu sevdim."

"Eminim biliyorsundur." Dikkatimi tekrar sahaya veriyorum. "Liam yarın onun formasını giymemi istedi."

"Dom onunkini giymemi istedi! le yemeğinden hemen sonra. Gerçi yarınki maçın pek sayılmayacağını söyledi," diyor Tori.

"Bu bir antrenman."

"Doğru."

Bir süre sessiz kaldık, çocuklar topu sahada ilerletirken güneşin altında terliyorduk. Amigo takımı ortaya çıkıyor, kızlar pistin tam ortasında duruyor ve kros takımının rotasını değiştirmesine neden oluyor. Antrenörler bir hoparlör getirip müzik çalmaya başlarken, kızlar da gelecekteki devre arası rutinleri olduğunu tahmin ettiğim şeyleri uygulamaya başlıyor.

"Bazen keşke amigo olsaydım diyorum," diyor Tori i çekerek.

"Yedinci sınıftayken ben de yleydim," diyorum ona, Beck'i ve o zamanlar ona nasıl tezahürat yaptığımı düşünerek. Ne zaman Beck'i düşünmedim ki?

"Hem amigo takımında olup hem de voleybol oynamak imknsız olurdu," diye devam ediyor Tori. "Yani, pişmanlık yok."

"Benim için de öyle." ocuklar mola vermek için koşarak sahadan çıkıyor, birçoğu su şişelerini kapıp uzun uzun yudumluyor. Beck kolsuz tişörtünün eteklerini tutup yukarı kaldırıyor ve çenesinden damlayan ter olduğunu tahmin ettiğim şeyi siliyor.

İğrenç, değil mi? Ben de kendime bunu söylemeye çalışıyorum.

Ama bakışlarım ortaya çıkardığı karın bölgesine kayıyor. Bu mesafeden bile, göbeğinden başlayıp şortunun bel bandında kaybolan siyah kılların izini seçebiliyorum. Düz karın kasları. Pazuları esniyor ve eline aldığı su şişesinden su içerken başını arkaya doğru eğiyor, boynunun güçlü sütunu onu tam orada pebilmeyi dilememe neden oluyor.

Terli ve pis kokulu olsa bile yapardım. Dudaklarımı sıcak, tuzlu tenine bastırır, kokusunu içime çekerdim. Nabzının dudaklarımın altında nasıl attığını hissederdim-

"Dom'u seviyorum." Tori'den küçük bir i çekiş kaçıyor. "Konuştuğumuz için mutluyum ve içimde sonunda birlikte olacağımıza dair bir his var, ki bu çok heyecan verici. Ama..."

Sesi dalgalanıyor ve kaşlarımı çatarak ona doğru dönüyorum. "Ama ne?"

"Beck Callahan o kadar iyi ki dayanamıyorum. Yani ona bir bakın! Su içmeyi seksi gösteriyor." Tori Beck'e doğru bir el sallıyor.

Gülmekten kendimi alamıyorum çünkü ben de tam olarak aynı şeyi düşünüyordum. "Biliyorum," diyorum ona hüzünlü bir iç çekişle. "Biliyorum."

ON

ADDIE

"BENİ MARISCO'YA KADAR TAKIP EDER MISIN?" Liam otoparkta bana yaklaşırken bağılıyor.

Son on dakikadır arabamda onu bekliyorum. Diğer herkes hemen hemen gitti. Benimkinden çok uzakta olmayan Liam'ın eski Toyota kamyoneti dışında park yerindeki son arabalardan biriyim.

"Elbette," diyorum camı açıp kamyonetine binişini izlerken. Üzerinde bugün giydiği kıyafetler var ve duş alıp almadığını merak ediyorum.

Tanrım, umarım öyledir. Akşam yemeğimi yemeye çalışırken terli, kokan bir çocuğun karşısında oturmak istemiyorum.

Peki ya Marisco's? Herkes oraya gider çünkü hızlı, ucuz ve lezzetli bir Meksika yemeğidir. Kasabadaki Starbucks'ın hemen yanında. Tüm bu işyeri ve restoran şeridi, özellikle öğle yemeği ve antrenman sonrasında okuldan gelen insanlarla dolup taşıyor.

Tanıdığımız birini göreceğimize eminim. Ve herkes bizi birlikte görecek. Yarına kadar haber yayılmış olacak.

Addison ve Liam arasında bir şey var.

Liam'ı okulun otoparkından çıkarken takip ederken, Beck'in antrenmandan hemen sonra Liam'la sohbet ettiğimizi gördüğünde bana nasıl baktığını, bakışlarının nasıl daraldığını ve yüzünün nasıl seksi bir ifadeye büründüğünü hatırlıyorum.

Arkadaşlarım birinin ne kadar seksi olduğundan bahsettiğinde biraz utanırdım. Her zaman kulağa çok aptalca ve tamamen abartılı geldiğini düşünürdüm. Ve çok... yetişkince. Daha on beş, on altı, her neyse yaşındayken birinin seksi olduğunu nasıl düşünebilirdim?

Tahmin edin ne oldu? Beck Callahan acayip seksi. Onunla ilgili her şey...ugh.

Bana en ufak bir ilgi bile hissettirmezken Liam'la yemek yiyerek ne yapıyorum? Beck Callahan'ın bana doğru attığı öfkeli bir bakışla alevler içinde kalmaya hazırım.

Belli ki bir şeyleri yanlış yapıyorum.

Marisco'nun bulunduğu otoparka girdiğimizde neredeyse hiç yer kalmamıştı, bu da beni dehşete düşürüyordu. Bu, her türden insanın burada olduğu anlamına geliyor. Birkaç tanıdık insandan daha

fazlasını görüyorum.

Arabalar.

Liam yüzünde pişman bir ifadeyle yaklaştığında arabamdan çıkıyorum. "Hey, seni yemeğe davet ettiğimi biliyorum ama cüzdanımı erkeklerin soyunma odasında unuttuğumu fark ettim."

Bu aptalcaydı. Şimdi gidip almazsa muhtemelen yarın çalınmış olacak. "Okula dönüp almak ister misin?" diye sordum.

"Koçlar gece için gittiler. Soyunma odası kilitli olacak," diye cevap veriyor, ellerini şortunun ceplerine sokarak.

"Akşam yemeğinin parasını ödememi mi istiyorsun?" Bunu yapmasına biraz şaşırarak soruyorum. Kendime bunun bir kaza olduğunu hatırlatıyorum. Bilerek yapmış gibi değil.

Yüzünü buruşturdu. "Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama üzerimde hiç para yok." "Sorun değil," diye onu rahatlatıyorum.

"Önemli değil."

Rahatlama yüz hatlarına yayılıyor. "Anlayışın için teşekkürler Addison."

"Elbette." Başımı sallıyorum. "Sorun değil."

Marisco'ya doğru yola çıkıyoruz ve Liam arkadaşlarından birini fark edince önümden yürüyor. Bizden bir yaş küçük Danny adında bir adam restoranın önünde duruyor, elinde folyoya sarılmış dev bir burrito var. Danny ona sırtıyor ve ellerini tokatlıyorlar, Liam kulağına bir şeyler söylemek için yaklaşıyor, Danny bana bakarken gülüyor.

Bu da ne demek oluyor?

"İçeri girip bizim için sipariş vermek ister misin?" Liam, Danny ile durduğu yere yaklaştığımda bana soruyor. "Ben dört tane carne asada taco alacağım."

Restoranın içindeki pencereden bakıyorum ve ne kadar yoğun olduğunu görüyorum. Sipariş kuyruğu uzun ve her masa dolu, çoğu da okuldan insanlarla dolu. "Elbette?"

Liam tüm dikkatini Danny'ye çevirmeden önce, "Sen harikasin," diyor.

İsteksizce restorana giriyorum, Liam'ın bana davranışı karşısında şaşkına dönüyorum. Sanki hiç umurunda değilmiş gibi. *Parasını ödediğim* yemek siparişini bana verirken lütfen ya da teşekkür ederim bile demedi.

Sıranın arkasına geçiyorum ve telefonumu kontrol etmeden önce tanıdığım birkaç kişiye el sallıyorum. Neyse ki sıra oldukça hızlı ilerliyor ve Marcus restorana girdiğinde önümde sadece iki kişi var, Emma da onun yanında.

"Burada ne yapıyorsun?" Emma başını arkaya yatırıp hayranlıkla Marcus'a bakmadan önce bana soruyor.

"Liam'la yemek yiyeceğim," diye cevap veriyorum.

"Hatırladın mı?" "Ah. Doğru." Etrafına bir göz attı.

"Nerede o?"

"Danny ile dışarıda." Marcus başparmağını girişe doğru salladı, bakışları benimkilerle buluştu ve bilmiş bir gülümseme dudaklarını kıvrırdı. "Akşam yemeğinin parasını sana ödetmediğini söyle bana."

Kaşlarımı çattım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Her zaman yaptığı gibi *cüzdanımı unuttum* numarasını mı yaptı?" Emma Marcus'un göğsüne bir tokat atıyor ve Marcus ona ters ters bakıp dikkatini bana veriyor. "Kusura bakma. Bunu sadece bir kez yaptı."

Uh huh. Tamamen oyuna getirildiğim hissine kapıldım.

Siparişimi verdikten sonra boş ama inanılmaz dağınık bir masaya oturuyorum. Birkaç peçete alıp kalıntıları siliyorum ve pencereden dışarı bakıyorum. Liam hâlâ dışarıda, Danny ile konuşup gülüşüyor.

Neden içeride benimle değil?

Emma Marcus'u sırada bırakıp masada bana katılıyor, yüzünde sempatik bir ifade var. "Marcus'un söyledikleri için özür dilerim. Sadece şaka yapıyordu."

Sesimi alçaltarak masaya doğru eğildim. "Şaka yaptığını hiç sanmıyorum. Liam'ın daha önce de bu tür numaralar yaptığından şüphem yok."

Emma benim vücut duruşumu taklit ediyor, kaşları endişeyle aşağıya iniyor. "Ne tür bir dublör?"

"Cüzdanını erkeklerin soyunma odasında unuttuğunu söyledi." Yüzümdeki şüpheyi hissedebiliyorum ve bu Emma'nın bakışlarına da yansıyor. "Kulağa biraz şüpheli geldiğini düşündüm."

Bir iç çeker ve yavaşça başını sallar. "O... en iyi aileden gelmiyor." "Bu da ne demek oluyor? Ve bunu nereden biliyorsun?"

"Yıllar boyunca onu birkaç sınıfa aldım ve insanlar konuşuyor. Annesi ve babası o küçükken boşanmış ve annesi çekip gitmiş. Babası çok iyi biri değil. Küçükken onu evde çok bırakmış, bu yüzden on dört, on beş yaşlarındayken başı biraz belaya girmiş. Çok paraları da yok, belki de bu yüzden *cüzdanımı unuttum numarasını yapmak* zorunda kaldı," diye açıklıyor Emma.

"Madem parası yetmiyordu, o zaman neden beni yemeğe davet etti? Bu berbat bir şey." Bakışlarım yine pencereye gidiyor, hâlâ dışarıda durmuş Danny ile konuşuyor. Birkaç kişi de onlara katılmış. "Benimle oturmuyor ya da konuşmuyor bile. Bu bir randevu değil. Yemek yemek için beni kullanan bir adam bu."

"Onu bu kadar çabuk yargılama. O kadar da kötü biri değil," diyor Emma, omzunun üstünden bakıp pencereden birkaç saniye onu izledikten sonra tekrar bana dönüyor. "Siz yemek yerken Danny de sizinle oturursa şaşırmayın. Son zamanlarda Liam'ın gölgesi oldu."

Tam o sırada Liam ve Danny restorana giriyor, Liam beni Emma ile otururken görünce gülümsüyor. Masamıza doğru yürüdüler ve yerleştiler, Liam benim yanıma, Danny de Emma'nın yanına.

"Akşam yemeği nerede?" Liam bana soruyor ve

Danny'yi güldürüyor. Ona ters ters bakıyorum. "Henüz hazır değil."

"Harika." Liam çenesini bana doğru salladı. "Danny'nin bizimle

takılmasının sakıncası var mı?" Emma kahkahasını eliyle

bastırıyor.

"Sadece Emma ve Marcus da bizimle oturursa mı?" Bakışlarına karşılık veriyorum. "Bizimle

takılmak ister misiniz?" "Tabii ki."

"Harika." İnanamayacağım kadar sinirli bir şekilde hepsine dişlerimi gösteriyorum.

Beck bunu bana asla yapmaz. Eğer bana çıkma teklif etseydi, beni gerçekten bir randevuya götürürdü. Bana yemek ısmarlardı. Benimle ilgilenirdi. Eski sevgilim bu adamdan daha iyiydi. Jonah eğlenceliydi. Arkadaşları onu gruptaki bir kız için beni terk etmeye ikna etmeye çalışırken bile her zaman benden hoşlanıyor gibiydi.

Bu bando çocukları gerçekten birbirlerine bağlılar. Tıpkı sporcuların amigo kızlarla, zeki çocukların da hep birlikte takılması gibi. Tipik lise davranışı sanırım, kendi küçük gruplarımıza ayrılmak.

Marcus masaya doğru ilerliyor ve Emma'nın yanındaki sandalyeden kalkıp başka bir sandalye bulana kadar Danny'ye pis bir bakış atıyor.

"Kızım nasıl?" Marcus, Danny'nin boşalttığı sandalyeye yerleştikten sonra Emma'ya sorar.

Emma onu dudaklarından öpüyor. "Ben iyiyim."

Onları izliyorum. Birbirlerinin gözlerinde kaybolmuş gibiler. Marcus'un ona dokunuşundaki sahiplenici tavır, sanki ona sahipmiş gibi. Hepsini ister miyim bilmiyorum ama yakın bir şey istiyorum.

Erkeğim beni aldatıyor mu diye endişelenmeden çünkü gerçeklerle yüzleşelim - Monique kesinlikle hâlâ resmin içinde. O çürümüş kafasını tekrar ilişkilerinin arasına sokacak ve her şeyi mahvetmeye çalışacak.

Emma ve Marcus'un bize katılmasına sevindim. İşleri daha az garip hale getiriyorlar. Liam yemeğimizi almaya gidiyor, ancak numaramız söylendiğinde Emma onun kaval kemiğine tekme attıktan sonra. Liam tepsiyi masaya getirdiğinde, ben asada kızartmalarımı yerken o tacolarını Danny'yle paylaşıyor, Danny her birini çalmaya çalıştığında elini savuşturuyor.

Şu anda ne haltlar dönüyor?

Yemeğimiz bitmek üzereyken Marcus, "Parti veriyorum," diye anons ediyor.

Liam, Marcus'a beşlik çakmak için masanın üzerine eğilir. "Tabii ki. Senin evinde mi? Ne zaman?"

Marcus başını sallar. "Yarın akşam antrenmandan sonra. Annemle babam kız kardeşimi üniversiteye götürmek için bütün hafta sonu yoklar. Ev bana kalacak."

"Gece kalabilir miyim?" Emma, Marcus'a adeta cilve yapıyor.

Kolunu kızın omuzlarına dolayarak onu kendine doğru çekiyor. "Nasıl istersen, seksi şey. Bütün

hafta sonu kalabilirsin."

"Ailen bunu sorun etmeyecek mi?" Emma'ya sordum.

Emma bana sinirli bir bakış fırlatıyor. "Onlara senin evinde olduğumu söylerim."

Marcus, "Maç uzun sürmeyecek, bu da bize parti yapmak için daha fazla zaman veriyor," diye devam ediyor. "Ve kardeşim içkileri getiriyor, yani sorun yok."

"Kulağa bir parti gibi geliyor." Liam sandalyemin ayağına tekme atarak beni sarsıyor. "Benimle gelmek ister misin? Birlikte gidebiliriz."

Bana herkesin önünde sormasından nefret ediyorum. Seyircilerim var, bu da beni gerçekten rahatsız ediyor, özellikle de onu geri çevirmek istediğimde. Ve hepsi beni izliyor, cevabımı bekliyorlar. Gariplikten bahsediyorum. "Uh..."

Emma, "Birlikte gidebiliriz, Addie," diye önerdi. "Sen de Marcus'la çıkabilirsin, Liam."

"Bu salağı yanımda götürmeyeceğim." Marcus parmağıyla Liam'ı işaret ediyor. "Kendi arabasını bulabilir."

Danny Liam'a, "Seni yukarı çıkaracağım," der.

Liam'ın yüzündeki somurtkan ifade bana durumdan memnun olmadığını söylüyor ama çok kötü. Beni gerçekten zor durumda bıraktı.

Tanrıya şükür Emma beni kurtardı.

"Gerçekten eve gitmem gerek," diyorum. "Ev ödevim var."

"Okulun ilk gününde mi?" Liam'ın kaşları havaya kalktı. "Hadi oradan."

Danny "saçmalık" kelimesini yumruğunun içine alarak öksürür.

Beck'in ev ödevim hakkında söylediklerini ve bu konuda benimle nasıl dalga geçtiğini düşünüyorum. En azından bana kendimi kötü hissettirmede. Bu pisliklerin aksine.

"Benim de giriş paragrafını yazmam gerekiyor." Emma Marcus'a döner. "Gitmeliyim."

"Hadi ama. Bir süre daha takılabileceğimizi söylemiştin." Atletinin askısıyla oynuyor, dokunuşu neredeyse samimi.

Emma onun elini çeker. "Bütün hafta sonu bana sahip olabilirsin. Hadi, gidelim."

Hep birlikte çöplerimizi atıp restorandan çıkıyoruz, içerideki soğuk klimadan sonra ılık akşam havası yüzümüze bir şamar gibi iniyor. Liam'la konuşmayı bile beklemeden doğruca arabama yöneliyorum ki arkamdan gelen ayak seslerini duyuyorum.

Döndüğümde Liam'ın bana doğru geldiğini görüyorum, Danny çoktan gitmiş. Marcus ve Emma, Marcus'un kamyonetindeler ve park ettikleri yerden çoktan çıkmışlar.

"Addie, hey." Önümde durdu. "Orada olanlar için üzgünüm." Gerçekten

üzgün mü? Yoksa sadece kızdığım için mi üzgün?

"Sorun değil," diyorum iç çekerek, ama hiç de

öyle değil. "Akşam yemeği için sana geri

ödeyeceğim."

"Mesele para değil." Liam

kaşlarını çattı. "Bir sorun mu

var?"

Emma'nın gitmemiş olmasını dileyerek otoparkın etrafına bakıyorum. "Yarın senin formanı giymek isteyip istemediğimi bilmiyorum."

"Neden olmasın?" Ellerini kalçalarına dayıyor. "Hepsi cüzdanımı unuttuğum ve beni korumanı istediğim için mi? Sana geri ödeyeceğim, yemin ederim."

"Marcus bu tür şeyleri daha önce de yaptığından bahsetmişti," diye

itiraf ediyorum. Bir an sessiz kalıyor, gözleri kararıyor. "Marcus

pisliğin teki."

"Bak, her neyse. Dediğim gibi, mesele bu değil. Sadece çok hızlı ilerlediğimizi düşünüyorum,"

diyorum. "Çok mu hızlı? Hadi ama Addie. Yarın benim formamı giymek o kadar da önemli değil."

Gözlerini deviriyor.

Bana çok büyük bir olaymış gibi geliyor. Sorun ne? Liam'ın numarasını giymek istemiyorum. Hele ki formasını giymeyi tercih edeceğim başka bir çocuk varken.

Ama oturup sonsuza dek onu bekleyemem.

"Belki gelecek hafta," diyorum Liam'a, ses tonum belli belirsiz yalvarıyor. "Yarınki maç zaten gerçek bir maç değil, değil mi? Sayılmaz bile."

"Callahan'la çok fazla konuşuyorsun," diye mırıldandı Liam. "Peki. Gelecek hafta. Seni buna zorlayacağım."

Tanrım, umarım değildir.

"Tamam. Yarın görüşür müyüz?"

"Evet." Bir adım öne çıkıp beni tutuyor ve kollarına çekiyor. Ona sarılmaktan başka çarem yok ve kısa sürse de yalan gibi geliyor.

Liam sarılmak istediğim çocuk değil.

"Hoşça kal, Addie. Yarın görüşürüz," diyor beni bıraktıktan sonra.

"Güle güle." Arabama binmeden önce onun kamyonetine yönelmesini izliyorum, kapıyı çarpıyorum ve başımın arkasını hafifçe koltuğa vururken yüksek sesle nefes veriyorum. Akşam yemeği tam bir felaketti. Liam tam bir pislikti, arkadaşı Danny'den gerçekten hoşlanmıyorum ve Marcus da o kadar iyi değildi. Bana iyi davranan tek kişi Emma'ydı ve o da uzun zamandır bunu yapmamıştı.

Böyle bir deneyimi tekrar yaşamak istemiyorum. Ayrıca Liam'a bir şans daha vermek

istemiyorum. O kesinlikle bana göre değil.

ON BİR

BECK

Üzerime çökmek isteyen korkuyla savaşıarak KAMPÜSE GELDİM. Birinin Liam'ın formasını giymediğini umarak. Addie'yi okulun girişinde arkadaşlarıyla birlikte gördüğümde lacivert bir Badgers tişörtü giydiğini fark ediyorum. Arkadaşları Emma ve Tori'nin giydiği gibi bir forma değil.

İçime dolan rahatlama neredeyse beni sarkıtacaktı.

Otoparka doğru ilerlerken Dom elinin tersiyle koluma bir tokat atıyor. "Mutlu cumalar, göt herif. Görünüşe göre senin kız Snatcher'ın formasını giymiyor."

Kıkırdamadan edemiyorum. Dom Liam'a her zaman Snatcher der ve bu onu öfkeliendirir, bu da Dom'u daha da sinirlendirir. "O benim kızım değil."

Henüz.

"Uh huh." Dom duraksıyor ama sadece bir an için. "Senin kızdan bahsetmişken, Sasha nasıl?"

"O kesinlikle benim kızım değil," diyorum kesin bir dille. "Ve beni her konuda engelledi, bu yüzden neyin peşinde olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Umurumda da değil."

"Eminim seni engellemiştir, son zamanlarda kimlerle mesajlaştığını düşünürsek." Bana bir bakış gönderdi. "Bilmek mi istiyorsun?"

Sorusunu düşündüm ve bir erkekle birlikte olmasının beni rahatsız etmeyeceğini fark ettim. Ben onu aştım. Onu bir süredir unutmuştum. "Bana bırak."

"Jayden Mansfield," diye itiraf ediyor.

"Eski sevgilisi mi?" Biraz şaşırdım. Hala görüştiklerini bilmiyordum. "Bir bok yok mu?" "Evet.

Sanırım bütün hafta takıldılar, birbirlerine de takıldılar."

"Kız hızlı hareket ediyor," diye mırıldandım. İlk aşkına geri döndüğüne şaşırmamalıydım. Eminim onunla çoktan seks yapmıştır. Bu harika bir şey. Aferin ona.

Hay sikeyim. Umurumda olduğundan değil ama onunla tekrar bir araya gelmekte tereddüt bile etmedi. İlişkimizin kaybına zerre kadar üzülmedi.

Konuşacak yerim yok. Ben de yas tutmuyorum. Şimdiden Addie'yle nasıl birlikte olabileceğimi planlıyorum.

"Sasha'nın senin tarafından reddedilmekten hoşlandığını sanmıyorum ama siktir et onu dostum. Berbat biri. Unut onu." Dom başını hızla yaklaştığımız üç kıza doğru eğiyor. "Onun yerine şu kıza odaklan."

"Bilmiyorum-" Dom tüm gücüyle koluma bir yumruk atıyor ve irkilmeme neden oluyor. "Ah, lanet olsun. Bu ne içindi?"

"Şüpheden bıktım, Callahan. *Yıllardır* o kıza takılıp duruyorsun. Seni tanıdığımdan beri Addison Douglas'a karşı bir şeyler hissediyorsun. Pekala, kardeşim, senin zamanın şimdi. Onunla ya da Liam'la olan arkadaşlığını mahvetme endişesini siktir et. Ondan hoşlanman onun umurunda bile değil. O hoşlanıyorsa sen neden umursayasın ki?"

"Umurumda değil." Kolumu vurduğu yere sürtüyorum, şerefsiz herif.

"Onu kesinlikle önemsiyorsun ve eğer birlikte olursanız ve sonunda ayrılırsanız, arkadaşlık kimin umurunda? Bu yıl mezun oluyoruz. Onu bir daha görmek zorunda kalmayabilirsin, eğer tercihin buysa."

Neden Addie'yi bir daha görememe fikri içimi sıkıyor?

"Hamleni yap evlat," diye devam ediyor Dom. "Bu geceki partide. Maçtan sonra."

"Ne partisi?"

"Marcus evinde bir parti veriyor. Ailesi tüm hafta sonu boyunca şehir dışında olacak ve içkileri ağabeyi temin edecek. Masrafları karşılamak için hepimiz para topluyoruz. Var mısın?"

"Marcus bana bundan hiç bahsetmedi," diyorum, bakışlarım Addie'ye takılıyor ve hiç şaşmıyor. Gömlek ona tam oturuyor. Kumaş göğüslerini gererek normalden daha büyük görünmelerini sağlıyor.

Yoksa o kadar büyükler mi? Lanet olsun.

"Götlük yapma. Sen de davetlisin. Addie de davetliydi." "Bunu nereden biliyorsun?"

"Tori söyledi. Ve bahsetmişken..." Dom desibelleri yükselterek yeni bulduğu kıza doğru ilerliyor. "Bayanlar. Victoria."

Adam onu kucaklıyor ve kadın da kollarını adamın ortasına dolayarak onu sıkıca kavıyor. "Victoria mı? Gerçekten mi Dominic?"

"Tam isimlerle çok resmi görünüyoruz, sence de öyle değil mi?" Onu kendi tarafına kaydırmak için elini bırakıyor ve kolunu omuzlarına doluyor. "Formamın içinde iyi görünüyorsun, Victoria."

Yanakları pembeleşti. Tori sevimli. Orta boylu. Uzun, altın kahverengi saçları var. Sıcak kahverengi gözler. Burnunun üzerinde bir tutam çil ve ilgi çekici bir gülümseme. Dom'a sanki

yanlış bir şey yapamazmış gibi bakıyor ve bunun nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Bir kızın sana en sevdiği şeymişsin gibi bakması.

Sasha ile bir ilişkim olmuş olabilir ama onun bana hiç böyle baktığını hatırlamıyorum. "Selam, Tori.

Emma." Tüm dikkatimi Addie'ye veriyorum. "Adds."

Hepsi bana gülümsüyor ve günaydın diyor. Emma'yla konuşmak için bakışlarımı Addie'den ayırıyorum. "Marcus nerede?"

"Liam'ı alıyorum. Sanırım dün gece kamyoneti bozulmuş."

"Yine mi?" Kamyon eskiden babasına aitti ve kötü durumdaydı. Kullanmaya başladığından beri ona sorun çıkarıyor ve tamir masrafları karşılayamayacağı kadar pahalı.

Emma, Addie'ye özür dileyen bir bakış atarak, "Evet, Marcus kamyonetin boktan bir şey olduğunu söyledi," diyor. Sanki Addie hakkında kötü konuşuyormuş gibi...

Beğendin mi?

Lütfen bana öyle olmadığını söyle. Onun formasını giymiyor ki bu çok büyük bir şey. Eğer onu gerçekten sevseydi, ne olursa olsun o forma üzerinde olurdu.

"Boktan bir şey," diye hemen katılıyorum. "Uzun zamandır onun için çalışıyor. İkinci sınıftan beri, ehliyetini ilk aldığı zamandan beri."

Arkadaş olduğumuz zamanlar. Ne zaman değişti bilmiyorum. Belki yaz boyunca. Evime en son geldiğinde - birinci sınıfın sonunu kutlamak için bir havuz partisi vardı - zengin bir çocuk olduğumla ilgili küçümseyici sözler söyleyip durdu. Evet, ailemin varlıklı olduğunu ve para konusunda endişelenmek zorunda olmadığım için şanslı olduğumu kabul etsem de, yine de davranışları hoşuma gitmedi. Hiçbir zaman arkadaşlarımla önünde zenginliğimi göstermedim. Çoğu zaman onlarla paylaşıyorum.

Sanki Liam'ın içinde bana karşı bir kızgınlık oluşmuş ve artık kendini tutmuyor. Her şeyi ortaya döküyor.

Ve bu konuda kendimi bok gibi hissettiriyor.

"Bu akşamki hücum için hazır mısın?" Addie hafif bir gülümsemeyle bana soruyor. "Buna nasıl maç değil de hücum dediğimi fark ettin mi?"

Ona gülümsedim. "Gülümsedim. Ve evet, hazırım. Ben her zaman hazırım."

"Harika olacaksın," diyor. "Bu gece gidiyoruz. Sizi izlemeye."

"O kadar yolu arabayla mı geleceksin?" Kaşlarımı kaldırıyorum. Le Grand Lisesi bizim kasabadan bir saat uzaklıkta.

"Evet. Ben Emma'yla gidiyorum. Marcus'u izlemek istiyor ve Tori de Dom'u desteklemek istiyor," diyor. "Sen kimi destekleyeceksin? Liam'ı mı?" Cevabı için kendimi hazırlıyorum.

Burnunu kırııştırıyor ve yavaşça başını sallıyor. "Hayır, bunun işe yarayacağını sanmıyorum, ama o yine de istiyor."

"İkinizin konuştuğunu sanıyordum?" Aralarında tam olarak ne olduğunu bana itiraf edeceğini umarak ona birkaç adım daha yaklaşıyorum.

"Öyle sayılırız. Bilmiyorum." Bileğimden tutup beni onlardan birkaç adım öteye çekmeden önce arkadaşlarına doğru bakıyor. Parmakları tenimi yakıyor, damarlarıma ısı yayıyor.

Onun basit dokunuşunun beni nasıl etkilediği aklımı başımdan alıyor. Her seferinde.

"Dün gece antrenmandan sonra beni yemeğe davet etti ve tam bir felaketti," diye itiraf ediyor.

Onların felaket randevusundan keyif almamalıyım ama elimde değil. Tepkimi nötr tutmaya çalışıyorum. "Ne oldu?"

"O sadece... Bilmiyorum. Onu Marisco'nun yerine kadar takip ettim ve arkadaşı geldi."

"Danny mi?" diye sordum.

"Evet, işte o. Her neyse, oraya vardığımızda Liam cüzdanını soyunma odasında unuttuğunu itiraf etti."

"Gerçekten mi?" Sesim düz. Saçmalık diyorum. Her zaman cüzdanını "unutuyor".

"Evet. Yani, eğer beni yemeğe götürecek parası yoksa, umurumda değil. Ama paran yetmiyorsa benden yemeğe çıkmamı isteme, sonra da benden seni idare etmemi isteme. Ayrıca, ben sırada beklerken dışarıda kalıp Danny'yle konuştu ve tacolarının parasını ödedi - ki bunu Danny'yle paylaştığını da eklemeliyim." Yüzünde hafif bir tiksintiyle başını sallıyor. "Tanrıya şükür Marcus ve Emma geldi de onlarla takılabildim. Emma beni sadece Liam ve Danny ile garip bir sohbet yapmak zorunda kalmaktan kurtardı."

"Kulağa... ilginç bir gece gibi geliyor," diyorum, çünkü başka nasıl tarif edebilirim ki?

Addie gülüyor, sesi o kadar güzel ki içime çekmek istiyorum. "Berbattı. Ciddiyim. Dün gece de bana mesaj atmadı. Belki utanmıştır? Ona formasını giymek istemediğimi çünkü çok hızlı gittiğimizi söyledim ama bu sadece bir bahaneydi."

Sanki kulaklarım bir köpeğinki gibi diken diken, daha fazlasını duymaya hevesli. "Ne için bir bahane?"

"Liam'la ilgilendiğimi sanmıyorum. Öyle biri değil. O biraz kaba biri. Ve pek saygılı değil," diye itiraf ediyor. "Sanırım beni uyardığında haklıydın."

"Kendini bu kadar çabuk mu gösterdi? Genelde bundan biraz daha yavaş hareket eder," diyorum ona, içimde biriken heyecanla savaşıyor.

"Danny'den pek hoşlanmadım. İğrenç biri. Ve eğer Emma'nın dün gece bana söylediği gibi Liam'ın gölgesiyse, bununla uğraşmak istediğimi sanmıyorum, anlıyor musun?"

Marcus, Liam ve evet, Danny'nin bize doğru geldiğini gördüğüm otoparka doğru bakarken, "Çok fazla birlikteler," diye onaylıyorum. "Şu anki gibi."

Addie'nin bakışları benimkileri takip ediyor, onları fark ettiğinde yüzü biraz düşüyor. "Harika."

Hafif bir gülümsemeyle ona "Yanımdayım," diyorum. "Boktan bir şey söylemesine izin vermeyeceğim." Bana gülümsüyor. "Teşekkürler, Beck."

Zamanımın kısıtlı olduğunun farkındayım. Bugün derse girmeyeceğim çünkü maça gitmek için erken çıkıyoruz. "Bu gece Marcus'un partisine gidiyor musun?"

Addie başını sallar. "Öyle mi?"

"Evet. Belki takılabiliriz." Bu kadar saçma bir şey söylediğim için kendi suratıma yumruk atmak istiyorum. Gülümsemesi büyüyor. "Bu hoşuma gider."

Tamam, tamam. Belki de o kadar da ezik değildim.

Liam grubumuza katılırken "Hey, göt herifler," diye anons ediyor. Sanki hâlâ soyunma odasıymışız ya da antrenmandaymışız gibi konuşuyor. Az önce bütün kızlara da göt herif dediğinin farkında mı? Adam tam bir salak. "Ne var ne yok?"

"Kamyonun yine üzerine mi sıçtı, Snatch?" Dom kıkırdayarak soruyor.

Tori onun göğsüne vurarak, "Kibar ol," diye mırıldanıyor.

Liam'ın neşesi bir anda uçup gider. "Evet. Lanet olası şey boktan bir şey. Yeni tekerleklerle ihtiyacım var."

Dom, "Gerçek mesai saatleri olan bir işte çalışırsan belki bir şeyler bulabilirsin," diyor.

Sanki en iyi arkadaşım benim adıma Liam'a fazladan bok veriyor gibi hissediyorum, ki bunu takdir etmekten kendimi alamıyorum.

"Siktir git Dominic. Ben Callahan gibi ağzımda gümüş kaşıkla doğan zengin bir pislik değilim," diyor Liam ve bana doğru bir bakış gönderiyor.

Addie'nin tam yanımda durduğunu fark ettiğinde bakışları daha da şiddetleniyor.

Ellerimi önümde tutarak savunma hareketi yapıyorum. "Sana ne yapabilirim ki?" "Sen doğdun. Bu kadar yeter." Gülüyor, ama bu acımasız bir ses. Danny ona beşlik çakıyor.

İkisi de tam bir ahmak.

Addie bana bir bakış gönderdi, gördüğünü söyleyen bir bakış. Ve o da aynı fikirde.

"Bugün benim formamı giymiyor olman çok kötü Addison," diyor Liam onun yanında dururken. "Benim numaram göğsünde çok güzel dururdu."

Aslında onun göğüslerine bakıyor ve Danny de ona katılıyor. "O göğüste her şey güzel durur," diye ekliyor

Danny. Daha fazla dayanamıyorum.

"Ne oluyor Thatcher? Onu rahat bırak." Bakışlarımı Danny'ye çevirdim. "Sen de, sık kafalı."

Danny dudaklarını birbirine yapıştırıp geri çekiliyor. Benden korkuyor. Kolayca alt edebileceğim çelimsiz bir çocuk olmasına yardımcı oluyor.

Liam mı? Aşağı atmaya hazır görünüyor. "Siktir git, Callahan. Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

"Liam, kendine gel," diye araya giriyor Marcus, bana bir bakış atarak. "Ve sakın ol Beck. İkinizin arkadaş olması gerektiğini sanıyordum."

Liam, "Ona kızımдан uzak durmasını söyle, aramız düzelir," diyor ve sanki iki kafası birden çıkmış gibi ona bakan Addie'yi işaret ediyor.

"Ben senin kızın değilim Liam," diyor kararlı bir şekilde. "Bana sahip çıkamazsın."

"Hadi ama Addie. Dün gece için hâlâ kızgın mısın? Sana geri ödeyebilirim," diye neredeyse sızlanıyor. Aslında bu konuşmayı hepimizin önünde yaptığı için adam adına utanıyorum.

"Senin paranı istemiyorum," diyor başını sertçe sallayarak. "Ve kesinlikle senin kızın olduğumu iddia etmeni istemiyorum. Ben kimseye ait değilim."

"Evet, Liam, sakın ol," diye ekliyor Emma, Addie'nin yanına gelerek. "Böyle devam edersen kesinlikle seninle birlikte olmak istemeyecek."

Hepimize bakıyor, Danny de onun yanında. "Ne oluyor lan? Hepiniz bana karşı komplo mu kuruyorsunuz? Hepsinin benden nefret etmesini mi sağladın Beck?"

"Benim bununla hiçbir ilgim yok," diyorum ona, suçu benim üzerime atmaya çalışmasından hoşlanmayarak. "Bunu kendi başına yaptığına eminim, dostum."

"Siktir git," diyor bana hışımla uzaklaşmadan önce, Danny arkadaşının peşinden gitmeden önce bana cesurca pis bir bakış gönderiyor.

Onlar gittikten sonra Dom "Vay canına," diyor. "Bu biraz yoğundu."

"Bu akşamki partim için sabırsızlanıyorum," diyor Marcus. "Ona bulaşmasan iyi olur Callahan."

"Kesinlikle yapmayacağım," diyorum kararlı bir şekilde.

Ama Liam'ı kontrol edemem, bundan eminim.

ON iki

ADDIE

OKULUN SADECE İKİNCİ GÜNÜ ve Beck'in altıncı ve yedinci derste olmasını kaçırdım, ki bu çok saçma. Futbol takımı müsabakaya gitmek için erken ayrıldı ve ben Dünya Dinleri dersinin neredeyse tamamında onun boş koltuğuna bakıp yanımda oturmasını diledim. Keşke bana her baktığında yüzünde beliren o sıcak gülümsemeyi görebilseydim.

Aramızda bir şeyler olabileceğini düşündüğüm için aptal mıyım? Sasha ile ayrıldıklarından eminim, her ne kadar bunu doğrudan ondan duymamış olsam da. Yine de önemli değil. Her gece eski sevgilisi Jayden'la paylaştığı Instagram hikâyeleriyle bunu açıkça belli ediyor.

Beck bu videolardan herhangi birini gördü mü? Ona çok büyük bir kazık atıyorlar ama bundan hiç bahsetmedi. Bahsedecek gibi değil.

Bir de Liam var. Dün gece ve bu sabah bana gerçek yüzünü gösterdi ve bu sadece bir hafta sürdü. Ortada hiçbir sebep yokken Beck'e patladı ve o benim çıkmak isteyeceğim türden bir adam değil. Konuşmak isteyeceğim türden biri bile değil.

Erkeklerin arkadaş grubunun bir parçası olması talihsizlik, ancak böyle davranmaya devam ederse, çıkış yolunda olduğunu hissediyorum. Her zaman çok sinirli görünüyor.

Hayatımda bu tür bir enerji istemiyorum. Olumlu şeylere odaklanmaya çalışıyorum. Tüm hayatım değişmeden ve sözde bir yetişkin olmadan önce son yılının tadını çıkarıyorum.

Okul biter bitmez, Tori'yle birlikte maça gitmeden önce hazırlanmamız için bizi davet eden Emma'ya gitmeden önce bir şeyler almak için eve gidiyorum. Kızlar maça giderken hâlâ formalarını giyiyorlar ama maçtan sonra Tori'nin deyimiyle "parti kıyafetlerini" giyiyorlar.

Hepimiz Emma'nın evine vardığımızda ve kıyafet seçimlerini düşünürken Tori, "Oğlanlarımız için seksi görünmeliyiz," diye açıklıyor. Ben şortumu çoktan seçtim ama hâlâ giyecek bir gömlek bulmam gerekiyor.

Emma kahkahalara boğulmadan hemen önce, "Marcus her zaman seksi göründüğümü söylüyor," diye övünüyor.

"Bu gece kime tezahürat yapacaksın, Addie?" Tori masum bir ifadeyle soruyor ama sanırım kimi desteklediğimi biliyor.

Küçük sinsî.

"Bilmiyorum," diyorum omuz silkerek. "Kesinlikle Liam değil."

"Aman Tanrım, korkunç değil miydi? Ona ne oldu bilmiyorum," diyor Emma başını sallayarak.

Öğle yemeği sırasında olay hakkında kısaca konuştuk, ama sonra Emma Marcus'la birlikte gitti ve otuz dakika boyunca ortadan kaybolduklarında birlikte ne yaptıklarını Tanrı bilir.

"Ondan tamamen vazgeçtin, değil mi Addie?" Tori getirdiği çantadan bir yığın tişörtü çıkarırken bana soruyor.

"Evet, zaten ondan o kadar da hoşlanmamıştım," diye itiraf ediyorum.

"Kimden hoşlanıyorsun?" Emma sorar, sesi belli belirsiz suçlayıcıdır. "Çünkü bana bundan kesinlikle bahsetmedin."

İşte benim gerçek anım. Emma'ya itiraf etmeli miyim? Bilmek zorunda. Bu Beck ve benim aramda bir süredir devam ediyor. Ve Tori bunu hemen anladı. Ayrıca çok cesaretlendirici.

Emma'nın bu kadar olumlu olup

olmayacağını bilmiyorum. "Düşünüyorum

da... Beck," diye itiraf ediyorum.

"Yessssss." Tori bir aşağı bir yukarı zıplıyor. "Bunu tamamen destekliyorum."

"Gerçekten mi?" Emma'nın sesi keskin ve bakışlarını üzerimde yoğunlaştırıyor. "Emin misin, Addie? Siz ikiniz bunuda daha önce de yaptınız ve hiçbir sonuç alamadınız."

İşte bu yüzden ona söylemek istemedim. Eline geçen her fırsatta cesaretimi kırıyor.

"Bu bizim son senemiz, değil mi? Sadece bir kez yaşıyoruz ve ben de bunun için çabalayabilirim," diyorum omuz silkerek ve deli gibi beni destekleyeceğini umuyorum.

Ondan bir şeyler saklamak zorundaymışım gibi hissetmekten hoşlanmıyorum, ki geçen hafta tam da böyle hissettim. Bana ya da Tori'ye dikkat ettiğinden değil. Kendini Marcus'a geri dönmeye çok kaptırdı.

"Bilmiyorum..." Emma'nın sesi dalgalanıyor.

"Bu kadar cesaret kırıcı olmayı bırak. Sadece bir kez yaşıyoruz. Eğer Addie yıllardır Beck'i arzuluyorsa, şimdi kesinlikle onunla bir şeyler denemeli. Eğer bu şansı hiç kullanmazsa, hayatının geri kalanında pişmanlık içinde yaşar. Ve bu hiç hoş değil," diye açıklıyor Tori.

"Çok derin," diye mırıldanıyor Emma, bakışları benden Tori'ye kayıyor. "Sanki ikiniz bensiz konuşuyormuşsunuz gibi geliyor."

Kaskatı kesiliyorum ama Tanrı'ya şükür, Tori

önce bir şey söylüyor. "Sen hep Marcus'la

birliktesin." Omuz silkiliyor.

Beni yendiğine sevindim. Özür dileyebilirdim ama gerçekten özür dileyecek bir şeyim yok. Hepimiz

arkadaşız ve bizim yerimize yeni/eski erkek arkadaşıyla takılıyorrsa bunu kontrol edemeyiz.

Zamanımız azaldığı için bu konuşmadan uzaklaşıp hazırlanmaya odaklanıyorum. Kızlar beni neredeyse çok kısa bir şort giymeye zorluyorlar. Kıçımın yanakları neredeyse dışarı sarkıyor ve etek ucu tamamen yıpranmış. Yanlarda çalışan fermuarlar var ve ben

Yaz boyunca ailem ve Emma ile plaja gittiğimde bu şortu giydim. Annem şortu üzerimde gördüğünde neredeyse kalp krizi geçirecekti, Emma ise giydiğim için beni alkışladı.

Yumuşak ve soluk yeşil bir tişörtle eşleştirdim, böylece tamamen açık saçık olmuyorum. Özellikle bir partide tenimi göstermek beni hiçbir zaman rahat ettirmedi. Bazen insanlar sarhoş olur ve elleşirler.

Öte yandan Emma'nın bu partiye açık saçık gitmekle ilgili bir sorunu yok. Kıçını zar zor kapatan siyah bir kot etek ve acayip beyaz bir bluz giyiyor. Bronz tenini güzelce vurguluyor, ama lanet olsun.

"Gerçekten mi, Emma?" Emma kıyafeti bizim için modellediğinde Tori dalgın dalgın soruyor. "Bu senin için bile zorlama."

"Sorun nedir? Hoşuma gitti. Artı, kolay erişim." Askılı bluzunu hızla aşağı çekerek bizi teşhir ediyor ve Tori ile benim ciyaklamamıza neden oluyor. Üstünü tekrar göğüslerinin üzerine çektikten sonra, "Tanrım, siz ikiniz çok gülünçsünüz," diyor.

"Marcus ölecek," diyor Tori.

"Mesele de bu zaten." Emma bana sırtıyor. "Ve bu gece sana bir kez baktığında Liam'ı verdiği her karardan pişman edeceksin."

"Bunu yapmak istemiyorum." Kendime bakıyorum. "Aslında beni fark etmesini hiç istemiyorum."

"Uzun bacaklarının üzerindeki o şortlar her erkeğin ıslak rüyası." Emma duvara dayalı boy aynasına doğru yürür ve kendini kontrol eder.

Tori, Emma'nın arkasında durup kendini görmeye çalışmak için aynaya gitmeden önce bir gömlek daha çekiştirirken, "Harika görünüyorsun," diye yineliyor. "Onun kendini kötü hissetmesine neden olma, Em."

"Yapmaya çalışmıyorum. Sadece gerçekleri söylüyorum." Emma aynanın önünden çekilir, böylece Tori yansımasında kendini inceleyebilir. "Şu ana kadar en çok bu gömleği beğendim."

Siyah, kırpılmış ve Tori'nin karnını fazlasıyla gösteriyor. Bir o yana bir bu yana dönüyor, kaşları çatılıyor. "Sırtımda yağ olmadığına emin misin?"

"Hepimizden daha zayıfsın. Beni rahat bırakın. Keşke ben de sizin kadar uzun olsaydım. Ve senin göğüslerine sahip olsaydım, Addie."

Bakışlarımı onunkilere çevirmeden önce göğsüme bakıyorum. "Sen neden bahsediyorsun? Göğüslerim olağanüstü değil."

Tori bana bakıyor. "Oldukça muhteşemler. Benim hiç yok." Bunu belirtmek için küçük göğüslerini tutuyor ve beni güldürüyor.

"Ve benimkiler çok büyük." Emma neredeyse o askılı bluzdan fırlayacak. Bu gece onu giymek riskli.

"Bir okula gidiyoruz," diye hatırlatıyorum ona. "Sana kıyafet kodu vermeyeceklerinden emin

misin?"

"Kıyafet kurallarını ihlal ettiğim için beni nasıl tutuklayacaklar? Ben oraya gitmiyorum bile." Emma gülüyor. "Çok fazla endişeleniyorsun."

Ve yeterince endişelenmiyor, yine de bunu ona söyleme zahmetine girmiyorum.

"Onları desteklemek için Badger kıyafetleri giymeli miyiz?" diye sordum.

"Hayır." Tori başını sallıyor. "Bu maç sayılmaz, unuttun mu? Gelecek hafta ilk gerçek maçlarını oynadıklarında ruhani kıyafetlerimizi çıkaracağız."

"Doğru." Aynanın karşısına geçip son bir kez kendimi kontrol ediyorum. Bacaklarım bu şortun içinde gerçekten uzun görünüyor. Umarım Beck fark eder.

Umarım Beck de gördüklerini beğenir.

Maçı izlemek için liseye vardığımızda devre arası çoktan gelmişti ve Emma'nın evinden bir saat önce ayrılmak istediğimi düşününce bu durum canımı sıktı. Tori ve ben ondan çok önce hazır olduğumuz halde makyajını ve saçını yapmakta sonsuza dek geciken Emma yüzünden geç kaldık.

İçeri girmek için ödeme yaptıktan sonra ziyaretçi bölümüne gidip tanıdığımız birkaç kişiye el sallayarak oturuyoruz, ancak tribünler oldukça seyrek, çoğunlukla ebeveynler ve ailelerle dolu. İnsanlar bir hazırlık maçı için seyahat etmezler ve eminim herkes daha sonra Marcus'un partisine gelip orada takılabileceğini düşünüyordur.

Onları suçlamıyorum ama takımımızı futbol oynarken izlemekten keyif alıyorum, özellikle de Beck'i. Sahada çok iyi. Çok gergin ve hiçbir şeyden korkmuyor. Her düdük çalındığında ileri atılıyor, diğer takımın oyuncularına dalıyor. Onları engelliyor. Onları durduruyor. Onları yere seriyor. İzlemesi çok eğlenceli.

"Açlıktan ölüyorum," diye homurdanıyor Tori, tam üzerimize gelen kör edici güneş sayesinde dokunulamayacak kadar sıcak olan sert metal banklara yerleşirken. "Başta planladığımız gibi gitseydik, durup yemek yiyebilirdik."

"Tanrım, daha kaç kere özür dilemem gerekiyor? Git şu büfeye bir bak," diyor Emma, yakınlardaki binaya doğru el sallayarak. Bir kuyruk var, demek ki bir şeyler satıyor olmalılar.

"Futbol destekçilerini desteklemek istemiyorum," diyor Tori huysuzca, çenesini yumruğuna dayayabilmek için dirseğini dizine dayıyor. "Midem resmen gurulduyor."

Emma ayağa kalkarken, "Tam bir bebeksin," diyor ve tozları silmek için ellerini poposuna sürüyor. "Gidip sana bir şeyler getireceğim."

Tori dik oturur ve gülümser. "Teşekkür ederim,

Em." "Bir şey ister misin?" Emma bana sordu.

Başımı sallıyorum ve su şişemi kaldırıyorum. "Böyle iyiyim, teşekkürler."

Emma gittikten sonra Tori bacaklarını açarak altımızdaki tribünün kenarına yaslanıyor. "Onca yolu sadece Marcus'un evine dönmek için geldiğimize inanamıyorum."

"Sadece acıkmışsın," diyorum omzumu onun omzuna vurarak. "Emma'nın sana bir şeyler getirmesi çok hoştu."

"Bizi bu kadar geç bıraktığı için bana borçlu. Stadyuma girmek için beş dolar ödedik, peki ne için? Skor bile tutmadıkları berbat bir ikinci yarıyı izlemek için mi?"

"Eminim kazanıyorlardır."

"Sorun da bu zaten. Haberimiz bile olmayacak."

Takımımızın sahaya koşarak geri döndüğünü gördüğümde sessizliğe bürünüyorum. Beck'i hemen numarasından fark ediyorum - altmış dört. Başında kask olmasa da siyah saçlarını ve tanıdık yüzünün açılarını kesinlikle tanıyorum. Saçları normalde olduğundan daha uzun ve kenar çizgisine doğru yürürken saçlarını alnından uzaklaştırmaya çalışıyor, Dom da hemen yanında.

"Oooh, işte bizim çocuklar." Tori daha dik oturuyor, Dom'a el sallamak için elini kaldırırken yüzünde kocaman bir gülümseme var.

Onu fark ediyor ve gülümseyerek dirseğiyle Beck'in kaburgalarını dürtüyor. Şimdi ikisi de bize bakıyor ve ben ölmek istiyorum ama Beck'in ilgisinin tadını çıkarmak da istiyorum çünkü yüzündeki ifadeden beni gördüğüne memnun olduğunu düşünüyorum.

Gülümsemesi. Gözlerinin ışıldaması. Bana bakmaktan vazgeçmemesi. Sanki buradaki tek insan benmişim gibi hissettiriyor.

"Kimin ne dediği umurumda değil. O çocuk senden kesinlikle hoşlanıyor," diye mırıldanıyor Tori. "Belki," diyorum, umutlarımı fazla yükseltmek istemeyerek.

Ama evet. Tori'nin haklı olabileceğini düşünüyorum.

Bunun beni ne kadar heyecanlandırıldığını da inkar edemem.

Son yarısı çabuk geçti. Emma ve ben bir sosisli sandviçi paylaşıırken Tori onunkini tamamen parçalıyor. Çocuklarımızdan biri her gol attığında tezahürat yapıyor ve çığlık atıyoruz, ki bu sık sık oluyor. Skor olmadığı için pek bir önemi yok ama bağırıp çağırarak iyi vakit geçiriyoruz.

Oyun bittiğinde diğer takımı tamamen alt etmiştik. Sahanın kenar çizgisinden aşağıya doğru koşuyoruz, Emma ve Tori buraya gelme sebepleri olan çocuklarına yaklaşıırken kendilerinden eminler, bense arkada durmuş, bakışlarımı Beck'ten başka kimseye dikmiyorum.

Danny ile birlikte dururken bana ters ters baktığını hissettiğim Liam bile... İkisi de sonunda pes edip takımımızı eve götürecek otobüse doğru ilerliyor.

"Ekler." Beck bana doğru yürüyor, saçları terli ve her tarafa yapışıyor ve yanağında bir kir lekesi var. "Sen geldin."

"Yapacağımı söyledim." Ona gülümsedim. "İyi oynadın."

"Bir antrenman olsa bile mi?" Gözleri parlıyor ve benimle alay ettiğini anlıyorum.

"Siz kesinlikle kazandınız," diye onu rahatlatıyorum.

"Oh, biliyorum. Takip ediyordum. Burada." D n yaptığı gibi yine şakağına vuruyor.

O anın daha d n olduğına inanamıyorum. Çok şey olmuş gibi hissediyorum. Son kırk sekiz saat içinde çok şey değışti. Kahretsin, dün gece Liam'la  ıktım.

Ve korkunçtu. şu anda onu düşünmek bile istemiyorum.

"Kahretsin, bu şort bacaklarını uzun gösteriyor," diyor Beck, beni tararken bakışları takdir ediyor.

Tenim ısınıyor ve birden utanıyorum. şort tamamen zorlama. Bunları okula giyersem hemen kıyafet kodu alırım. "Hava sıcak," diye uyduruk bir bahane  ne sürüyorum.

"Söyleyeceğim." Sırıtıyor, kendinden o kadar memnun görünüyor ki gülmekten kendimi alamıyorum. "Uh huh."

"şikayet etmiyorum. Gerçekten güzel bacakların var." Başını sallıyor. "Kulağı aptalca geliyor."

"Hayır, gerçekten olmadı," diyorum usulca, bakışlarım onunkilerden hiç ayrılmıyor. Böyle şeyler söylemeye devam etmesini istiyorum. Belki ben de ona iltifat etmeliyim. "Saçını beğendim."

Elini üzerinde gezdirerek terli sa  tellerini daha da karıştııyor. "Kontrolden  ıktı."

"Ben daha uzun seviyorum." Parmaklarımı içinden geçirmeyi düşünmezdim. Bakalım g r nd ğı kadar yumuşak mı? "Saçımı kestirmeyi düşünüyordum. Annem kestirmem gerektiğini söyledi."

"Hayır, yapma," diyorum çok hızlı bir şekilde, yanaklarım hemen kızarıyor. "Henüz değıl." Gülümsemesi büyüyor. "Anneme onaylamadığını söyleyeceğim."

şu anda ölmek istiyorum. Ayrıca Cuma gecesi ışıklarının altında biraz daha onun ilgisinin tadını çıkarmak istiyorum.  niformasının içinde çok iyi görünüyor. Büyük ve heybetli.

"İkinizin bir fotoğrafını istiyorum!" Tori'nin arkamdan bağırdığını duyuyorum.

Döndüğümde onun bize d o ğ r u geldiğini görüyorum, b i r tür komplocu gibi kaşlarını bana doğıru sallıyor. " yle mi?"

"Oh evet. Kesinlikle istiyorum. Beck, Addie'nin yanında dur." Tori tam önümüzde durup telefonunu uzatıyor.

Söyleneni yapıyor, beni yanına çekerken kolunu gevşekçe omuzlarıma doluyor. Yanına gidip kolumu beline doluyorum, ne kadar sıcak ve sağılam hissettirdiğıne şaşııyorum. "Böyle mi?" diye soruyor Tori.

"Mükemmel." Tori'nin milyonlarca fotoğraf çektiğini söyleyebilirim ve g l msememin büyüdüğünü hissediyorum. "İkiniz birlikte çok tatlı görünüyorsunuz."

Tamam, tekrar ölmek istiyorum.

"Güzel kokuyorsun," diye mırıldanıyor Beck, sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle.

Ve şimdi tamamen farklı bir nedenden dolayı ölmek istiyorum.

"Ama her zaman güzel kokuyorsun, bu yüzden bu bir sürpriz değil." Beni bırakıp uzaklaşmadan önce omzumu sıkıyor. "Partide görüşürüz, tamam mı?"

Başımı sallıyorum, kendimi güçsüz hissediyorum. "Evet."

"Otobüse binmek zorunda olduğumuz için ne zaman geleceğimizi kim bilebilir. Marcus'un erkek kardeşi de antrenmana geldi ve onu eve götürüyor," diye açıklıyor Beck. "Eminim Emma onun evine ne zaman gidebileceğinizi biliyordur."

"Oh, eminim." Ona bir aptal gibi el sallıyorum. "Yakında görüşürüz." "Güle güle, Adds."

Tori onu duymazdan gelir gelmez ciyak ciyak bağırarak kolumu tutuyor ve öyle sıkı sıkıyor ki canı yanıyor. "Aman Tanrım, ikiniz birlikte çok tatlısınız! Fotoğrafları görene kadar bekle."

Elimi uzattım, telefonunu bana vermesini istiyordum. "Şimdi bakmama izin ver."

"Hayır." Tori telefonunu arkasına saklıyor. "Arabada bakabilirsin."

"Emma nerede bu arada?" Çoğunlukla boş olan tarlaya göz gezdiriyorum, onu ya da Marcus'u göremiyorum.

"Tanrı bilir. Belki de karanlık bir köşede Marcus'la birlikte ve ona hızlıca el işi yapıyordur." Tori gözlerini deviriyor ve kolunu benimkine dolayarak beni otoparka doğru yönlendiriyor. "Hadi, gidip onu arabanın yanında bekleyelim."

Arabasına bindikten sonra Emma'nın ortaya çıkması fazladan on dakika sürüyor, bu da bana Tori'nin telefonunda gezinip Beck'le benim çektiğimiz fotoğraflara bakmak için yeterli zamanı veriyor. Bazıları berbat. Beni konuşurken yakaladığında gözlerim kapalı ya da garip bir yüz ifadesi takınıyorum.

Ama bazıları gerçekten çok iyi. İkimiz de kameraya bakıyoruz, çok yakın duruyoruz, kolu omuzlarımda ve yakışıklı yüzünde rahat bir gülümseme var. Özellikle bir fotoğraf var ki, ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Ben kameraya gülümsüyorum, ama o bana bakıyor, dudakları yukarı kıvrılmış, ben tamamen habersizken bakışları beni yiyip bitiriyor.

Emma bize doğru gelirken Tori bana, "İşte para atışı," diye fısıldıyor. "Seni nasıl izlediğine bak. Bu çocuk aşık olmuş."

Onu iterek güldürüyorum ve Emma şakanın ne olduğunu bilmek istiyor ama ben kendime saklıyorum. Tori'nin o fotoğrafların her birini bana Airdrop ile göndermesini sağlayacağım, böylece onları saklayabilirim.

Sonsuza kadar.

ON ÜÇ

BECK

Partiye geç geldik. Dom ve ben 4Runner'ımla yanaştığımızda parti çoktan başlamıştı. Ön bahçede her türden insan takılıyor, çoğunun elinde kırmızı solo bardaklar var çünkü Marcus'un kardeşi parti için ona birkaç fiçı almış.

Motoru durdurduğumda Dom, "Harika görünüyor," diyor. "Bu geceki planın ne?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Genelde bir planın vardır. Sasha'yla birlikteyken ve onun da peşine takılıp bir partiye gittiğimizde, içeri girmeden önce hep benimle strateji geliştirirdin." Başını yana eğiyor. "Sasha artık aramızda olmadığına göre bu bitti mi?"

Herhangi bir konuda strateji belirlemek istediğimi bile hatırlamıyorum. "Strateji belirlemek ister misin?"

Omuz silkiyor. "Elbette. Planım şu: Bu gece ellerimi Tori'nin külotuna sokmak için elimden geleni yapacağım."

Kıkırdıyorum. "Tamam."

"Peki ya sen? Kimin külotunu aramaya gidiyorsun?"

Aklıma yanları fermuarlı şortlu Addie geliyor. Onları test etmek, çalışıp çalışmadıklarını görmek istiyorum. Ve eğer çalışıyorlarsa, ne kadar yukarı çıktıklarını ve o şortun altında neler keşfedebileceğimi görmek istiyorum.

"Addie'nin," diye itiraf ediyorum.

"İşte benim oğlum." Dom beşlik çakmak için elini kaldırıyor ve ben de ona çakıyorum. "Sasha ile birlikteyken, partiye gitmeden önce bana hep onun içki içmesine dikkat etmemi söyledin, hatırladın mı?"

"Oh." Yüzümü buruşturdum. "Doğru."

Sasha'nın her zaman ne kadar sarhoş olduğunu unutmuş gibiydim. Pasaklı. Dağınık. Öfkeli. Alkolün dahil olduğu her buluşmada Sasha'nın modu buydu. Okuldaki küçük mükemmel kız, çok fazla içerse partilerde öfkeli bir kaltağa dönüşürdü.

Ve her zaman çok fazla tüketmenin bir yolu vardı. Bu yüzden sonunda Dom'u işe dahil ettim ve ben

yapamadığımda ona göz kulak olmasına yardımcı oldu.

"O artık senin sorunun değil. Tanrıya şükür," diyor Dom. "Maçtan sonra sahada Addie'yle fotoğraf çektirirken gördüm seni. Bütün bunları Tori planladı, biliyor musun?"

"Onları görmek istiyorum." Ben de birkaçını saklamak istiyorum.

"Sana göstermesini sağlarım." Kapı koluna uzandı. "Hadi içeri girelim."

Arabadan iniyoruz ve arabayı kilitliyorum, bir elimi saçlarımda gezdirerek iyi görünmesini umuyorum. Addie'nin söylediklerinden sonra bu gece nasıl görüldüğüm konusunda daha bilinçliyim. En sevdiğim North Face tişörtümü ve haki Dickie şortumu giydim, boynumda ailemin bana geçen Noel'de aldığı altın bir zincir vardı.

"Güzel mücevherler." Dom uzanıp parmağını kolyemin altından geçiriyor. Elini uzaklaştırmadan önce irkiliyorum. "Altını esnetiyor musun?"

Eve doğru yürürken kendimi savunmak için "Marcus boynuna üç zincir takıyor," diyorum. Çalan müziği duyabiliyorum ve ailesinin komşularının bu konuda ne düşündüğünü merak ediyorum.

Umarım polislere ispiyonlanmayız ve onlar da gelip gecemizi mahvetmezler.

"Siz bir grup güzel çocuk." Gülüyor. "Zincir takması gereken guido benim. Büyükbabamın 70'lerde kıllı göğsü açıkta ve boynunda kalın altın zincirlerle çekilmiş bir sürü fotoğrafı var."

Cevap olarak bir şey söylemeye zahmet etmiyorum. Dom kolyeyi taktığım için kendimi aptal gibi hissetmeme neden oluyor ama bunun suçunu bu gece çok hassas olmama bağlıyorum. Addie'nin ne düşüneceği konusunda çok endişeliyim.

Eve girdiğimiz ve herkes bize selam verdiği anda endişem azalıyor. Tori neredeyse koşarak Dom'a sarılıyor ve birasını neredeyse gömleğine döküyor.

Addie'yi bulmak için kalabalık odaya göz gezdiriyorum ve onu gördüğümde, kiminle konuştuğunu anladığımda içimi bir öfke kaplıyor. Ya da daha çok, onunla kimin konuştuğunu.

Siktiğimin Liam'ı, yanında Danny'yle.

İnsan kümelerinin arasından geçerek doğruca onlara doğru ilerliyorum, Liam beni ilk fark eden oluyor ve yüzünde kötü bir alay ifadesi beliriyor.

"Bölge mi ihlal etmeye mi geliyorsun, Callahan?" diye neredeyse bağılıyor.

Addie geniş gözlerle omzunun üzerinden bakıyor, beni gördüğünde gözleri rahatlıyor. "Hey, Beck."

"Hey." Tam yanında duruyorum, kolum koruyucu bir hareketle omuzlarına dolanıyor. "Seni rahatsız mı ediyorlar?"

"Tanrım, biz de tam konuşuyorduk." Liam gözlerini deviriyor. "Bölgecilik yapmana gerek yok. Dün gece onu yemeğe götürenin ben olduğumu unutma."

"Yani senin yemeğini ısmarladığında ondan faydalanan sen miydin?" Onu kendime daha çok yaklaştırmaya ona karşılık veriyorum. "Beni rahat bırak."

Kolumu Addie'nin omuzlarına doluyorum. "Onu bu işin dışında tut."

Liam'ın bakışları benimkilere kayıyor. "Neden bunun dışında kalmıyorsun? Sen kendini bunun ortasına itene kadar iyi bir ilişkimiz vardı."

"Çok geç. Ben zaten içindeyim." Kendini beğenmiş bir pislik gibi hissederek gülümsüyorum, "Kabul et, Snatcher. Bu raundu kaybettin."

Liam geri çekilir, bakışları daralır. "Sen tam bir pisliksin, Callahan. Senin iyi çocuk rolünü çok iyi anlayacak ve ne kaybettiğini anladığında ben çoktan gitmiş olacağım." Gitmek için dönerken Danny'nin göğsüne bir şaplak attı. "Hadi, gidelim."

Onların gidişini izliyoruz, Addie kolumun altından sıyrılıp yüzünü bana dönüyor. "Bu raundu kaybetti mi? Bu senin kazandığın anlamına mı geliyor?"

Lanet olsun.

Addie biraz kızgın görünüyor.

"Sadece yürümesini sağlamak için söyledim. Ve bak." Gittiği yöne doğru bir el salladım. "İşe yaradı."

Gözlerini deviriyor. "Ben ikinizin uğruna kavga edeceği bir ödül değilim."

"Öyle demek istemedim." Elini tutup kendime doğru çekiyorum ve karşı koymadığını fark ediyorum. "Hadi ama Adds. Seninle kavga etmek istemiyorum. Tüm o saçmalıkları söylediğim için özür dilerim. Sadece Liam'ı kızdırmaya çalışıyordum, seni değil."

Addie beni düşünüyor, parmakları benimkilere dolanıyor ve kolumda kıvılcımlar çıkarıyor. Onu gerçekten kollarıma alırsam ne yapacağım? Öpecek miyim? Muhtemelen saf mutluluktan düşüp öleceğim.

"İçinde böyle bir şey olduğunu bilmiyordum..." Sesi dalgalanıyor.

"Ne olmuş yani?" Vücudu benimkine çarpana kadar onu daha da yakınımaya çekiyorum. Marcus'un evi oldukça küçük ve tıka basa insan dolu, bu da zaten oldukça yakın durduğumuz anlamına geliyor. Gece ilerledikçe daha da kötüleşecek. Ama bütün gece Addie'ye bu kadar yakın olacağım anlamına geliyorsa şikayet etmiyorum.

"Bölgesel," diyor bakışlarıyla yüzümü tarayarak. "Bu senin daha önce görmediğim yeni bir yönün." "Ben sadece onun pislik enerjisiyle eşleşiyordum," diye mırıldanıyorum.

Gülüyor. "Sen bir pislik değilsin, Beck."

Liam kesinlikle göt herifin tekiydi. Onu düşünmeyi bıraktım. Onun yerine önümdeki güzel kıza odaklanmak istiyorum.

Addie bu gece bana her zamankinden farklı bir enerji veriyor. Daha açık görünüyor. Biraz daha flörtöz. Bakışları sıcak ve benden uzaklaşmıyor. Vücutlarımız birbirine bastırılmış ve ellerimiz hala birbirine bağlı - samimi hissettiriyor.

Bunu sevdim.

"Sana ne diyordu ki?" Uzanıp bir tutam siyah saçını kulağının arkasına sıkıştırarak soruyorum.

İçinden bir ürperti geçti. Bunu gerçekten hissettim. "Sadece ona bir şans daha vermem için beni ikna etmeye çalışıyordu."

"Baştan çıktın mı?" Bakışlarım dudaklarına odaklanıyor ve orada kalıyor. Gür, pembe ve çok güzeller.

Tanrım, kendimi kaptırıyorum. Ve daha içecek bir şey bile almadım.

"Yakınından bile geçmedim." Gülümsemesi küçük. "Liam'dan hoşlanmıyorum."

"Kimden hoşlanıyorsun o zaman?" Ona doğru eğildim, onu öpmek için can atıyordum.

Ama burada değil. Şimdi olmaz, herkesin önünde. Addie ile ilk öpüşmem özel olmalı.

Özel.

Bakışları benimkilerin üzerinde kalıyor.

"Sanırım biliyorsun." "Guyyyyyyyys!"

İkimiz de irkilip dönüyoruz ve Tori'nin her iki elinde birer kırmızı Solo bardakla bize doğru geldiğini görüyoruz. "İçkiniz yok! Bunları sizin için getirdim!"

Ondan bir tane alıyorum ve bira eline döküldüğünde yüzünü buruşturan Addie de öyle yapıyor. "Teşekkürler, Tor."

"Benim için zevkti." Tori bize gülümsüyor ve bakışlarını bana çevirmeden önce etrafına bakınıyor. "Beni en son bir partide gördüğünüzde yaptığım gibi içmeyeceğimi bilmenizi isterim."

Köpüğünden bir yudum almadan önce ona "Bildiğim iyi oldu," diyorum.

"Ve her yere kustuğumda seni korkuttuysam özür dilerim. İğrençti, biliyorum." Yüz ifadesi ciddi ve neredeyse gülmek istiyorum.

"Sorun yok, Tori. Gerçekten." Onu düşünüyorum. "Hey, bunu nasıl telafi edebileceğini biliyorum." "Neyi telafi edebilirim?" Tori kaşlarını çattı.

"Partimde kustuğun zaman." Arkamdaki duvara yaslanıp köpüklü biramdan bir yudum daha alıyorum. "Adds'le futbol sahasında çektiğimiz tüm o fotoğrafları bana gönderebilirsin."

"Ekleme mi? Bu çok şirin." Tori, Addie'ye bilmiş bir gülümseme gönderir. "Benim yardımımıza ihtiyacın yok -Adds sana hepsini verebilir. Fotoğrafları ona daha önce havadan gönderdim."

"Demek fotoğrafları çoktan aldın, ha?" Addie'ye gülümsüyorum. Beni dürttü. "Onları sana gönderebilirim."

Tori, "Siz ikiniz neredeyse her fotoğrafta çok tatlısınız," diye övgüler yağıdırıyor. "Sizden *harika* bir

sevimli bir çift."

"Tori, aman Tanrım, dur." Addie'nin yanakları kıpkırmızı oldu.

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Tori, senden hoşlanıyorum. Düşünme tarzını da seviyorum. Konuşmaya devam et."

"Gördün mü, Addie? Senden hoşlandığını söylemiştim. Hey!" Dom arkasından yaklaşıp kollarını ona doladığında Tori bağırıyor. "Biram nerede?"

"Şu anda daha fazla biraya ihtiyacın yok. Kendine hakim ol." Dom onun yanağına bir öpücük bırakıyor. "Siz neden bahsediyorsunuz?"

"Ne kadar şirinler." Tori bana ve Addie'ye el sallıyor.

"Oldukça şirinler," diye katılıyor Dom, bu da ona benden bir göz devirmesi kazandırıyor. "Şirin olmayan ne biliyor musun? Marcus ve Emma'nın mutfakta kavga etmeleri."

Addie kaşlarını çatıyor. Tori de öyle.

"Kavga ediyorlar da ne demek?" Addie sorar.

"Sadece küçük bir tartışma. Çok önemli bir şey değil. Ama az önce ortaya çıkan Monique yüzünden." Dom yüzünü buruşturdu. "Sanırım onu kankam davet etti."

"Oh kahretsin." Tori'nin gözleri büyür.

Addie inliyor. "Bu gece dramaya ihtiyacım yok." "Ne demek istiyorsun?" Ona soruyorum.

"Emma sarhoş olur, ağlar ve gecenin geri kalanında Marcus'tan ve onun ne kadar pislik biri olduğundan yakınırken onu teselli etmem gerekir. Tüm bunlar olurken ona 'Sana söylemiştim' demekten kendimi alıkoymam gerekecek ki bunu bir insan asla duymak istemez," diye açıklıyor Addie.

"Az önce kâbus senaryosunu mükemmel bir şekilde tarif ettin,"

diyor Tori. "O zaman gidelim buradan," diyorum Addie'ye.

"Ne demek istiyorsun? Daha yeni ortaya çıktın," diye itiraz ediyor.

"Gerçekten gideceğimizi kastetmiyorum. Bir süre arabamda oturalım. Tüm bu gürültüden ve insanlardan uzakta." Sağıma baktığımda Tori ve Dom'un birbirleriyle sohbet ederek çoktan uzaklaştıklarını görüyorum. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence kulağa hoş geliyor." Addie bana gülümsüyor ve yemin ederim kalbim küt küt atıyor. Bu kız için çok kötü şeyler hissediyorum.

"Böylece Marcus'la araları açılırsa Emma seni bulamaz." Duraksıyorum, bir pislik gibi konuştuğumu fark ediyorum. "Tabii onun seni bulmasını istemiyorsan. Çünkü o senin en iyi arkadaşın."

"Hayır, aslında Emma tarafından bulunmayı gerçekten istemiyorum," diye itiraf ediyor yüzünü buruşturarak. "Bu gece olmaz." "Mükemmel." Gülümsüyorum ve elini tutup parmaklarını kendiminkilerle birleştiriyorum. "O zaman gidelim."

ON DÖRT

ADDIE

Marcus'un evinden kaçmadan önce BECK garajdaki buzdolabından kendine iki şişe bira ve benim için de vişne aromalı bir Truly alıyor. Dışarıdaki hava hâlâ sıcak, ama zaten çok fazla insanla dolu olan içeridekinden kesinlikle daha serin.

"Dışarısı çok daha iyi," diyor Beck yepyeni 4Runner'ına doğru yürürken. Üzerinde parlayan aydan dolayı parıldıyor ve Beck yavaşça başını salladığında yolcu tarafındaki kapıya gitmek üzereyim. "Hadi arkaya oturalım."

"Tamam."

Onu aracın arkasına kadar takip ediyorum ve anahtarlığını çıkarıp bir düğmeye basıyor, böylece arka kapı yavaşça yukarı kalkarak arabasının arkasını gösteriyor. "Bu çok güzel," diyorum ona.

Bira şişelerini yere koyduktan sonra arabanın sürgülü kapısını açıyor ve içeriye eğilip battaniye olduğu anlaşılan bir şey alıyor. Battaniyeyi silkeleyip arabanın içine örttükten sonra bana dönüyor ve elini aracın arka tarafına doğru uzatıyor. "Otursana."

"Teşekkür ederim." Kenara yerleşiyorum, Truly'mi alıp açarken ayaklarım sallanıyor. Beck hemen yanıma yerleşiyor, araba onun ağırlığıyla alçalıyor, omzu omzuma değiyor. "Arabayı sevdim."

"Teşekkürler. Babam onu benden çalmak istiyor." İlk biranın kapağını çeviriyor ve şişeyi dudaklarına götürüp uzun bir yudum alıyor.

Genelde yaptığım gibi ilgimi saklamadan, açık bir hayranlıkla içişini izliyorum. Bir erkeğin *içki içme* şeklini seksi bulduğuma göre bende ciddi bir sorun olmalı.

Ama tabii ki, bu herhangi bir adam değil, Beck.

"Ne demek baban onu senden çalmak istiyor?" Başka bir şeye odaklanmaya çalışarak soruyorum. Beck'in boynunun, başı arkaya eğikken nasıl görüldüğüne değil. Ya da onu oradan öpmek için ne kadar cazip olduğuma değil. Baharatlı parfümünü içime çekmek. Yumuşak saçlarına dokunmak...

"Kendisine ait olmasını istiyor. Yaz boyunca birkaç patikaya çıktık ve harika idare ediyor. Bir keresinde annem de bizimle geldi ama sürekli tutma kolunu tuttu ve 4Runner'ı nasıl devireceğimizi haykırdı." Beck başını sallıyor. "Berbattı."

Gülüyorum. "Muhtemelen ben de aynı şeyi yapardım."

Bana doğru baktı. "Arazi sürüşünü sevmiyor musun? Dört teker üzerinde

gitmeyi?" "Daha önce hiç yapmadım," diye itiraf ediyorum.

"Seni bir ara götürmem gerekecek," diyor, sesi vaat dolu. "Tamam."

Sersemliğimi gizlemek için Truly'den bir yudum daha alıyorum.

Bir an sessiz kalıyoruz, ikimiz de içiyoruz, ılık bir esinti üzerimize vuruyor, saçlarını karıştırıyor, böylece alnına düşüyor. Parmaklarım geri itmek için kaşınıyor ama kendimi tutuyorum. Zar zor.

Beck sonunda, "Liam seni daha önce rahatsız ettiği için özür dilerim," diyor.

"Bu senin hatan değil. Onunla yemeğe çıkan bendim," diyorum, dün gecenin anıları beni yeniden vuruyor. "Danny'nin peşime takılması ve Liam'ın benimle neredeyse hiç konuşmaması çok korkunçtu. Onu anlamıyorum."

"Ben de istemiyorum. Eğer bir randevuya çıksaydık yanımızda başka birini istemezdim." Beck bana bakıyor, bakışları ciddi. "Seni tamamen kendime saklamak isterdim."

O bana baktıkça tenim daha da ısınıyor, ta ki dudaklarımı gizli bir gülümsemeyle bükerek gözlerimi kaçırana kadar.

Ona bir kez daha baktığımda, onun da yüzünde aynı küçük gülümsemenin olduğunu

görüyorum. "Emma'yla aranızda ne var?" Ben sessiz kaldığımda Beck soruyor.

Konuyu değiştirmesine kaşlarımı çatıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Az önce ondan saklanmak istemen gibi," diyor. "Siz ikiniz anlaşıyor musunuz?"

"Biz her zaman iyi geçiniriz, sadece..." Sesim titriyor ve omuz silkiyorum, sonra duygularımı nasıl kelimelere dökeceğimi düşünürken zaman kazanmak için bir içki daha alıyorum. "Bazen çok bencil olabiliyor, özellikle de bir ilişki içindeyken. Ve ona istediği ilgiyi göstermediğimizde bize karşı biraz kaba davranıyor. Ama Marcus'la olan ilişkisini çok yorucu buluyorum. Geçen yıl birlikte olmayı denediler ve yürümedi. Neden şimdi yürüyeceğini düşünüyorlar ki? Ona çok kötü davranıyor ve hala Monique ile takıldığını biliyorsun. Ya da şu anda yapmıyorsa bile, yapacaktır."

"Evet. Burada Marcus'un kız arkadaş konusunda o kadar da sadık olmadığını itiraf ediyorum," diyor Beck. "Her zaman başarısız olduğu halde neden bir ilişki yaşamaya çalıştığını anlamıyorum. Bekâr kalmalı ve normalde ne yapıyorsa onu yapmalı. Çeşitli kızlarla takılmalı ve hiçbirine bağlanmamalı."

Beck'in bu yılki modunun bu olup olmadığını merak ediyorum, ilk yılımızın çoğunu Sasha ile ciddi bir ilişki içinde geçirdikten sonra. Kahretsin, daha birkaç gün önce ondan ayrıldı. Belki de ciddi bir ilişki içinde olmanın boğucu olduğunu düşünüyor ve bekar olmayı tercih ediyordur.

"İlk ayrıldıklarında Emma'nın onu unutabildiğini hiç sanmıyorum," diye devam ediyorum. "Hâlâ ona aşık ve onun da bunu bildiğinden eminim. Onunla tekrar bir araya gelmek için her şeyi yapar. Belki de onu aldatmasına bile göz yumacaktır. Tanrım, umarım öyle olmaz."

"Bu berbat. Hile yapmak berbat bir şey." Beck birasından bir yudum daha alıyor. "Bunu yapamazdım." "Ah... neredeyse yapıyorduk," diye itiraf ediyorum, sesim o kadar kısık ki beni duyup duymadığını merak ediyorum.

Ama o beni duydu. Bana bakmak için döndüğünde kaşları birbirine yaklaştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Geçen yıl banyoda neredeyse öpüştüğümüz zaman. O partide," diye hatırlatıyorum ona. "Sen Sasha'yla birlikteydin. Ben Jonah'la birlikteydim."

Tanrım, o olayı unuttu mu? Eğer öyleyse, ne kadar utanç verici. Bu konuyu hiç açmamalıyım. Bakışları dudaklarıma düşüyor, sanki şu anda beni öpmeyi düşünüyormuş gibi. "Ah. Doğru." "Doğru," diye yankılıyorum, sesindeki hayal kırıklığı mı diye merak ediyorum.

"Bunu hatırlıyorum." Yerini değiştirirken dümdüz karşıya bakıyor ve 4Runner'ın arka tarafının sallanmasına neden oluyor. "İşte anlaşma, Adds. Sasha'yla birlikte olabilirdim ama seni düşünüyordum. Her zaman."

Kıpırdamadan duruyorum, beynim allak bullak, az önce bana ne dediğini anlamaya çalışıyorum. "Ne?"

Beck yavaşça başını çevirip bir kez daha bana bakıyor, yüz ifadesi son derece ciddi. "Bu doğru. Konu sana geldiğinde her şeyi berbat ettim. Yeterince güçlü mü davranmadım bilmiyorum ama senden tamamen hoşlanıyordum. Yıllarca. Ve ne zaman sana bir şey söylesem ya da senin yanında belli bir şekilde davransam, benim titreşimimi ya da her neyse onu asla yakalayamadın."

"Yapmadım mı?"

Kıkırdıyor. "Hayır, yapmadın. Her fırsatta benimle arkadaş oldun." "Bunu

yapmak istememiştin," diye itiraf ediyorum, kendimi aptal gibi

hissederek.

Çok zaman kaybetmişiz gibi

hissediyorum. "Yapmadın mı?"

Başımı salladım. "Sasha için bir hediye bulmana yardım etmemi istediğin ve Urban Roots'a gittiğimiz ve bana o mumu aldığın zaman..."

"Evet, o an nasıl hissettiğimi sana itiraf etmem gereken bir andı," diyor. "Anlayabileceğini düşünmüştüm. Sana o mumu almıştım, ki bu Sasha'ya aldığım şapkadan çok daha pahalı bir hediyeydi. Onu koklayıp durmandan o mumu sevdiğini anlamıştım."

"Seviyordum. Hâlâ da öyle. Henüz

yakmadım." "Yakmadın mı?"

"Komodinimin üzerinde duruyor. Koklamayı seviyorum ama yaktığımda yok olmasından ve onu özlemekten korkuyorum." Kulağa aptalca geliyor ama doğru. Beck'in bana aldığı tek hediye özleyeceğim.

Beck'in bana verdiği tek hediye.

"Sana bir mum daha alırdım," diyor küçük bir gülümsemeyle.

"Söz mü?" Ona

takılıyorum. Onunla flört

ediyorum.

"Kesinlikle." Boş şişeyi arabada arkasına koymadan önce birasının son damlasını da içiyor. "O zaman bana yardım ettiğinde Sasha ve ben birlikte bile değildik. Sana öğle yemeği, kahve ya da başka bir şey teklif etmeye çalıştım ama beni reddettin. Bu kadar olduğunu düşünmüştüm. Benimle arkadaşlığın ötesinde ilgilenmiyordun."

Kalbim sıkışıyor. O anı mahvettiğimi biliyordum ama bu kadar kötü mahvettiğimi fark etmemiştim. "Bana çıkma teklif etmeye mi çalışıyordun?"

İnliyor. "Gördün mü? O kadar berbat ettim ki, sana çıkma teklif etmeye çalıştığımı bile anlayamadın." "Berbat etmedin," diye onu rahatlatıyorum. "Daha çok hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi."

"Şu anda hiçbir şeyden haberin yok mu?" Bakışları yine benimkileri buluyor. "Yoksa kendimi daha fazla açıklamam mı gerekiyor?" "Sanırım bana ne demek istediğini söylemen gerekiyor."

Kelimeleri söylediğini duymaya gerçekten ihtiyacım var.

Yüzüme karşı.

Daha da yaklaşıyor, kalçası benimkine değiyor ve bacağındaki tüylerin kalçamın dışını gıdıkladığını hissedebiliyorum, bana ne kadar erkeksi olduğunu hatırlatıyor. Göğsüm ağrıyor ve nefesimi tuttuğumu, bir şey söylemesini beklediğimi fark ediyorum.

"Senden hoşlanıyorum, Addie. Altıncı sınıftan beri senden hoşlanıyorum." Başını eğiyor, sanki az önce bunu itiraf ettiğine inanamıyormuş gibi tek bir kıkırdama çıkıyor. Yüzü bir kez daha bana dönük, ifadesi çok ciddi. "Arkadaşlığımızı mahvetmek istemediğini biliyordum ve sanırım hala böyle hissediyorsun ama... kahretsin. Sana çekilmemin nedenlerinden biri de bu. Konuşması kolay birisin ve kimse komik olduğumu düşünmezken sen şakalarımın gülüyorsun. Bazen beni herkesten daha iyi tanıyormuşsun gibi geliyor."

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, yemin ederim göğsümden fırlayacak. Yıllardır bu anı bekliyormuşum gibi geliyor.

Ve onun da öyle olduğu ortaya çıktı. Şu anda bana itiraf ettiği şeyi aklım almıyor.

Araba ışıkları aniden üzerimizde parlıyor ve ikimiz de yaklaşan aracın yönüne bakıyoruz, farlar o kadar parlak ki bir an için kör oluyorum. Araba yanımızdan geçip garaj yolunun diğer tarafına park ediyor ve sonra motor kesiliyor. Dört kapı da açıldı.

"Bir lise partisine gittiğime inanamıyorum."

Arabadan inerken bunu söyleyen Sasha'ydı.

"Lütfen. Daha iki ay önce mezun oldun," diyor arkadaşlarından biri ve ikisi birden gülüyorlar.

"Oh kahretsin." Beck'in gözleri büyür. "Gel hadi. O beni görmeden saklanmalıyız."

Arabanın arkasına doğru ilerliyoruz, Beck anahtarlığa basıp kapağın kapanmasını sağlıyor ama üstümüzdeki iç ışık hâlâ yanıyor. Beck uzanıp düğmeye basıyor, ışığı kapatıyor ve karanlıkta kalıyoruz.

Çakıllı garaj yolunda ayak seslerinin çıtırtısını duyuyoruz ve parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmamı istediğini belirten Beck'e bakıyorum.

Sorun değil. Sasha'nın dikkatini çekmeye çalışmayacağım.

"Bak, Beck burada. İşte arabası," diyor başka bir kız 4Runner'ın yanından geçerken. "Onunla konuşacak mısın?"

Sasha güler. "Yok artık. O sadece küçük bir çocuk. Jayden ve ben tekrar birlikte olduğumuza göre, gerçek bir erkekle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

Ahh. Bu söylediğin çok şirretçe bir şeydi.

"Liseli erkekler. En kötüsü onlar," diyor arkadaşı. Adı Laura. Sasha ile birlikte mezun olmuşlar. Yani kendileri de liseyi yeni bitirmişler.

"Değil mi? Beck korkmuş küçük bir bebek. Muhtemelen üniversiteye kadar bakire kalacak. Belki daha da uzun süre," diyor Sasha, sesi hırçın.

Kızlar yürümeye devam ederken gülüyorlar ve gülüyorlar, ta ki biz onları daha fazla duyamayana kadar. Pekala.

Bu acayip garipti.

Onlar gittikten sonra bir iç geçiriyor ve bana yaslanıp kolunu benimkine bastırıyor. "Benden nefret ediyor."

"Sanırım öyle," diye kabul ediyorum.

"Her fırsatta saçmalıyor," diye mırıldanıyor.

"Kim kimden ayrılmış?" Ben soruyorum.

"Ondan ayrıldım. Zaten üniversiteye gidecekti ve birbirimize olan ilgimizi kaybediyorduk. Balo gecesinden beri..." Sessizleşiyor ve benden uzaklaşıyor, yine de sıcaklığını hissedebiliyorum. Onun varlığını.

4Runner'ın arkası geniş olabilir ama yine de ikimiz de buraya tıktığımızda oldukça sıkışık oluyor, özellikle de Beck, çünkü o çok geniş.

"Mezuniyet gecesinde ne oldu?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum. Ya da onun hakkında konuşmak. Kelimeleri boşa harcamaya değmez." Bana dönüyor, eli aniden belimde, parmağı şortumun kemer halkasına takılıyor ve beni kendine çekiyor. "Bir sorum var."

"Ne oldu?" Kolunu belime doladığında nefesim kesiliyor, parmakları kalçamda, şortumun kenarından aşağıya doğru iniyor.

"Bu fermuarlar gerçekten çalışıyor mu?" Çıplak kalçama dokunana kadar parmağını fermuarlardan birinin üzerinde gezdiriyor.

Konuyu çabucak değiştirmesi başımı döndürüyor. Ya da belki de parmaklarının tenimde olduğu gerçeğidir.

Kalçam.

Her ne oluyorsa, kelimeleri zar zor oluşturabiliyorum. "Evet. Öyle."

Bana daha da yaklaşıyor, parmakları boynumda geziniyor. Çenem boyunca. Ta ki çenemin altından geçirip başımı yukarı kaldırarak gözlerimizi birleştirene kadar. Gözleri karanlık, dudakları ayırık, sonra onları birbirine bastırıyor ve gözle görülür bir şekilde yutkunuyor. "Eğer bunun olmasını istemiyorsan beni hemen durdur, Adds. Eğer bizi sadece arkadaş olarak tutmak istiyorsan."

Başparmağıyla ağzımın köşesine dokunduğunda gözlerim kapanıyor ve dudaklarımı aralıyorum. Benden titrek bir nefes çıkarken başparmağını alt dudağımda yavaşça gezdiriyor.

"Bunu uzun zamandır düşünüyordum," diye itiraf ediyor. "Seni öpmenin nasıl bir şey olacağını." Sözleriyle beni öldürüyor. Beni hâlâ öpmemiş olmasıyla.

Daha yakına kaydığını duyabiliyor ve hissedebiliyorum. "Hâlâ bir şey söylemedin." Gözlerimi açtığımda onu ürkütücü bir şekilde yakınımda buluyorum. "Seni durdurmayacağım."

Hiç tereddüt yok. Eğiliyor, ağzı neredeyse ama tam değil, benimkine değiyor. Nefesinin sıcaklığını hissedebiliyorum, elini yüzümün yan tarafına yerleştirirken burunlarımız sürtünüyor, başparmağı hafifçe yanağıma bastırıyor.

Yüzümü yukarı kaldırıyor ve dudaklarımız bir kez temas ediyor. İki kez, bir ritim boyunca. Önce çekiliyor, sonra geri dönüp beni tekrar öpüyor.

Ve tekrar.

Karıncalanmalar tüm tenime yayılıyor ve dudaklarımı ayırıyorum. O da öyle yapıyor, yumuşak, dolgun ağzını benimkine dayıyor, yavaşça nefes verirken duraklıyor. Yumuşakça. Ben de onu öpüyorum ya da belki o beni öpüyor. Emin değilim.

Artık söyleyemem.

Tek bildiğim sonunda Beck Callahan'ı öptüğüm. Ve

bu düşündüğüm kadar iyi.

ON BEŞ

BECK

Addie'nin şortunun kenarlarındaki fermuarları unuttum. Tek konsantre olabildiğim şey dudakları. Onları benim için nasıl bu kadar kolay ayırıyor ve ben de dilimi aralarına sokup geri çekilmeden önce onunkilere dokunuyorum. Sadece tekrar yapmak için. Ta ki dillerimiz birbirine kayana, birbirine dolanana kadar.

Ona doyamıyorum.

Daha yakına geliyor, eli enseme yerleşiyor, parmakları saçlarımın arasına giriyor, neredeyse acıyana kadar çekiştiriyor. 4Runner'ımın arkası çok garip ve bacaklarıma şimdiden kramp girmeye başladı ama şu anda bunu dert edemem.

Tek odaklanabildiğim Addie'ye dokunmak ve onu öpmek.

Dakikalarca sürüyor. Dudaklarımız birleşiyor. Birbirimize dönmeden önce sadece bir an için ayrılıyoruz. Elim hafifçe kaydırarak başını geriye yatırıyorum, alt dudağını ısırduğımda yumuşak bir iç çekiş çıkıyor. Hızlı, nazik bir ısırık.

Onu yiyip bitirmek istiyorum. Ellerimle vücudunu keşfetmek, her yerine dokunmak, ama dikkatliyim. Onu çok uzağa, çok hızlı itmek istemiyorum.

Ama içimdeki her şey, yeni mantrammış gibi, *git, git, git* diye tekrarlıyor ve bir şeyleri test etmek için başparmağımı sol memesinin hemen altına sürüyorum, beni itip itmeyeceğini merak ediyorum.

O değil. Yakınından bile geçmiyor. Aslında göğsünü elime bastırıyor, kolları sanki beni bırakmak istemiyormuş gibi boynuma dolanıyor. Bir şekilde bizi yönlendiriyorum, böylece yerde yan yana yatıyoruz, birbirimize bakıyoruz, ağızlarımız hala bağlı. Elim sırtının alt kısmında, onu tutuyor ama çok yakınına çekmiyor.

Şimdiden sertleştim. Sasha'ya bu kadar çabuk cevap verdiğimi hatırlamıyorum. Hiç hatırlamıyorum. Ama kahretsin, Addie'nin izin verdiği kadar ileri gitmeye hazırım. Asıl soru şu.

Bana izin verecek mi?

Önce öpücüğü kesiyorum, boynuna doğru nefes veriyorum ve titrediğini hissediyorum. Saçlarını yolumdan çekerek boğazına küçük öpücükler bırakıyorum, ağzımı kulağına dayamadan ve dişlerimle lobunu çekiştirmeden önce kulağına doğru nefes alıyorum.

Onu ısırdığımda nefes nefese tıslıyor ve gözlerinin içine bakabilmek için geri çekiliyorum. Bana bakıyor, dudakları şişmiş ve nemli, nefes alış veriş düzenli.

İşaret parmağımla alt dudağında iz bırakıyorum ve başını geriye yatırıyor, dudakları ayrılırken gözlerini kapatıyor ve parmağımın ucunu yalıyor.

Sikeyim. Bu çok ateşliydi.

Parmaklarımı çekip dudaklarımı dudaklarına götürdüğümde, dilimi ağzının içinde gezdirirken, içimden bir elektrik akımı geçiyor ve taşaklarım yerleşiyor. İnliyor, yaklaşıyor, tişörtümün eteklerini kavrarken kolu belime dolanıyor.

Bizi ters çeviriyorum, böylece o sırt üstü yatıyor ve ben onun üstündeyim, göğsüm onunkine bastırılmış, ağızlarımız hala bağlı. Eğer onun üzerinde kayarsam, bana ne yaptığını hissedecek ve onu korkutmak istemiyorum. Onu çok fazla zorlamak da istemiyorum.

Ama sanki kendime engel olamıyorum ve bir bakıyorum, elim gömleğinin altında, çıplak karnında. Parmaklarım göbek deliğinin hemen üzerinde yavaş daireler çiziyor. Teni çok yumuşak ve sıcak ve çok güzel kokuyor.

Ona doyamıyorum.

Parmaklarını omuzlarıma doluyor ve bir an beni iteceğini sanıyorum ama onun yerine beni kendine çekiyor, avuç içleri göğsümden aşağı kayıyor, sonra kollarını etrafımda dolaştırıyor, elleri sırtıma yayılıyor. Ellerini tenimde hissetmek istiyorum. Gömleğimi çekip çıkarıyor.

Yavaş ol, kendime hatırlatıyorum.

Hayallerimin kızını kollarıma aldığımda ve o çok duyarlı olduğunda bu çok zor. Çıkardığı her küçük iç çekiş ve inilti sistemime bir şok gibi geliyor, beni elektrikliyor. Ve elimi gömleğinin altından geçirip sütyeninin alt kısmını süsleyen dantelle oynadığımda, adım ağzıma üflüyor.

Gözlerimi kırıştıtarak öpüşmeyi sonlandırıyorum ve o da aynısını yapıyor. "Durmamı mı istiyorsun?"

Yavaşça başını sallıyor, ağzını çeneme bastırmak için yukarı kaldırıyor, çenem boyunca masum görünen tatlı küçük öpücükler bırakıyor, ama kahretsin.

O kadar da masum hissetmiyorlar.

Gözlerimi kapatıyorum, üzerime öyle yoğun bir zevk dalgası yayılıyor ki, zar zor dayanabiliyorum.

Bana yaptığı şey bu. Üzerimde ne kadar gücü var. Nefeslerim daha hızlı geliyor. Daha ağır. Sertçe yutkunuyorum, kontrolümü yeniden kazanmaya çalışıyorum ama faydası yok.

Kendimi kaybetmeye çok

yakınım. Onun her

yerinde.

"Durmanı istemiyorum," diye fısıldıyor kulağıma ulaştığında ve daha önce hiç çıkarmadığımdan emin olduğum derin, hırıltılı bir ses, onu belinden kavrayıp zorla konumlandığımda beni terk

ediyor, böylece doğrudan altımda yatıyor. Bacaklarını otomatik olarak açıyor ve ben onu yatağa yatırırken

Kendimi onların arasında konumlandırıyorum ve beni kendisine doğru bastırılmış hissettiğinde gözleri açılıyor. "Um..." Yutkunuyor ve dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor, gözleri kocaman. "Vay canına."

Ona doğru eğildim, kalçalarımı güzelce ve yavaşça iterken alnımı onunkine bastırdım. Bu çok iyi hissettirdi, tekrar yapıyorum, belli belirsiz şortumun içine üfleyeceğimden endişeleniyorum, ki bu tamamen berbat olurdu. "Bana yaptığın şey bu."

Bakışları kararıyor ve elini gömleğimin altından geçiriyor, parmakları karın kaslarıma değiyor, kısa süreli dokunuşuyla kaslar kasılıyor. "Belki de tişörtünü çıkarmalısın."

Onun önerisiyle o kadar hızlı ayağa kalkıyorum ki başımı arabanın tavanına çarpıyorum. "Ow."

Gülüyor, ben başımın üstünü ovuşturup onu içime çekerken gözleri parlıyor. Altımda yatarken çok güzel görünüyor. Yanakları kızarmış ve saçları her yere dağılmış.

Lanet olsun. Addie'yi bu hale getirdiğime inanamıyorum. Bu anın olacağını hiç düşünmemiştim.

Gömleğimi olabildiğince hızlı bir şekilde çıkarıyorum, çıplak göğsümü seyrederken gözleri kocaman açılıyor. Elini uzatıp karnıma yerleştiriyor ve ben başka bir şeye dokunmasını dileyerek gözlerimi kapatıyorum.

"Karın kasların inanılmaz," diye fısıldıyor saygıyla, eli yukarı doğru kayarken, parmakları hafifçe oradaki çıkıntılı kasların üzerinde geziniyor. "Sen gerçek misin?"

"Evet." Sesim sert ve elini tutup göğsümün ortasına getiriyorum, çarpan kalbimi hissetmesine izin veriyorum. "Hissettin mi? Şu anda oldukça gerçeğim."

Tırnaklarını hafifçe tenime vuruyor ve ben gözlerimi kapatıyorum, bana dokunmasının tadını çıkarıyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor.

Kendimi onun üzerine bırakıyorum, tişörtünü çıkarmak istiyorum ama içimden bir ses beklemem gerektiğini söylüyor. Gözlerinin içine bakıyorum, yanaklarının ne kadar kızardığını, öpüşmemiz sayesinde dudaklarının şiştiğini fark ediyorum ve yanağına dokunuyorum. Alt dudağının izini sürüyorum. "Çok güzelsin, Adds."

Gözlerini kırptırıyor, yüzünde şaşkınlık dolu bir ifade var ve acaba bunu ona daha önce söyleyen oldu mu diye merak ediyorum. O pislik eski sevgilisi bundan hiç bahsetti mi? Görebildiğim tek şey onun güzelliği. On iki yaşımızdan beri görebildiğim tek şey.

"Beck-" diye başlıyor ama parmaklarımı dudaklarına bastırarak onu susturuyorum.

"On iki yaşımızdan beri seni izliyorum. O zamandan beri ben de seni istiyordum, sadece bunu bilmiyordum. Ya da anlamadım."

Beni dinlerken gözleri irileşiyor, dudakları parmaklarımin altında titriyor.

"Seni yapmak istemediğin bir şeye zorlamak istemiyorum," diye fısıldıyorum. "Biraz yavaşlasak iyi olacak."

İsteksizce parmaklarımı dudaklarından çekiyorum, bakışlarımız hâlâ kilitli, her nefes alışımızda göğsüm onun­kine de­ğiyor. Bana do­ğru uzanıyor, çıplak omuzlarımı kavırıyor, parmakları sıcak tenimi kazıyor ve beni terk etmek isteyen iniltiyi bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

"Yavaşlamak istemiyorum," diye fısıldıyor.

Kendimi kontrol edemiyorum. Bir de baktım ki dudaklarımız birleşmiş, ellerim tişörtünün altında, göğüslerini avuçluyor, başparmaklarım saten ve dantelin üzerinde geziniyor. Paylaştığımız öpücük vahşiceydi. Tüm diller, dişler ve açık, ıslak ağızlar. Alt bedenlerimiz birbirine sürtünüyor ve 4Runner'ımın içi boğucu derecede sıcak.

Bacaklarını kalçalarım doluyor ve ben de ona doğru itiyorum. Yukarı ve aşağı. Yukarı ve aşağı. Kahretsin, arabamın arkasında kuru kuru sevişiyoruz ve bu o kadar iyi hissettiriyor ki, şortumun içine boşalacağımdan eminim.

Addie aramıza giriyor, parmakları sikime değiyor ve kendimi tutamayıp inliyorum. Bu ses onu cesaretlendirmiş olmalı çünkü tekrar yapıyor, parmakları etrafımda kıvrılıyor, okşuyor. Elini itiyorum, içimden acı dolu bir ses çıkıyor ve eli beni terk ettiğinde çok üzülüyorum...

Sadece şortumun ön kısmının altından kayması için, parmakları pamukla kaplı aletimi buldu.

Cesurluğu şaşırttı. Addie genelde çok durgundur. Belki de bu, benim onu istediğim kadar onun da beni istediği anlamına geliyordur.

Bizi döndürüyorum, böylece yanlarımızda, birbirimize bakıyoruz ve söylediği gibi çalışıp çalışmadığını test etmek için şortunun yan tarafındaki fermuarlardan birine uzanıyorum.

Kumaş şortunun bel bandına kadar ayrılıyor. Dudaklarından ayrılıyorum, böylece açıkta kalan noktaya, bronzlaşmış tenine bakabiliyorum.

Külot mu giyiyor?

Denemeye ve öğrenmeye karar verdim.

Titreyen parmaklarımla elimi kalçasının dış tarafına yerleştiriyorum, parmaklarımı ayrılmış kotun altından kaydırarak çıplak kıcının kıvrımında gezdiriyorum. Ona dokunduğumda tüm kan aletime hücum ediyor, parmak uçlarım sonunda kıcını zar zor örten ince kumaşa temas ediyor.

Tanga giyiyor. Siktir, tabii ki giyiyor.

Bir avuç etini kavriyorum, onu inletiyorum, sonra tutuşumu hafifletiyorum, parmaklarımla tenini hafifçe izliyorum, yemyeşil yumuşaklığı ezberliyorum. Bacaklarımız birbirine dolanana kadar onu kendime doğru çekiyorum ve o da bir bacağını kalçalarımın üzerine atarak kendini bana açıyor. Parmaklarımı aşağı kaydırarak parmak eklemlerimi amını örten nemli kumaşa sürtüyorum.

Bir inilti onu terk ediyor ve ben tekrar yapıyorum. Onu okşuyorum. Öpüyorum. O da bana dokunuyor. Birbirimizi delirtmeye çalıştığımıza eminim, yemin ederim ve bir parmağımı kumaşın altından gizlice sokup onu erimiş sıcak ve çok ıslak bulduğumda, inleme sırası bende.

"Beck." Parmağımı klitorisinin üzerinde kaydırarak kıvrımlarını keşfetmeye devam ederken adımı bir iniltiyle ısıyor. Bu konuda fazla deneyimim yok ama bir yolunu bulabilirim.

Tek istediğim onu iyi hissettirmek.

Bir yerlerden çınlama sesi geliyor ama duymazdan geliyorum. Bunun yerine başımı eğip ağzımı

Addie'nin boynuna dayıyorum ve onu okşamaya devam ederken nefes alıyorum. Elimle birlikte hareket ediyor, kalçalarını öne doğru itiyor,

Sanki daha fazlasını arıyormuş gibi. Bu da hoşuna gittiğinin bir kanıtı.

Zil sesi tekrar başlıyor, bu sefer biraz daha yüksek sesle ve başımı Addie'nin boynundan kaldırıp dinliyorum. "Biri arıyor."

"Boş ver onları," diye mırıldanıyor, tam da sikimi sıkarken. Gözlerim neredeyse şaşı, parmakları üzerimde çok iyi hissettiriyor.

Dediğini yapmaya ve görmezden gelmeye çalışıyorum, ama telefon gerçekten çalmayı bırakmıyor. Ve çalışıyor. Artık dayanamayacak noktaya geldim.

"Telefonum nerede?" Elimi külotundan çekip ayağa kalkıyorum, ceplerimi kontrol edip telefonu bulduğumda eli aletimden uzaklaşıyor.

Ama telefonu çalan ben değilim.

Addie'ninkini başının hemen üzerinde görüyorum, bir noktada atılmış. Elimi uzatıp ona uzatıyorum, tam o sırada telefon sessizleşiyor.

Sadece çınlama tekrar başlasın diye.

"Emma arıyor," diyor inleyerek, ekranına bakıp bakışları benimkine yöneldiğinde. "Cevap vereyim mi?"

"Belki." Ondan tamamen uzaklaşıyorum ve yan cama yaslanıp nefesimi tutmaya çalışıyorum. Hızla atan kalbimi sakinleştirmeye. Koşuşturan düşüncelerimi.

Aşırı sertleşmiş aletim. Boşalmaya çok yaklaşmıştım.

Birkaç saniye daha telefon ekranına baktıktan sonra pes etti ve nefes nefese "Hey, her şey yolunda mı?" diye sordu.

Emma'yı net bir şekilde duyabiliyorum, çünkü neredeyse bağılıyor. Ve sesi ağılıyormuş gibi geliyor. "Neden telefonuna cevap vermedin? Ya da mesajlarıma? Neredesin?"

"Hâlâ buradayım."

"Nerede?"

Addie'nin bakışları benimkilere yöneliyor. "Beck ile."

Ona gülümsüyorum, o da bana gergin bir gülümsemeyle bakıyor ve Emma'yı sakinleştirmeye çalışırken sesini alçaltıyor.

Sert bir nefes veriyorum, başımı soğuk cama çarpana kadar arkaya eğerken gözlerimi kapatıyorum. Böyle devam etseydik, lanet olası 4Runner'ımın arkasında gerçekten seks yapabilirdik.

Ve bu gecenin böyle geçeceğini hayal etmemiştim. Addie'yle aramızda bir şeyler olmasını umuyordum ama bu kadar ileri gidebileceğimizi düşünmemiştim.

Kontrolden çıkmaktan bahsediyoruz.

Sonunda Addie aramayı sonlandırıyor ve bana sempatik bir bakış gönderiyor. "Gidip Emma'yı bulmam gerek. Sanırım Tori onunla birlikte. Az önce bana Emma'dan ve bana ihtiyaçları olduğundan yakınan bir sürü mesaj gönderdi."

"Neyin var?" Aşağı uzanıyorum, kendimi yeniden ayarlıyorum, sertleşmemin kısa sürede azalmasını umuyorum. Sikim acayip ağrıyor.

"Sanırım Marcus'la şiddetli bir kavgaya tutuştu ve şimdi teselli bulamıyor." Addie uzanıp şortunun fermuarını kapatırken gözlerim onun her hareketini takip ediyor.

Hayal kırıklığı içimde yükseliyor ve kendime sakin olmamı söylüyorum. Anladım. Gidip arkadaşlarına yardım etmesi gerekiyor.

"Ne hakkında kavga ediyorlar?" Bacaklarımı yukarı çekiyorum, böylece dizlerimden bükülüyorlar, ereksiyonumun sönmeye başlamasıyla rahatlıyorum.

"Monique geliyor." Bakışları üzerimde gezinip hâlâ çıplak olan göğsümde dururken bir iç geçiriyor. "Onlara gitmem gerek."

"Seninle gelmemi ister misin?" Tişörtümü alıp tekrar giyiyorum, aramızdaki her şeyin birdenbire bu kadar garipleşmesinden nefret ediyorum.

Geri çekildiğini söyleyebilirim. Başka bir şeye odaklanıyor. Arkadaşına.

Bana değil. Bize değil.

Addie başını sallar. "Hayır, sorun değil. Gitmeliyim."

Döşemede anahtarlarımı buluyorum - cebimden düşmüş olmalılar - onları alıyorum ve düğmeye basıyorum, ambar kapısı yavaşça açılıyor. Addie dışarı fırlıyor ve yüzünü bana dönüyor, elini kaldırıp bana el sallıyor.

"Görüşürüz."

Tek kelime edemedi gitti ve ben iki elimi saçlarımın arasına sokup başımın arkasını kavradım.

Bu da neydi böyle?

ON ALTI

ADDIE

Marcus'un evine sallantılı bacaklarımla, nefesim düzensiz, düşüncelerim... Her yerde.

Gece beklemediğim bir şekilde gelişti. Evet, Beck ve benim konuşacağımızı umuyordum. Öpüşmeyi. Basit bir şey olsun. Tatlı bir öpüşme seansı belki.

Onun yerine Beck bana karşı olan hislerini itiraf etti. Çok eskiye dayanan duygular. Sasha'yla birlikte olduğu süre boyunca beni düşündüğüne inanamıyorum. Benden hoşlandığını göstermeye çalışıyordu ama benim hiçbir şeyden haberim yoktu.

Öyle olduğunu düşünmüştüm ama hep görmezden geldim. Beni tamamen aştığını düşündüm.

Kalbim hâlâ tam olarak sakinleşmedi. Eğilip beni ilk kez öptüğünde yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum. Dudaklarımız birbirine değdiği anda her şey nasıl da yerine oturmuştu.

Bunu yaptıklarında her şeyin nasıl daha sıcak hale geldiğini.

Jonah ile hiç denemediğim şeyleri onunla yaptım. Beck'in genellikle beni sinirlendiren yerlerine dokundum. Jonah'la birlikteyken kendimi hiç hazır hissetmemiştim, gerçi o beni hep ikna etmeye çalışmıştı. Ona yaptığım tek el işi garip, rahatsız edici ve hatta biraz hayal kırıklığı yaratıcıydı.

Beck ile sanki farklı bir insan oldum. Daha cesur. Düşünmeye bile cesaret edemiyorum... Daha seksi?

Eve yaklaşırken dudaklarımda gizli bir gülümseme beliriyor. Beck bana güzel olduğumu söyledi. Bana sanki camdan yapılmışım gibi sarıldı. Parmaklarını tangamın altından geçirdi ve daha önce hiçbir erkeğin bana dokunmaya çalışmadığı yerlerime dokundu.

Daha çok, daha önce kimsenin bana dokunmasına izin vermediğim yer gibi. Bunun Jonah'la olmasını istemiyordum, asla. Belki de kendimi başka biri için saklıyordum?

"NEYE GÜLÜYORSUN?"

Tanıdık bir erkek sesi duyduğumda duruyorum.

Liam.

Görmek istediğim en son kişi.

Verandada duruyor ve esrar içtiğinden oldukça eminim. Havada güçlü bir marihuana kokusu var ve bir partide ya da buluşmada bir iki kez içmiş olsam da düzenli olarak ot içen biri değilim.

Yakın bile değil.

Sigarasından bir nefes çekiyor, dumanı içine çekerken bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. En azından yalnız. Yanında gizlenen Danny yok. Ama eve girmemi engelliyor ve duruşundan bunu bilerek yaptığını tahmin ediyorum.

Merdivenlerden çıkıyorum ve sormak zorunda kalmayacağımı umarak önünde duruyorum ama yerinden kıpırdamıyor. Tabii ki kımıldamaz. Neden işleri bu kadar zorlaştırmak zorunda?

Bir iç çekiş beni terk ediyor. "Çekilir misin lütfen? İçeri girmem lazım." "Nerelerdeydin?" Kollarını kavuşturmuş, korkutucu görünmeye çalışıyor. İşe yaramıyor. Bunun için zamanım yok.

Yanından geçmeye çalışıyorum ama o da benimle birlikte kayarak girişimi engelliyor. "Neden evde değildin? Kiminleydin?"

Bakışları üzerimde geziniyor, yüzümde daralıyor. Beck'in öpücükleri yüzünden şişmiş olduklarını fark etmemesini umarak dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Elim dalgınca saçlarımın üzerinde gezdirerek düzeltmeye çalışıyorum.

Biriyle takılıyormuşum gibi görüldüğüme eminim, ki öyleydim.

"Bunun seni nasıl ilgilendirdiğini gerçekten anlamıyorum," diyorum ona, sesim sert. "Şimdi yolumdan çekil."

"Çok kaba," diye mırıldanıyor, dediğimi yapıp kapıdan uzaklaşırken.

Rahat bir nefes alarak kapıyı itip açıyorum ve evin içine doğru adım atarak hemen duruyorum.

Burada çok fazla insan var. Oturma odası lisemden insanlarla dolup taşıyor. Bir sürü tanıdık yüz. Hatta birkaç tane tanıdık olmayan.

Hiçbiri Emma ya da Tori değil.

Cebimden telefonumu çıkarıp Emma'yı aradım.

Cevap vermedi.

Sonra Tori'yi arayacağım.

O da cevap vermiyor.

Hiç şaşırmadım. Burası o kadar gürültülü ki, eminim telefonlarının çaldığını bile duymuyorlardır.

Omzumun üzerinden bakarak Liam'ın eve girişini izliyorum, Danny de yanında. Onlardan uzaklaşmak için acele ederek, oturma odasında toplanmış insan kümelerinin arasından mutfığa doğru ilerliyorum.

Arkadaşlarımı arıyorum ama konsantre olmakta zorlanıyorum. Tek düşünebildiğim Beck. Vücudumdaki kocaman elleri, dudakları. Boynumu öptüğünde, aman Tanrım. Sıcak, nemli dudakları. Çok yumuşak. Çocuk nasıl öpüşüleceğini biliyor.

Ve bana dokunduğu diğer tüm yerler.

"Ah! Özür dilerim!" Birine çarpıyorum, neredeyse zıplayarak üzerinden geçiyorum ve o döndüğünde ağzım şaşkınlıktan bir karış açık kalıyor.

Karşılaşmam gereken onca insan varken, Sasha'dan korkuyorum.

Dostça ifadesi düşüyor, ağzı aşağıya doğru dönüyor. "Selam Addison."

"Hey, Sasha." Sesimi eşit tutuyorum. Neden şu anda görmek istemediğim herkesle karşılaşıyorum? Önce Liam, sonra Sasha?

Şansım çok kötü. "Ee...

arkadaşın nerede?"

Kaşlarımı çattım. "Emma'yı mı kastediyorsun? Onu bulmaya çalışıyorum."

"Hayır. Ben-" Gülümsemesi acıya dönüşüyor. "Beck. Nerede o? Burada olduğunu biliyorum. Arabasını gördüm. Benden kaçmaya mı çalışıyor?"

Bir iç çekiş beni terk ediyor. Onunla konuşmak istediğim son kişi o. "Bilmiyorum."

"Siz ikiniz hâlâ birlikte misiniz? Ona senin onun hızına daha uygun olduğunu söyledim." Ondan bir kıkırdama kaçtı ve kaşlarım derinleşti.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Ayrıldığımızda ona belki de seninle birlikte olmayı denemesini söyledim. Bilirsin, çünkü sen onun hızına daha uygunsun, o da geç olgunlaşıyor. Senin de öyle olduğunu düşündüm." Gülümsemesi tatlı bir sakarine dönüşüyor. "Burada alkol olduğu için bu partide olmana şaşırdım Addison. Seni bu tür şeylerde hiç görmedim. Her zaman gelmeye korktuğunu düşünmüşümdür."

Sasha'nın yüzündeki gülümseme hiç eksilmiyor. Aslında beni izledikçe daha da parlaklaşıyor, bakışları bana asla onun kadar güzel ya da popüler olamayacak zavallı küçük bir yaratık olduğuma inandığını söylüyor.

Ya da belki de bunlar benim kendi güvensizliklerimdir. Kız göz kamaştırıcı ve elbette bu gece olağanüstü güzel görünüyor. Ben ise onun önünde durmuş kendimi berbat hissediyorum. Arkadaşlarının gözlerini üzerimde hissedebiliyorum.

Ama sonra eski erkek arkadaşının elleri ve ağzı üzerimde olduğu için berbat durumda olduğumu hatırlıyorum ve birden kendimi çok daha iyi hissediyorum.

"Geç olgunlaşma ifadesiyle neyi kastettiğinizden emin değilim. Aslına bakarsan, birkaç dakika önce Beck'le birlikte 4Runner'ın arkasıdaydım." Bana ne yaptığını ve benim ona ne yaptığımı tam olarak hatırladığım için gülümsemem gerçek. "Önerin için teşekkürler! Görünüşe göre işe yaradı!"

Ondan uzaklaştım ama şok olmuş yüzünü ve ağzının açık kaldığını görmeden önce değil.

Ha. Bunu hak etti. Geç çiçek açanlar mı? Bu kadar kaltak olabileceğini bilmiyordum.

Sonunda arkadaşlarımı mutfakta buluyorum; Emma tezgahta oturmuş, başını kollarına dayamış, Tori de yanında oturmuş, dalgınca sırtını ovuyor. Göz göze geldiğimizde Tori'nin omuzları rahatlayarak çöküyor. "İşte buradasın!"

Emma başını kaldırıp bana doğru bakıyor, gözleri kızarmış, burnu ve yanakları ağlamaktan kızarmış. "Nihayet."

Sesi acı geliyor. Sinirli. Sanki bana her ihtiyaç duyduğunda onun emrinde olmak benim görevimmiş gibi. Kızgınlık içimde parlıyor, ama görmezden gelmeye çalışıyorum.

"İyi misin?" Yanlarına vardığımda soruyorum. Tori, Emma'nın arkasında ve Emma'ya cevap vermek için öfkeyle başını sallıyor.

"Pek sayılmaz," diye karşılık veriyor Emma, gözleri akmamış yaşlarla dolu.

"Ondan çok nefret ediyorum." "Kim? Marcus mu?"

"Onu buraya o davet etti!" Emma feryat ediyor, gözyaşları yeniden dökülüyor. "Bunu neden yapsın ki? O kaltaktan nefret ediyorum." "Belki de gitmeliyiz," diye öneriyorum ama Emma tek bir kelimeyle sözümü kesiyor.

"Hayır."

Bir iç çekiyorum ve Tori'ye bir bakış gönderiyorum. Anlıyor ve benimle birlikte buzdolabına doğru yürüyor, yanımda durup fısıldıyor: "Berbat durumda. Ama gitmeyecek. Marcus ve Monique'le yüzleşmek istiyor."

"Şu anda beraberler mi?" Sesim gıcırdayarak soruyorum. Eğer durum buysa, cesareten bahsediyorum.

"Hayır. Bilmiyorum. Sanırım çocuklarla birlikte. Dom birkaç dakika önce onunla birlikte olduğuna dair mesaj attı." Tori'nin yüzünde asık bir ifade beliriyor ve ayağını yere vuruyor. "Bu gece gerçekten onunla takılmak istiyordum, Emma ağlarken ona bakıcılık yapmak değil."

Onun için üzülüyorum çünkü ben de pek çok kez aynı durumda kaldım. "Git Dom'u bul. Ben devralırım."

Tori kaşlarını çatıyor. "Emin misin? Onu senin üzerine

yıkmaktan nefret ediyorum." "Bütün gece onunla uğraşmak
zorunda kaldın," diye hatırlatıyorum.

Tori bir an beni düşünüyor, bakışları daralıyor. "Neredeydin sen?" Yanaklarım kızardı. "Beck ile."

"Ne? Hayır." Kolumu tuttu ve küçük bir dans yapmaya başladı. Her zaman bu kadar heyecanlanmasına bayılıyorum. Onun heyecanı benimkini artırıyor. "Siz ikiniz ne yapıyordunuz?"

"Uh..." Kelimeleri yüksek sesle söylemek istemiyorum. "Şeyler."

"İyi şeyler, umarım."

"Oh evet." Bu çok utanç verici.

"Aman Tanrım! Buna bayıldım! Tamam." Beni hızlı bir sarılma için kendine çekti ve aynı hızla bıraktı. "Dom'la takılmamın bir sakıncası yok değil mi?"

"Tabii ki hayır. Sen git eğlen. Ben Emma'yla ilgilenirim."

Bir kucaklaşma ve birkaç övgü dolu söz daha ve sonra Tori gitti, insan kalabalığının arasından yeni erkeğinin adını söyleyerek ilerledi. Tam anlamıyla onu duyabiliyorum, bu da beni güldürüyor.

Ama Emma'nın tezgâhtaki yerinden bana ters ters baktığını görünce kahkahalarım

kesiliyor. "Şu anda nasıl gülebiliyorsun? Tüm hayatım parçalanıyor!"

En iyi arkadaşımı seviyorum ama bazen çok dramatik

oluyor. Çoğu zaman.

Olumlu olmaya çalışarak yanına gittim. "Her şey yolunda. Tori az önce Dom'la konuştu ve Marcus'un yanında olduğunu söyledi. Monique'le birlikte değil."

"Umurumda değil. Onu davet etmemesi gerekirken davet etti. O tam bir pislik." Yüzünde kurumaya yüz tutmuş gözyaşlarını siliyor. "Neredeydin?"

"Beck'le," diye sessizce itiraf ediyorum.

Yüzü düşüyor. "Peki ya Liam?"

Gözlerimi devirmek istiyorum ama kendimi tutuyorum. "Perşembe gecesi sen de oradaydın Emma. Buna şahit oldun. Neden onunla birlikte olmak isteyeyim ki?"

"O kadar da kötü değil. Onunla daha fazla zaman geçirmelisin, bire bir. Danny yanında olmadan." Aslında homurdandım. "Sürekli birlikte oldukları için bu zor."

"O kadar da kötü değil."

"Öyle sayılır," diye ısrar ediyorum. "Ve neden Liam'ı bana karşı bu kadar zorluyorsun? Onunla ilgilenmiyorum."

"Çünkü Marcus'a çok yakın ve Liam'la çıkarsan çifte randevu yapabiliriz." Kaşları çatıldı. "Ve Beck'le çıkarsan, onun en iyi arkadaşı Dom olur ve sen de hep Tori'yle birlikte olursun. Siz ikiniz

eninde sonunda beni unutacaksınız."

Ah. Beni ve Tori'yi kıskanıyor. Son zamanlarda onunla daha çok vakit geçiriyorum. Tori, Emma'dan çok daha pozitif. Ve destekleyici. Beni dinliyor ve her şeyi kendine bağlamadan nasıl iyi vakit geçireceğini biliyor.

Bunu düşündüğüm için kendimi kötü hissediyorum ama... bazen Emma ile takılmaktan hoşlanmıyorum.

Tamam, son zamanlarda çoğu zaman en iyi arkadaşım ile vakit geçirmekten hoşlanmıyorum. Bu durum beni kafamda boktan bir arkadaş gibi gösterse de, gerçek boktan arkadaşın...

Emma.

Bir iç çekiyorum ve onu kucaklamak için kendime çekip daha sıkı sarılıyorum. "Seni asla unutamayız. Zaten birlikte çok zaman geçiriyoruz."

"Voleybol yüzünden. Hepsi bu." Kollarımda kaskatı kesildi, ben de sinirli bir şekilde onu bıraktım. Onunla tartışmaya zahmet etmedim.

Ne anlamı var ki?

Emma tabureden atlar ve saçlarını yüzünden uzaklaştırır. "Bu partiden ve bu aptal evdeki herkesten bıktım. Hadi gidelim buradan."

Kaşlarımı çattım. "Nereye gitmek istiyorsun?"

"Burası hariç her yer. Monique'in titreşimini tam anlamıyla hissedebiliyorum ve bundan bıktım. Ondan bıktım. Marcus'tan bıktım. Herkesten bıktım. Hadi gidelim."

Ben bir şey söyleyemeden mutfaktan çıktı. Bana onu takip etmekten başka seçenek bırakmadı.

YEDİ

BECK

Onu düşünmeden duramıyorum.

Arabamın arkasında olanları tekrar tekrar yaşamak. Dudaklarının tadı. Çok yumuşak ve tatlı. Çıkardığı sesler. Kollarıma ne kadar mükemmel oturduğunu. Parmaklarımı kalçalarının arasına soktuğumda ne kadar ıslak olduğunu. Ne kadar sıcaktı.

Hay sikeyim. Bunu atlatamıyorum. Addison Douglas'la birlikte olmak ona olan hislerimi on kat arttırdı. Ama ne bekliyordum ki? Onu çoktan unutmuştum.

Gerçi Cuma gecesinin geri kalanında onu hiç görmedim. Bir noktada Dom'la birlikte Tori'ye rastladım ve soğukkanlı davranmaya çalışarak Addie'nin nerede olduğunu bilip bilmediğini sordum. Tori'nin bana gönderdiği bilmiş gülümseme Addie'yle konuştuğunu söyledi ama sonra gidip Addie'nin Emma'yı eve götürdüğünü söyleyerek hayal kırıklığına uğrattı.

Veda etme şansım olmadı.

Addie'nin gittiğini öğrendikten sonra Marcus'un odasında yere yığıldım. Ancak sabahın ikisinde beni kapı dışarı ettiğinde uyandım. Zil zurna sarhoştı ve yanında köpek gibi bir kız vardı.

Ve o kız kesinlikle Emma değildi. Hayır, lanet olası Monique'ti.

Kıçımı oradan çıkardım ve aile odasındaki kanepede uyuyakaldım. Ertesi sabah uyanır uyanmaz da hemen oradan ayrıldım ve Cumartesi günümün çoğunu uyuyarak geçirmek üzere doğruca eve gittim.

Nihayet öğleden sonra üç sularında, sersemlemiş ve kendimden geçmiş bir halde kalktığımda, Addie'den mesaj gelip gelmediğini kontrol etmek için telefonumu karıştırdım.

Hayır.

Duş aldım. Dün geceki anılarımızla mastürbasyon yaptım. Ona mesajla ne söyleyeceğimi düşündüm.

Bu gece onu görmek istiyorum. Takılmak. Belki dün gece kaldığımız yerden devam ederiz. Olur mu?

Guruldayan mideme daha fazla dayanamayıp mutfığa iniyorum ve annemi orada bir demet çileği doğrarken buluyorum.

Kilere gidip en sevdiğim mısır gevreğini almamı izlerken, "İşte buradasın," diyor. "Günün çoğunu uyuyarak geçirdin."

"Yorgundum." Dolaptan kocaman bir kâse çıkardım ve neredeyse tepesine kadar mısır gevreğiyle doldurdum. Buzdolabından sütü kaptığım gibi mısır gevreğimin içine boşaltıyorum, bir kaşık alıyorum ve mutfak tezgahındaki her zamanki yerime yerleşiyorum.

Beni izliyor, görünüşe göre eğleniyor. "Son zamanlarda hep yorgunsun. Ya da açsın." "Yoğun bir hafta oldu."

"Yoğun bir yıl olacak," diyor ve "Dün geceki parti nasıldı?" diye sormadan önce sadece bir an tereddüt ediyor.

"Güzel." İfademi mümkün olduğunca nötr tutuyorum, hiçbir şeyi ele vermek istemiyorum, ama yapmalıyım.

Annem her zaman beni ve ruh halimi aşırı derecede gözlemlemiştir. Bazen çok sinir bozucu oluyor, özellikle de duygularımı ondan saklamak istediğimde.

"Bir şey mi oldu?" Sesi masum ama bilgi almak istiyor. "Ben-" Ona söylemeli miyim? Ah, siktir et. "Addie'yi öptüm."

Bıçak takırdayarak ahşap kesme tahtasının üzerine düşüyor. "Hayır. *Gerçekten* mi?"

Ağzıma bir avuç mısır gevreği atıp çiğniyorum ve nasıl cevap vermem gerektiğini düşünüyorum. Addie'yi hep sevmiştir. Bunu kötü bir şey olarak gördüğünü sanmıyorum. Yutkunduktan sonra tek söyleyebildiğim "Gerçekten mi?" oluyor.

"Bu çok tatlı." Annemin yüzü gülüyor. Sanırım bu hoşuna gitti. "Siz ikiniz bir şey misiniz?" "Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Henüz bir etiket koyamıyorum."

Gözlerini deviriyor ama etiket yorumum hakkında yorum yapmıyor. "Addie'yle bir şey olmak istiyor musun?" "Ondan hoşlanıyorum," diye itiraf ediyorum.

"Bir süredir ondan hoşlanıyorsun, ha?"

Başımı eğip sütün içinde yüzen mısır gevreğine bakıyorum ve kürekle yemeye devam ediyorum. Mısır gevreğinin beni kesmeyeceğini fark ediyorum. Daha özlü bir şeye ihtiyacım var. "Belki."

Annem, "Bence o senin için Sasha'dan daha iyi bir eş," diyor.

Başımı kaldırıp onu izliyorum, sakın bir şekilde çilekleri birbiri ardına dilimliyor. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Beni yanlış anlamayın, Sasha'yı severdim. O iyi bir kız. Ama her zaman ikinizin farklı şeyler istediğinizi hissettim," diyor annem, her zamanki gözlemci tavrıyla.

"Evet. Sanırım öyle."

Evet, ona söyledim. Anneme pek çok şey anlatıyorum ama dün gece Addie'yle aramızda olanları itiraf etmeyeceğim.

Ben bile kafamı zor toparlıyorum. Yaptıklarımız hâlâ aklımı başımdan alıyor. Ki bu çok fazlaydı.

Ve daha fazlasını istiyorum.

"Hayır." Yemeye devam ediyorum, bu yüzden konuşamıyorum.

"Onu öptüğüne göre Addie'nin de senden hoşlandığını varsayıyorum."

"Anne." Tek söylediğim bu ve dudaklarını kapatıp dilimlenmiş çileklerin hepsini bir kaseye boşaltıyor.

O mutfakta çalışırken sessiz ve ben de mısır gevreğini bitirip telefonumu kontrol ediyorum, çok fazla mesajım olmayan mesajlarıma bakıyorum. Eminim tüm arkadaşlarım hâlâ uyuyordur.

Acaba Addie öyle mi?

Kendimi toparlamam gerektiğine karar verip başlığımızı açtım ve ona hızlıca bir mesaj gönderdim. **Selam.**

Hızlı bir yanıt yok. Kaseme daha fazla mısır gevreği ve süt doldurmaya gidiyorum, geri dönerken acele etmiyorum.
ve tabureye yerleşti. Addie'den hâlâ

yanıt yok.

Kahretsin.

İki kase mısır gevreği tükettikten ve odama götürmek üzere biraz Cheez-it kraker aldıktan sonra yukarı çıkıp temizliğe başlıyorum. Tam bir felaket ve hafta sonu bir noktada ailemden duyacağımı biliyorum, bu yüzden onlardan önce davranabilirim.

Çamaşır sepetine kıyafetleri yığarken telefonum bir bildirimle çalıyor ve Dom'dan geldiğini görmek için kontrol ediyorum.

Addie olmadığı için yaşadığım hayal kırıklığını bir kenara itip mesajını okudum. **Ne yapıyorsun? Dün geceki parti harikaydı.**

Ben: **Odama temizliyordum. Evet, öyleydi.**

Seni zar zor gördüm.

Ben: **Tori ile çok meşguldün.**

Kiminle meşguldün? Addie'yle mi?

Ona cevap vermiyorum. Henüz cevap vermedim. Ona Addie ve benden bahsedeceğim ama çok

fazla detaya girmeyeceğim.

Hadi kardeşim. Beni asılı bırakma. Addie'yle birlikteydin, değil mi?

Ben: **Evet.**

Biliyordum. Dün gece Sasha ile konuştum. O kıskanç bir sürtük, kardeşim. Addie'yle takıldığımı biliyordu ve buna çok kızmıştı.

Bekle bir dakika.

Sasha beni ve Addie'yi nereden biliyordu? Mesajlaşmaya

hiç tahammülüm olmadığı için hemen onu aradım.

"Onu terk ettiğin için mutlu ol" diye cevap veriyor. "O kız çok kaba. Senin hakkında deli gibi konuşuyordu, kardeşim!"

Deli saçması yorumunu görmezden geliyorum. "Sasha dün gece Addie'yle takıldığımı nereden biliyor?" "Ona bundan bahsetmedim çünkü bilmiyordum," diyor. "O bana bahsetti."

Bu hiç mantıklı değil. "Peki nasıl öğrendi?" "Dediğim gibi, hiçbir fikrim yok."

"Tam olarak ne dedi?" Açıklamaya ihtiyacım var.

"Bir düşüneyim. Biraz sarhoştum. Hayır, daha çok gerçekten sarhoştum." O gülüyor ve ben sinirli bir şekilde dişlerimi sıkıyorum. "Oh, hatırlıyorum. Bana nerede olduğunu sordu. Emin olmadığımı söyledim. Addie'yle birlikte olup olmadığını sordu, ben de neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi davrandım."

"Tamam." Kelimeyi uzatıyorum, umarım bu saçma hikayede daha fazlası vardır.

"Addie'yle takıldığınızı duymuş ama ona kimin söylediğini bilmiyorum, bir isim de vermedi."

"Takıldık," diye itiraf ediyorum.

"Ha! Biliyordum." Sesi alçalır. "Nasıl oldu? Çünkü arkadaşı biraz ürkütücü."

"Tori mi?" Onun dikkatini dağıtmayı ve bana Tori'yle olan maceralarını anlatmasını, Addie'yle olan deneyimim hakkında ona herhangi bir ayrıntı vermekten daha çok tercih ederim.

"Evet. Bu kız her şeye hazır." Kıkırdıyor. "Onun bu yönünü seviyorum. Eğlenceli biri." "Addie'den hoşlanıyorum," diye itiraf ediyorum. "Ve dün gecedan sonra ondan gerçekten hoşlanıyorum."

"Sasha'yı çoktan unuttun mu?"

"Kimi?" Şaka yapıyorum.

Gülmeye başladı. "Tamam, sorun değil. Bence ikiniz iyi bir çift olursunuz. Sen ve Addie."

"Teşekkürler."

"Tori yakın zamanda sizinle çıkmak istediğini söylüyor," diyor Dom, sesi rahat.

"Bana ıkma mı teklif ediyorsun, ahbap?" Ona takılıyorrum ve o da umursamaz bir ses çıkıyor. "İstedğini biliyorsun. Ama görünüşe göre ben çoktan kapıldım."

Görüşmeyi sonlandırıp bildirimlerimi kontrol etmeden önce bir süre daha sohbet ediyoruz. Addie'den hâlâ yanıt yok.

Bir kızı takip etmek söz konusu olduğunda bana öğretilen her şeye karşı çıkmaya karar verdim ve cevap vermesini beklemek yerine ona tekrar mesaj attım.

Dün gece takıldığımızı kimseye söyledin mi?

Yatağıma yığılıyorum ve yarın akşam yapmam gereken matematik ödevini düşünüyorum. Umurumda değil. Konsantre olamıyorum. Beynim Addie'nin neden hâlâ bana cevap vermediğiyle dolu.

Hepsi kötü.

Elimde telefonumla uyuyakalıyorum, telefonum vızıldayınca uyanıyorum ve irkiliyorum. Saate bakıyorum, beşi çoktan geçmiş.

Ve sonunda bir cevabım var.

Sana daha önce mesaj atmadığım için üzgünüm! İsteydim ve telefonumu kontrol etme fırsatım olmadı.

Endişeliyim, cevap vermek istiyorum, ama hala yazdığını gösteren gri baloncuğı gördüğümde zamanımı bekliyorum. Kalbim hızla çarpıyor ve içim burkuluyor.

Hepsi bir mesaj beklerken.

Kimseye bizden bahsettiğimi hatırlamıyorum. Neden?

Sasha hakkımızda saçmalıyor diye ona söylemeyeceğim. Eski sevgilimi ilişkimize dahil etmeme gerek yok. Ya Addie kızarsa? Ya da daha kötüsü, bu onu korkutur ve uzaklaştırırsa? Sasha'dan daha yeni ayrıldım, bir hafta bile olmadı.

Onun üniversiteye gitmesini ve buradan kurtulmasını

sabırsızlıkla bekliyorum. **Sebebi yok. İş nasıldı?**

Meşgul. Gölde hala bir sürü turist var. İşçi Bayramı sonrasına kadar meşgul olacağız.

Eminim yorgunsundur.

Evet. Dokuzda işte olmam gerekiyordu. Emma'nın Marcus hakkındaki şikayetlerini dinleyerek geç saatlere kadar uyuyamadım.

Bu berbat.

Evet.

Bu konuşma hızla bir yere varmıyor ve ben sadece kendimi suçluyorum. Biraz renklendirmeye

karar verdim. Ben: **Bu gece ne yapıyorsun?**

Hiçbir şey. Sanırım Emma gelmemi istedi.

Başka bir mesaj gönderdiğinde cevap vermeye
başlıyorum. **Ama oraya gitmek istemiyorum.**

Benimle takılmalısın.

Ve ne yapacaksın?

Zihnim Addie'yle yapabileceğim birçok şeyle dolup taşıyor. Ben:

Ne istersen.

Kulağa kötü geliyor.

Ben: **Ne demek istiyorsun?**

Addie: **Kötü olanın iyisi gibi.**

Alt dudağımı çiğniyorum, dürüst olup olmamam
gerektiğini merak ediyorum. **Ben: Dün geceyi**

düşünmeden duramıyorum.

Bir süre sessiz kaldı, bu da beni daha büyük düğümler içinde bıraktı. Odamda volta atmaya
başladım,
sadece enerji yakmak için.

Ben de düşünmeden edemiyorum.

Bir dizi kızarma emoji gönderiyor.

Tamam, bu kadar. Şu anda kardeşimin sesini duyabiliyorum, bana kızlarla ilgili tavsiyeler veriyor.

Kontrolü ele al, küçük kardeşim. Ona ne istediğini göster ve istediğin şey o.

Ya da belki de bunu bana söyleyen Eli'ydi? Ava ile ilk kez bir araya geldiğinde ve evimizde çok
zaman geçirdiğinde hep flört tavsiyeleriyle doluydu. Ve söylediği her kelimeyi doğru olduğuna
inanarak yuttum. Kahretsin, büyüdüğümde onun gibi olmak istiyordum. Ya da en azından Eli ve
Jake'in bir karışımı.

Gelip seni almamı ister misin?

Evet. Önce eve gidip duş almam lazım. Yedi gibi gelebilir misin?

Ben: Orada olacağım.

Telefonumu yatağımın üzerine fırlatıyorum, heyecanımı zar zor kontrol edebiliyorum. Sağıma

bakıyorum ve aynadaki yansımamı yakalıyorum. Kulaktan kulağa sırtıyorum. Hiç bu kadar mutlu göründüğümü sanmıyorum.

Kesin olan bir şey var ki, Sasha beni *hiç* böyle hissettirmemişti. Sadece onunla vakit geçirme düşüncesi bile başımı döndürüyordu. Onunla birlikte olmak tatsız değildi. Ama hiçbir şey bu duyguyla kıyaslanamaz.

Bu gecenin vaatleri içimde kabarcıklar oluşturuyor.

Addie ile.

SEKİZ

ADDIE

Eve vardığımda, aceleyle eve girip yatak odama yöneliyorum ve anneme geldiğimi haber vermek için telaşlı bir şekilde "Ben geldim" diye bağıyorum.

Koridorda arkamdan gelen ayak seslerini duyuyorum, dolabın kapısını itip kıyafetlerimi karıştırırken ve bu gece giyecek bir şeyler bulmaya çalışırken yatak odamın kapısında varlığını hissedebiliyorum.

Beck ile.

Dudaklarımda beliren gizli gülümseme beni yaramaz hissettiriyor, çünkü beynim dün gece yaptıklarımızın görüntüleriyle dolu.

Bu gece ne yapabiliriz?

Daha da ileri gitmesine izin verecek miyim? Ya da bu konuda söz hakkım var mı? Beni bir şeylere zorladığından değil, daha çok konu ona geldiğinde vücudumu kontrol edemediğimden. Otomatik olarak ona dokunmak istiyorum. Onu öpmek. Onu keşfetmek.

Her yerde.

Çok fazla teni ortaya çıkaran ama yine de bir şekilde beni örten sevimli bir üst çıkarıyorum. Bu tişörtü giyersem çok belli olmaz, değil mi? Bugün hava çok sıcaktı ve bu gece de sıcak olacak. Bu kadar kapalı olmayan bir şey giymek istemem çok doğal-

"Neyin peşindesin?"

Annemin sesini duyduğumda irkiliyorum, bir çığlık beni terk ediyor. Beni odama kadar takip ettiğini unutmuşum.

Dönüp ona bakıyorum. Hâlâ kapı aralığında duruyor, kollarını kavuşturmuş beni izliyor. "Oh. Hey."

"Merhaba. İş nasıldı?"

"İyiymi."

"Bugün iyi bahşiş kazandın mı?"

Her vardiya değişiminin sonunda bahşış kavanozunu paylaşırdık.

"Neredeyse elli dolar." "Bu harika. Üniversiteye yatırabilirsin."

"Uh huh." Gözlerimi devirmek için kendimi zor tutuyorum. Hep böyle şeyler söylüyor, sanki gelecekteki üniversite eğitimim için para biriktirdiğimi unutabilmişim gibi. Kaliforniya'da kalmak istesem de üniversiteye memleketimden uzakta bir yerde gitmek istiyorum. Babam aile hukuku alanında çalışan bir avukat ve kendi işini oldukça iyi yapıyor, ancak ailem benden gelecekteki eğitim ve yaşam masraflarına katkıda bulunmamı bekliyor. İyi bir iş ahlakına sahip olmamı istiyorlar ve şımarık çocuklar yetiştirmek istemiyorlar.

Doğrudan bir alıntı.

Hâlâ elimde tuttuğum askıdaki gömleğe doğru başını sallıyor. "Bu gece bir yere mi gidiyorsun? Arkadaşlarınla mı takılacaksın?"

"Uh..." İşte bu noktada aramızdaki ilişki zorlaşıyor.

Annem Jonah'tan nefret ederdi. *Ondan* nefret ettiğinden değil, daha çok benim bir erkek arkadaşım olması fikrinden nefret ederdi.

Tamam, erkek arkadaşım olması fikrinden *gerçekten* nefret ediyor.

Çok gençken erkek arkadaşıyla yoğun bir ilişki içinde olan bir ablaya sahip olmak annemizi dehşete düşürdü. Jocelyn ve Diego ciddiydiler. Deli gibi aşıklardı. Her şey her zaman yüksek tutkuluydu. Kavgalar. Aşk. Çok gençken seks yapmaları - sanırım Jos bekaretini Diego'ya henüz on beş yaşındayken kaybetmişti? Yoksa on altı yaşında mıydılar?

Her neyse. Önemli değil. Lise son sınıftayken hamile kaldı ve annem son derece destekleyici olmasına ve Diego'yu şimdi tüm kalbiyle sevmesine rağmen, o zamanlar zor bir dönemdi. Annem ilk bebeğini -kız kardeşimi- nasıl bırakacağını öğrenmek ve onun bir yetişkin olmasına izin vermek zorundaydı. Bir anne. Babam da elinden geldiğince destek oldu. Ama sürekli çalışmakla meşguldü ve hala da öyle. Jocelyn'in başına gelenlerin çoğu annemin üzerine kaldı.

Bunu yaşadktan sonra, annem bana kendimi doğru kişi için saklamam ve çok gençken çok ciddiye almamam konusunda bol bol nutuk çekti. Liseye ilk başladığımda ve nasihatler daha da arttığında, onun sözlerini kalbime aldım. Büyürken bunları sürekli duyduğunuzda, bu sözlerin beyninizde yer etmesine ve kalıcı olmasına engel olamıyorsunuz. Zaten hiçbir erkek ilgimi çekmiyordu. O şekilde değil. Jonah'la çıktım çünkü onunla konuşmak kolaydı ve ben de herkes gibi bir erkek arkadaşına sahip olma ihtiyacı hissediyordum.

Ama onunla birlikte olmak için yanıp tutuşmuyordum. Ve kesinlikle onunla seks yapmayacaktım, o benimle ne kadar çok seks yapmak isterse istesin.

Annemin dersi gerçekten işe yaradı.

"Uh...ne? Bu akşamki planın nedir?" diye sordu, ben hala bir şey söylememişken.

"Beck'le takılacağım." Gülümsedim, sıradan olmaya çalıştım. Önemli bir şey değil. Sadece dün gece 4Runner'ının arkasında beni parmaklamasına izin verdiğim gizli aşkımla bir Cumartesi gecesi vakit geçiriyorum.

Yanaklarım kızarmakla tehdit ediyor ve kızarmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Beck Callahan mı?" Kaşları havaya kalktı.

Kendimi açıklamak zorunda kalmamayı umarak başımı sallıyorum.

"Arkadaş olarak mı?" Sesi şüpheli geliyor. Beck hakkındaki hislerimi ona hiç açmadım, çünkü üçüncü dereceden tepki alacağımı biliyordum.

"Elbette," diyorum çok hızlı bir şekilde.

"Emin misin?" Kaşları daha da yukarı kalkıyor, eğer bu mümkünse. "Bu bir randevu mu?" "Buna randevu demedi. Takılmak isteyip istemediğimi sordu."

"Bir kız arkadaşı olduğunu sanıyordum." "Ayrıldılar."

"Anlıyorum." Tek söylediği bu. Görüyorum.

Evet, muhtemelen görmesini istediğimden fazlasını görüyordur.

Omuzlarım çöktü. Konuşmaya ihtiyacım yok. Bu gece olmaz. "Önemli bir şey değil anne. Sadece yiyecek bir şeyler almaya gidiyoruz. Biraz konuşuruz. Eve erken bile gelebilirim."

"11'de evde ol," diyor.

"Anne." Bu sefer gözlerimi deviriyorum ve bakışlarının kızgınlıkla parladığını görüyorum. "Hafta sonu sokağa çıkma yasağım gece yarısı."

"Arkadaşlarınla birlikteyken."

"Beck benim arkadaşım."

"Erkek olan."

"Eee?" Ona sırtımı dönüp diz çöküyorum ve dolabımda sakladığım eski şifonyerin alt çekmecesini açarak şortlarımı karıştırıyorum. "Bir şey yok."

Ben bir yalancıyım. Beck ile bu gece her şey olabilir.

"Ondan hoşlanıyor musun?"

"Onu yıllardır severim. İyi bir arkadaşımıdır. Eskiden onu oyun buluşmaları için davet ederdin," diye hatırlatıyorum.

"Sen dokuz yaşındayken." Gülüyor ama sesi mizahtan yoksun. "Daha önce birlikte olduğu kız senden bir yaş büyük, değil mi?"

"Evet." İstedğim şortu buluyorum ama annemin önünde tutmuyorum. Muhtemelen çıldırır ve çok

kısa ve önünde çok büyük delikler olduğunu ilan ederdi.

Bunların hepsi doğru ama dikkat çekmeme gerek yok.

"Eminim seks yapmışlardır o zaman."

Çekmeceyi kapattım ve ona doğru dönmeden önce tam boyuma yükseldim. "Seks konuşmasını kes, tamam mı? Ne yaptığımı biliyorum. Neredeyse on sekiz yaşımdayım."

Aslında birkaç hafta içinde.

"Öyle olduğunu biliyorum. Çok sorumluluk sahibisin ve bunun için sana minnettarım ama Addie, bu çocuk testosteronla dolu ve bir kere yaptıktan sonra hep yapmak istiyor," diyor annem.

Gergin bir şekilde gülüyorum, bunu geçiştirmeye çalışıyorum. "Onu seks bağımlısı gibi gösteriyorsun." "Genç erkekler azgındır. Bu bilinen bir gerçek."

Kıyafetlerimi odamdaki diğer şifonyerin üzerine bırakıyorum ve kulaklarımı kapatıyorum. "Az önce o kelimeyi söylemeden nefret ediyorum."

"Ne? Azgın mı? Lütfen. Siz çocuklar çok daha kötülerini söylüyorsunuz."

"Kimse annesinin bunu söylediğini duymak istemez." Üst çekmeceyi açıp iç çamaşırlarımı karıştırıyorum, dantelli bir tangayı olabildiğince dikkat çekmeden çıkarıp hızla katlanmış şortumun içine saklıyorum.

Çekmeceyi kapattım ve koridorun karşısındaki banyoya gitmek için odamdan çıkacakmış gibi döndüm ama annem beni engelledi.

"Yeni bir sütyen almayacak mısın?" diye soruyor.

Hiçbir şeyi kaçırmadı, değil mi? Eminim dantelli tangayı fark etmiştir. Bu çok... aşağılayıcı.

"Giyeceğim tişört... Sütyen onunla olmaz."

"O zaman belki de başka bir gömlek bulmalısın." Ellerini kalçalarına dayamış, bana dik dik bakıyor.

"Anne." Mız mızlanıyorum ve bundan nefret ediyorum, bu yüzden dudaklarımı kapatıp boğazımı temizliyorum ve her şeye yeniden başlıyorum. "Gömlek o kadar da açık değil. Üst kısmı gerçekten dar. Göğüslerimi içeride tutacak. Sütyen görüntüyü bozar."

Dudakları inceldi. "Gömleği tekrar kaldır."

Değiştirmemi istememesi için dua ediyorum. Şort dün gece hoş bir dokunuştı ama üzerimdeki tişört sadeydi. Sıkıcıydı. Normaldi.

Bu gece biraz renk katmak istiyorum ama annemin tüm havamı bozacağını hissediyorum.

"Sana hayır demeliyim," diyor, bakışları tişörtten kalkıp gözlerimle buluşuyor. "Ama devam et. Bu sefer giymene izin vereceğim."

"Bu sefer" yorumundan sessizce nefret ederek gülümsemeye başlıyorum.

"Teşekkürler anne." "Ama on bire kadar evde olmalısın."

"Ne? Hadi ama!"

"Ya da başka bir gömlek giyersin."

Bu şantaj. Duşumu yarılarnış olmam gerekirken tartışarak değerli vaktimizi boşâ harcıyoruz.

"On bir buçuk," diye

pazarlık ettim. "On buçuk."

"Anne!"

İç çekiyor. "İyi. On bir buçuk ve bir dakika bile geç değil."

"Teşekkür ederim." Yanından geçip banyoya gitmeden önce yanağına bir öpücük bırakıyorum.

"Benim yapmayacağım bir şey yapma," diye sesleniyor arkamdan.

Ona cevap vermiyorum, başka bir şey söyleyemeden kapıyı çarpıyorum.

Bu sözü vermem mümkün değil. Dün gecedan sonra.

Beck Callahan tarafından neredeyse her şeyi yapmaya ikna edilebileceğimden oldukça eminim.

Geç kalıyorum ve tam 7:01'de Beck'ten bir mesaj aldığımda neredeyse hazırlanmak üzereydim. Beck:

Evinin dışındayım. Kapıya gelmemi ister misin?

Ben: Sorun yok. Bana birkaç dakika ver, hemen geliyorum.

Beck: Sorun değil.

Kulaklarıma küçük altın halkalar takıyorum. Geçen yıl Noel'de aldığım en sevdiğim narin altın zincir kolyemi taktım. Saçlarımı yıkayıp kuruttum ve hatta uçlarını biraz kıvırdım ama çok fazla değil.

Çok çabalıyormuş gibi görünmek istemem ama o kızarmış yemek kokusunu üzerimden atmam gerekiyordu.

Üzerimdeki bluz soluk mavi renkte ve üzerinde minicik, narin bir çiçek baskısı var. Kolları neredeyse dirseklerime kadar geliyor ve uçlarında küçük bağlar var. Annemin sorun yaşadığı şey ön ve arkadaki kare korsaj. Bele kadar iniyor ama kumaş büzgülü olduğu için göğsüme sıkıca yapışıyor.

Sütyene gerek yok.

Seksi, seksi, seksi, ki bu benim asla hedeflemediğim bir görünüm. Ama Beck için seksi görünmek istiyorum. Beni ilk gördüğünde gözlerindeki o takdir ışıltısına tanık olmak istiyorum.

Görünüşümden memnun bir şekilde gül renkli dudak kremi sürüyorum, küçük çantamı alıyorum ve odamdan çıkıp mümkün olduğunca sessiz bir şekilde ön kapıya doğru ilerliyorum ki umarım annem fark etmez.

Ben bu kadar şanslı olamazdım.

"Bu gece izinli misin?" Mutfaktan çıkıp benimle ön kapıda buluşuyor, kısık bakışları kıyafetimin üzerinde geziniyor.

Şortun çok kısa olduğunu söylerse çığlık atacağım.

"Evet." Sesimi yükseltiyorum ki babam oturma odasında oturduğu televizyonun gürültüsünden beni duyabilsin. "İyi geceler, baba!"

"İyi geceler, tatlım! Seni seviyorum! Arkadaşlarınla iyi eğlenmeler!"

"Ben de seni seviyorum!" Anneme gülümsüyorum ama yüzündeki ifadeyi görünce gülümsemem kayboluyor.

Annem başını sallar. "Babanın hiçbir şeyden haberi yok. Ona Beck'le çıkacağını söyledim ama hiçbir şey düşünmedi."

"Sen de yapmamalısın, anne. Gerçekten önemli bir şey değil." Ona çabucak sarılıyorum, keşke sürekli benim için endişelenmeyi bıraksa. Ben kız kardeşim değilim.

On yedi yaşında hamile kalmayacağım.

Ayrıldığımızda bana "İyi eğlenmeler," dedi. "Evde ol-"

"11:30. Biliyorum, biliyorum. İyi geceler anne." Ön kapıyı açıp hızla dışarı çıkıyorum, başka bir şey söylemeden kapıyı kapattığını duyduğumda minnettar oluyorum.

Beck'in 4Runner'ına doğru ilerliyorum, evimin önündeki kaldırımın yanında rölantide duruyor. Beck sürücü koltuğundan beni izliyor, mükemmel ağzı hafif bir gülümsemeyle kıvrılmış, gözleri parlıyor. Son anda arabadan iniyor ve aracın ön tarafına dolanıyor, böylece ben yetişmeden arabamın kapısını açabiliyor.

"Tam bir centilmen," diye takılıyorum ona arabaya binerken.

Kapıyı benim için kapatıyor ve diğer tarafa yöneliyor, bana bakmadan önce arabasının kapısını çarpıyor. "Merhaba."

4Runner'ının içindeki sessizlik dün gecenin anılarıyla dolu. Daha sonra olabileceklerin beklentisiyle kalçalarımı birbirine sıkıştırıyorum. "Merhaba."

"Görünüyorsun..." Bakışları aşağı kayıyor, göğsümde oyalanıyor. Çıplak kalçalarımda.

"Gerçekten harika." Gülümsüyorum, aniden utandığımı hissediyorum. "Teşekkür ederim."

"Eğer şu anda gerçekçi olursam, daha çok çok seksi

görünüyorsun." Bir kahkaha patlattım, elimde değil. "Teşekkür

ederim," diye tekrarlıyorum.

"Seni öpmek istiyorum." Sesi alçak. Ve derin. İçimin kıpır kıpır olduğunu hissettiriyor. "Sonra," diye fısıldıyorum, sanki alay ediyormuşum gibi.

Gerçekten mi? Evimin önünde otururken beni öpmesini istemiyorum. Bildiğim kadarıyla, annem şu anda bizi gözetliyor.

"Bu bir söz mü?" diye soruyor, tek kaşını kaldırarak.

Onun yakışıklı yüz hatlarını yutuyorum. Gür ağzı ve keskin çene çizgisi. Koyu mavi gözleri, koyu renk kaşları ve daha yirmi dört saat önce ellerimi sürdüğüm için ekstra yumuşak olduğunu bildiğim kafasındaki o koyu renk saçlar.

Ellerimi saçlarında gezdirmek istiyorum. O güzel yüze dokunmak istiyorum. Çenesinin izini sürmek. Dolgun, lezzetli dudaklarını. Boynunu öpmek ve onu içime çekmek-

"Bana bakıyorsun," diyerek beni düşüncelerimden uyandırıyor.

"Sen de bana bakıyorsun," diye karşılık veriyorum.

Gülümsüyor ve dönüyor, böylece ellerini önündeki direksiyona yerleştirebiliyor. "Nereye gitmek istiyorsun?"

"Bana çıkma teklif eden sendin," diyorum, sesim alaycı. Çapkınca. "Beni nereye götürmek istiyorsun?"

Şu anda kimim ben?

Aracı vitese takıp kaldırımdan uzaklaşırken ağzının kenarı yukarı doğru kıvrılıyor. "Bir fikrim var."

"Nereye?" Merakla sordum.

Bana bakarken yüzünde gizemli bir ifade vardı. "Göreceksin."

NINETEEN

BECK

Yerel süpermarketlerden birinde durup biraz yiyecek, atıştırmalık ve içecek alıyoruz. Addie'ye nereye gittiğimizi söylemiyorum, bu da onu hayal kırıklığına uğratiyor, ama suratını asmasını ve bunu benden çıkarmaya çalışmasını izlemek eğlenceli.

Yine de ağzımı sıkı tutuyorum. Sürpriz olmasını istiyorum.

Mağazada dolaşırken, bakışlarım Addie'nin tüm güzel yerlerinde gezinirken onun peşinden gidiyorum. Giydiği tişörtün arkası açıktı ve bolca teni görünüyordu. Muhtemelen sütyen giymediğine dair ipucu veriyor.

İlginç.

Giydiği şort çok güzel. Uzun, bronzlaşmış bacaklardan başka bir şey değil ve atıştırmalık reyonunda bir poşet cips almak için eğildiğinde yemin ederim kıç yanağının bir ipucunu görebiliyorum.

Kaçmak isteyen iniltiyi bastırıyorum. Bu kız beni öldürüyor.

Öldürüyor. Beni.

Eşyalarımızı otomatik ödeme kasalarından birinde okutuyoruz ve Addie'nin ödeme yapmasına izin vermeyi reddediyorum. Bir süre benimle tartışıyor ama sonunda pes ediyor ve eşyalarımızı poşetliyor, gözleri heyecanla dans ediyor.

"Gerçekten nereye gittiğimizi söylemeyecek misin?" diye soruyor otoparktan arabama doğru ilerlerken. Neredeyse yanımda zıplıyor ve çok sevimli.

Başımı sallıyorum, eğleniyorum. "Hayır."

"Çok kötüsün."

"Bayılıyorsun."

"Hayır, gerçekten bilmiyorum."

"Sır saklayan biri değilsin, değil mi?"

"Sır tutabilirim. Sırları paylaşmayı da severim. Ama sürprizler? Onlardan nefret ederim"

diyor. Anahtarsız uzaktan kumandaya basıp arka kapının kalkmasını sağlarken ona "Oldukça ağır sözler," diyorum.

Çantaları 4Runner'ımın arkasına yüklerken hemen yanımda durdu, bakışları dün gece nerede olduğumuzu tararken dişleri alt dudağına gömüldü.

Şu anda paylaştığımız anılar hakkında onun da aynı düşüncelere sahip olduğunu söyleyebilirim. Onunla daha fazlasını yapmak istiyorum.

Umarım bu gece ve ondan sonraki her gece.

Her şey yüklendikten sonra otoparktan çıkıp kuzeye doğru yola koyuluyoruz. Kasabadan ayrılırken başını sallayarak inliyor.

"Beni göle götürmüyorsun, değil mi?"

"Gölle ilgili bir sorunun mu var?"

"Sadece oradaydım, işteydim. Ve göl kenarında çalıştığınızda, bazen gölden kaçmak istersiniz," diyor.

"İyi ki seni göle götürmüyorum o zaman," diyorum, ses tonum fena halde kendini beğenmiş.

Agresif bir ses onu terk ediyor. Neredeyse bir hırıltı gibi. "Çok sinir

bozucusun." Kıkırdıyorum. "Bunu sürdürüyorum çünkü hoşuna gitmediğini biliyorum."

Yolun geri kalanında dün geceki parti hakkında konuştuk. Bana Emma'yı nasıl rahatlatmak zorunda kaldığını ve sonunda onu eve götürdüğünü anlattı. Marcus'un Monique'i partiye davet etmekten nasıl vazgeçmediğini.

Ezik. Bence bu kızların onu kıskanması hoşuna gidiyor. Bir aşk üçgeninin ortasında ve her dakikasından zevk alıyor, bunu Addie'ye de söyledim.

"Katılıyorum. İkisini de hayatında tutmak istiyor," diyor ve bir iç geçiriyor. "Onların draması çok yorucu. Emma çok yorucu."

Onun için üzülüyorum ama sessiz kalıyorum. En iyi arkadaşını kötüleyecek değilim. Yine de ona tamamen katılıyorum.

Emma çok yoruluyormuş gibi geliyor.

"Orada mı uyudun? Marcus'ta mı?" diye sorar.

Başımı salladım. "Evet. Yerde sızıp kaldım, sonra bir kanepe buldum. Sabah uyanır uyanmaz oradan kaçtım. Berbat bir şeydi."

"Tori bana eğlendiğini söyledi."

"Eminim öyledir. Bütün gece Dom'la birlikteydi." "Çok tatlı bir çift oldular."

"Katılıyorum." Sessizim, çok tatlı bir çift olduğumuzu düşünüyorum.

Ama söylemiyorum. Onu korkutmak ya da çok zorlamak istemiyorum. Henüz değil.

Otoyolun hemen dışındaki bir yan yola sapıyorum, evler seyrekleşene ve bölge daha ağaçlık hale gelene kadar sessiz bir mahalleden geçiyorum. Penceremi açıyorum, temiz hava ağır bir şekilde kokuyor

İçeri giren çamla birlikte hızla Addie'ye bakıyorum ve dalgalı siyah saçlarının yüzüne doğru savrulduğunu görüyorum. Saçlarına vurmaya devam ediyor.

"Pencereyi kapatmamı ister misin?"

Bana gülümseyerek başını sallıyor. "İyi hissettiriyor. Güzel ve serin." "Birazdan daha da yükseleceğiz. Buraya hiç geldin mi?"

"Hayır. Asla."

Onu daha önce hiç gitmediği bir yere götürmek iyi hissettiriyor.

Gün batımını kaçırmak istemediğim için hızlanıyorum ve o dev turuncu top gittikçe alçalıyor. Varış noktamıza ulaştığımızda, aracımı dört tekerlekten çekişe geçiriyorum ve aslında granitten başka hiçbir şeyden oluşmayan bir tepeye tırmanıyorum.

Addie üstündeki tutamağı kavırıyor, yüzünde temkinli bir ifade var. "Off-road yapmaktan hiç bahsetmemiştin."

"Bu olabildiğince kötü. Güven bana." Tamamen durdum ve park ettim, araba tırmanıştan dolayı sallanıyordu. Motoru kapatmadan önce camını açıyorum ve sessizlikten başka bir şey yok.

Çam ağaçları.

Göl, altımızda bir gölet gibi görünüyor.

Ve güneş batıyor, gökyüzünü pembe ve turuncunun çeşitli tonlarında çiziyor.

Ön camdan dışarı bakarken sessizleşiyor, bana dönmeden önce her şeyi kavradığı için gözleri büyüyor. "Bu çok güzel."

Üstesinden gelmiş bir şekilde ona bakıyorum. "Hayır, sen çok güzelsin."

Yanakları gökyüzü kadar pembeleşiyor ve uzaklara, kaybolan güneşe bakıyor. "Dışarı çıkalım mı?"

"Evet. Hadi yapalım."

Arabadan iniyoruz ve ben onu çıkıntılı kayaya doğru götürürken o da beni takip ediyor. Çıkıntının hemen önünde durup aşağıdaki zemine bakıyorum. Oldukça yüksekteyiz ve arkamı döndüğümde onun birkaç metre arkamda kaldığını fark ediyorum.

"Buraya gel." Bir el salladım.

Yavaşça başını sallıyor. "Yükseklikleri pek sevmem."

Geriye doğru birkaç adım atıyorum, böylece ona daha yakın ve çıkıntıdan daha uzakta oluyorum. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Addie gergin bir şekilde güler. "Bazen sakarın tekiyim. Kendi başıma kendimi uçurumdan aşağı atabilirim, teşekkürler."

"Ekler." Yanına gidip iki elini de tutuyorum ve sıkıyorum. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Bana bakıyor, yüzünde tereddüt okunuyor. "Korkuyorum."

Kahretsin, o kadar çok şey anlatıyor olabilir ki. Yükseklikten korkuyor. Benden de. Ne kadar hızlı hareket ettiğimizden. İki gündür okuldayız. Kendi küçük aşk üçgenimizle uğraşıyoruz. Liam'ın bizi öğrenmesinden mi korkuyor?

Ondan hala hoşlanıyor mu?

Yok artık. Bu benim kendi güvensizliğimin çirkin yüzünü ortaya çıkarması. Eğer ondan hoşlansaydı, dün gece benimle takılmazdı, değil mi?

"Tuttum seni," diye mırıldanıyorum, onu yavaşça tepenin kenarına götürürken ellerini hiç bırakmıyorum. "Düşmene izin vermeyeceğim."

Nefes alış verişi hızlanmaya başlıyor ve batan güneşe doğru bakarak durma noktasına geliyor. "Bu inanılmaz."

"Öyle," diye kabul ediyorum, ellerini bırakıp hemen arkasına geçiyorum. Bunu yapmaya karar vererek kollarımı ona doluyorum, onu vücuduma doğru çekiyorum, sırtı önüme geliyor. Mükemmel bir şekilde oturuyor ve bana karşı eridiğinde içimdeki her şey ısınıyor.

Addie uzun boylu bir kız ama ben daha uzunum. Saçları çeneme değiyor, yumuşak ve hoş kokulu; gözlerimi kısa süreliğine kapatıp derin bir nefes alıyorum. Orman ve Addie.

İdeal bir kombinasyon.

"Bu çok güzel," diyor, sesi o kadar yumuşak ki onu zar zor duyabiliyorum.

"Huzurlu." "Evet," diye katılıyorum, onu sıkıca kavrayıp gitmesine izin vermeyeceğimi gösteriyorum.

Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim.

Güneş alçalırken sessiziz. Birkaç dakika içinde kayboluyor ve aydınlık gökyüzü daha da kararıyor. Mavi ve morun kadifemsi tonları, yıldızlar parlamaya başladı bile.

"Acıktım," diye itiraf ediyor, kollarımda dönerek bana bakıyor. "Atıştırmalıklarımızdan biraz istiyorum."

Karşı koyamayıp yüzünü kavriyorum, başını geriye yatırıyorum, böylece dudakları benimkine hazır hale geliyor. Onu öpüyorum, ilk başta yumuşak ve yavaş. Ağzının şeklini öğreniyorum. Dudaklarının tadını. Dilimi onunkine değdirirken tadını çıkarıyorum. Bir ara ağzına karşı "Sen benim atıştırmalığımın," diye mırıldanıyorum ve o da gülümsüyor.

"Hâlâ açım."

Midesi sanki bir işaretmiş gibi gurulduyor.

"Hadi yiyelim o zaman." Elini elimde tutarak onu arabaya doğru götürdüm.

Dün gece yaptığımız gibi kendimizi 4Runner'ın arka tarafına yerleştiriyoruz, Addie çantayı karıştırıyor ve yemek için aldığımız tüm yiyecekleri çıkarıyor. Krakerler, cipsler ve soslar. A

mini sebze tepsisi, artı küçük bir et ve peynir tepsisi. Şarküteriden bir kutu tavuk dilimi bile aldım ve onu çıkardığında kokusu midemi bulandırıyor.

"Sanırım dört kişiye yetecek kadar yiyecek aldık," diyor Addie gülerek, sofrayı incelerken.

"Yaklaşık üç kişilik yiyeceğim, yani sorun yok," diyorum sırtarak ve tavuk şeritlerinin olduğu kâğıt kabı açıp bir tane alıp yarısını ısıyorum.

Yiyoruz, içiyoruz ve konuşuyoruz. Hiçbir şey hakkında. Her şey hakkında. Bana işinden bahsediyor. Yerel tatil köylerinden birinde çalışıyor ve her zaman meşgul ama işini ve özellikle de parasını seviyor.

"Hiç bir işte çalıştın mı?"

Başımı sallıyorum, ağzım tavukla dolu. Hızlıca çiğniyorum ve yutkunuyorum. "Annem ve babam okulun benim işim olduğunu söylüyor."

"Ayrıca, sanırım gerçekten çalışmana gerek yok?" Yüzünü buruşturuyor ve ailemin zenginliğinden bahsetmekten rahatsız olduğunu düşünüyorum.

"Eğer isteseydim, hayatımın geri kalanında çalışmak zorunda kalmazdım." Omuz silkiyorum. Övünmüyorum, bu sadece hayatın bir gerçeği.

Babam varlıklı bir aileden geliyor -asla hakkında konuşmak istemediği bir aile. Ayrıca, yıllarca NFL süper yıldızıydı ve profesyonel futbol oynayarak tonlarca para kazandı, ayrıca ciro yaptı. Annemin de birkaç yaşam tarzı şirketinden ciroları var. Ben daha doğmadan önce, en parlak dönemlerinde güçlü bir çiftmişler.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye soruyor, sesi gerçekten meraklıymış gibi çıkıyor.

"Bilmiyorum. Çok ileriye düşünmeyi sevmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Bu sezon lig şampiyonu olmak istiyorum. Eyalet playofflarına gitmek istiyorum."

"Bunun olabileceğine eminim."

"Üniversiteye gitmek ve hala top oynamak

istiyorum." "Nereye gitmek istiyorsun?"

"Bunu ben de bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Bu düşünmen gereken bir şey. Yakında üniversiteye başvurmamız gerekecek," diyor ağzına bir bebek havuç atarken.

"Nereye gitmek istiyorsun?"

Başının yan tarafını kaşıyor, belli belirsiz rahatsız - neden? "Aklımda birkaç yer var." "Ne gibi?"

İçini çekti ve yüzünü bana döndü. "Bana tamamen mantıksız davrandığımı söyleyeceksin." "Asla," diyorum başımı sallayarak. "Söyle bana."

"Stanford mu UCLA mı?" Burnunu kırıştırıyor. "İmkansız, değil mi? Annem de öyle diyor."

"Sen zekisin," diyorum ve başını sallıyor.

"O kadar da akıllıca değil. Her iki üniversitenin de kabul oranı düşük ve her ikisinin de harika voleybol takımları var. UC San Diego da öyle," diyor. "Notlarım ve voleybol istatistiklerimle girebilirim - umarım. Ama rekabet çok çetin."

"Kaliforniya'da mı kalmak istiyorsun?" Bu hoşuma gitti. Ben de Kaliforniya'da kalmak isterdim.

Evet, üniversite geleceğimizi birlikte planlamaya başlayabileceğimizi düşünmek tamamen saçma. Birbirimizle sadece geçen hafta vakit geçirdik. Bu, hayatımızı değiştirecek önemli durumları temel almak için yeterli bir süre değil.

Ama sanki onu sonsuza dek istiyormuşum gibi hissediyorum. Bu sadece doğal bir ilerleme ve iyi hissettiriyor. Hem de çok iyi.

"Evet. Ya da Washington'a giderdim. UW'nin de harika bir voleybol takımı var ve Seattle'da olduğu için kız kardeşime yakın olurum" diyor.

Seattle çok uzak. Çok uzak. Kız kardeşim de orada, ama Addie oraya giderse... Onu asla göremem.

Washington'a gitmek gibi bir planım yok.

"O üniversite hakkında iyi şeyler duydum," diyorum, ses tonumu rahat tutarak. Sanki önemli bir şey değilmiş gibi.

"Geçen bahar kampüsü gezdim," diye itiraf ediyor. "Çok güzel bir yer. Kendimi orada hayal edebiliyorum. Dürüst olmak gerekirse, sanırım oraya girebilirim. Özellikle de eyalet dışında olduğum için."

"Başvuracak mısın?"

Başını sallıyor. "Stanford ve UCLA'yı da. UC San Diego ve Fresno State ile birlikte, çünkü babam öyle istiyor."

"Ben de oraya başvuruyorum. Ash orada oynadı. Eli da öyle," diyorum. "Harika bir futbol takımları var. Babam oraya gitmemin akıllıca bir hareket olacağını söylüyor. Annemin de hoşuna gidecek çünkü o zaman uzakta olmayacağım. Bana karşı gerçekten aşırı korumacıdır."

Addie gülümsüyor, bakışları benimkilerle buluşuyor. "Çünkü sen onun bebeğisin."

Küçümseyici bir ses çıkardım. "1.85'lik bebeği onun üzerinde yükseliyor."

"Oldukça uzunsun." Addie'nin bakışları üzerimde geziniyor ve tenim ısınıyor.

"Ben ailedeki en uzun Callahan'ım." Daha dik oturup göğsümü şişiriyorum. Elimde değil. "Jake'ten daha uzunum, bu da onu öldürüyor."

Gülüyor. "Jos'tan daha uzunum."

"Boyun ne kadar ki?"

"1.90. Boyum konusunda her zaman bilinçli olmuşumdur. Erkekler bundan

hoşlanmıyor." "Benim için sorun değil." Sırıtiyorum.

"Çünkü sen bir devsin," diye dalga geçiyor, sonra hemen hüzünleniyor. "Jonah bundan hoşlanmadı. Çünkü beş-on yaşında olduğunu iddia ediyor ama öyle olduğunu sanmıyorum çünkü ben ondan daha uzunum. Yine de çok değil."

Bir an sessiz kaldım, Jonah konusunu açmasından nefret ediyordum ama onu suçlayamazdım. Sanırım beni kıyaslayabileceği tek kişi o.

"Unut o adamı."

"Evet." Gülüyor. "Cuma günü onu Marcus'un evinde gördüm. Kısaca. Yeni kız arkadaşı Serena'nın üzerindeydi."

Onu dikkatle izliyorum, üzgün ya da sinirli olduğuna dair herhangi bir belirti arıyorum. "Bu seni rahatsız etti mi?" Başını sallıyor, bakışları benimkilerle buluşuyor, sabit ve doğru.

"Hayır. Hiç de değil. Ben asla gerçekten..." Addie başını eğiyor ve cümlesini bitirmiyor.

"Asla gerçekten ne?" Kendimi destekleyerek soruyorum.

"Ona karşı hiçbir zaman öyle hissetmedim, biliyor musun?" Hâlâ bana

bakmıyor. "Hayır, bilmiyorum. Ne şekilde hissetmedin?"

"Çok fazla ayrıntıya girmek istemiyorum, çünkü eminim sen de benimle eski sevgilim hakkında konuşmak istemezsin, tıpkı benim de seninle eski sevgilin hakkında konuşmak istemediğim gibi, ama ona aşık değildim," diye itiraf ediyor. "Ona karşı hiçbir şey hissetmedim. Bu mantıklı mı?"

Bu çok mantıklı çünkü ben de Sasha için aynı şeyleri hissediyorum. Ondan hoşlandım. Onu önemsiyordum. Sadece ona aşık değildim.

Ve kesinlikle onun tarafından

tüketilmedim. Onunla olduğum gibi değil.

Addie.

"Mantıklı," diyorum onu içime çekerken. Burada benimle birlikte olduğuna inanmak zor. Yapayalnız. Sadece ikimiz. Bir arkadaşımın yanımdan geçerken aptalca bir şey söylemesi ya da Addie'nin arkadaşlarından birinin bir kriz anı yaşayıp ona ihtiyaç duyması konusunda endişelenmeme gerek yok.

Sanki şu anda bu gezegende yemeği, manzarayı ve sırları paylaşan tek insanlar bizmişiz gibi geliyor. Benim için ne ifade ettiğine dair hiçbir fikri yok ve ben de bunu ona söyleyemem.

Henüz değil.

Ama yapacağım. Eninde sonunda. Çünkü

YİRMİ

ADDIE

BECK beni çok yakından izliyor, bakışları hayranlık dolu. Bu bakışı tanıyorum; geçen yıl Sasha ile birlikte olmadan hemen önce de bana böyle bakıyordu. Sasha'yla birlikteyken bile onu bana böyle bakarken yakalıyordum.

Tam bir aptaldım. Onun gibi bir adamla hiç şansı olmadığını düşünen tam bir aptal. Ben de habersizdim. Arkadaşlıktan öte bir şey olabileceğimizi o kadar inkar ediyordum ki.

Şu halimize bak.

Geçen yıl kendime Beck'le asla yürüyemeyeceğimi söyledim. Onun Sasha'yı istediğini sanıyordum, oysa başından beri beni istiyordu. Ve ben de onu istedim.

Neden bana söylemedi? Birkaç ortak anımız olduğunu biliyorum, özellikle de o partide banyoda beni neredeyse öptüğü zaman. O zaman anlamalıydım. Uzun zaman önce fark etmeliydim.

Ama parti gecesi Jonah'la birlikteydim ve o çizgiyi aşmaya cesaret edemezdim çünkü Beck'le bir şansım olduğuna hiç inanmamıştım.

Ben Beck'in arkadaşıydım, o da

benim. Hepsi bu kadardı.

Şu anda aramızda dostça bir şey yok. Hava kimya ile çatırdıyor. Ve gerginlik.

Çok fazla gerilim var.

"Yiyecekleri kaldırmalıyız," diye öneriyorum, çünkü tüm bu gerginliği dağıtmam gerekiyor. Ya eşyalarımızı toplarız ya da kendimizi kaptırırız ve bir bakmışım Beck beni sebze tepsisinin üzerine yuvarlayıp ateşli bir sevişme seansına girmiş.

Gömleğime ranch sosu bulaştırmak istemiyorum.

"İyi fikir," diyor huysuzca, boğazını temizleyerek. "Bir şeyi dışarıda tutmak ister misin?"

"Sadece bir şişe su," diyorum et ve peynir tepsisini örten plastik kapağa uzanırken. Beck de kapağa uzanıyor, parmaklarımız birbirine değiyor ve ben aniden bunalarak elimi yavaşça geri çekiyorum.

Az önce Beck'e yalan söylemedim. Jonah'a asla onun gibi bağlanmadım. Beck bana belli bir şekilde bakıyor ve ben erimek istiyorum. Bana sıradan bir şekilde dokunuyor ve ben kendimi ona doğru fırlatıp daha fazlası için yalvarmak istiyorum. Bana hissettirdiği duygular daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor.

O da aynı şekilde mi hissediyor? O da içinde aynı girdaplı, kafa karıştırıcı, lezzetli duyguları yaşıyor mu? Tüm bedenim iki ucundan gerilmiş bir tel gibi gergin hissediyor. Sanki koluma dokunsa her an kopacakmışım gibi.

Jonah konusunda hep çok isteksizdim. Evet, birkaç şey yaptık ama önemli bir şey değildi. Ağırdan almak istedim. Korkuyordum.

Mümkün olan her bahaneyi buldum.

Beck'leyken korkmuyorum. Uçuruma çok yakın yürümek gibi riskli bir şey yaptığımızda bile beni güvende hissettiriyor. Ya da arabasının arkasında beni hissetmesine izin vermek gibi. Sanki onunla olduğum sürece ne olacağı umurumda değil.

Korkutucu ama iyi anlamda.

Elimizden geldiğince her şeyi tekrar paketlerken sessiziz. Bir torbayı çöpler için, diğerini de sakladığımız şeyler için kullanıyoruz. Birlikte iyi çalışıyoruz, ki bu hiç şaşırtıcı değil.

Birlikte her şeyi iyi yapıyormuşuz gibi geliyor.

Temizlik bittiğinde ve her şey yerine yerleştirildiğinde "Ön tarafa oturmak ister misin?" diye soruyor. Sonra bana dolu bir su şişesi uzatıyor. "Müzik dinleyebiliriz. Konuşabiliriz."

"Elbette." Ses tonumu hafif ve rahat tutuyorum, ama konuşmamızdan daha fazlasını umuyorum. Bana attığı gergin gülümsemeden anladığım kadarıyla o da aynı şekilde hissediyor.

Arka kapağı kapattıktan sonra aracın ön tarafına doğru ilerliyoruz, serin bir rüzgar esince içimi bir ürperti kaplıyor. Tıpkı söylediği gibi burası daha soğuk ve yolcu koltuğuna tırmanıp kapıyı kapatmadan önce berrak dağ havasından derin bir nefes alıyorum.

Beck de aynı anda içeri giriyor, kapılarımız aynı anda çarpıyor. Ellerini birbirine sürtüp üflüyor. "Güneş batıyor ve dışarısoğuk."

"Öyle," diye kabul ediyorum, kollarımı kendime sararak.

Uzanıp elinin tersini yanağıma koyuyor ve beni inletiyor. Sırıttı. "Soğuk, değil mi?"

Ona uzanıyorum, soğuk elimi sıcak, pürüzsüz boynuna koyuyorum. "Soğuk, değil mi?" Ona gülümseyerek tekrarlıyorum.

Sadece elimi üzerine koyduğumu tahmin ettiğim için göz kapaklarının gözlerinin üzerine inmesi dışında tepki bile vermiyor. "Bana dokunmandan hoşlanıyorum," diyor, kadife gibi sesi, sahip

"Sana daha fazla dokunmamı ister misin?" Biraz daha yaklaşıyorum, elim ensesine doğru kayıyor, ipeksi saçları parmaklarımın arasında sıkışıyor.

"Bana her zaman dokunmanı istiyorum," diye itiraf ediyor, orta konsolun üzerinden eğilip ağzını benimkine bastırmadan hemen önce.

Başta basit bir öpücüktü ama kendini tutmaya çalıştığını söyleyebilirim. Ağzı benimkinin üzerinde gezinirken iri vücudu adeta titreşiyor, tatlı öpücükler uzun sürüyor.

Ve daha uzun.

Ta ki eli saçlarımda, başımı sabit tutabilsin, dili tekrar tekrar ağzıma girsin, benimkine sürtünsün. Orta konsolun üzerinden birbirimize doğru geriliyoruz, vücutlarımız birbirine değmiyor bile, öpüşmeye devam ederken parmakları saçlarımda sıkılaşıyor.

Nefes almak için önce ben ayrılıyorum. Düşüncelerimi sakinleştirmeliyim. Zor nefes alıyorum, kalbim hızla çarpıyor ve karanlıkta birbirimize bakıyoruz, tek ışık gökyüzünde üzerimizde asılı duran aydan geliyor.

"Konuşmak istediğini söylemiştin," diye fısıldıyorum, karıncalanan dudaklarımı birbirine bastırıp gizlice yalıyorum. Hâlâ onun tadını alabiliyorum ve bu onu daha çok istememe neden oluyor.

"Yalan söyledim," diyor, ifadesi ölümcül derecede ciddi. "Eğer konuşmayı tercih edersen... konuşabiliriz." "Hayır." Başımı sallıyorum, hafifçe gülümsüyorum. "Bu da iyi."

"Öyle mi?"

Başımı salladım. "Evet."

Birbirimize bakıyoruz, tek sesimiz düzensiz nefes alışımız. Ve bu gece daha yeni başladık. Otuz dakika sonra neler olabileceğini hayal edin.

Altmış dakika sonra.

Umarım coşkudan bayılmam.

"Saat kaç?" Ben soruyorum, o da orta konsoldaki bardaklıkta duran telefonunu alıyor.

"Neredeyse dokuz

buçuk." "İki saatim

var."

Kaşları birbirine yaklaşıyor ve telefonu yerine koyup bakışlarını benimkilere diyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Sokağa çıkma yasağım. İki saat sonra." Ona normalde hafta sonları gece yarısı olduğunu söyleme zahmetine girmiyorum. Annemle daha önce yaptığım o aptalca konuşmanın ayrıntılarına girmeme

gerek yok.

Şu anda düşünmek istediğim son şey bu.

"İki saat içinde çok şey yapabiliriz." Sırıttıyor ve çok sevimli.

Çok ateşli.

"Evimden otuz dakika uzakta mıyız?" Başını sallayınca devam ediyorum, "O zaman doksan dakikamız var."

"Doksan dakikada da çok şey yapabiliriz." Kaşlarını çatarak orta konsola bakıyor. "O şeyden nefret ediyorum. Yoluma çıkıyor."

"Evet, öyle." Arkaya doğru bakıyorum. O

da öyle.

"Oraya geri dönebiliriz. Ya da-" Koltuğunun sol tarafına doğru uzanır ve bir düğmeye basarak koltuğu yavaşça geriye çeker. "Burada da kalabiliriz."

Beck'in üstüne çıkma düşüncesi tüm vücudumu kızartıyor. Ona sarılmak.

"Tamam."

Tanrım, çok gerginim. Ama bu iş

bende. Üstesinden gelebilirim.

Yapabilirim.

Koltuk gidebildiği kadar geriye gittiğinde, Beck parmağının kıvrımıyla beni orta konsolun üzerinden sürünmeye teşvik ediyor. Hatta beni kenara çekmeye bile yardım ediyor. Bir yığın halinde onun üzerine düşüyorum, kendimi yeniden ayarlarken gergin bir şekilde gülüyorum, elleri bana rehberlik ediyor, vücudumu yerleştiriyor, böylece onun üzerine oturuyorum.

Oturuy

orum.

Üzerin

de.

Üst.

Of.

Onu

n.

Ellerimi geniş omuzlarına koyuyorum ve içinde bulunduğum pozisyonla ona tepeden baktığımı hemen fark ediyorum. Başını arkaya yatırıyor, yüzümü incelerken gözleri adeta için için yanıyor, dudakları gizemli bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Ne?" O bir şey söylemeyince ben soruyorum. Aptal gibi mi görünüyorum? Saçım dağınık mı? Yüzümde ya da tişörtümde bir şey mi var? Kendime bakıyorum, saçlarım öne düşüyor ve elini aramıza sokuyor, parmakları çenemin hemen altında, başımı kaldırıp beni bakışlarıyla buluşmaya

zorluyor.

"Addison Douglas'ı kucağıma alma şansına sahip olacağımı hiç düşünmemiştim. Arabamda," diye itiraf ediyor, derin sesi yumuşak ve pürüzsüz. Hatta biraz savunmasız. "Tüm hayallerimin gerçekleşmesi gibi."

"Beck. Hadi ama," diye takılıyorum, ama kısmen ciddiym. Ben onun her hayalini gerçekleştiriyor muyum? Abartıyor olmalı. "İstediğin her kıza sahip olabilirsin."

"Başka bir kız istemedim." Başparmağı çenemde geziniyor ve beni ürpertiyor. "Sadece seni istedim."

İtirafı karşısında yumuşak bir nefes alıyorum ve birbirimize bakıyoruz, birbirimizin gözlerinde kayboluyoruz. Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, bir yanıt bulmaya çalışıyorum, bu itirafla tüm hayallerimi gerçekleştirdiği gibi bir şey söylemek istiyorum, ama hiçbir şey çıkmıyor.

Bunun yerine eğilip onu öpüyorum, ağızlarımız birbirine karışıyor ve onu içime çekiyorum. Eli belime yakın duruyor, bana tam olarak dokunmuyor ama tam orada ve başımı daha da aşağı eğiyorum, tüm vücudumu kaydırıyorum, böylece ellerini üzerimde istediğimi görebiliyor.

Ellerini üzerimde istiyorum.

Öpüşmemiz bir anda açılığa dönüşüyor ve birbirimizi yiyip bitiriyoruz. Ona doğru geriliyorum, bedenim onu hissetmek istiyor ve parmaklarını çenemin altından çekiyor, elleri sonunda belime yerleşiyor ve beni içine çekiyor. Ta ki ben ona doğru bastırılana, göğüslerim onun sert göğsüne bastırılana kadar.

Hala arayan dudaklarımdan ayrılıyor, ağız çenemi buluyor. Boynumu. Hassas tenimin her yerine sıcak, ıslak öpücükler konduruyor. Başımı geriye eğip ona daha iyi erişim sağlıyorum ve boynumun omzumla birleştiği noktayı emiyor. Yukarı doğru kayıyor, o kadar sert ısıyor ve emiyor ki, bana bir morluk vereceğinden endişeleniyorum.

Daha önce kimse bana morluk yapmamıştı. Emma onları bir onur nişanı gibi takıyor. Boynumda bir tane görse annemin ne düşüneceğini hayal edebiliyorum.

Çıldırırdı.

"Kahretsin, çok güzel kokuyorsun," diye mırıldanıyor Beck boynuma doğru, orama sokularak. Titriyorum, başımı yana eğiyorum, ellerim göğsünün sert duvarında aşağı yukarı kayıyor. Tişörtü yumuşacık ve onu parmaklarımdan arasına alıp yukarı doğru çekerek çıplak tenine dokunmak istiyorum.

"Bu gömlek." Aramıza uzanıyor, parmakları bedenimde geziniyor, dokunuşu tüy gibi hafif. Göğüslerimin üst kısmı açıkta, ki bu hiç benim tarzım değil. Bu gömleği daha önce hiçbir yerde giymedim. Tamamen düşünmeden aldığım bir şeydi ve dolabıma koyduktan sonra hep biraz fazla açık olmasından korktum.

Ama bu gece için mükemmel. Bu randevu ya da adına ne dersek diyelim. Beck ile.

"Ne olmuş ona?" Nefes nefese sordum.

Yukarı bakıyor, için için yanan sıcak bakışları benimkilerle buluşuyor.

"Gerçekten alçak kesilmiş." Parmakları ileri geri hareket ediyor.

Bir ileri bir geri.

"Beğenmedin mi?" Sesim titreyerek soruyorum.

"Bayıldım." İşaret parmağını göğüs dekoltemin arasındaki boşluğa daldırıyor, parmağının ucu tenime zar zor değiyor ve keskin bir nefes almama neden oluyor. "Bunu benim için mi giydin?"

Sorduğu soru ve soruş şekli karşısında şok oldum. Bu Beck'in daha önce hiç görmediğim bir yönü ve gerçekten...

Sıcak.

"Evet," diye fısıldıyorum, dürüst olmaya karar vererek.

Gözlerindeki memnun parıltı cevabımı beğendiğini gösteriyor. "Ayağa kalk."

İstedikini yapıyorum, kollarını bana sararken omurgamı dikleştiriyorum, başını eğerken elleri sırtımda yayılıyor...

Ve dudaklarını az önce parmaklarının olduğu yerde gezdiriyor.

Ağzının tenime ilk dokunuşunda tüm vücudum güçsüz hissediyor. Dudakları sıcak ve pürüzsüz; başımı aşağı eğip pervasızca onu izliyorum. Tüm hava boğazıma takılmış gibi hissediyorum ve nefes nefese kalıyorum, sanki kendimi kontrol edemiyorum.

Beck yukarı bakıyor, bakışları benimkilerle birleşiyor, ağzı hâlâ tenimde. Bakışlarını hiç ayırmadan yukarı uzanıyor, tek bir parmağı gömleğimin ön kısmına dolanıyor ve çekiştiriyor. Önce nazikçe.

Sonra daha sert, aşağı çekmeye çalışıyor. Kumaş gevşeyip gevşiyor, göğsümden açılıyor ve başını yana eğip gömleğimin altına bakıyor.

Meme uçlarım sertleşmiş, büzgüye sürtünüyor ve onun bir şey yapmasını

bekliyorum. Bir şey söylemesini.

Kabarık kollarıma uzanıp önce birini, sonra diğerini omuzlarımdan iterken sessiz. Kumaş kolayca düşüyor, dirseklerimin kıvrımlarında toplanıyor ve bu korsaj kumaşının da gevşemesine yardımcı oluyor.

Çocuk ne yaptığını biliyor.

Beck parmaklarının tersiyle göğüslerimin üst kısımlarını yokluyor. Tüylerim diken diken oluyor, tenimi kaplıyor, içimi ürpertiyor ve gömleğimin önünü aşağı çektiğinde neredeyse tamamen açıkta kalıyorum.

Sadece meme uçlarım hala kapalı.

"Biraz geriye yaslan," diye fısıldıyor ve ben de otomatik olarak dediğini yapıyorum, ağzını yeni açığa çıkan tenimde gezdirirken bakışlarım hâlâ ona yapışmış durumda. Göğüslerimin arasındaki vadiyi yalıyor. Onları birleştiriyor, dili göğüs dekoltelerimde geziniyor.

İzliyorum, nefesim kesiliyor, üstesinden geliyorum. Başka biriyle olsaydım bu tür şeyler beni korkuturdu. Jonah göğüslerime dokunduğunda zar zor dayanabiliyordum ve kıyafetlerimi çıkarmasına asla izin vermezdim.

Beck konusunda ise sabırsızım. Düşüncelerim çılgınca, onu ve bir sonraki sefer bana ne yapabileceğini tüketiyor. Tek konsantre olabildiğim şey ağzının tenime dokunuşu ve bu tişörtü nasıl çıkarabilirim, böylece vücuduma daha iyi erişmesine izin verebilirim.

"Yırtmak istemiyorum," diye mırıldanıyor, kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Çıkarmama yardım et, tamam mı?"

Kollarımı kaldırıyorum ve tişörtü dikkatlice başımdan yukarı çekmesine izin veriyorum, tişört yolcu koltuğuna düşmeden önce Beck'in kucağında oturuyorum, tamamen üstsüzüm. Yarı çıplak ve açıkta.

Koltuğuna yaslanıp sert bir nefes veriyor, bakışları göğsümden hiç ayrılmıyor. Çenesini oynatarak göğüslerime bakıyor. Dudaklarını yalıyor. Sonunda bakışlarını benimkilere çevirdiğinde, ifadesi açgözlü.

Tereddüt etmeden bana uzanıyor, eli boynumun arkasına dolanıyor, aç ağzıyla beni tüketirken parmakları saçlarıma dolanıyor. Ben de açgözlüyüm, ellerim aşağı kayıyor, gömleğinin eteklerine uzanıyor, böylece onu çekip çıkarabiliyorum. Benden sadece bir saniyeliğine ayrılıyor, gömleğini şiddetle çıkarıp bir kenara fırlatırken itirazımı duymazdan geliyor. Tekrar bir araya geliyoruz, göğüslerimiz birbirine yakın, ilk kez ten tene temas ediyoruz.

Tanrım, çok iyi hissettiriyor. Sıcak, pürüzsüz ve sert.

İçten içe yanıyorum. Alevler içinde kalıyorum. Ağızlarımız birbirini buluyor, dillerimiz dans ediyor. Çiftleşiyoruz. Onun üstünde gıcırđıyorum. Şortunun altından onu hissedebiliyorum. Sert ve uzun ve aman Tanrım, ona tekrar dokunmak istiyorum. Onu görmek istiyorum.

Onun her şeyini görmek istiyorum.

"Siktir, Adds." Ağzını benimkinden ayırıyor ve yüzünü köprücük kemiğime bastırıyor. Onu kendime yakın tutuyorum, yanağımı başının üstüne koyarken parmaklarım saçlarını çekiştiriyor. Hareket etmeden duramıyorum. Huzursuz hissediyorum. İhtiyacım var. "Yavaşlamalıyız."

Sözleri içime işlediğinde tamamen hareketsiz kalıyorum. Bunu söylemek zorunda olanın o olduğuna inanamıyorum. Bu genelde benim cümlemdir.

Bir an öylece oturuyoruz, hızla çarpan kalbimin sesi kafamda, kulaklarımda çınlıyor. Kirli sakallı yanağı hassas tenimi okşuyor. Daha önce bir başkası tarafından hiç dokunulmamış tenime ve bir inilti beni terk ediyor.

Bunu duydu. Sanki kendi gücünün yeni farkına varmış gibi başını kaldırıp bana bakıyor ve başını eğiyor. Ve göğüslerimin üst kısmına öpücükler yağdırdı.

Bacaklarımın gerilmesine ve ağrmasına aldırmadan ona daha fazla yer açarak arkama yaslanıyorum. Bulunduğum pozisyon en iyisi değil ama umurumda değil. Ağzının tenimdeki hissinde kendimi kaybetmek istiyorum. Bir göğsümü öperken diğerini avuçluyor, ağzı onu en çok istediğim yer olan meme ucum dışında her yerde. Birine bir öpücük kondurduğunda nefesim kesilerek bekliyorum. Yalıyor. Sonra ağzına alıyor.

"Aman Tanrım," diye soluyorum, onu kendime doğru çekiyorum. Başparmağını diğer meme ucunda ileri geri gezdiriyor, ikisi arasında gidip geliyor. İkisine de eşit ilgi gösteriyor. Tüm bunlar olurken, dokunuşundan aklımı kaçırmak üzereymişim gibi hissediyorum. Ağzından.

Zihnim bu çocuk ve onun bana hissettirdikleri dışında diğer tüm düşüncelerden boşalmaya başladığında, annemin endişelendiği şeyin bu olduğunu düşünüyorum. Bu her şeyi tüketen şehvet içimi dolduruyor, beni tahrik ediyor. Huzursuzum.

Kıvraniyorum. Ağzını vücudumun her yerinde istiyorum. Elini bacaklarımın arasında istiyorum. Parmaklarının beni aradığını hissetmek istiyorum. Onu çıplak istiyorum.

Bu çocuğun içimde hareket etmesinin nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum. Ona mümkün olan en samimi şekilde bağlanmak.

Eli şortumun önüne düşüyor, çıtçıtını çözmeden önce sadece bir an tereddüt ediyor.

Fermuardan aşağı kayar.

Kot parçalanıyor, ağzı hala tenimde, dudakları hala meme ucuma sarılmış emiyor, parmakları şortumun kotunu daha geniş açarken beceriksizce hareket ediyor. O büyülü parmakları dantel külotumun ön kısmına değiyor ve duyulabilir bir patlamayla meme ucumu ağzından çıkararak koltuğuna yaslanıyor.

"Görmem gerek," diyor, başını aşağı eğiyor, eli kıcıma geliyor ve beni kucağında öne doğru itiyor. "Dantel."

"Beyaz," diye itiraf ediyorum usulca. Bakışlarını benimkilere doğru kaldırıyor, kaşları birbirine yaklaşıyor. "Görmek istediğin şey bu muydu? Ne renk olduklarını mı?"

"Sadece *seni* görmek istiyorum." Şortumu aşağı itmeye çalışıyor, ben de kalçalarımı kaldırıyorum, eninde sonunda takılacaklarını biliyorum ama hareket edebilmek için elimden gelen her türlü özgürlüğü arıyorum.

Şort biraz aşağı iniyor ve kot pantolon kalçalarımaya sıkıca sarılıp beni tamamen zapt edene kadar kalçalarımı sallıyorum. Bu pozisyon inanılmaz derecede garip ve eminim gülünç görünüyorum ama şu anda buna odaklanamıyorum bile.

Tek görebildiğim Beck'in bana hürmetle baktığı. Sanki gördüğü en güzel şey benmişim gibi. Elini uzatıp parmaklarını külotumun önünde gezdiriyor ve ben nefesimi tutuyorum.

"Islak," diye fısıldıyor.

Bir şey demiyorum. İnkâr etmenin faydası yok. Bana yaptığı şey bu.

"Kapana kısıldın," diyor ve ben başımı sallıyorum, kalçalarımı daha da açmaya çalışıyorum ama kıpırdamıyorlar. "Bunu tuvalete götürelim mi-"

Başımı sallıyorum, üzerine yığılırken boğuk bir inilti beni terk ediyor, ağzım onunkini arıyor. Onu öpüyorum, zamanımızın tükenmesinden endişeleniyorum, bana en mahrem yerimden dokunmasını istiyorum. Yapacak mı?

Benim onu istediğim kadar o da beni istiyor mu?

O iyi bir adam. Beni asla zorlamak istemez. Kadınlara saygı duyar, bana saygı duyar. Belki de çok hızlı ilerlediğimizi söyleyecektir.

Ya da belki o da benim gibi hissediyor ve hiç düşünmüyor. Sadece istediğini

yapıyor. Ve yapmak istediği şey benim.

Parmaklarının tereddüt etmeden külotumun elastik bel bandına dokunduğunu hissettiğimde rahat bir nefes alıyorum.

Ben de tam olarak bunu istiyorum.

YİRMİ BİR

BECK

K lotunun ince kemerini TEST ediyorum, parmaklarımın ucunu içeri kaydırıyorum. Yavaşça yapıyorum, onu buna alıştırıyorum ve o hiç itiraz etmiyor. Asla durmamı istemiyor.

Addie de bunu benim kadar çok istiyor.

Muhtemelen çok hızlı ilerliyoruz. Birbirimizden ho landığımızı itiraf ettik ve şimdi parmaklarımı onun k lotuna sokmak üzereyim. Daha dün gece parmaklarımı amına sokmu tum.

Her şey çok spontane ve çok hızlı gelişti... Tıpkı bu gece olduğu gibi.

Bir insan buna nasıl hazırlanır ki? Bir sürü porno izleyerek mi? Bu ucuz ve boktan görünüyor. Arkada larla konuşarak mı? Sanki o pislikler bana yol gösterecek. Sadece soru sordu um için benimle dalga geçerler.

Google'dan mı? Tanrım, kendimi aptal gibi hissediyorum.

Sasha ve ben aylarca birlikteydik ama hiç gerçek seks yapmadık. Özellikle ilk birlikteliğimizde çok takıldık ama bir süre sonra pek bir şey yapmaz olduk.

Bu da bana birbirimiz için yaratılmadığımızı söylüyor.

Aklıma görmezden gelemeyeceğim korkunç bir düşünce geliyor. Addie Jonah'la seks mi yaptı? Bu yüzden mi bu kadar ileri gidiyor? Bu kadar cesur? C retk rlığından  ik yet ettiğimizden değil, çünkü bana karşı hiç tereddüt etmemesine bayılıyorum.

Ama bekaretini, her devre arası sahada önünde aptal davul setiyle yürüyen ve kendini bir bok sanan o pisl  e kaptırma fikrinden nefret ediyorum.

Kendimi a mam ve devam etmem gerektiğine karar vererek elimi k lotunun derinliklerine sokuyorum, parmaklarım kasık kıllarını buluyor. Kalçalarını kaldırıyor ve elimin sıcak ıslaklı a doğru kaymasına neden oluyor.

Oh lanet

olsun. Çok

ıslak.

Addie dudağını ısıyor, yanakları kızarmış, parmaklarımı içine sokmamı izlerken başı aşağı eğik, ama külotu sayesinde her şey gizli. Belki de onu daha ateşli yapan şey budur. Meşgul elim kumaşı geriyor. Geçici olarak onu okşuyorum. O kadar ıslak ki parmaklarımın amının içinde kaydığını duyabiliyorum ve aletim kabarıyor, bana onun da biraz ilgi için istekli olduğunu hatırlatıyor.

Bu gece şansını bulup bulamayacağından emin değilim ama bu olasılık var.

Diğer kolumu onun etrafında kıvırıyorum ve onu öne doğru getiriyorum, ağzım meme ucuna iniyor. Ağzımın derinliklerine kadar emiyorum, çekiyorum, yalıyorum ve emiyorum. Ellerini saçlarımın arasına sokuyor ve elimi sürerken beni kendine doğru çekiyor, belirli bir noktaya her vurduğumda dudaklarından küçük çığlıklar dökülüyor.

Arabanın içindeki sıcaklık artıyor, beni terletiyor ve keşke şortumu çıkarabilseydim diyorum. Boxer külotumu. Çıplak olmak istiyorum. Sikime dokunmasını istiyorum. Kendimi onun içine gömmek ve etrafında titrediğini hissetmek istiyorum. İkimiz de patlayana kadar onu becermek istiyorum, ama lanet olsun, ilk seferim olacağı için muhtemelen çok erken boşalacağım ve onu tatminsiz bırakacağım.

Evet. Bunu yapamam.

"B-Beck," diye kekeliyor, belirli bir noktaya dokunduğumda, "bunu bir daha yap."

Geçen sefer yaptığım şeyi taklit etmeye çalışıyorum ama en başta nasıl yaptığımı bilmediğim için bu zor oluyor. Başparmağımı amının üst kısmına sürterek oradaki küçük sinir demetini buluyorum. Klitorisini. Üzerine bastırıyorum ve nefesi kesiliyor. Başparmağımla tekrar tekrar daire çiziyorum ve o da benimle birlikte hareket ediyor, boğuk bir ses geliyor.

"Çok iyi," diye fısıldıyor.

"Sana başka nerede dokunabileceğimi söyle," diye fısıldıyorum göğüslerinin arasındaki noktaya, onu oradan öpmeden hemen önce.

"Yaptığın şeyi yapmaya devam et," diye teşvik ediyor ve ben de yapıyorum. Onu okşuyorum. Öpüyorum. Daha sert okşuyorum.

Daha hızlı.

Daireler küçülür. Sıkılaşıyor. Nefes

nefese. Kalçaları itiyor. Sanırım

yaklaştı.

Başını kendime doğru çektim ve dudaklarına vahşi bir öpücük kondurdum. Kesinlikle hiç incelik yok. Özensiz ve edepsiz bir öpücüktü ve sikimi hoplattı. Kasıtlı olarak dudaklarını yalıyorum ve o da dilini çıkararak beni yalıyor, dillerimiz birbirine dolaşıyor.

Lanet olsun, bu çok seksiydi.

Dudaklarından küçük çığlıklar dökülüyor ve içgüdülerim doğru çıktı. Bana sürtünüyor, daha hızlı ve daha hızlı ve kesinlikle yakın. Amını avuçluyorum, başparmağım klitorisini okşuyor, bir aptal

gibi beceriksizce dolaşıyorum, ama önemli görünmüyor.

Kalçalarını elimin etrafında sıkıyor, titremeye ve sarsılmaya başlamadan hemen önce bir nefes kaçıyor. Hafifçe geri çekiliyorum, böylece onun parçalanışını izleyebiliyorum ve lanet olsun, bunu çok güzel yapıyor. Tüm vücudu pembeleşmiş, başı geriye savrulmuş, saçları her yere dökülüyor. Meme uçları ağzımdan kıpkırmızı ve kabarık, dimdik duruyor ve yemin ederim kalçalarını biraz daha sıkarsa elimi kırmasından korkuyorum.

Yere yığılıyor, geriye doğru düşüyor ve direksiyona, kornaya çarpıyor. Ses onu ürkütüyor ve kıkırdamaya başlamadan hemen önce çığlık atmasına neden oluyor.

Yavaşça elimi bacaklarının arasından çekiyorum ve kendime engel olamıyorum. Elimini yüzüme götürüyorum, kokusunu derin derin içime çekiyorum, dilimi yalamak için dışarı çıkarıyorum.

Tadı güzel. Tuzlu. Tatlı.

Parmağımı emmekle o kadar meşgulüm ki, beni dikkatle izlediğini fark etmiyorum, bakışları ağır. Bilirdim. Şiş dudaklarına dokunuyorum ve işaret parmağımı ağzına çekiyor, ciddi bir şekilde emmeye başladığında gözlerim neredeyse yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"Siktir, Adds," diye inliyorum. "Beni öldürüyorsun."

Yüzündeki hınzır gülümseme bana her şeyi anlatıyor. Üzerimde sahip olduğu gücün yüzde yüz farkında ve bundan hoşlandığına eminim.

Hem de çok.

"Tadını beğendin mi?" Ona soruyorum, sesim daha çok alçak bir hırıltıya benziyor. Parmağımı ağzından çıkarıyor. "Tadının nasıl olduğunu bilmek istiyorum."

İşte bu. Hadi gidelim. "Bir gün," diye utangaçça ekliyor.

Tamam. Güzel. Bununla çalışabilirim.

Addie şortunu geri çekip orta konsola tırmanıyor ve yolcu koltuğuna düşüyor. Şortundan kurtulup, 4Runner'ımda neredeyse çıtır çıtır oturmasına rağmen düpedüz bakire gibi görünen dantelli beyaz bir külottan başka bir şey giymeden oturana kadar sessizce hayranlıkla izliyorum.

Telefonu elime alıp saate bakıyorum, saat onu biraz geçiyor. Sokağa çıkma yasağına uymak için bir saatten az bir süre içinde gitmemiz gerekiyor.

Sikeyim.

"Arka koltuğa geçelim," dedim.

"Arabanın arkasını mı kastediyorsun?"

Başımı salladım. "Arka koltuk. Eğer arabanın arkasına gidersek..."

Daha fazla yer varsa, seks yapabiliriz. Ve aptal ben, prezervatif getirmediim.

Arkadaşlarım şu anda bana kışkırtıcıyla gülüyorlardır.

"Konsola tırman," diyorum ve arabadan iniyorum, kapıyı açık tutuyorum, böylece onun tırmanışını izleyebiliyorum, bunu yaparken kalp şeklindeki kışkı havada. İçimdeki her şey ihtiyaçla kasılıyor ve onu tamamen çıplak bırakmak için her şeyimi verirdim ama...

Hayır. Yapamam. Henüz yapamam.

Hızımızı ayarlamalıyız.

Arka koltuğa geçip de onu her ıslak rüyamda gördüğüm gibi otururken bulduğumda hızlanmayı tamamen unutuyorum. Saçları dağınık ve gözleri uykulu. Dudakları şişmiş ve sert meme uçları sergileniyordu. Boynunun yan tarafında bir morluk oluştuğuna eminim ve onu oraya koyanın ben olduğumu bildiğim için gurur duyuyorum.

Bu işe balıklama daldık ve bu beni hiç korkutmuyor. Ya da beni endişelendirmiyor. Tek istediğim daha fazlası.

Biraz daha Addie.

Birbirimize uzanıyoruz, ağızlarımız birleşiyor, ellerimiz her yerde. Biz öpüşürken elini göğsümün ön kısmından aşağıya, karnıma kadar indiriyor ve parmaklarının altındaki kasların ihtiyaçla seğirmesine neden oluyor. Ereksiyonum boxer külotumun önünü zorluyor, serbest bırakılmayı talep ediyor ve zihinsel olarak ona sakinleşmesini söylüyorum.

Birkaç dakika sonra elini sikimin üzerine yerleştirdiğinde dudaklarına karşı adını fısıldıyorum. İçimdeki her şey tamamen hareketsizleşiyor, lazer bana dokunduğu yere odaklanıyor. Bundan sonra ne yapacağını tahmin ederek.

"Ben... Ben gerçekten ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok," diye mırıldanıyor ve birbirimize bakabilmemiz için hafifçe uzaklaşıyor.

Güzel yüzüne bakıyorum, onu içime çekiyorum. Kızarmış ve gözleri vahşi. Çoğunlukla çıplak ve arabamın arka koltuğunda ve şu anda, şu anda, yaşayan en şanslı adam gibi hissediyorum.

"Sadece dokun bana," diyorum yüzümü boynuna yaslayıp nefis kokusunu içime çekerken. "Sana yaptığım gibi."

O da tam olarak bunu yapıyor. Parmaklarını uzunluğumun etrafında kıvrıyor, okşuyor. Dokunuşu çekingen. Sorguluyor. Nefes alışımından onayladığımı anladığına eminim. Ne yaparsa yapsın, onu durdurmayacağım ya da şikayet etmeyeceğim.

Addie'yle bu şekilde birlikte olduğuma inanamıyorum. Etrafımı sarmış, ağzım onunkiyle kaynaşmış, eli sikimin üzerinde. Ve elini külotumun altından geçirip bana gerçekten dokunduğunda, kahretsin.

Saniyeler içinde parmaklarının üzerine boşalacağımdan korkuyorum.

Başparmağı başımı okşadığında ağzına doğru inliyorum. Derim geriliyor ve o tanıdık karıncalanma hissi omurgamın tabanında başlıyor.

Çoktan yaklaştım.

Dalga geçer gibi elini çekip omzuma doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. Yakınlaşmak için mücadele ediyoruz ve arabamın arka koltuğunda bu hiç kolay değil, ama bunu başarıyoruz. Ona her sürtündüğümde kıvılcımlar tenimi aydınlatıyor ve daha fazlasını istiyorum.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Ta ki ben onu üstüme çekene kadar, hiçbir şey bizi durduramaz ya da geri çekemez. Bana karşı eriyor, kolları boynuma dolanıyor, parmakları saçlarımda -her zaman saçlarımda, sanırım bundan hoşlanıyor- sanki bana doyamıyor.

Ben de aynı şekilde hissediyorum.

Çenem ağrıyana kadar öpüşüyoruz ama yine de durmuyorum. Amını sikime sürüyor, ten tene temas etmemiz arasındaki tek engel onun dantel külotu ve benim pamuklu boxer külotum.

Sikeyim. Onlardan kurtulup içine girmek çok kolay olurdu. Sadece bir saniyeliğine.

Bunu yapamam. Prezervatif yok, gerçek penetrasyon yok, kendime söylüyorum. Sarmam lazım. Hiçbir şekilde riske atamam. Bu, ablası lisedeyken hamile kalan kız.

Ama ona dokunabilirim, parmaklarımı külotunun içine sokup onu hâlâ sıırılsıklam bulduğumda yaptığım şey de tam olarak bu. Tüm o ıslaklığı kaydırıyorum, onu ovuyorum, dudaklarıma karşı yumuşakça inlemesini sağlıyorum ve o da bana uzanıyor, ikimiz de birbirimize doğru zorlanana kadar horozumu beceriyor.

Birbirimizi keşfediyoruz.

Boxer külotumun altından sikimi kavradığı anda işim bitmişti. Düzensiz bir inilti beni terk ediyor ve boşalıyorum, tam da birkaç dakika önce hayal ettiğim gibi parmaklarının üzerine dökülüyorum. Hiçbir şey kalmayana kadar vücudum titriyor ve koltuğa doğru yığılıyorum, o kadar zor nefes alıyorum ki ciğerlerim acıyor. Kalbim güm güm atıyor. Başım dönüyor.

Addie'nin parmakları hâlâ yarı sönük sikimin etrafında kıvrılmıştı.

"Hımm... Sanırım hoşuna gitti," diye mırıldanıyor, elini dikkatlice çekip yanımdaki koltuğa çökerken.

Gözlerimi aralayıp parmakları dölle kaplanmış halde etrafına bakınmasını izliyorum. Öne doğru eğilerek koltuğun cebinde birkaç peçete buldum ve ona uzattım...

Utandın mı?

Böyle hissetmemeliyim. Bu kıza tahmin ettiğimden daha fazla değer veriyorum. Az önce paylaştığımız şey... Daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi.

Elini temizliyor ve peçeteleri yere atıyor, sonra yanıma yerleşip başını omzuma yaslıyor. Sessizce oturuyoruz, nefes alış verişlerimiz yavaş yavaş normale dönüyor, içimde küçük bir ürperti dolaşıyor. Başını çeviriyor ve ağzını omzuma bastırıyor, sonra yukarı bakıp beni izliyor. Dönüp ona bakıyorum, yüzündeki gülümsemeyi fark ediyorum. Gözlerindeki ışıltıyı.

"Sanırım birbirimizden hoşlanıyoruz," diye fısıldıyor.

Yanağını okşayıp koyu mavi gözlerine bakıyorum. "Sanırım öyle."

Kahkahası şimdiye kadar duyduğum en tatlı sestir. "Bunun az önce olduğuna inanamıyorum." Onu öpmek için eğildim, dudaklarım onunkilerde kaldı. "Pişman mısın?"

"Aman Tanrım, hayır." Dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor, yavaşça çekilmeden önce içime doğru nefes alıyor. "Umarım çok hızlı hareket ettiğimizi düşünmüyorsunuzdur."

"Umarım çok hızlı hareket ettiğimi düşünmüyorsunuzdur." Başparmağımı yanağında gezdiriyor, kadifemsi yumuşak teninin tadını çıkarıyorum.

Başını sallıyor, bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Bence çok fazla zaman kaybettik."

"Evet." Ona gülümsüyorum, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, ona karşı hissettiklerim her yere yayılıyor. "Daha fazla zaman kaybetmeyelim, tamam mı?"

"Tamam," diye fısıldıyor. "Muhtemelen giyinmeliyim. Eve gitmem gerek."

"Aynen."

Kıyafetlerimizi tekrar giyiyoruz ve direksiyona geçip telefonumu kontrol ediyorum. Saat on biri biraz geçiyor ve bunu Addie'ye söylediğimde yüz ifadesi tam anlamıyla paniğe dönüşüyor.

"Aman Tanrım, eve gitmem gerek. Geç kalamam."

Emniyet kemerini takıyor ve ben de motoru çalıştırıyorum, granit dağdan dikkatlice çıkıyorum, çok hızlı gitmek istemiyorum çünkü hava karanlık ve patikayı o kadar iyi bilmiyorum.

Yavaşlığımın Addie'yi endişelendirdiğini söyleyebilirim ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Sonunda asfalt yola çıktığımda hızımı artırıyor, yola konsantre oluyor ve Addie'den dev dalgalar halinde yayılan huzursuzluğu görmezden gelmeye çalışıyorum.

Gerginlik had safhada ve iyi türden de değil. Sürekli telefonunu kontrol ediyor, saate bakıyor ve iç geçiriyor. O kadar ki biraz sinirlendim.

"Olabildiğince hızlı sürüyorum," diyorum ona, otoyola o kadar hızlı dönüyorum ki lastiklerim gıcırıyor.

"Özür dilerim," diyor. "Sadece - annem sokağa çıkma yasağım konusunda çok katıdır."

"Daha çok erken." Bana baktığını hissediyorum. "Cumartesi gecesi on bir buçuk mu? Neredeyse on sekiz yaşındasın."

"Normalde gece yarısı, ama bu gece onunla uzlaşmak zorunda kaldım." Daha fazla açıklama yapmıyor, ben de sormuyorum. "Sokağa çıkma yasağın ne?"

Omuz silkiyorum. "Benim

yok." "Ciddi misin?"

"O kadar geç saatlere kadar dışarıda kalmam, kalırsam da nerede olursam olayım geceyi orada geçiririm. Bir arkadaşımın evinde ya da Bayshore'da. Nasıl olduğunu bilirsin," diye açıklıyorum.

"Annem bana güvenmiyor," diye itiraf ediyor Addie. "Ve ben hiçbir şey yapmıyorum, gerçekten. Yani, şey..."

Addie'nin sesi kesilir ve başka bir adamla-Jonah ile yaptığı herhangi bir şey hakkında ayrıntıya girerse -Kaybedeceğim. Neyse ki

kaybetmiyor.

"Bu gece bir şey yaptık," diyor sonunda. "Ve ben geç kalacağım. Hayatımda bir kez olsun bana güvenmemesi için ona sebep veriyorum."

"Neden sana güvenmiyor?"

"Bilmiyorum," diyor ama ben

anlıyorum. O biliyor.

Sadece bana söylemek istemiyor.

Ki bu harika. Her neyse. Yine de bana nedenini itiraf edecek kadar güvenmemesi biraz acı veriyor.

Evinin önüne geldiğimizde saat on bir buçuktu ve onu eve sadece beş dakika geç getirdiğim için kendimi oldukça iyi hissediyordum. Bunu oldukça hızlı sürerek yapmak zorunda kaldım, ki bu muhtemelen en akıllıca şey değildi, ama hey, onu eve getirdim.

"Gitmem gerek. İyi geceler." Kapı koluna uzanıyor, kaçmaya hazırlanıyor ama elimi omzuna koyarak onu durduruyorum. Dönüp bana bakıyor, gözleri kocaman ve endişe dolu. "Ne oldu?"

Onu öpüyorum, çünkü öpebiliyorum. Çünkü o benim. "Sabah bana mesaj at,

tamam mı?" Addie başını sallıyor, gözle görülür bir şekilde yutkunuyor.

"Tamam."

"İyi geceler, Adds."

Gülümsemesi zayıf ama gözlerine tam olarak ulaşmıyor. Gözleri hâlâ endişe dolu. "İyi geceler."

Bir anda arabamdan iniyor ve yürüyüş yoluna çıkıp evine girmesini izliyorum. Ancak içeride güvende olduğunu anladığımda kaldırımdan çekip eve doğru sürüyorum.

Yol boyunca yüzümde bir gülümseme vardı.

YİRMİ İKİ

ADDIE

Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde eve giriyorum, kapıyı o kadar yavaş kapatıyorum ki neredeyse hiç ses çıkmıyor. Ayakkabılarımı çıkarıp odama doğru ilerliyorum, ev o kadar sessiz ki neredeyse ürkütücü.

Sadece yatak odama girdiğimde kendimi özgür ve temiz hissediyorum ve kapıyı kapatıp başımı birkaç saniye yasladıktan sonra şifonyerimin üzerindeki lambaya uzanıp yakıyorum ve yatağımın ucunda birinin oturduğunu görünce nefes nefese kalıyorum.

Annem. "Geç

kaldın."

"Ne yapıyorsun?" Kalp atışlarımın bu kadar hızlı olmasından nefret ederek soruyorum. Ne kadar şüpheli görünüyor. "Ve sadece beş dakika geç kaldım."

"Telefonuma göre on dakika geç kalmışsın." Telefonunu bana doğru uzatıyor ve ekranda en üstte on bir kırk yazan yeri gösteriyor. "Neredeydin?"

"Sadece takıldık." Bir omzumu silkiyorum, bilerek belirsiz.

"Soruma cevap vermedin. Neredeydiniz?" diye tekrarlıyor, sesi yükseliyor. "Bazı

arkadaşlarla dağa çıktık ve manzarayı seyrettik." "Hangi arkadaşlarla?"

"Tori ve Dom. Çıkıyorlar."

"Dominic Devito mu?"

Başımı salladım. "Evet. Beck'in en iyi

arkadaşı." "Annesini tanıyorum. Çok

iyi biridir."

"Beck'in annesini de tanıyorsun. Ve o çok iyi biri." Yorgunluk aniden yüzüme vuruyor ve kapıdan uzaklaşıyorum. "Sorgulamanız bitti mi? Çünkü ben yatmak istiyorum."

"Çıngıraklı Yılan Dağı'nda olduğunu biliyorum," diyor.

İzlerimde duruyorum. "Ne, beni mi gözetliyordun?"

Aptal *Telefonumu Bul*. Şikayet etmemeliyim. En azından üzerimde şu takip uygulamalarından biri yok, bu yüzden arabamdayken ne kadar hızlı sürdüğüm de dahil olmak üzere her hareketimi bilecek.

"Nerede olduğunu bilmek istiyorum. Güvende olduğunu." Beni izlerken bakışları yoğunlaşıyor. "Arkadaşlarınla birlikte olduğuna emin misin? Yoksa orada sadece sen ve Beck mi vardınız?"

İfademî soğukkanlı tutmaya çalışıyorum. "Arkadaşlarla birlikteydik."

Yataktan kalkıp bana doğru yürüdü ve tam önümde durdu. "Onunla yalnız değil miydin, yapmaman gereken bir şey mi yapıyordun?"

"Anne." Yanaklarım ısındı. "Bu çok utanç verici. Cidden, hiçbir şey olmadı. Sadece takıldık."

"Sadece senin için endişeleniyorum, tatlım. Beck'in iyi bir çocuk olduğunu biliyorum ve ondan çok hoşlanıyormuşsun gibi görünüyor. Ama dikkatli ol. Çok hızlı hareket etme. Ciddi bir ilişki için dünya kadar zamanın var," diyor.

Bu gece ne kadar hızlı hareket ettiğimizi bir bilse. Çıldırırdı.

Ona hiçbir şekilde söyleyemem. Beni tecrit eder ve bir daha Beck Callahan'ı görmeme izin vermez.

"Anlıyorum," diyorum usulca. "Ve endişelenme. Beck'ten hoşlanıyorum ama ağırdan alıyoruz." Bu muhtemelen anneme söylediğim en büyük yalandı.

ÖLÜ GİBİ UYUYORUM, nihayet saat on gibi uyanıyorum, sersemlemiş hissediyorum. Bildirimlerimi kontrol etmek için telefonumu elime alıyorum ve grup mesaj dizimizde Tori'den bir mesaj ve Emma'dan bir mesaj olduğunu görüyorum.

Ve Beck'ten bir Snapchat.

Önce onunkini kontrol ediyorum, fotoğrafını görünce gülümsüyorum. Gömleksiz ve uykuda buruşmuş ve aman Tanrım, sabahın ilk saatlerinde çok sevimli. Bir süre fotoğrafa bakıyorum, onu içime çekiyorum, keşke yatakta birlikte olsaydık diyorum, böylece ona sokulabilir ve baharatlı erkek kokusunu içime çekebilirdim.

Başlığında "Günaydın" yazıyor.

Hızlıca bir selfie çekiyorum, benimkini de aynı şekilde fotoğraflayıp ona gönderiyorum, sonra da diğer mesajlarımı kontrol ediyorum. Emma: **Marcus ve ben bunu çözdük. Dün gece geldi ve uzun uzun konuştuk.**

Yaşasın! Çok sevindim! Dom dün gece beni sinemaya götürdü ama izlemedik.

Emma'nın mesajını görmezden geliyorum çünkü gerçekçi olalım, yine tartışacaklar ve ayrılacaklar.

Bunu neredeyse garanti edebilirim.

Ama Tori'ninkine cevap veriyorum.

Ben: Neden izlemedin?

Bilerek aptalı oynuyorum. Neden ekrana dikkat etmediklerini bildiğime eminim.

Çünkü beni öpmeyi bırakmıyordu. En arka sırada oturuyorduk ve tek yaptığı beni tekrar tekrar öpmekti.

Emma: Oooh Tori! Sinemada biraz aksiyon!

O kadar da büyük bir şey değildi. Sadece basit bir öpüşme seansı.

Cumartesi gecemi düşünerek gülümsüyorum. Çok ileri gitmiştik ama her anına değdi. Aslına bakarsanız, bunu tekrar yapmak için sabırsızlanıyorum.

Dün gece ne yapıyordun Addie?

Ben: Beck ile birlikteydim.

Ooooh söyle.

Ben: Anlatacak bir şey yok. Biz eğlendik.

Emma: Bu harika.

Beck beni FaceTime'layana kadar bir süre daha sohbet ettik.

Lanet olsun. Berbat görünüyorum. Elimi saçımda gezdiriyorum. Göğüslerim dışarıda kalmasın diye kaşkorsemi yukarı çekiyorum.

Sonunda ona cevap veriyorum ve yüzü telefon ekranımı doldurmadan önce aramanın bağlanması biraz zaman alıyor.

"Günaydın." Sesi derin ve uykuda pürüzlü ve daha önce hiç bu kadar seksi bir şey duymamıştım. "Selam." Ona gülümsüyorum. "Ve bunu zaten söylemiştin."

Bir eliyle telefonunu tutarken diğer eliyle göğsünü kaşıyor. "Öyle mi yaptım?"

"Bana daha önce gönderdiğin Snap'te," diye hatırlatıyorum ona.

"Ah, evet. Uyandım, sana bunu gönderdim ve tekrar uykuya daldım." Gülümsemesi utangaçtı.

"Yorgundum." "Dün gece büyük bir gece miydi?"

"Evet. Dünyamı sarsan çok seksi bir kızla birlikteydim." Sırıttıyor.

Kızardım.

"Geç kaldığın için başın belaya girdi mi?" diye soruyor.

"Şunu al." Biraz doğruldum, hikâyemi anlatmaya hazırdım. "Kimsenin beni duymadığından emin bir şekilde gizlice eve girdim. Odama girdim ve ışığı açtığımda annemi yatağında otururken buldum."

Kaşlarını çatdı. "Asla olmaz."

Başımı salladım. "Evet. On dakika geç kaldığım için

çok kızdı." "Sadece beş dakika geç kaldın."

"Odama girdiğimde saat on olmuştu. Ve o biraz kızgındı." "Sana bir bok

vermedi, değil mi?" Kaşlarını çatıyor, endişeli görünüyor.

"Sayılır. Ona yalan söylemek zorunda kaldım ve Dom ve Tori ile birlikte olduğumuzu söyledim."

Kendimi aptal gibi hissederek tereddüt ediyorum. "Yalnız olmamız hoşuna gitmezdi. Nerede olduğumuzu biliyordu."

"Seni Life 360 ile takip ediyor mu?" diye

soruyor. Başımı sallıyorum. "Sadece

Telefonumu Bul."

"Ailem de aynısını yapıyor ama sanırım sadece benim için endişelendiklerinde kontrol ediyorlar."

"Annem benim için hep endişelenir, o yüzden çok kontrol eder." Birkaç tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Bir daha birlikte bir şey yaparsak, eve gelip resmi bir tanışma yapmanı isteyecektir, *kızınızla ben ilgileneceğim, hanımefendi* gibi şeyler."

"Yine bir şey yaparsak? Belki de bir şeyi açıklığa kavuşturmamız gerekiyordur." Telefonu yüzüne yaklaştırıyor, böylece sadece ağzını görebiliyorum. O güzel, hınzır ağzını. "Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, kesinlikle yine birlikte bir şeyler yapacağız."

Yanaklarım yanıyor. İnanması biraz zor olsa da, bu her zaman ondan duymak istediğim türden bir onaydı.

Beck Callahan beni istiyor. Benimle olmak istiyor. Benimle bir şeyler yapmak

istiyor. "Tamam," diyorum zayıfça, çünkü buna başka ne diyebilirim ki?

Telefonu çekiyor, böylece yüzünün tamamını tekrar görebiliyorum. "Bugün ne yapıyorsun?"

"Ev ödevi. Çamaşır. Daha fazla ödev." Bir iç çekiş beni terk ediyor. "Şu ana kadar sadece iki gün okula gittiğimizi biliyorum ama gece yarısına kadar bitmesi gereken bir matematik ödevim var."

"Ben de istiyorum." Bir elini saçlarında gezdiriyor, pazıları şişiyor ve saçlarını daha da karıştırıyor. "Keşke seni görebilseydim."

"Şu anda benimle görüşüyorsun," diye takılıyorum.

"Güzel yüzünü FaceTime üzerinden görmekten memnun olsam da keşke yüz yüze olsaydık," diyor sesi alçalarak. "Böylece sana dokunabilirdim."

"Beck." Bir kahkaha patlattım ve beni ele geçirmekle tehdit eden yoğun duyguları bastırmaya çalıştım. Bana güzel dedi. Tekrar. "Yarın görüşürüz."

"Okulda. Yeterince iyi değil."

"Biz meşgul insanlarız." Dudağımı ısırđım. "Önümüzdeki hafta sonu burada bile olmayacağım. Mammoth'ta yıllık turnuvamız var."

"Oh." Yüzü düştü. "Bu eğlenceli

olacak." "Her zaman öyledir."

"İlk normal sezon maçımı kaçıracaksın."

"Deplasman maçı değil mi?"

"Evet, ama yine de sayılır. Orada olmanı umuyordum. Okulda olacaksın, değil mi? Benim formamı giyebilirsin."

Okulda onun formasını giymek için her şeyimi verirdim ama...

"Cuma sabahı ikinci dersten hemen sonra yola çıkıyoruz. Birkaç bölge minibüsü alıp Yosemite üzerinden geçide gideceğiz," diye açıklıyorum. "Pazar gecesine kadar dönmeyeceğim."

"Oh. Hafta sonu seni hiç göremeyeceğim." Kaşları çatıldı.

"Çok çabuk geçecek. Ve Cuma günü okul başlamadan önce beni göreceksin," diyorum ona güven vererek. "Eminim beni özlemeyeceksin bile."

"Şu anda seni özlüyorum," diye itiraf ediyor, bakışları kapüşonlu. Eep, böyle görüldüğünde çok seksi oluyor. Üstsüz olması da yakışıklılığını azaltmaya yardımcı olmuyor. Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar yakıcı. "Ve bu hafta sonu sen yokken seni kesinlikle özleyeceğim."

"Sadece bir hafta sonu," diye mırıldandım. "Üç

gün." "Üç gün çok uzun."

"Bu benim takımımle bu turnuvada son oynayışım," diyorum. "Bunun için biraz üzgünüm."

"Yıllardır yaptığımız tüm bu şeyleri artık son kez yaptığımızı bilmek çok garip," diyor.

Gülümsüyorum. Anlıyor. Neden bahsettiğimi biliyor ve bunda çok rahatlatıcı bir şey var. Beni anlıyor.

Ve her şeyden çok, onu da anlamak istiyorum.

YİRMİ ÜÇ

BECK

Pazartesi sabahı yeni bir şort ve siyah Vans tişörtümle okula vardığımda, yeni Vans'larım ile yürüyüş yolunda kasıla kasıla yürürken içimi bir heyecan kaplıyor. Daha kampüse yeni girmiştik ki, daha şimdiden üzerime oturuşumla ilgili iltifatlar almaya başladım. Kendimi daha da güvende hissediyorum.

Sonra arkadaşlarımdan daire şeklinde durup konuştuklarını ve güldüklerini görüyorum. Liam'ı görüyorum. Addie onun hemen yanında duruyordu.

Kendime olan güvenim biraz kırılıyor ve yerini hızla öfkeye bırakıyor. Bu herif ne halt ediyor, benim bölgeye mi giriyor?

Adımlarımı yavaşlatıyorum, bakışlarım Addie'den başkasını görmüyor, onun o pislikle gerçek bir sohbe ettiğine dair bir işaret arıyorum. Yakın duruyorlar ama aralarında hâlâ biraz mesafe var. Tanrı'ya şükür birbirlerine dokunmuyorlar.

Kıza bir tane bile atsa parmaklarını kırmak zorunda kalırdım.

Yaklaştıkça içimi bir rahatlama kaplıyor. Konuşmuyorlar bile. Birbirlerine sarılmış olan Tori ve Dom'la sohbet ediyor, Marcus da yanlarında duruyor ve onlara eşlik ediyor...

Siktir, bu Monique mi?

Resmen kafam karıştı.

Arkadaşıma yaklaşıyorum, beni fark ettiklerinde geniş bir gülümseme takınıyorum ve birkaç selam veriyor. Addie bana utangaç bir gülümseme gönderdikten sonra dikkatini bir dakika içinde bir mil konuşmakta olan Tori'ye veriyor.

"Neler oluyor?" Yanında durup Dom'a soruyorum. Birbirleriyle fısıldaşmaya başladıklarında başları öne eğik olan Addie ve Tori'nin sözünü kesmek istemiyorum.

"Kardeşim, büyük dedikodu. Seni sonra bilgilendiririm," diye mırıldanıyor ve bana odaklanmadan önce yumuşak bir gülümsemeyle Tori'ye bakıyor. "Onunla ilişkiyi resmileştirmeye çok yaklaştım."

"Öyle mi? Bu harika. Ama belki biraz daha zaman vermelisin," diyorum ona, bilge bir ruh gibi görünmeye çalışarak.

Gerçekten mi? Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikrim yok, Cumartesi gecesi Addie ile resmen seks yapan benim ve resmi olarak birlikte bile değiliz. Resmi olarak konuşuyor muyuz ki? Ben hiçbir şey söylemedim, o da söylemedi ama Pazar gününün çoğunda mesajlaştık.

"Yapacağım. Gerçek yüzünü hemen gösterebilir." Dom yüzünü buruşturup başını sallıyor. Tori'ye karşı bir duvar örmeye çalıştığından eminim ama şimdiden onu aşmış gibi görünüyor.

İkinci sınıftan beri ciddi bir kız arkadaşı olmadı. Ona cehennemi yaşatan bir kızla -Mia- çıktı. Manipülatif, işbirlikçi, Mia oğlumu çok kullandı. Onu da aldattı ve sonunda kendini aptal gibi hissetti. Kızgın, aşık ve bu konuda kendine kızgın. Zehirli ilişkileri onu bir yıl boyunca tüm kızlara karşı temkinli yaptı.

Tori, Mia'nın tam tersi. Açık, neşeli ve her zaman eğlenceli vakit geçirmeye hazır görünüyor. Dom'un tam da ihtiyacı olan kişi olduğunu düşünüyorum ama hala tavsiyemin arkasındayım. İlk başta temkinli olmalı. Asla bilemezsin.

"Onunla konuşmuyordu, değil mi?" Çenemi Liam ve Addie'ye doğru sallayarak sessizce öfkeleniyorum. Onun yanında durmasından bile nefret ediyorum. Varlığından bile haberdar olmadığım sahiplenici yanımı ortaya çıkarıyor.

"Bir girişimde bulundu ama kadın onu hemen hemen susturdu." Dom gülüyor. "Hâlâ onunla uğraşıyor ve nedenini bilmiyorum."

Öfke yükselir. "Ciddi misin sen? Flört falan mı ediyor?" Ona doğru hamle yapıyorum ama Dom elini göğsümün ortasına vurarak beni durduruyor.

"Önemli bir şey değildi, güven bana. Sen yokken kızına göz kulak olurum." Dom kaşlarını kaldırdı. "Onunla birlikte olmaya çalışıyorsun, değil mi?"

"Hemen hemen onunla birlikteyim," diye onaylıyorum.

Dom göğsüme bir tokat daha atıyor, bu sefer biraz daha hafif. "İşte benim oğlum. Hafta sonu görüşüyor musunuz?"

"Cumartesi gecesi," diye itiraf ediyorum. "İşler epey kızıştı ve ağırlaştı. Bu yüzden Liam'ın onun etrafını koklamasına kızdım."

"Hıyarın teki olabilir ama bence oldukça zararsız biri. Onun için endişelenmeyin." Dom Liam'a bakıyor, Danny yanında duruyor ve Marcus ve Monique'le konuşuyorlar, ki bu da cehennem gibi bir şey.

"Marcus neden Monique ile birlikte?" Konuyu değiştirmeye karar vererek soruyorum.

"Öyle değil. Emma henüz ortaya çıkmadığı için onunla vakit geçirmek için elinden geleni yapıyor." Dom kıkırdarak başını sallıyor. "Sanırım sana tüm dedikoduları zaten anlattım ve sen de güzel şeyler paylaştın."

"Addie ve benim hakkımda henüz kimseye bir şey söyleme. Henüz resmiyet kazanmadık," diyorum ona, çenesini kapalı tutacağını bildiğimden.

Ayrıca aramızdaki ilişki çok yeni, çok kırılğan. Herkese birlikte olduğumuzu söylediğimi duyarsa beni terk edecek değil ama...

Belki de yapardı. Bilemiyorum. Belki o da aramızda olanların gizli kalmasını istiyordur.

"Sırrını saklayabilirim." Dom başını sallar, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardır.

"Emma ve Marcus Cuma gecesi onun partisinde mi ayrıldılar?" Az önce gelen Emma'yı selamlayan Addie'ye bakışlarımı dikerek soruyorum. Tori ve Addie Emma'yı grup halinde kucaklıyorlar ama Emma onları iterek Marcus'a doğru yürüyor ve Monique'in önünde kendini ona atıyor.

Emma'nın kışını kavırıyor ve onu içeri çekiyor, yeni/eski kız arkadaşına uzun, dil dolu bir öpücük veriyor. Dil dolu olduğunu biliyorum çünkü hepimiz az önce dillerini gördük.

Başka tarafa bakıyorum, pazartesi sabahı ilk iş olarak birbirlerini kuru kuru becermelerini izlemekle ilgilenmiyorum.

"Tartışmışlar ama görünüşe bakılırsa ayrılmamışlar." Dom, Emma ve Marcus'a el sallıyor. "Gerçi o gece Monique'ten bedava el işi aldığını da duydum."

Oh lanet olsun. Bu saçmalık. Ama ayrıca, bu beni hiç ilgilendirmez. Marcus ve ben arkadaşız ama yakın olduğumuzu söyleyemem.

Uyarı zili çalıyor ve hepimiz sınıflarımızın bulunduğu binalara doğru yürümeye başlıyoruz. Ben İngilizce dersime doğru ilerlerken, ayakkabımın arkasının ayak bileklerime sürtündüğünü hissedince irkildim. Hemen yanımda birinin yürüdüğünü fark ettiğimde ayakkabımı yeniden ayarlayarak hızlıca duruyorum.

Addie.

"Hey, Callahan," diye selamlıyor, gülümsemesi tatlı. Sadece benim için.

"N'aber Douglas?" Sesimi sıradan tutuyorum. Sanki çok önemli bir şey değilmiş gibi, ama yanımda yürümesi bile bacaklarımı titretiyor.

Cidden, benim neyim var böyle? Ne zaman onun yanına gitsem kendimi aptal gibi hissetmeme neden oluyor. Sadece birkaç gün önce onu neredeyse çıplak gördüm. Daha önce hiçbir kızla paylaşmadığım bir şeyi paylaştık ve onu kendime çekip herkesin önünde kocaman bir öpücük vermekten başka bir şey istemiyorum. Ama korkar mı? Beni iter mi?

Kendimi zar zor dizginliyorum.

"İlk dersin ne?" diye soruyor.

"İngilizce."

"Benimki de." Dudakları küçük bir kaş çatmaya dönüşüyor. "Aynı sınıfta olmamamız çok kötü."

"Doğru. Eğer yapsaydım *Bülbülü Öldürmek* üzerine bir ödev yazıyor olurdum." Yüzümü acıyla

buruşturuyorum ve o gülüyor. "Hayır, teşekkürler."

"Seninle aynı sınıfta olacağım anlamına gelse bile mi?" Gülümsemesi ve ses tonu çapkınca.

"O sınıfta olmaya değecek tek şey sen olurdun," diyorum ona, son derece ciddi bir şekilde.

"Çok tatlısın. Bana yüz yıl önce yazılmış bir edebiyatı aşırı analiz etmek istemediğini mi söylüyorsun?" Koridorda yan yana ilerlerken kaşlarını kaldırıyor.

Bana merhaba diyen her türlü insanı görmezden geliyorum. O da öyle. Sadece birbirimize odaklanmış durumdayız, tam da sevdiğim gibi.

"Bilmeni isterim ki *Bülbülü Öldürmek* yaklaşık elli yıl önce yayımlandı," diyorum Addie'ye, edebiyat bilgisiyle doluymuşum gibi.

"Haklısın." Kaşlarını çatı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Omuz silkip geçiriyorum. "Birkaç yıl önce ailemle birlikte Broadway'deki oyunu izlemeye gitmiştim."

Gözleri büyüdü. "Gerçekten mi? Bu çok havalı. Daha önce hiç Broadway'de bir oyuna gitmemiştim. New York'a da hiç gitmedim. Oyun iyi miydi?"

"Gerçekten çok iyiydi. Tamamen ilgimi çekti. New York da harikaydı ama benim için çok büyük bir şehir. Çok fazla insan var," diyorum, sınıfıma bu kadar yaklaşmış olmaktan nefret ederek. "Görünüşe göre yan yanayız."

"Öyleyiz. Benimle sınıfa kadar yürüdüğünüz için teşekkür ederim," diyor bana gülümseyerek.

"Ne zaman istersen." Duvara yaslanıp onu izliyorum. Bir adım daha yaklaşıyor ve ben de sesimi alçaltarak "Seni şu anda gerçekten öpmek istiyorum" diyorum.

"Kimse seni durduramaz." Gülümsemesi sıcak.

Etrafıma bakındıktan sonra duvarı itip yavaşça içeri giriyorum ve son saniyede yanağına bir öpücük bırakıyorum.

Alay ediyor. "Bu kadar mı?"

"Geldiği yerde daha fazlası var," diyorum, sesim umut dolu. Addie gülerek sınıfına dalıyor ve beni de güldürüyor.

Flörtöz etkileşimimiz beni sabah boyunca Addie'yle dolup taşmış bir halde bıraktı. Öğle yemeğinde bile, takımın geri kalanıyla ve bize bu Cuma oynayacağımız takımın kasetini gösteren hücum koçuyla buluşmak zorunda kaldım. Kafam Addie'nin görüntüleriyle doluyken, bu takımın yaptığı tüm oyunlara konsantre olmaya çalışarak dikkatimi dağıttım.

Addie bana sarılmıştı. Gömleğinin önünü ilk indirdiğimde. Dudaklarının tadı. Yaklaştığında inlemesi. Parmaklarını sikime dolamasının ne kadar iyi hissettirdiğini.

Liam'ın öğle yemeği sırasında bizimle burada kalmasına da sevindim çünkü bu onu Addie'den uzak tutuyor. Onunla konuşmam gerekecek. Ona geri çekilmesini söyle, ilk ve son kez. Cuma günü Addie'nin ilgisini çekmediğini anladığını sanıyordum ama görünüşe göre anlamamış. Şerefsiz herif.

Ona el kaldırmak zorunda kalmak istemiyorum, o benim arkadaşım ama böyle saçmalıklar yaparken değil.

Sik gibi bir düşünce ama işte buradayım, sik gibi düşünüyorum. Gerçekten benimsiyorum.

Dünya Dinleri sınıfımıza girdiğimde onu görmek için sabırsızlanıyorum. Ne yazık ki masasında değil ve ben de kendi masama yerleşip bir gözüm açık kapıdayken telefonumu kontrol ediyorum. İçeride bir sürü insan yürüyor, bazıları yanımdan geçerken selam veriyor, ben de ne kadar endişeli hissettiğimden nefret ederek bir selam mırıldanıyorum.

Yaptığı şey bu. Her seferinde içimi burkuyor. Sonunda ortaya çıktı.

Liam hemen arkasında belirirken.

Gözlerimi ondan ayırmıyor, sürekli ona bakıyorum. Bana doğru bakmıyor, Addie'ye dalmış durumda. Bakışlarım ona gidiyor, ne kadar sinirli görüldüğünü, ondan nasıl uzaklaşmaya çalıştığını fark ediyorum. Ona yardım etmek üzereyim, ama Addie ona onu kızdıracak bir şey söylüyor olmalı ki, hışımla çekip gidiyor.

Güzel.

Addie yanımdaki masasına yerleşiyor, sırt çantasını gürültüyle masasına bırakırken siniri parlıyor, bir defter çıkarana kadar çantayı karıştırıyor ve bir tokatla masasının üstüne bırakıyor.

"İyi misin?" Dikkatlice sordum.

Bana sıkı bir gülümseme gönderiyor. "Ben iyiyim. Harikayım."

Zil çalıyor ve Hardison hemen konuşmaya başlayarak sohbetimizi bitiriyor. Addie'nin ne kadar kızgın görüldüğünü düşünürsek bu sinir bozucu.

Bana mı kızgın yoksa Liam'a mı? Ona öğle yemeğinde nerede olduğumu söyleme şansım olmadı, gerçi kesin öğle yemeği planları yapmamıştık. İlişki departmanında berbat olduğum yer burası. Dün mesajlaşırken onunla plan yapmalıydım.

Onun yerine, burada oturup onunla konuşmayı dilemek zorundayım. Nasıl hissettiğinden emin değilim.

Hardison bütün ders boyunca ders anlatıyor ve zil çaldığı anda ayağa kalkıyorum, sırt çantamı omzuma atmış, benim ve Addie'nin sıraları arasındaki koridorda duruyorum.

"Gitmeye hazır mısınız?" Ona sordum.

Bana bakıyor, ifadesi boş. "Elbette." "Güzel." Başımı

sallıyorum, kendimi kesinlikle havalı hissetmiyorum.

Addie ayağa kalkmadan önce sırt çantasının fermuarını kapattı. "Hazır

mısınız?" "Hadi yapalım," diyorum ona, önümde yürüyebileceğini işaret

ederek.

Sınıftan çıkıp salondan çıkıyoruz, güneş tepemizde parlıyor ve beni hemen ter içinde bırakıyor. Yaşadığımız yerde Ağustos ayı gündüzleri cehennem gibi sıcak oluyor ve nihayet

serinleyebileceğimiz an için yaşıyorum, böylece antrenman bu kadar terli bir kabus olmaktan çıkıyor.

"Neyin var?" Hala bir şey söylemediğinde ona soruyorum.

Bir iç çekiş onu terk eder. "Sorun Liam. Sürekli benimle konuşmaya çalışıyor ve bu çok sinir bozucu. Onunla ilgilenmiyorum."

O durdu ve ben de durdum.

"Onunla konuşmamı ister misin?" Sesim titreyerek soruyorum.

"Sorun çıkarmak istemiyorum. Siz arkadaşsınız-" diye söze başladı ama ben başımı sallayarak sözünü kestim.

"Seni rahatsız ediyorsa onunla konuşurum. Geri çekilmesi gerekiyor." Ellerimi yumruk yapıp öfkenin kanımda dolaşmasına izin veriyorum.

Kız arkadaşımın etrafında dolanmasıyla uğraşacak havada değilim. Geri çekilmesi lazım.

Kütüphaneye doğru yürümeye devam ederken Addie, "Belki de aşırı tepki veriyorum," diyor. "Belki de sadece dostça sohbet ediyordur, ama bilemiyorum..."

"Tam olarak ne dedi?"

Kütüphanenin ön kapısının hemen dışında duruyoruz. "Ona bir şans daha verip veremeyeceğimi sordu." Ne oluyor be?

"Bu kesinlikle dostça değil," diyorum burnumdan nefes alırken. Burun deliklerim resmen patlıyor, çok kızgınım. "Bana sorarsan biraz fazla arkadaşça."

"Bilmiyor," diyor, sesi yumuşak. "Bizim hakkımızda. Kimse bilmiyor. Yani, Cuma günü partide takıldık ama orada da kimse bizi görmedi."

"Bunu mu tercih ediyorsun? Sır olarak kalmasını mı?" Bu istediğim son şey. Bu kızla birlikte olduğumu tüm dünyaya haykırmak istiyorum. O benim.

"Hayır, ben sadece... Bilmiyorum." Bakışları yalvarırcasına. "Ne düşünüyorsun?" "Hey çocuklar!"

Emma'nın bize doğru geldiğini görmek için dönüyoruz. Addie onu selamlıyor, sesi zayıf.

Ben tek kelime etmiyorum. Çenemi sıkmakla ve sessizce stres yapmakla meşgulüm.

"Siz ne yapıyorsunuz? Kütüphaneye mi gidiyorsunuz?" Emma soruyor.

"Biz Hardison'ın asistanlarıyız, hatırladın mı? Bize henüz bir şey yaptırmıyor, o yüzden burada takılıp ödev yapıyoruz," diyor Addie.

"Ah. Doğru." Emma benden Addie'ye baktı. "İkiniz az önce samimi görünüyordunuz. Hâlâ da öyle." Addie gözlerini deviriyor. "Hiç yoktan bir şey yaratmaya çalışmayı bırak, Emma."

En iyi arkadaşının cevap vermesini bile beklemiyor. Bunun yerine, bir kez bile arkasına bakmadan kütüphaneye doğru yürür.

"Dokunaklı," diyor Emma, Addie gittikten sonra.

Addie'yi kütüphaneye kadar takip ederken tek kelime etmeden ona ters ters bakıyorum. Geçen hafta oturduğumuz masaya çoktan oturmuştu ve ben de tam karşısındaki boş sandalyeye yerleştim.

"Bunun için üzgünüm," diye mırıldanıyor başını eğmiş sırt çantasını karıştırırken.

"Ne için üzgünsün?" Masaya doğru eğilip koluna hafifçe dokunarak hareketsiz kalmasını sağlıyorum. "Az önce orada ne oldu?"

Addie sırt çantasını itiyor ve bakışları benimkileri buluyor. "Emma bazen çok fazla olabiliyor. Yaptığı küçümseyici yorumlardan bıktım. Bütün gün bunu yapıyor."

Emma'nın onun için çok iyi bir arkadaş olduğunu düşünmediğimi söylemek istiyorum ama çenemi kapalı tutuyorum. Onun yerine, ona dokunabilmeyi dileyerek gülümsüyorum.

Ben de öyle yaptım. Elini tutup sıkıyorum, ilk temasımızda tüm vücudum tepki veriyor.

"Bu akşam antrenmandan sonra buluşmak ister misin?"

Addie başını sallar. "Yapamam. Üzgünüm. Doğruca eve gitmem gerekiyor."

"Sorun değil. Belki bu hafta sonra." Hayal kırıklığı içime çökerken elini bırakıyorum ve sırt çantamdan matematik ders kitabımı ve birkaç sayfa kâğıdı çıkarıp ödevime başlıyorum.

Addie de aynısını yapıyor, farklı, çok daha gelişmiş bir ders kitabı çıkarıp açıyor. Kitaba bakıyorum, formüller ve problemler yabancı bir dil gibi görünüyor ve onun ne kadar zeki olduğunu hatırlıyorum.

Ben eyalette kalıp üniversitede top oynamayı umarken, o muhtemelen buradan çok uzaktaki havalı bir üniversiteye gidecek. Bunun ötesinde pek bir hırsım yok.

Ben de bunu hiç düşünmedim. Düşünmek zorunda kalmadım. Ailem geleceğim konusunda beni zorlamıyor. Sadece iyi bir üniversiteye gitmemi istiyorlar ve ben de bunu yapabileceğimi biliyorum. Ama bunun ötesinde ne istiyorum? Erkek ve kız kardeşlerimin bu kadar hırslı olması ve bir de ben varım.

Ama geleceğim hakkında endişelenemem. Burada ve şu anda kalmalı, karşımda oturan güzel kıza odaklanmalıyım. Tamamen aşık olduğum kıza.

Ayağını öne doğru kaydırıyor ve bir noktada sandaletini çıkarmış olması gerektiğini fark ediyorum. Çıplak ayak parmakları bacağımdan yukarı kayarak beni ürküttü.

İçimdeki tüm endişe ve huzursuzluk buharlaşıyor ve tamamen hareketsiz kalıyorum.

Göz kapaklarını kaldırıyor, ayak parmaklarını çıplak bacağımda yavaşça aşağı yukarı sürüklerken eğlenen bakışları benimkilerle buluşuyor.

Her zamanki gibi, o masum görünen dokunuşu taşaklarıma kadar hissediyorum.

"Annem çok katı davranıyor," diye itiraf ediyor, ders kitabına bakarken sesi alçak çıkıyor. "Sanırım Cumartesi günü dışarı çıktığımız için üzgün ve bunun acısını benden çıkarıyor."

"Bu... mantıksız." Söyleyecek başka bir şey bulamıyorum.

"Bana her şeyi anlat." Ayağı baldırımın etrafında kıvrılıyor. "Belki ona yarın voleybol maçından sonra kızlarla takılacağımı söyleyebilirim. Bunu çok yaparız, böylece beni sorgulamaz."

"Ona yalan mı söyleyeceksin?" Kaşlarımı kaldırıyorum ama bana

bakmıyor bile. "Bana böyle bir şey yaptığında, evet. Yapmak

zorundayım."

Ona doğru uzanıyorum, elimi onunkinin üzerine koyuyorum, böylece kalemimi kâğıt üzerinde çizmekten vazgeçmek zorunda kalıyor. "Seni ailene yalan söylemek zorunda bırakmak istemiyorum Adds. Belki de gelip onunla konuşmalıyım."

Addie başını kaldırdı, gözleri kocaman açılmıştı. Ayağı bacağımdan uzaklaşıyor. "Hayır. Bu berbat bir fikir."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

Başını sallıyor. "Annem şu anda bana çok sert davranıyor. Bazen böyle yapıyor. Her zaman yoldan sapacağımdan korkuyor."

"Neyin yolundan?"

"Hedeflerim. Geleceğim. Üniversite."

Parmaklarımızı birbirine geçiriyorum, benimkini onunkine doğru kaydırıyorum. "Senin hedeflerin neler? Çünkü şu anki hedefim seninle mümkün olduğunca çok vakit geçirmek."

Yüzünde beliren minik gülümseme kalbimin yerinden fırlayacakmış gibi atmasına neden oluyor. "Bu golü sevdim."

"Öyle mi?" Elini kendi elimle tutup ağzıma götürmek üzereyken parmak eklemlerine hızlı bir öpücük konduruyorum. "Bekle-"

"Siz ikiniz ne halt ediyorsunuz?"

YİRMİ DÖRT

ADDIE

Liam'ın öfkeli sesi Beck ve benim birbirimizden uzaklaşmamıza neden oluyor. "Burada ne işin var?" Ona sinirli bir şekilde soruyorum.

Tanrım, o anı tamamen mahvetti. Beck çok tatlı davranıyordu. Gerçek bir erkek arkadaş gibi.

"Ne oluyor lan burada?" Liam sesini yükselterek öfkesini bana yöneltti. "Aramızda bir şeyler olduğunu sanıyordum."

"Liam-" diye başlıyorum ama sözümü

kesiyor. "İkimizle de mi oynuyorsun?"

Gerçekten mi?"

İçimde öfke ve sağlıklı bir dozda utanç yükseliyor. "Hayır, ikinizle de oynamıyorum. Kimseyle oynamıyorum."

"Konuşuyorduk. Sen ve ben." Liam parmağıyla göğsüne vuruyor. "Ona değil. Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum ama senden bana bir şans daha vermeni istedim. En azından bunu yapabilirsin."

Sanki ona borçluymuşum

gibi konuşuyor. Yanılıyor.

"Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?" Etrafıma bakıyorum, birkaç kişiden fazlasının bizi izlediğini fark ediyorum. Liam'ın bu kadar gürültücü olmasının da bir faydası yok. "Antrenmandan sonraya ne dersin?"

Beck bana "Antrenmandan hemen sonra ayrılman gerektiğini

sanıyordum" dedi. Sanki ortalığı karıştırmaya çalışıyor.

Ama öyle mi?

Döndüğümde mavi gözlerini bulandıran bir şaşkınlıkla beni izlediğini görüyorum. "Seviyorum."

"Yani öylesine söylüyorsun ama gerçekten benimle konuşmak istemiyor musun?" Liam tersledi, sesi düşmancaydı. "Harika."

"Liam-"

"Benimle dışarı gel," diyor Liam.

"Hayır." Sırt çantamın masanın üzerinde durduğu yeri işaret ediyorum. "Meşgulüm Liam. Sonra konuşuruz."

Bunu çoktan çözdüğümüzü sanıyordum. Liam bu hafta sonu bana hiç ulaşmadı. İlgilenmediğimi bildiğini ve yoluna devam ettiğini düşündüm.

Ama belki de yanılmışım. Sanırım varsayımlarımın karşılığı bu.

"Benim için çok meşgul ama o pislik için çok meşgul değil." Liam daha dik oturan Beck'e doğru eliyle işaret ediyor, yüz ifadesi sertleşiyor.

"Hey, ne oluyor Thatcher?"

"Ona karşı bir şeyler hissettiğimi fark ettiğinden beri onu kokluyorsun," diye devam ediyor Liam, yüzü öfkeli bir hırıltıya bürünmüş. "Geri çekil, Callahan. O benim."

"Ben senin üzerinde hak iddia edebileceğin bir mal değilim-" diye başlıyorum ama Liam tüm öfkesini bana yöneltiyor. "Kapa çeneni, Addie. Senin fikirlerine ihtiyacım yok."

Beck ayağa kalkıyor. Boyu 1.80 mi yoksa 1.80 miydi? "Onunla böyle konuşma." Sesi derin ve fazlasıyla sakin.

Korkutucu bir sakinlik.

Liam'ın bana söyledikleri karşısında şoktayım. Sanki benim görüşümün bir önemi yokmuş gibi, oysa ben de en az onun kadar bu durumun içindeyim.

Cidden, bu da ne? Daha önce kimse benimle böyle konuşmamıştı.

"Öyle mi? Bu konuda ne yapacaksın?" Liam kışkırtıyor, bakışları Beck'in ayaklarına kayıyor, sonra da onu boydan boya tarıyor. "Hep havlıyorsun ama hiç ısırımıyorsun. Çok da yavaşsın."

Beck'in çenesi sertleşir. Yavaş lafı hoşuna gitmemişti. Çocuklar. "Ne söylediğine dikkat et dostum. Bu konuşma bittiğinde geri adım atamayabilirsin."

Liam umursamaz bir ses çıkarır. "Lütfen. Beni korkutmuyorsun. Hiçbir zaman da korkutmadın. Babanın her fırsatta üzerine titrediği, kendini herkesten üstün gören zengin bir pisliksin. Sen sadece herkesin aşık olduğu 'aman ne olacak' tavrı bir futbol oyuncususun. Senin içini gören bir tek ben varım. Bu bir avuç saçmalık."

"Liam, hadi." Kavga etmelerini istemiyorum, gerçi bunun için çok geç olduğunu düşünüyorum. Ama bu çocuklar arkadaş. Aralarına girmek istemiyorum. Ayağa fırlıyorum ve sırt çantama uzanıyorum. "Hadi dışarı çıkıp konuşalım."

Yapmak istediğim son şey Liam'la bu konuşmayı sürdürmek ama Beck'le aralarının daha da kötüleşmesini de istemiyorum.

Yine de beni tamamen görmezden geliyorlar. Söyleyeceklerimi dinleyemeyecek kadar bakışmakla

meşguller.

"Evet, en azından maç zamanının çoğunu kenarda geçiren vasat bir oyuncu değilim," diyerek Beck ona bir bomba gibi karşılık veriyor.

Uh oh.

Tam zamanında geri çekildim.

Liam ona doğru hamle yapıyor, kolu savruluyor ve son saniyede geri çekildiğinde Beck'in çenesini sıyrıyor. İlk temas Beck'ten geliyor, yumruğu Liam'ın gözüne çarpıyor.

"Siktir!" Liam kükrer.

Bu herkesin dikkatini çeker.

Çılgılık atıyorum, durmaları için yalvarıyorum. Kütüphaneci masasının arkasında telefonla konuşuyor, eminim yönetimi arıyordur. Kütüphaneci asistanı bize doğru koşuyor, ayrılmalarını talep ediyor. Futbol takımındaki çocuklardan biri de aralarına karışıp Liam'ı, ağzının kenarını ovuşturan ve göğsü kaba Beck'ten uzaklaştırıyor.

Şok içinde ona baktım. Kavga ettiklerine inanamıyorum.

Benim için.

Beck yüzünün yan tarafını tutuyor, parmak eklemleri Liam'a vurmaktan kızarmış ve çiğ. Gözleri vahşi ve benimkilerle buluştuklarında bana ağzı kapalı bir gülümseme fırlatıyor.

Hassiktir. Bu biraz...

ateşliydi.

Beck'in yanına gidiyorum, elim Liam'ın ona vurduğu yerin etrafında kıvrılıyor ve

yüzünü buruşturmasına neden oluyor. "İyi misin?"

"Ben iyiyim. Sen iyi misin? Yaralanmadın, değil mi?" Beck ellerini omuzlarımda, kollarımda gezdirerek beni şok ediyor.

Az önce bir kavgaya karıştı ve benim iyi olduğumdan emin mi oluyor?

Bayan Adney kütüphaneye girmek için o anı seçiyor ve her şey hemen sakinleşiyor. Adney yıllardır lisemizin müdür yardımcısıdır. Kimse ona bulaşamaz. O burada bir kurumdur.

"Burada neler oluyor böyle?" diye soruyor masamızın önünde durduğunda. Bakışları benimkini buldu. "Addison Douglas, lütfen bana bunun ortasında olduğunu söyleme?"

Ben yüzde yüz bu işin ortasındayım. Tartışmalarının tek sebebi benim. Tam ağzımı açıp ona bunu söylemek üzereydim ki Beck benim yerime konuştu.

"O değil, Bayan Adney. Bu sadece Liam ve benim aramda."

Aman Tanrım. Beni tamamen korudu. Şu anda ona bakamıyorum bile, Bayan Adney beni izlerken, kurnaz bakışları bizden haberdar olduğunu söylerken olmaz.

"Çocuklar, ofisime. Hemen," diyor ve bana birkaç adım daha yaklaşıyor. "Seninle de konuşmak istiyorum Addison."

Sertçe yutkunuyorum, içimde kaynayan sinirlerle savaşıyorum. Daha önce hiç başım belaya girmemişti, hem de hiç. Bu tamamen bir ilk.

"Gidelim," diye emrediyor Adney kapıya doğru yönelmeden önce. Liam ve Beck mesafelerini koruyarak onun arkasına geçiyorlar ve ben de sırt çantamı kapıp kütüphaneye doğru yürürken başımı eğiyorum. Çıkarken herkesin gözü üzerimizdeydi.

Dedikodular kesinlikle yaygınlaşacak. Son zile kadar okulun her yerinde olacak, sadece izleyin.

Yönetim binasına doğru tepeyi tırmanıyorum, Beck durup yanımda yürüdüğünde minnettar oluyorum. "İyi olduğuna emin misin?" diye soruyor, sesi alçak.

"Bunu benim sana sormam gerekirdi," diye mırıldandım. "Çenen nasıl?"

"Yumruğu zar zor bir bağlantı kurdu ama yine de biraz acıyor." Yüzünün yan tarafına dokunuyor, yüzünü buruşturuyor. "Düşüyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"İkimiz de uzaklaştırma alacağız. Kampüste kavgaya müsamaha göstermiyorlar," diyor Beck, gözleri endişeyle doluyor. "Babam beni öldürecek."

Kalbim onun için acıyor. "Çok özür dilerim."

"Bu senin suçun değil. Seninle böyle konuşmamalı." Bana hızlı bir bakış gönderdi, kaşları birbirine çarpılmıştı. "Çok kaba biri, Addie. Ona seni rahat bırakmasını söyle, yoksa senin yerine ben söylerim."

Beck bunu sessizce söylemiyor ve tabii ki Liam yüz hatlarında öfkeyle dönüyor. "Siktir git Callahan. Bunu sen istedin."

"Hayır, benim yanımda başka bir öğrenciyi tehdit ederek bunu *siz* istediniz Bay Thatcher." Bayan Adney durdu ve hepimize doğru döndü, bir tepede olduğumuz için üstümüzde duruyordu. "Beck, Addison'la konuşma. İşleri daha da kötüleştiriyorsun. Addison, buraya gel ve benimle yürü."

Dediğini yapıyorum, Beck'in yanından geçerken ona özür dileyen bir bakış gönderiyorum. Liam'a bakmıyorum bile. Ona çok kızgınım.

Çok kızgınım.

Adney'nin ofisine giden yolun geri kalanını tam bir sessizlik içinde yürüyoruz, telsizi birkaç saniyede bir hareketleniyor, yemin ederim. Dışarısı sıcak, güneş üzerimize çöküyor ve saç çizgimde ter oluşmaya başladığını hissedebiliyorum.

Lisede eğlenceli bir pazartesi öğleden sonrası daha.

Adney, Liam ve Beck'i ofisine götürüyor ve beni dışarıda, okul sekreteri Kelli'nin oturduğu ön

masanın yanındaki sandalyelerde bekletiyor. Bana gülümsüyor, gözleri endişe dolu.

"Her şey yolunda mı, tatlım?"

"İyiyim," diyorum başımı sallayarak, sırt çantamdan telefonumu alıyorum, mesajlarım olduğunu görünce şaşırmiyorum.

Tori'den:

Liam ve Beck arasında kütüphanede bir kavga olduğunu duydum????!!!! Ayrıntılara ihtiyacım var!!!!

Emma'dan:

Az önce seni Adney ve çocuklarla ofise giderken mi gördüm?

Reagan'dan, voleybol takımındaki başka bir kızdan:

Kızım, ne oldu? Kütüphanede bir kavganın ortasında mı kaldın?

Hiçbirine cevap vermeye zahmet etmiyorum. Zaten parmaklarım bir şey yazamayacak kadar titrek.

Telefonumu sırt çantama geri iterek koltuğuma yığılıyorum, aklım Adney'nin annemi aradığında ona söyleyebileceği şeylerle dolu.

Onu arayacak mı? Başım belaya girecek mi? Bu kavgayı ben başlatmadım ama Adney'nin şüphelendiği gibi tam ortadayım. Annem Beck'le beş dakika geç kaldığım için zaten bana kızgın. En büyük korkusunun bu olduğunu bildiğim halde onunla takıldığım için hissettiğim suçluluk duygusu da yardımcı olmuyor.

Beck'in benim için başka bir çocukla dövüştüğünü öğrendiğinde, gerçekten çıldıracak.

Orada çok uzun süre kaldılar. Çocuklar nihayet Adney'nin ofisinden çıktıklarında, Beck başını öne eğmiş, Liam da herkes morarmış gözüne bakabilsin diye başını dik tutmuş, çıldırıyorum.

Bu da kötü bir şey olacak.

Beck, Kelli'nin masasının önünde durup omzunun üzerinden bakarak bana hızlıca gülümsüyor. Liam onun yanından geçip çıkışa yöneliyor. "Umarım seçiminden memnunsundur" demek için yanımda duraklıyor.

Sonra gitti, çift kapıyı öyle sert itti ki, kapılar yerine çarptı ve camı tıkırdattı.

"Addison, artık içeri girebilirsin," diyor Bayan Adney arkamdan.

Yüzümü ona dönüyorum ve yavaşça ofisinin kapısına yaklaşıyorum. Çoktan masanın arkasına oturmuştu ve ben de içeri girip duvarları kaplayan çeşitli Badger hatıralarına bakıyorum. Fotoğraflar ve sanat eserleri en az yirmi yıllık.

Daha önce de liderlikle ilgili işler için ofisine gitmiştim ama hiç böyle

olmamıştı. Masasının diğer tarafındaki sandalyeleri göstererek, "Oturun," dedi.

Yerime yerleşiyorum, sırtım dimdik, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, yerinden fırlayıp göğsümden dışarı fırlayacağına yemin edebilirim.

Bayan Adney masasındaki sandalyesine yaslanırken, "Beck onların kavgasına karıştığınızı tamamen reddetti," diyor ve hemen işe koyuluyor. "Liam tek kelime etmedi. Ama bilmeni isterim ki ben kör değilim Addison. Bu kampüste olan her şeyi görüyorum, personelimin geri kalanı gibi. Başın belada olmasa da, kendini iki çocuğun senin için kavga edebileceği durumlara sokmamamı tavsiye ederim. Onların hareketleri üzerinde herhangi bir kontrolünüz olduğundan değil. Bu olanlar için kesinlikle seni suçlamıyorum."

Hiçbir şey söylemiyorum. İnkâr etmek yalan olur. İtiraz etmek beni hiçbir yere götürmez.

"Zamanınızı kiminle geçirdiğinize dikkat etmenizi de tavsiye ederim," diye devam ediyor. "Herhangi bir bilgi veremem ama bazen işler görüldüğü gibi olmayabilir."

Şok olmuş bakışlarım onunkileri buluyor. Hangisinden

bahsediyor? Sadece Liam'ı kastettiğini varsayabilirim.

"Başları belada mı?" Sesim ancak fısıltıyı aşarak soruyorum.

"İkisi de üç gün uzaklaştırma alacak. Bu hafta futbol antrenmanı yok, bu Cuma da maç yok," dedi ve kollarını masasının üzerine koyup ellerini kavuşturdu. "Yarın voleybol maçınız var, değil mi?"

Başımı sallıyorum, beni uzaklaştıracağından korkuyorum, bu yüzden oynayamıyorum.

"Seni ve takımın geri kalanını izlemek için sabırsızlanıyorum." Bana bir bakış attı. "Şimdi git. Antrenmana git."

Sırt çantamı kapıp ayağa kalkarken nutkum tutuldu, oradan çıkmak için sabırsızlanıyorum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanarak ofisinden çıkıyorum ve aceleyle ön lobiye

dönüyorum. Beck'in çoktan gitmiş olduğunu fark ettiğimde hayal kırıklığı üzerime

çöküyor.

ANTRENMANLARIN SONU GELMİYOR. Eğer insanlar bana kavga hakkında soru sormuyorsa, sorgulayıcı bakışlar gönderiyorlar. Su molası verdiğimizde kümelenmiş gruplar arasındaki fısıldaşmalar, omuzlarının üzerinden bana doğru bakışları, bana Liam ve Beck arasında olanlar hakkında konuştuklarını söylüyor.

Utanç verici. Olayların bu şekilde gelişmesini beklemiyordum.

Tori ve Emma bana ne olduğunu sormak için adeta yanıp tutuşuyorlar ama onlara antrenmandan sonra konuşacağımı söyledim. Tüm voleybol takımımızın önünde çocuklar arasında neler yaşandığına dair detayları paylaşmamın imkanı yok.

Yine de belki bu, aptalca söylentilere karşı gerçeğin yayılmasını sağlayacaktır.

Tüm bunların ortadan kalkmasını istiyorum. İnsanların Liam ve Beck'in benim için kavga ettiklerini bilmelerini istemiyorum. Bu çok utanç verici. Ayrıca, aralarına girdiğim için kendimi kötü

hissediyorum.

Arkadaşlıklarını tamamen mahvettim mi?

Pişmanlık ve endişe kara, ağır bir bulut gibi üzerimde asılı duruyor ve kendimi berbat hissediyorum. Dikkatim dağınık. Antrenman boyunca hata yapmaya devam ediyorum, normalde asla yapmayacağım aptalca hatalar. İki saatlik antrenmanımızın sonunda kendime kızgınım.

Hayal kırıklığına uğradım.

Spor salonundan çıkarken Tori, "Hadi yemek yiyelim," diyor.

"Yapamam," diye itiraz ediyorum. "Annem doğruca eve gelmem gerektiğini söyledi."

Kulağa o kadar da kötü gelmiyor. Odama saklanıp yatağıma girebilir, kendimi yorganın altına gömebilirim. Ama arkadaşlarım neler olduğunu bilmek istiyor ve ben de onlara anlatmak istiyorum.

Bu konuyu biriyle konuşmam gerekiyor ve her şeyi gizli tutacaklarına güvenebileceğimi biliyorum. "Oh, hadi ama. Bize tüm detayları anlatacağını umuyordum," diyor Tori.

Emma, "Evet, bize ne olduğunu anlatman gerekiyor," diye ekliyor.

İç çekerek telefonumu çıkardım ve Emma ve Tori ile konuşmak için antrenmandan sonra kalıp kalamayacağımı soran hızlı bir mesaj gönderdim.

Beck Callahan ile vakit geçirmediğine emin misin?

Beck'e daha önce söylediklerimi, arkadaşlarımla takıldığımı söyleyerek nasıl yalan söylediğimi düşünüyorum. Annem beni sandığımdan daha iyi tanıyor.

Ben: Emma ve Tori ile birlikteyim. Gerçekten.

Arkadaşlarıma "Benimle bir selfie çekin," diyorum ve etrafımda toplanıyorlar, ben hızlıca bir fotoğraf çekip anneme gönderirken kameraya bakıyorlar.

Anne: **Tamam. İşin bitince doğruca eve gel.**

Ben: **Yapacağım. Söz**

veriyorum. Anne: **Sekize**

kadar evde ol. Ben:

Tamam.

"Gidebilirim,"

diyorum. "Yaşasın!"

Tori alkışlıyor.

"Önce futbol sahasına gitmek istemediðinize emin misiniz?" Emma yüzünü biraz buruşturarak bize soruyor.

Tori gözlerini devirir. "Hayır, Emma. Eminim Addie'nin olmak isteyeceğı son yer orasıdır, değıl mi?" Bana bakıyor, bakışları yalvarıyor.

Başımı salladım. "Evet, hayır. Yine de sahaya inip çocuklarınızı görmek isterseniz anlarım."

"Oğlun da orada olacak mı?" Tori bana sordu.

Beck'i mi kastediyorsun, diye sormak istiyorum ama çenemi kapalı tutuyorum.

"İkisi de uzaklaştırma aldı," diye itiraf ediyorum, otoparka doğru yürürken yanımızda başka kimsenin olmadığından emin olmak için etrafa bakıyorum. "Üç günlüğüne."

"Vay anasını," diye nefes alıyor Tori.

"Bu çılgınlık. Gerçekten *senin* için mi kavga ediyorlardı Addie?" Emma'nın sesi her zamanki gibi şüpheliydi.

Neden ağzımdan çıkan her şeyden şüphe ediyor? Neden Tori ve bana sürekli çöpmüşüz gibi davranıyor? Ve daha da kötüsü.

Neden bunu yanına bırakıyoruz?

Her zaman onu savunmaya koşmaya ya da kötü ruh haliyle başa çıkmaya o kadar alıştım ki, sanırım bu bir alışkanlık haline geldi.

Bir grup kız aniden arkamızda beliriyor, hepsi şüphe uyandıracak kadar sessiz ve konuşmamızı gözetlemeye mi çalışıyorlar diye düşünmeden edemiyorum. "Sana sonra anlatırım."

Sonunda göl kenarındaki bir hamburgerciye gidiyoruz - okuldan sonra kimse buraya gelmediği için, çok uzak olduğunu düşünürsek sağlam bir seçim. Okulumuzdan restoranda çalışan birkaç kişi var ama hiçbiri şu anda görevde değil, yani sorun yok.

Özgürce konuşabilirim.

Dışarıda bir masaya yerleşip siparişlerimizi verdikten sonra, kütüphanede olanlarla ilgili hikayeme başlıyorum. Tek bir ayrıntıyı bile atlamıyorum ve Tori soluk soluğa kaldıkça ve o geniş gözlü şok olmuş yüz ifadelerini takındıkça, ben de daha çok içine giriyorum.

Sözlerimi bitirdiğimde Tori, "Liam tam bir pislik gibi konuşuyor," diyor. "Sana gerçekten çeneni kapamanı mı söyledi? Beck'in seni savunmak için acele etmesine şaşmamalı."

"Evet, hem bunu yapmasının nesi var ki?" Emma pipetinin ambalajıyla oynayarak soruyor. "Liam'ın seninle nasıl konuştuğundan ona ne?"

"Emma," diyor Tori, sesini hayal kırıklığı kaplıyor. "Liam'ın ona davranışı hiç hoş değildi. Elbette Beck onu savunacaktır. Ayrıca, onlar uzun zamandır arkadaşlar."

Artık kesinlikle arkadaştan daha fazlasıyız, bunu söylemek

istiyorum. Ama söyleyemiyorum.

"Liam çok kabaydı. Bana böyle davranan bir erkekle birlikte olmak istemiyorum," diye ekliyorum. Annem bana her zaman bir erkeğin bana saygı duyması gerektiğini söylerdi. Jos ve Diego arasında olanlardan sonra bunu iyice pekiştirdi. En azından Diego sonunda ailemin gözünde kendini affettirdi. "Kavga etmelerini ve uzaklaştırma almalarını istememiş olsam da, Liam bana gerçekte kim olduğunu gösterdiği için bunun olmasına sevindim."

"Sert kızım. Daha birkaç gece önce onunla yemeğe çıkan kişinin sen olduğunu unutma," diye hatırlatıyor Emma.

Hepsi doğru, biliyorum.

"Sadece akşam yemeği idi," diye karşılık veriyorum,

biraz sinirli bir şekilde. "Her neyse. İkiniz birbirinizden

hoşlanıyordunuz," diyor Emma. "Bir dakika kadar."

Gözlerimi deviriyorum.

Liam ve beni olmadığımız bir şeye dönüştürmeye çalışmasından nefret ediyorum.

Beck hoşlandığım kişi. Bütün hafta sonu takıldığım kişi. Liam değil.

Evet. Hayır. Hayır. Kesinlikle Liam değil.

"Boş ver, Em. Liam ve Addie arasında bir şey yok ve asla da

olmayacak." Tori'nin Emma'nın anlatmaya çalıştığı şeyi bastırmaya

çalışmasını takdir ediyorum. "Gerçekten mi?" Emma'nın kaşları

kalkıyor. "Ben öyle duymadım."

Masa sessizleşiyor ve sözde en iyi arkadaşım sessizliğini korudukça ben daha da sinirleniyorum.

"Çıkar ağzındaki baklayı Emma," diyorum sonunda. "Her ne duyduysan, kesinlikle doğru değil."

Masaya doğru eğilmeden önce bir iç geçirdi ve Tori ile benim de aynı şeyi yapmamıza neden oldu.

"Liam çocuklara Perşembe gecesi birlikte olduğunuzu söylemiş."

Midemin çukurunda huzursuz bir his oluşuyor. "Ne? Marisco'dan sonra mı?"

Başını salladı. "Marcus bana öyle söyledi."

Tori sadece gözlerini kırptırabiliyor, yüz ifadesi

şok dolu. "Dom sana bu konuda bir şey söyledi

mi?" Ona sordum.

Tori hızla başını sallar. "Asla olmaz. Bana Beck'in senden hoşlandığını söyledi. Bunun çok hoş olduğunu düşünüyoruz. Biz Beck'in takımıyız."

Bir iç çekiyorum ve daha sert bir şey olmasını dileyerek kolamdan bir yudum

alıyorum. Ve nadiren içmek isterim.

"Ben de Beck takımındayım," diye itiraf ediyorum. "Ondan hoşlanıyorum. Hem de çok. O da benden hoşlanıyor. Sanırım-hayır, aramızda bir şey olduğundan oldukça eminim," diye itiraf ediyorum.

"Aman Tanrım, gerçekten mi? Bu çok harika!" Tori neredeyse sandalyesinde zıplıyordu, çok heyecanlıydı. Ona gülümsüyorum ve o da bana karşılık veriyor. "İkinizin sonunda birlikte olacağınızı biliyordum! Liam'ı unut. O berbat biri."

Emma hiçbir şey söylemiyor. Tipik.

Neden o da Tori gibi beni desteklemiyor? O benim en iyi arkadaşıım. Ne olursa olsun yanımda olması gerekiyordu, tıpkı benim onun için olduğum gibi.

Son zamanlarda hiç yanımda değil.

"Peki Liam ve benim hakkımda duydukların? Hepsi yalan." Bakışlarımı Emma'dan ayırmıyorum, sesim güçlü ve net. "Liam'la *hiçbir şey* yapmadım. Tek bir şey bile. O gece beni çıkarken gördün. Onunla hiçbir yere gitmedim."

"Evet, Liam kesinlikle baş belası," diyor Tori kararlılıkla. "Bunun bittiğine sevinmelisin, Addie."

"Haklısın. Haklıyım." Telefonuma uzanıyordum ki Emma bir şey söyleyerek beni duraksattı.

"Belayı her zaman sevmişimdir," diyor hınzır bir gülümsemeyle. "Kötü çocukla çıkmak eğlenceli olabilir."

"O kesinlikle ilgilenmediğim kötü bir çocuk," diyorum kararlı bir şekilde, Liam'a vurduktan sonra Beck'in yüzündeki sert ifadeyi hatırlayarak. Tüm vücudu gergin ve dövüşmeye hazırды, gözleri öfkeyle parlıyordu.

Sıcak.

Sıcak, sıcak, sıcak.

Emma'nın her şeyi yanlış anladığına eminim.

Sizi savunmaya koşan iyi adamlar da eğlencelidir.

YİRMİ BEŞ

BECK

HAYATIMI SİKEYİM.

Son bilmem kaç yılımı iyi bir öğrenci olarak ve beladan mümkün olduğunca uzak durarak geçirdim ve son sınıfımın ilk haftasında arkadaşım olduğunu düşündüğüm biriyle fiziksel bir kavgaya girdim ve uzaklaştırma aldım.

Lanet olası askıya alındı.

Antrenman yapamazsak, Cuma günkü maçta oynayamayız. Sezon açılışımız. En azından deplasmanda ama lanet olsun.

Adney verdiği konferansla kendimi tam anlamıyla bok gibi hissetmeme neden oldu. Liam onun küçük konuşmasından hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu ama sözleri ve yüzündeki ifade beni mahvetti. Lisedeki son yılımızdan ve bu yılı olumlu bir şekilde bitirmemiz gerektiğinden bahsediyordu. Üniversite umutlarımız ve hayallerimiz var ve uzaklaştırmaları ceza olarak vermek istemese de başka seçeneği yoktu. Onu zorladık.

Kampüste şiddet yok. Kural bu. Kavgayı başlatan ben değildim ama durduran da ben değildim. Aslında, Liam'ın yüzünde oluşan morluktan gördüğüm kadarıyla sağlam bir yumruk attım.

Göt herif.

İşi daha da kötüleştiren de bu. Başımı belaya soktuğum için kendimi çok kötü hissediyorum ve sicilime işlenecek uzaklaştırma cezası üniversite umutlarımı mahvedebilir ama lanet olsun, o cezayı vermek çok iyi hissettirdi. Liam tam bir pislikti ve Addie'ye çok kötü davrandı. Addie bunu hak etmemişti. Kimse bilmesede, o artık benim kızım. Onu savunmak zorundaydım.

Yapılacak doğru şey buydu.

Olaydan beri onu görmemiş olmam çok kötü. Ya da onunla konuşmamış olmam. Ne düşündüğü ya da nasıl hissettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Onu aramayı denedim ama açmadı.

Voleybol antrenmanında, o yüzden ne beklediğimi bilmiyorum.

Kesinlikle daha sonra mesaj atıp onu kontrol edeceğim. Belki FaceTime bile yapabiliriz. Sadece onu görmek, sesini duymak istiyorum. Onunla konuşmak ve iyi olduğundan emin olmak istiyorum.

İyi olduğumuzdan emin ol.

Ben ayrıldıktan sonra Adney'le aralarında ne geçti hiçbir fikrim yok. Umarım onun da başı belaya girmemiştir, gerçi girmesi için bir neden yok, çünkü hiçbir şey yapmadı. Adney'den bir konuşma almış olabilir, ama bunlar yeterince ceza.

Babam benimle konuşmak için ofisin önüne geldikten sonra doğruca eve gittim. Bana zar zor bakabiliyordu, ileri geri volta atmakla meşguldü, ellerini saçlarında gezdirirken "Senden böyle bir davranış beklemiyorum Beck. Senden değil. Senden asla."

Evet. Ben de baba.

Bu daha çok Jake'in meselesiydi. Ağabeyimin öfkeli bir yapısı vardır ve özellikle lisedeyken ara sıra patlardı. Yaşı ilerledikçe duyguları daha kontrollü olmaya başladı.

Ben de benimkinin öyle olduğunu sanıyordum. Oldukça rahat biriyimdir. Her zaman öyleydim. Ama Liam'la ilgili bir şey ve Addie'ye söylediği o boktan şeyler beni çileden çıkardı.

Annem garajdan eve girdiğinde mutfak tezgâhında brownie yiyip matematik ödevime konsantre olmaya çalışıyorum, kolları yiyeceklerle dolu yeniden kullanılabilir poşetlerle dolu. Beni görünce kısa bir süre durdu.

"Evde ne yapıyorsun?" Duvardaki saate bakıyor. Antrenmanda

olmalıydım ve o da bunu biliyor.

"Babam sana söylemedi mi?"

"Beni daha önce aradı ama kaçırdım. Onu geri aramaya çalıştım ama cevap vermedi. Antrenmanla meşgul olduğunu düşündüm. Senin de olman gerektiği gibi." Çantaları tezgâhın üzerine koydu. "Gel arabayı boşaltmama yardım et ve bana neden burada olduğunu söyle."

Range Rover'ını boşaltırken anneme her şeyi anlatıyorum, annem dinliyor ve hiç müdahale etmiyor, bunu takdir ediyorum. Her şeyi bir anda içimden atmam gerekiyormuş gibi geliyor ve ona anlatmayı bitirdiğimde duygusal olarak tükenmiş hissediyorum. Tezgâhtaki tabureye yığılıyorum ve annem yiyecekleri kaldırırken brownie'min geri kalanını mideye indiriyorum.

"Hayal kırıklığına uğramadığımı söyleyemem bebeğim, çünkü uğradım." Buzdolabına birkaç şey koydu ve yüzüme dönmeden önce çift kapıyı kapattı. "Şiddet asla çözüm değildir. Ama... bunu neden yaptığını anlıyorum. Addison'ı savunuyordun. Liam'ın ona o korkunç şeyleri söylediğine inanamıyorum. O her zaman çok iyi biriydi. Ya da ben öyle sanıyordum."

Başımı sallıyorum, içimden acı akıyor. "Seni asla hayal kırıklığına uğratmak istemedim anne. Ya da babamı. Kavga etmek de istememiştım."

Gülümsemesi naziktir. "Biliyorum. Baban öğrendiğinde nasıldı?"

"Şoktaydı sanırım." Eminim bu gece bunu ondan duyacağım.

"Evet, eminim." Duruyor ve benim oturduğum yere yakın bir yerde, tezgâha yaslanıyor. "Addison nasıl?"

"Bilmiyorum. Konuşma fırsatımız olmadı." Omuz silktim. "Voleybol antrenmanından sonra ona mesaj atacağım."

"Beck." Adımı söylediğinde başımı kaldırıp bakıyorum. "Addie'ye karşı hislerin... ciddi mi? Ondan uzun zamandır hoşlandığını biliyorum."

Başımı eğdim ve tezgâha "Evet. Sayılır." "Ne kadar

ciddi hissettiğini biliyor mu?"

"Hayır." Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Bu hafta sonu birlikte takıldık ve ondan ne istediğimi bildiğini düşündüm ama bugün okula gittiğimde aramızda hiçbir şey değişmemiş gibi davrandı."

"Hmm." O sessiz kaldığında başımı kaldırıp bakıyorum. "Sence Liam'la ilgileniyor mudur?"

"Hayır." Cumartesi gecesi parmaklarımla boşalmasını sağladığımda Addie'nin nasıl görüldüğünü düşünerek başımı sallıyorum. "Asla olmaz."

"O zaman ikisi arasında neler oluyor?"

"Sanırım kızın benimle daha çok ilgilenmesine kızdı. Benim araya girip onu ondan çaldığımı sanıyor, oysa durum öyle değil. Yıllardır ona yarı yarıya aşığım," diye itiraf ediyorum.

Annem gülümser. "Bu çok tatlı. Yaptığın şeye şaşmamalı."

Tatlı yorumunu görmezden geliyorum. Az önce ona Addie'ye yıllardır yarı yarıya aşık olduğumu söylediğime inanamıyorum.

"Ona karşı tam bir pislikti anne. Bunu yanına bırakamazdım." Ağzımdan çıkan küfürden irkiliyorum ama o aldırıyor. Bu evdeki herkesin ağzı bir şekilde bozuk olmuştur. Muhtemelen içlerinde en temiz olan benim, kız kardeşlerim bile. "Onunla böyle konuşmaya hakkı yoktu. Bana kadınlara her zaman saygılı davranmayı öğrettin."

Sözlerini bilerek mi ona geri attım? Evet.

Bunu Liam'ın suratına yumruk atmanın meşru olduğunu göstermek için

mi söyledim? Tabii ki.

"Unutmuşum. Liam'ın kız kardeşi var mı?"

Annem soruyor. "Hayır."

"Anlaşıyor. Sanırım kız kardeşlerle büyümenin yardımı oluyor. Onlara ve genel olarak kadınlara nasıl saygı duyacağınızı öğretiyor." Kilerden birkaç kutu kraker alırken bir iç çeker. "Babanla olanları konuşacağız ama seni daha fazla cezalandırmaya gerek görmüyorum. Yeterince cezalandırıldığını düşünüyorum."

İçimden bir rahatlama geçiyor ve tezgâha doğru yığılıyorum. "Üç gün okula gidemem."

Annem sırtarak kilerden çıkarken, "Okuman gereken kitapları ve ödevlerini yapman için mükemmel bir zaman," diyor.

"Okula daha yeni başladık. Ödev yüküm o kadar da kötü değil," diye itiraz ediyorum. "Eminim yetişmen gereken okumalar vardır. Her zaman yaparsın." Haksız değil.

"Futbol da oynayamam. *Bütün hafta* boyunca," diye vurguladım.

"Evin etrafında her türlü şeyi yapabilmen için bolca vaktin var." Arka bahçemize açılan devasa Fransız kapısına doğru bakıyor. "Bahçe işlerinde bana yardım edebilirsin."

Yüzümü buruşturmuyorum.

Parmaklarını büzülmüş dudaklarına götürüyor. "Eminim senin için yapacak çok şey bulabilirim. Bulamazsan baban devreye girer ve bir şeyler bulur."

Bu sefer inlememe izin verdim. "Harika."

"İyi olacaksın." Sanki hâlâ küçük bir çocukmuşum gibi bana doğru uzanıp saçlarımı karıştırırken gülümsemesi neredeyse şeytani. Ondan uzaklaşıyorum. "Yine de bu konuda pek mutlu değilim. Üniversiteler öğrencilerin uzaklaştırma almasından hoşlanmaz."

Odama çıkarken sözleri aklımdan çıkmıyor. Matematik ödevimin geri kalanına konsantre olmaya çalışırken. İyi bir üniversiteye girme şansımı elimden almış olabilirim. Birinci sınıf bir okula gitmeyi ve futbol oynamayı umuyordum ama şimdi...

Bu olmayabilir.

Hepsi o pislik Liam yüzünden.

Ben de Addie'yi düşünmeden edemiyorum. Kavgadan sonra bana nasıl geldiğini, Liam'ı değil. Ondan hoşlanmadığını biliyorum ama bana söylediği şeyler... Kesinlikle hâlâ onunla ilgilendiğini düşünüyor ki bu çok garip.

Annemin dediği gibi ikimizle de oynamıyor. Oynuyor mu?

Saat altı civarında babam kapıyı çalmadan odama daldı. Hala masamdayım, çözmem gereken birkaç matematik problemi varken telefonumda geziniyorum ve onu gördüğümde telefonumu karıştırıp yere düşürüyorum.

Babam eğilip onu aldı ve yanımdaki masanın üzerine koydu.

"Beck."

Sadece adımlı söylemesi ve başka hiçbir şey söylememesi içimi korkuyla dolduruyor. Babamdan korktuğumdan falan değil. Sadece onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.

Ya da annem.

"Biliyorum," diyorum sonunda o sessiz kaldığında. "Özür dilerim."

"Bana tam olarak ne olduğunu açıkla," diyor ve yatağının kenarına yerleşiyor.

Yüzümü ona döndüm ve tıpkı daha önce anneme yaptığım gibi her şeyi anlattım. Ona Addie'yle kütüphanede nasıl takıldığımızı, ödevlerimizi nasıl yaptığımızı ve nasıl konuştuğumuzu anlattım. Liam aniden ortaya çıktığında benimle nasıl yüzleştiğini ve ilk bana nasıl saldırdığını.

"Yine de ona el kaldırdın," diyor babam sözümü bitirdiğimde. "Bu yüzden

uzaklaştırma aldın." "Evet," diye mırıldanıyorum, her şey için kendimi aptal gibi

hissediyorum. "Her şeyi berbat ettim, ha?" "Ne demek istiyorsun?"

"Futbol. Üniversite. Tüm geleceğim." Yere bakıyorum, duygularım beni ele geçirmeye çalışıyor. Onunla bu konuda yüzleşmek çok zor. Özellikle de düşüncesizce yaptığım aptalca bir hata yüzünden her şeyi berbat etmişken. "Sen ve annemin beni hayal kırıklığına uğrattığınızı biliyorum."

İç geçiriyor, sesi düzensiz, yüzüme düşen saçlarının altından ona bakıyorum, o kadar da üzgün görünmediğini gördüğüm için minnettarım. "Kesinlikle hayal kırıklığına uğradık evlat. Okul siciline işlenecek bir uzaklaştırma iyi görünmüyor ve üniversite konusunda ne olacağını bilmiyorum. Ama Addie'yi savunmak için yaptığın şeyi neden yaptığını anlıyorum. Liam'ın onunla bu şekilde konuşmaya hakkı yok."

"Keşke ona vurmasaydım," diye itiraf ediyorum.

"Artık geri alamazsınız. Olan oldu. Liam'ın bir süredir arkadaşın olduğunu düşünürsek, bunu onunla çözmeye çalışmalısın. Gerçi ikinizin de önce sakinleşmesi gerekiyor," diyor babam, her zamanki gibi pragmatik bir tavırla.

"Evet, haklısın," diye katılıyorum suratsızca.

"Takım iyi görünüyor," diye devam ediyor babam, konuyu değiştirerek. "Yine de seni sahada göremedik." Sanki orada olmayışımı yüzüme vuruyor.

"Herkes benim bir pislik olduğumu düşünüyor olmalı," diye inliyorum.

"Hayır, daha çok Liam'a seninle uğraştığı için kızgınlar," diyor babam. "Cuma gecesi seni kesinlikle özleyecekler."

"Orada olamamak beni öldürüyor," diye itiraf ediyorum.

"Haftaya döneceksin," diyor babam ayağa kalkarak kararlı bir şekilde. "Uzaklaştırıldığın süre boyunca annen ve benim yapman gereken ev işleri olacak. Ayrıca, okul ödevlerine de devam etmen gerekecek."

"Sorun değil," diyorum, kapıma doğru giderken onu izliyorum. "Özür dilerim."

Duraksayarak bana döndü, yüzünde acımasız bir gülümseme vardı. "Ben de üzgünüm evlat. Ama her şeyi çözmene yardım edeceğiz."

"Bunun üniversiteye girme şansına zarar vereceğini

gerçekten düşünüyor musun?" Omuz silkiyor. "Bilmiyorum.

Ama araştıracağım."

Kapıyı yavaşça arkasından kapatırken gidişini izliyorum ve gittiğinde telefonumu alıp Snapchat'e girerek SnapMap'i kontrol ediyorum.

Addie normalde açık olan konumunu kapatmış.

Lanet olsun. Benim yüzümden mi? Ya da Liam yüzünden mi? Ya da genel olarak olan her şey yüzünden mi? Kendimi aşmam ve ona ulaşmam gerektiğine karar vererek Snap'ten hızlıca bir mesaj gönderiyorum. **Umarım iyisindir.**

Hemen cevap vermiyor, ben de telefonumu bırakıp Amerikan Hükümeti ders kitabımdan bir bölüm okumaya çalışıyorum ama bir boka konsantre olamıyorum, o yüzden vazgeçiyorum. Yatağıma gidip telefonumda geziniyorum ve bana cevap vermesini diliyorum.

Ama yapmıyor.

Telefonum çalışıyor ve ekranda Jake'in adını gördüğümde hemen cevap veriyorum. "Küçük bir soruna neden olduğunu duydum," diyerek beni selamlıyor.

İnledim. "Ne oldu? Annem sana söylemek için aradı mı?"

"Hayır, babamdı ve bana tüm detayları mesaj attı." Sadece bir an tereddüt etti. "Ne oluyor, küçük kardeşim? Kampüste kavgaya mı karıştın? Uzaklaştırma mı aldın? Eminim Adney çok sinirlenmiştir."

Kardeşim okuldayken Adney ile birkaç kez karşılaştı, bu yüzden onun nasıl biri olduğunu biliyor.

"Daha çok hayal kırıklığına uğradım. Hepsi öyle." Sesim alçalıyor ve telefonumu sıkıca kavriyorum. "En kötüsü de bu. Herkesi hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum."

"Bana ne olduğunu anlat."

Ona her şeyi anlattım, tek bir ayrıntıyı bile atlamadım. Hatta ona Addie'yi ne kadar sevdiğimi, benim için ne ifade ettiğini ve Liam'ın ona söylediği ve beni çileden çıkaran şeyi bile anlattım.

"Bunu neden yaptığını anlıyorum," diyor ben

bitirdikten sonra. "Yine de aptalcaydı, değil

mi?"

Bir iç çekiş onu terk eder. "Bak, inandığın şeylerin arkasında durmalı ve değer verdiğin kişileri korumalısın. Ve Addison Douglas'ı gerçekten önemseydiğini hissediyorum."

"Evet," diye itiraf ediyorum, daha önceki mesajıma yanıt vermediğinden beri içimi kemiren endişeyi bir kenara itmeye çalışıyorum. "Muhtemelen artık benim kas kafalı bir pislik olduğumu düşünüyordur."

Jake kıkırdar. "Bundan şüpheliyim. Bazen kızlar bu saçmalığa

gerçekten bayılıyor." "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle. Onu savunmaya koştun. Ona karşı kaba davrandığı için arkadaşının yüzüne vurdun. Bu büyük bir olay. Bunu herkes yapmaz."

Onun için yapardım. Her seferinde.

Bunun yerine kardeşime "Sanırım" diye mırıldanıyorum.

Aptal olduğumu düşünmesini de istemiyorum. Hayatım boyunca Jake'e saygı duydum, hep onun onayını aradım. Şimdi bunu kaybetmek istemiyorum.

Ya da hiç.

Konuyu değiştirmesine izin veriyorum ve bana futbol programından ve yakında gelip onu izlememizi ne kadar çok istediğinden bahsediyor. Yoğun programlarımızı her zaman bir şekilde ayarlarız. Uçak biletinin ne kadar tuttuğu babamın umurunda bile değil. Benim ve Jake'in maçlarına, hatta fırsat bulduğunda Ash ve Eli'nin maçlarına da geliyor.

Yani o çok hareket halinde ve çoğu zaman ben de öyleyim.

Addie buna aldırır mıydı? Bazen bizimle gelmesine izin vermeleri için ailemi ikna edebilir miydim? Gitmek ister miydi?

Kahretsin, bilmiyorum.

Annem ve babamla kasvetli bir akşam yemeği yedikten sonra banyoda duş almak üzereyken telefonum çalıyor ve Addie'den Snapchat mesajı geldiğini gösteriyor.

Sonunda.

Ben iyiyim. Biraz sarsıldım. Sana iyi misin diye sormam gerekirdi.

Oyun oynayıp duş aldıktan sonra ona cevap verebilirim ama boş ver.

Her şey olduğundan beri onunla konuşmak için ölüyorum.

Ben: **Ben iyiyim. Çenem biraz ağrıyor.**

Sana gerçekten vurduğunu düşünmemiştim.

Daha çok parmak eklemleri çeneme değdi. Sağlam bir yumruk atamadı. Yine de acıttı.

Adney bana ikinizin de uzaklaştırıldığını söyledi.

Ben: **Evet. Berbat. Cuma gecesi ilk maçımızda da oynayamayacağım.**

Çok üzgünüm.

Hey, bu senin hatan değil.

Biliyorum. Sadece kötü hissediyorum. Liam'ın bana söylediği şey yüzünden kavga ettiniz.

Olanlardan pişman değilim.

Tek pişmanlığım kontrolü kaybetmem ve yakalanmamız.

Ben: Kötü hissetme. Liam bir süredir bana karşı boktan davranıyor. Onun sorunu ne bilmiyorum.

Bir süre cevap vermiyor ve ben de odama gidip banyoya götürmek üzere birkaç kıyafet alıyorum. Yorgunluk beni çok etkiliyor ve nihayet ondan bir mesaj aldığımda duşa girmiş ve soyunmaya başlamıştım bile.

Beni koruduğun için teşekkürler Beck. Bana göz kulak olman çok anlamlı.

Kahretsin, keşke ona daha fazla göz kulak olmak istediğimi bilseydi. Onunla ilgilenmek. Onu koruma ihtiyacı içimi öyle bir dolduruyor ki başka bir şey düşünemiyorum.

Ona karşı hissettiklerimin beni ne kadar tükettiğinin farkında olmadığından eminim.

Ben: Seni her zaman savunacağım, Adds. Bunu biliyorsun. Ben senin arkandayım.

Banyomun ortasında boxer külotum ve başka hiçbir şeyim olmadan duruyorum, telefonum elimde. Hoşlandığı kıza ondan hoşlandığını itiraf eden küçük bir çocuk gibi onun cevabını beklerken ellerim.

Seni okulda görmeyi özleyeceğim. Ödevlerinizi öğretmenlerinizden istememi ister misiniz?

Zaten hepsi ödevlerimi e-postayla gönderecek ama olsun. Beni görmek için bir bahane bulması hoşuma gitti.

Ben: Evet, bu harika olur. Teşekkür ederim.

Belki yarın sana getirebilirim? Gecenin ilerleyen saatlerine kadar olmaz çünkü maçımız var.

Hayal kırıklığı üzerime çöktü. Ona tezahürat yapmaya gidemeyeceğim. Uzaklaştırma aldığı anda kampüse girmene bile izin verilmiyor. Ve Adney yarın akşamki maçta olacak - kampüse çok yakın oturduğu için çoğu zaman okuldaki etkinliklere katılıyor. Her zaman oradadır. Ve beni gördüğü anda kışıma tekme basar.

Keşke maçına gidebilseydim.

Ben de.

Yanıtıyla birlikte kırmızı bir kalp ekliyor.

Emojiler ortaokuldayken ağır bir maldı. Bir anlamları vardı. İleriye doğru bir hamle, duygularınızı açıkça SENİ SEVİYORUM demeden paylaşmanın bir yolu. Sanırım şimdi de aynı ve Tanrı aşkına, ikimiz de neredeyse on sekiz yaşıdayız.

O kalp emojisini görmek bana umut veriyor.

Ben: Ödevlerimi yarın getirmene gerek yok. Eminim öğretmenlerim bana mail atacaktır.

Önemli değil. Seni görmek istiyorum.

Tekrar söylüyorum, duygularımı ona açtım. Bu sefer oyun oynamak yok.

Ben: Seni şimdiden özledim.

Ben de seni özledim.

Gülümsüyorum. Bugün olan her şeye rağmen, bu dört kelime içimi aydınlatıyor.

Evine doğru yola çıktığımda sana mesaj atarım, tamam mı?

Ben: Tamam, kulağa hoş geliyor. Yarınki maçınızda iyi şanslar.

Teşekkür ederim. İyi geceler, Beck.

Sözlerine bir başka kırmızı kalp emojişi eşlik ediyor.

Derin bir nefes alıyorum, duşun sıcak spreyi sayesinde odanın buharla olduğunu fark ediyorum.

Ben: Gece ekler.

Ben de ona kırmızı kalp emojişi gönderiyorum.

Siktir

et. Hadi

gidelim.

YİRMİ ALTI

ADDIE

Son voleybol sezonumun İLK maçı iyi geçti. İlk iki seti kazandık ve hatta normalden daha erken bitirdik.

Kısacası, onları ezdik.

Bu sabah ilk geldiğimde okul dedikodularla çalkalanıyordu. Liam ve Beck arasındaki kavga çok daha kanlıydı ve çok daha uzun sürdü. Beck tarafından itilerek yolumdan çekildim çünkü Liam gerçekten bana vuracaktı. Sözde bir aşk üçgeninin içindeyiz ve herkes saçmalıyor.

Okulun dördüncü günü ve bana olan şey bu. Çok tuhaf.

Kimin bildiğini umursamadan soran herkese gerçeği söyledim ve aslında çok fazla kişi de sormadı. Okulumuz küçük ve söylentiler çok hızlı yayılıyor, öğretmenler ve personel de dahil olmak üzere herkes dün kütüphanede ne olduğunu biliyor. İlk geldiğimde bir sürü bakışla karşılaşıyorum ama öğle yemeğine kadar herkes bu konuyu çoktan aşmış oluyor, şükürler olsun.

Beck'e onu okulda görmeyi özleyeceğimi söylediğimde yalan söylemiyordum ama Liam'ın yanı sıra onun da bugün burada olmaması neredeyse içimi rahatlatmıştı. Özellikle de Liam'ın.

Görmek istediğim son kişi o. Eğer hiç geri dönmezse, benim için sorun olmaz.

Onu özlemiş olsam da Beck bugün ihtiyacım olmayan bir dikkat dağıtıcıydı, özellikle de ilk maçımız yaklaşırken. Bütün gün gergindim, kendimi zorluyordum. Bir hata yaparım ya da berbat oynarım diye korkuyordum.

Ama artık maç bitti ve harika oynadık. Koç mutluydu ve Beck'in evine giderken keyfim yerindeydi.

Ben de gerginim.

Ödevini bırakmak için Beck'in evine gitmek çok uyduruk bir bahane ve bunu bildiğinden eminim. Bilmek zorunda. Öğretmenlerinin büyük olasılıkla ödevlerini ona e-posta ile göndereceğini söyleyen oydu. Sorduğumda birkaç öğretmeni bana tam olarak bunu söyledi.

Umurumda bile değil. Onu görmek

istiyorum. Eminim o da beni

görmek istiyordur.

Liseden çıkmadan önce yolda olduğumu bildirmek için ona mesaj attım. Evinin önüne geldiğim anda ön kapı açıldı ve işte karşımdaydı, verandadan bana el sallıyordu.

Arabamı park edip motoru kapattıktan sonra bir süre orada oturup ona bakıyorum, kalbim hızla çarpmaya başlıyor. O kadar muhteşemdi ki. Yakışıklı, tam bir Amerikan yakışıklısı ve daha birkaç gece önce ellerimi üzerinde gezdirdiğim iri, kaslı vücudu. Cüssesine rağmen, neredeyse zarif bir rahatlıkla hareket ediyor, gri Badgers futbol tişörtü ve bir çift lacivert spor şortu giymiş, ayaklarında Nike kaydırakları ile bana doğru ilerliyor.

Arabadan çıktım ve ona gülümsedim. "Selam."

"Hey." Tam önümde durdu. Güneş büyük ölçüde batmış, gökyüzü üzerimizde bir yerlerde çıkan yangın sayesinde canlı pembe ve turuncu renklere bürünmüş ve Beck'in yüzünü mükemmel bir ışık altında bırakıyor.

Gerçekten de altın saat.

"Kazandığınızı duydum," diyor, ellerini ceplerine sokuyor, dudaklarında rahat bir gülümseme belirliyor. "Tebrikler."

"Teşekkür ederim. Kolay bir oyundu." Omuz silktim.

"Kıçlarını tekmeledin." Nasıl bu kadar çabuk bildiğini merak ederek kaşlarımı çatattığımda, yüzünde mahcup bir ifadeyle, "Maçınızı telefonumdan izledim," diye açıklıyor.

"Doğru ya. Bazen yayınlıyorlar." İzlemesi ne kadar hoş.

"Evet. Baktan bir karşılama oldu ama çoğunu gördüm. Harikaydın." Bakışları yavaşça aşağıya kayıyor ve içimi ürpertiyor. "Yeni üniformaları gerçekten beğendim."

Hâlâ biraz terliyim ve Tori'nin maçtan önce benim için yaptığı ekstra sıkı Fransız örgüsünden çözülen saç tutamlarını hissedebiliyorum ama Beck'in dikkatli bakışları altında kendimi acayip güzel hissediyorum. "Teşekkürler. Ben de beğendim."

Üniforma tişörtlerimiz beyaz, kollarında mavi çizgiler var ve önlerinde maskotumuz ve numaramız yazıyor. Spor sütyenimin göğüslerimi nasıl küçülttüğünden nefret ederek kendime bakıyorum. Şu anda neredeyse düz göğüslü gibi görünüyorum. "Tişörtleri beğendim."

"Ben de" diyor, bir adım öne çıkarak kolunu uzatıyor. Parmağı sol köprücük kemiğimin hemen altında, tişörtümün üzerinde duran küçük Porsuk'a değiyor. Dokunuşu gömleğimi yakıyor, sanki parmağı gerçekten tenime baskı yapıyormuş gibi. "Özellikle Porsuk'u seviyorum."

"Studly?" Bu bizim maskotumuzun adı. Aptalca, değil mi?

"Evet." Gülümsüyor. Elini bırakmadan önce birkaç kez Porsuk Studly'ye dokunuyor. Dokunuşunu şimdiden özledim. "Studly."

Buraya onun güzel yüzünü görmenin ve varlığının tadını çıkarmanın ötesinde bir nedenle geldiğimi fark etmeden önce bir an için birbirimize aptallar gibi gülümsüyoruz. "Ödevini getirdim." Sırt çantamın yolcu koltuğunda durduğu arabama doğru elimle işaret ediyorum.

"Öğretmenlerim bana her şeyi gönderdi zaten," diyor gülümseyerek. "Buraya kadar gelmene gerek yoktu. Muhtemelen sana mesaj atmalıyım."

"Ah." Kalbim biraz düştü ve kendimi aptal gibi hissettim. Belki de evine gelmemi istememiştir? Hayır. Kesinlikle gelmemi istiyordu. İstedğini biliyorum. Hayır diyebilirdi.

"Sanırım buraya getirmeme gerek yoktu, ha?" Omuz silkerek söylüyorum.

"Geldiğine sevindim. Bütün gün yalnızdım. Herkes meşgulken ben evde oturmuş, sıkıntıdan patlıyorum," diye itiraf ediyor.

"Gerçekten okulu özleyiyor musun?" Ona takılıyorum ama o başını sallıyor, yüzünde ciddi bir ifade var.

"Evet. Arkadaşlarımı görmeyi özledim. Futbolu." Kısa bir an için tereddüt ediyor. "Kesinlikle seni."

Onun bu itirafı karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve bu durumu geçiştirmeye çalışıyorum. Yine de çok zor, çünkü şu anda nerede durduğumuzu bilmiyorum. Cuma ve cumartesi geceleri takılıyoruz ve sonra başka bir şey olmuyor. Dün okulda da aynı eski Beck gibi davrandı. Yani bana bir kız arkadaşımıymışım gibi davranmıyor, bu yüzden benden ne istediğini bilmiyorum.

Geçen hafta inanılmaz derecede kafa karıştırıcıydı.

"Sanırım beni özleyemezsin çünkü buradayım," diyorum, sesim hafif ve rahat.

Hmm, belki de istediği budur.

Düşüncesi bile kalbimi acıtıyor.

"Evet. Burada olmana sevindim, Adds," diyor, sesi alçak ve içimi ısıtıyor.

Boğazım kurudu ve ne diyeceğimi bilemiyorum. Sertçe yutkunarak bir şeyler bulmaya çalışıyordum ki o beni alt etti.

"Bana bugün okulda neler olduğunu anlat."

Arabama yaslanıp bugün olanları düşünüyorum.

"Eminim kavga hakkında konuşuyorlardır," diye ekliyor.

"Ah evet. Söylentiler çılgıncaydı." Gözlerimi deviriyorum ve o da kıkırdıyor. "Liam *bana* vuracak diye son anda beni yolumdan ittiğini söylüyorlardı. Düşünebiliyor musun?"

Hüzünleniyor. "Bunu yapsaydı onu öldürürdüm." Sesinin

ciddi tonundan ona yarı yarıya inandığımı anlıyorum.

"Ayrıca kavgayı çok daha kanlıymış gibi gösterdiler. İkiniz de feci şekilde dövülmüşsünüz. Her yer kan içindeydi. Hastaneye gitmek zorunda kalmadığınıza şaşırdım." Ona takılıyorum, gülümsemesini sağlamaya çalışıyorum, o da bunu yapıyor.

"Umarım şiddet yanlısı biri olmadığımı biliyorsundur," diyor, ses tonu ciddi. "Dün bana ne oldu

bilmiyorum."

"Liam bir pislik gibi davranıyordu," diye hatırlatıyorum ona.

"Evet. Saçma sapan konuşuyorsun. Sana söyledikleri hoşuma gitmedi. En büyük sorunum buydu. Sana çeneni kapatmanı söyledi." Beck hafifçe yüzünü buruşturarak çenesini ovuşturuyor.

"Hâlâ acıyor mu? Nerene vurdu?" Ona yaklaşabilmek için arabadan uzaklaşarak soruyorum. Azalan ışıktaki yüzünde bir morluk olup olmadığını görmek zor.

"Birazcık. Gerçekten iyi bir vuruş yapsaydı ne kadar kötü olurdu hayal bile edemiyorum," diyor Beck sinirli bir şekilde.

"Bir bakayım."

Başını yana çeviriyor ve ben daha da yaklaşıp parmak uçlarımda yükseliyorum, böylece Liam'ın ona yumruk attığı yeri inceleyebiliyorum. Çenesine bakıyorum ve hafif kirli sakalının altında bir çürüğün belli belirsiz gölgesini görüyorum.

Bugün tıraş olmamış ve bu içimde bir farkındalık yaratıyor. O çok erkeksi. Bir erkek gibi yapılı. İri, geniş ve o kadar gülünç derecede yakışıklı ki, ona bakmak neredeyse acı veriyor.

Ellerimin altında nasıl hissettiğini bildiğimde daha da çok acıyor. Geldiğinde neye benzediğini...

"Tam orası mı?" Soruyorum, baştan çıkmasına izin veriyorum ve çenesine hafifçe dokunuyorum.

İrkiliyor ama parmaklarımdan çekilmiyor. "Evet. İşte. Pislik herif. Gerçi o sırada bana zar zor vurmuş gibi hissettim."

"Çok hafif bir çürük," diyorum dokunmaya devam ederken. Teni çok sıcak. Çenesindeki ve çenesindeki zayıf büyüme sayesinde biraz keskin. "Sen okula dönene kadar geçebilir bile."

"Yoksa çürük daha kötü olacak." Bakışları benimkileri buluyor, çalkantılı ve yoğun; dudaklarımı aralamış, parmaklarım hâlâ çenesinde, onun yakınlığından sersemlemiş bir halde öylece duruyorum.

"Seni güçlü gösteriyor," diyorum ona hafif bir gülümsemeyle, eğilip sıcak, baharatlı kokusunu içime çekerken, sanki öpücüğüm onu iyileştirecekmiş gibi ağzımı hafifçe morluğa bastırıyorum.

Dudaklarım teniyle temas ettiğinde keskin bir nefes alıyor ve ben daha geri çekilmeden eli yüzümde, beni ağzına doğru yönlendiriyor.

Beni öpüyor ve ben de teslim oluyorum, ağzı benimkinin üzerinde gezinirken parmaklarım gömleğinin önünü kavıyor. Diğer eli belime yerleşiyor, parmakları üniforma gömleğimin altından kayarak çıplak tenime dokunuyor ve ben de onu hissetme ihtiyacıyla bir adım daha yaklaşıyorum.

Sanki ona karşı koyamıyorum ve o da beni kendine çekiyor. Sanki birbirimize karşı koyamıyoruz. Şu anda bizi gören biri muhtemelen hiçbir şey fark etmeyecektir. Sadece iki insan, oldukça geç bir yaz gecesinde devasa bir evin önünde öpüşüyor. Burası göl kenarında daha serin ve hava çam kokusuyla ağırlaşıyor.

Ama bu bir öpücükten çok daha fazlası - en azından benim için. Bu çocuk benim

için bir şey ifade ediyor. Ona tamamen aşık oldum.

Aslında, ona çoktan aşık oldum.

Parmakları başımın arkasına kayıyor ve öpücüğü derinleştirmek için bana aç veriyor. Dili benimkine değdiğinde tenim farkındalıkla karıncalanıyor ve bacaklarımın arası şimdiden zonkluyor.

Tek gereken bu. Evinin önünde bir öpücük ve ben onu istiyorum. Aramızda her zaman kaynayan o kimya, inkar edilemez. Yıllarca bunu görmezden gelmeyi başardık ve şimdi sonunda teslim olduk, geri dönüşü yok.

"Sert görünmemden hoşlanıyorsun," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı ve öpüşmeyi bitirirken gülümsememe neden oluyor.

"Yapmalıyım." Yüzümün yan tarafını okşarken eline doğru eğildim, bakışları beni içine çekerken sıcaktı. "Liam'ı yumrukladığın için biraz ateşliydin."

"Seksi olduğumu mu düşündün?"

Yavaşça başımı sallıyorum, başımı çeviriyorum, böylece avucuna bir öpücük bırakabiliyorum. "Kesinlikle." Gözleri kararıyor. "Belki de daha sık kavgaya karışmalıyım."

"Um, yapmasan iyi olur." Ona sırtıtıyorum. O da bana sırtıtıyor.

"Başın belaya girdi mi?" diye sordum. "Ailenle mi?"

"Pek sayılmaz." Kıkırdıyor. "Annem bu öğleden sonra bana bahçeyi temizletti. Yarın da kileri yeniden düzenlemesine yardım edeceğimi söyledi."

Dehşete düşmüş bir yüz ifadesi takınıyor ve ben de kıkırdıyorum. "Eşyaları yeniden düzenlemeye bayılırım."

"Kesinlikle istemiyorum. Bu benim için bir tür ceza ve o da bunu biliyor." İçini çekti ve bana olan bağlılığını gevşetti. "Annem ayrıca bu Cuma antrenman yapamamamın ya da maçta oynayamamamın yeterince ceza olduğunu söyledi. Orada olamamamın beni delirttiğini biliyor ve dersimi aldığımdan oldukça emin."

"Çıkarılacak bir ders var mı?" Sormadan edemiyorum.

"Evet, kaba saba heriflerin kız arkadaşını aşağılamasına izin verme." Dudaklarını sıkıca kapatıyor, yanakları kızarıyor. "Son kısmı söylemek istememiştim."

Seçtiği kelimeler karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ama içimde yükselen baş dönmesine rağmen sakinliğimi koruyorum. "Yoksa sen mi yaptın?"

Yüz ifadesi utangaçlaşıyor. "Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim."

"Ve bunu söylediğini duymak beni rahatsız etmedi," diye itiraf ediyorum, gülümsememi zar zor zapt edebiliyorum.

Beni tekrar kendine çekiyor ve dudaklarıma bir öpücük daha kondurduktan sonra mırıldanıyor:
"Muhtemelen çok hızlı hareket ediyoruz."

Elimi göğsünde gezdiriyorum, avuçlarımın altında hissettiğim sıcak, sıkı kaslara bir kez daha sessizce hayret ediyorum. "Muhtemelen."

"Umurumda değil." Beni tekrar öpüyor, dudakları uzun süre kalıyor.

"Ben de," diye nefes alıyorum ağzına, kollarımı boynuna dolayarak.

Bir araba yaklaşıyor, ışıkları üzerimizde yanıp sönüyor ve geçerken sürücü kornaya basıyor ve birbirimizden uzaklaşmamıza neden oluyor.

"Sürekli kesintiye uğruyor," diyor Beck kıkırdayarak.

"Her zaman," diye kabul ediyorum, zorlukla yutkunarak. Bana zar zor dokunuyor ve ben anında sarsılıyorum. Burada, halka açık bir caddede bir Şey yapabileceğimiz gibi değil.

Az önce o arabanın geçmesine sevindim. Beck'in arabamın kaputunda benimle uğraşmasına izin verebilirdim.

"Liam'a neler olduğunu biliyor musun?" Beck birdenbire soruyor, sesi kırılmış. Ona kaşlarını çatıyorum. "Eğer onunla konuşup konuşmadığımı soruyorsan, cevabım kesinlikle hayır."

"Onunla konuştunu düşünmemiştim. Sadece okulda bir Şey duyup duymadığını merak ettim." "Hiç de değil."

"Bana söylenenlere göre, bana çok kızgınmış. Ve babasıyla başı büyük dertte," diye itiraf ediyor Beck. "Telefonu elinden alınmış."

"Oh." Liam için biraz kötü hissediyorum ama yine de

hissetmiyorum. Tüm bunları başılatan o.

Beck bilgi kaynağını açıklarken, "Takımdaki ocuklar beni bilgilendirdi," diyor. "Bu hafta oynayamayacağım için Liam'a kızgınlar."

"Tüm bunlardan kısmen sorumlu hissediyorum, biliyor musun?" Sert bir nefes vermeden önce ona söyledim. "En başıta Liam'la kavga etmen benim hatamdı. Ve siz arkadaşsınız. Ne olduğunu anlamıyorum."

"Hey, kavganın sorumlusu sen değilsin." Bir adım daha yaklaşıyor, büyük elleri omuzlarıma yerleşiyor ve bana bakarken onları sıkıyor. "Sana o saçmalığı söylemesini sen istemedin ve kendimi bu duruma sokan bendim. Bu kesinlikle senin hatan değil."

Elleri üzerimde çok iyi hissediyorum, böyle bile. "Tamam." Suçluluk duygusunun beni terk etmesine izin vermeye çalışarak usulca nefes veriyorum. "Beni savunmak için acele ettiğin için tekrar teşekkür ederim."

"Senin için her Şeyi yaparım, Adds." Bunu söyleme Şekli bana bir Şeyler yapıyor. İim kıpır kıpır oluyor. Bana yaptığı her Şey beni böyle hissettiriyor. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Başımı salladım, ağzım kurudu ve beni daha yakına çekmesine izin verdim. Ta ki beni sımsıkı, sıcacık bir sarılmayla sarıp sarmalayana, kollarını etrafımda dolaştırana, ellerini sırtımda gezdirene

kadar. Ben de aynısını yapıyorum, kollarımı beline doluyorum, ona yapışıyorum, yüzümü göğsüne bastırıyorum. Derin bir nefes alıyorum, onun temiz, erkeksi kokusunu içime çekiyorum ve...

Evet. Bu anın hiç bitmesini istemiyorum.

Birbirimizin kollarında ne kadar durduğumuzdan emin değilim ama bir ses duydum. Bir kapı açılıyor. Bir kadın sesi.

"Beck? Hala burada mısın?"

Birbirimizi bıraktık, Beck evine doğru döndü. Annesine.

"Hâlâ Addie'yle dışarıdayım anne." Sesinde belli belirsiz bir kızgınlık var.

Kahkahamı bastırmak için ağzımı kapatıyorum.

"Oh." Ön verandanın ışıkları yanıyor ve büyük çimenliklerini altın rengi bir ışıkla aydınlatıyor. "Hey, Addie." Verandadan el salladığını gördüm.

"Merhaba Bayan Callahan," diyorum ona el sallayarak.

"Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz Addison. Bana Fable diyebilirsin," diyor.

Beck gözlerini devirerek bana bir bakış gönderiyor. Benden bir kıkırdama daha kaçıyor.

"İçeri gir anne," diyor ona, ama kötü bir şekilde değil. Sesi şefkat dolu ama yine de bir parça kızgınlık var. Annesine yakın olduğunu biliyorum.

"Yakında gel, tamam mı? Hoşça kal, Addie!" Kapıyı kapatıyor ama o parlak ışıkları açık bırakıyor, buna aldırmıyorum çünkü en azından Beck'i görebiliyorum.

Gökyüzü karardı, kadifemsi bir siyah ve mor tonuna dönüştü ve ben sokağın kaldırımına oturup yukarıya bakıyorum. Birkaç yıldız parıldıyor ama çok değil ve Beck yanımdaki kaldırıma yerleşip omzunu omzuma sürttüğünde nefesimi tutuyorum.

"Ailenin kavga yüzünden sana kızmadığından emin misin?" diye sordum. "Anneme bundan bahsetmedim."

Beck'in benim yerime başka bir çocukla kavga ettiği için uzaklaştırma aldığı bilse aklını kaçırdı. Tüm bunlar onun *ciddi ilişkiler beladan başka bir şey değildir* teorisine giriyor ve büyük olasılıkla Beck'i bir daha görmemi yasaklardı.

Bunu riske atamam.

Bana doğru baktı. "Daha çok hayal kırıklığına uğramış gibiler. Daha önce kimse uzaklaştırılmamıştı. Bu Callahan evinde bir ilk. Annem böyle bir belaya bulaşacağımdan hiç şüphelenmediğini söyledi."

Bu durumdaki rolüm beni kötü hissettiriyor. "Annen haklı. Sen hiç sorun çıkarmadın. Kavgaya karışmıyorsun."

"Düne kadar," diye hatırlatıyor bana.

"Doğru. Düne kadar." Gökyüzüne bakıyorum, birkaç yeni yıldızın parıldadığını görüyorum. "Ailen

bana kızgın mı? Yani, Liam'la kavga etmene ben sebep olduğum için kızmış olabilirler."

Kıkırdıyor, sıcak ses mideme iniyor. "Hayır, sana kızgın değiller. Ben kendi kararlarını verebilen bir insanım. Hiçbir şey için seni suçlamıyorlar."

İçimi bir rahatlama kaplıyor ve ona gülümsüyorum.

"Tamam. Güzel." "Evet." O da bana gülümsüyor.

Ben de gülümsüyorum, ruh halim hafifliyor ve konuyu değiştirmeye karar veriyorum. Kavga hakkında konuşmaktan yoruldum ve eminim o da yorulmuştur. "Bugün okulda pek bir şey olmadı. Öğle yemeğinde sizin hakkınızda dedikodu yapmayı bırakmışlardı. Marcus ve Monique hakkında konuşuyorlardı."

Hafifçe sertleştiğini hissediyorum. "Peki ya onlar?"

"Monique onun peşinden koşmaya devam ediyor ve Marcus ilgilenmediğini iddia ediyor. Bu Emma'yı çok kızdırıyor. Eğer dikkat etmezse, senin Liam'a yaptığın gibi Monique'i de bayıltacağını söyledi."

Emma'nın bugün odaklanabildiği tek şey buydu ve şikayetlerini dinlemekten yoruldum, bu yüzden sonunda onu susturdum.

Bu beni berbat bir arkadaş mı yapar? Marcus hala ara sıra Monique ile takılırken onunla tekrar denemekle neye bulaştığını biliyordu. Bu tam bir felaket.

"Ne karmaşa ama," diye mırıldanan Beck başını salladıktan sonra benim gibi gökyüzüne bakmak için başını geriye eğiyor. "Bir sürü drama yaşanıyor."

"Ve daha okulun dördüncü günüydü."

"Belki de her şeyi son senemizin başında halledeceğiz. O zaman mezun olana kadar her şey yolunda gider" diyor.

"Huh. Belki." Bir kız dileyebilir, ama belki de bir şeylerin peşindedir. Hayatımda drama istemiyorum. Stresli ve bundan tamamen kaçınamayacağımı bilsem de, şu anda yaşadığım asıl sorunun Liam olduğunu düşünüyorum.

Ve Emma.

Annem.

Peki, tamam. Bu çok fazla drama.

Gökyüzü hızla kararırken, yıldızlar tepemizde parıldayınca kadar sessiziz. Ay, yıldızların daha parlak parlamasını sağlayan ince bir şerit ve gölden üzerimize vuran serin bir esinti var.

"Cumaünkü maça gidebilir misin?" Sonunda sordum.

"Evet, oynayamıyorum. Berbat bir durum. Babam Adney ile konuştu ve kenarda olup olamayacağımı sordu. O da evet dedi." İç çekiyor. "En azından bu bir deplasman maçı."

"Bunun bir hücum olmaması çok kötü." Ona takılıyorum. Umarım farkındadır.

Bana baktığında yüzündeki gülümsemeden anladığım kadarıyla öyle. "Evet. Geçen hafta Geçen hafta Liam'ın suratını dağıtmalıydım."

"Keşke gidebilseydim." Yine de son Mammoth turnuvamız için heyecanlıyım. Her yıl koçumuz bizim için kamp yeri ayırır ve tüm takım orada çadırlarda kalır. Bu bizim için harika bir bağ kurma deneyimi ve sonrasında kendimi kızlara hep daha yakın hissediyorum. Geçen yıl Emma ve ben Tori'yle böyle yakınlaşmıştık.

"Seni orada görmeyi özleyeceğim," diye itiraf ediyor Beck.

"Seni izlemeyi özleyeceğim." Omzumu onunkine bastırıyorum ve o da nazık bir gülümsemeyle bana bakıyor.

Telefonum arabamın içinden çalışıyor. Sürücü tarafındaki cam hala kapalı olduğu için duyabiliyorum. Çalma duruyor, sonra hemen tekrar başlıyor.

Beck, "Biri seni bulmaya çalışıyor," diyor.

"Belki de gidip kim olduğuna bakmalıyım." Anımızı bölmelerinden nefret ediyorum, ama başka ne var ki?

Beck'le geçirdiğimiz anlar hep yarıda kesiliyor.

Arabama gidip telefonuma bakıyorum ve Emma'nın aradığını görüyorum. Açtığımda çoktan konuşmaya başlamıştı. Ağlıyordu.

"Senden nefret ediyorum! Aman Tanrım, benden uzak dur!" diye bağılıyor birine.

"Emma? Neler oluyor?" Hıçkırıklarını duyduğumda içimi bir endişe kaplıyor ve arabama yaslanıyorum. "Az önce M-Marcus'u o orospuyla yakaladım!" diye feryat ediyor.

Midem bulanıyor. Bir isim söylemesine bile gerek yok. "Aman Tanrım."

"Elleri kızın üzerindeydi!" Hıçkırıkları kuruyor ve çığlık atıyor. Telefonu kulağımdan çektim. "O tam bir pislik! Bana işlerinin bittiğini söylemişti."

Belli ki yalan söylüyordu.

"Çok üzgünüm, Em. Neredesin?"

"Hâlâ okulda! Otoparkta tartışıyorduk." "Monique nerede?"

"Onları yakaladığım anda kaçıp gitti. Etrafta dolaşmadı." Emma gülüyor ama sesi histeri sınırında çıkıyor. "Şanslıymış. Eğer kalsaydı onu eşek sudan gelinceye kadar döverdim."

Neden herkes bu kadar kana susamış? "Emma, sakinleşmen gerek."

"Hayır. Siktir et. Kimse için sakinleşmeme gerek yok. Marcus yalancı bir bok yığını. Monique okuldaki her erkek için bacaklarını açan dev bir fahişe. Ondan *nefret* ediyorum. Ben de ondan nefret ediyorum," diyor Emma.

Acı bir şekilde.

Beni sorgulayan bakışlarla izleyen Beck'e dönüyorum. Elimi telefonumun üzerine koyuyorum. "Ben Emma," diye fısıldıyorum ona.

"Kızgın olman gereken kişi Marcus," diyorum ona. "Artık onunla birlikte olmadığını söyleyen oydu."

"Çünkü sürekli onun peşinde! O acımasız!"

Ona söyleyeceğim hiçbir şeyi dinlemeyecek, bu yüzden onu ikna etmeye çalışmayı bırakıyorum. "Seninle bir yerde buluşmamı ister misin?"

"Hayır, sorun yok. Marcus arabasına bindi. Gidiyor. Ben de eve gidiyorum." Yüksek sesle nefes verir. "Sanırım gecenin geri kalanında ona bağırmanın bir anlamı yok. Bana daha da kızacak."

Oh, Tanrım. Bu muhtemelen, daha sonra onunla tatlı tatlı konuşur ve bir daha Monique'le birlikte olmayacağına söz verirse, arkadaşımın büyük olasılıkla onu geri alacağı anlamına geliyor.

"Eve git, duş al ve biraz uyumaya çalış. Sabah her şey daha netleşecek," diyorum ona, saçma tavsiyem karşısında gözlerimi devirmek isteyerek.

Ama bu doğru, değil mi? Şu an çok kızgın. Biraz uyku ve mesafe Marcus'un ona ne yaptığını görmesine yardımcı olacak. Ve onunla olan ilişkisini sonsuza dek bitirmesi gerektiğini.

"Haklısın. Teşekkürler, Addie. Sana sonra mesaj atarım," diyor, sesi bitkin geliyordu.

"Dikkatli sür." İç çekerek aramayı sonlandırıyorum ve Beck'e bakıyorum. "Marcus'u Monique ile okulun otoparkında yakalamış."

Beck'in kaşları kalkıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Emin değilim ama kesinlikle yapmamaları gereken bir şeydi." Başımı sallıyorum, arabama binmek için kapı koluna uzanmaya başlamıştım bile. "Gitsem iyi olacak."

"Geldiğiniz için tekrar teşekkürler." Bana gülümsüyor.

Ben de ona gülümsüyorum ve içimi kemiren endişeyi görmezden gelmeye

çalışıyorum. Beck hakkında değil ama en iyi arkadaşım hakkında. O değişti. Yavaş ama emin adımlarla.

Ve onun için endişeleniyorum.

YİRMİ YEDİ

BECK

Cuma günü nihayet okula dönüyorum, otoparktan çıkıp kaldırıma doğru ilerlediğim anda arkadaşlarım tarafından coşkuyla karşılanıyorum. Her zamanki gibi bir araya toplanmışlar, kafeteryanın kenarına yakın bir yerde grup halinde duruyorlar ve ben kendimi tutamıyorum...

Addie'nin onlarla olmadığını fark ettiğimde hayal kırıklığına uğruyorum.

Bunun nedeni muhtemelen Marcus'un orada Monique'in kolları boynuna dolanmış bir şekilde durması ve onu tamamen görmezden gelip diğer herkesle konuşmasıdır. Ona bakmıyor bile, ama kızın dikkati tamamen onun üzerinde ve başka hiç kimse yok.

Davranışları biraz acınası. Sasha bana karşı şefkatliydi ama bu şekilde değil. PDA'da büyük değildik ve okulda herkesin önünde ona sahip çıkma ihtiyacıyla dolu değildim.

Addie konusunda farklı hissediyorum. Bunu yüzde yüz teyit etmemiş olsak da, onu kızım olarak görüyorum...

Ve bu kampüsteki her orospu çocuğunun bunu bilmesini istiyorum.

"Callahan! Dönmüşsün." Dom gruptan ayrılıp yaklaşıyor ve elini bana doğru uzatıyor. Elini tutuyorum, uydurmaya bayıldığımız o karmaşık tokalaşmalardan birini yapıyorum ve ona sırtıyorum. "Seni özledik."

"Geri döndüğüme sevindim." "Liam'ı gördün mü?" diye sormadan önce etrafıma bakındım.

Dom başını sallıyor, ifadesi ciddileşiyor. "Biz kondisyondan çıktıktan sonra spor salonunun orada takılıyordu."

Bir kondisyon seansını kaçırmak zorunda kaldığım için üzgünüm ama haftaya geri döneceğim. Liam da öyle. Lanet olsun. "Nasıldı?"

"Oldukça öfkeli, ama ne zaman değil ki? Sanırım babası okuldan arta kalan zamanını berbat etti. Ve sanırım Addie ona hiç ulaşmadı, bu da onu daha da kızdırıyor."

İfademi nötr tutuyorum, onunla konuşmadığı için içten içe rahatlıyorum. Konuşacağını düşündüğümünden değil.

Benimle konuşmakla çok meşguldü. Ödevimi getirme bahanesiyle uğradığı Salı gecesinden beri neredeyse hiç durmadan mesajlaşıyoruz. Paylaştığımız o öpücük... Onu yola atmamak için kendimi zor tuttum.

Komşular muhtemelen bundan hoşlanmazdı. Biraz kibirliler.

Yanımızdan geçen araba ayrılmamıza neden oldu. Ve sonra annem...

Annem tarafından engellendi. İnanılmaz ama aynı zamanda tipik.

Ben sabırlı bir adamım. Addie'yi tamamen benim yapacağım,

hem de yakında. Bundan hiç şüphem yok.

Dom tarafından grubun içine çekiliyorum, yüzünde belli belirsiz bir alaycılıkla beni izleyen Monique hariç hepsi beni gördüğüne seviniyor. Ondan pek hoşlanmadığımı düşünürsek umurumda değil. Tam bir baş belası. O ve Marcus sonunda uzaklaşıyorlar ve ben buna seviniyorum.

Kardeşlerimle takılıp sohbet etmeyi tercih ederim.

Bu akşamki maçtan ve kolay bir galibiyet olacağını düşündüklerinden bahsediyoruz. Gülümseyip başımı sallıyorum ve onlara katılıyorum, içten içe oynayabilmeyi diliyorum. Kenarda durup tüm olanları izlemek ve hiçbir şey yapamamak beni öldürecek.

Berbat bir şey.

Zil çalmak üzereyken Addie'nin bize doğru yürüdüğünü görüyorum, yanında Dom'un formasını giyen Tori var. Hiç tereddüt etmeden gruptan ayrılıp Addison'ın yanına geliyorum, yüzündeki gülümseme beni de sırtmaya itiyor.

"Günaydın, Adds." Çenemi Tori'ye doğru fiskeliyorum. "Güzel forma, Victoria."

Tori gülmeye başlamadan hemen önce bana kaşlarını çatıyor. "Tam adınız nedir Bay Callahan?"

"Bilmiyorum. Sanırım iyi bir ruh halindeyim." Omuz silkiyorum, bakışlarım Addie'de. Keyfimin yerinde olmasının nedeni o. Onu görmek günümü aydınlatmak için mükemmel bir yol.

Dom yaklaşıyor, Tori'yi kolundan tutup hızlıca kucaklamak ve dudaklarına şapırdatan bir öpücük kondurmak için kendine çekiyor. Sanırım artık resmileştiler.

Yine de Tori'yi uzaklaştırması iyi oldu, çünkü bu sayede derse giderken Addie'yle yalnız konuşma şansım oldu. Zil çalıyor ve insanlar harekete geçiyor, ama biz yavaşça yürüyoruz, ilk derslerine giden herkesin gerisinde kalıyoruz.

"Senden formamı giymeni istemeliydim," diyorum, yan yana yürürken sesim kısılıyor. "Ama ben oynamıyorum bile..."

"Yine de giyerdim," diye itiraf ediyor ve yanaklarının ne kadar pembe olduğunu fark ederek ona hızlıca bir bakış gönderiyorum.

"Ama ben oynamıyorum, bu yüzden senin ya da benim insanlardan bir sürü saçmalık duymamızı

istememedim." Elini tutmak için yarı cazip geliyorum ama yapmıyorum. "Gelecek hafta kesin. Eğer giymek istersen."

"İstiyorum," diyor hızlıca, gergin bir şekilde gülerek. "Evet. Muhtemelen şu anda sakın davranmalıydım."

"Bunu benimle yapmak zorunda değilsin, Adds," diyorum kolayca, kendime olan güvenim beni daha da dikleştiriyor. Bu kız beni istiyor. Belki benim onu istediğim kadar kötü bir şekilde.

"Döndüğüne sevindim," diyor Addie birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra. "Etrafta olmaman çok garipti."

"Bu bana çoktan alıştı mı?"

Başını sallıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor. "Belki."

"Umarım bu kötü bir şey değildir. Benden sıkılmanı istemem." Takılıyorum. Flört ediyorum. Biraz beceriksizce ama siktir et.

Bu oluyor. Addie ve ben bir şeye dönüşüyoruz. Sonunda.

"Beni sıkıyorsun, Beck Callahan. Yakınından bile geçmiyorsun." İngilizce derslerimizin olduğu devasa koridora girdiğimizde gülümsemesi tanıdık geliyor. "Son birkaç gündür sen yokken kütüphanede sıkılıyordum. Yine de tüm ödevlerimi yaptım."

"Benim dikkat dağıtıcı olduğumu mu söylüyorsun?" Dikkatimi tamamen dağıtıyor, bunu biliyorum.

"Kesinlikle," diyor başını sertçe sallayarak ve sınıf kapısının yanında duruyor. "İkinci dersten sonra Mammoth'a gidiyorum."

Hayal kırıklığı beni vurdu. "Ah, doğru ya. Şimdi seni özleme sırası bende," diyorum, gülümsemem soluklaşıyor, ellerim ona dokunmak için kaşınıyor.

"Evet." Sesi yumuşak ve bir adım daha yaklaşımadan önce etrafına bakıyor. "Ben de seni özleyeceğim."

İhtiyacıma boyun eğiyorum ve onu kucaklamak için kendime çekiyorum. İyi hissediyor. Daha iyi kokuyor. Çekilmeden önce şakağına bir öpücük bırakıyorum. "Dikkatli ol."

"Sen de," diyor, biraz şaşkın görünüyor. "Güle güle."

"Görüşürüz." Anlıyorum, ona söylemek istediğim şey bu. O şaşkın bakışı ve beraberinde gelen duyguları anlıyorum.

Ama hiçbir şey söylemiyorum. Onun yerine, onu olduğu yerde bırakıp sınıfıma giriyorum ve yüzümde kocaman bir gülümsemeyle sırama yerleşiyorum.

Sabah derslerim hızla geçiyor ve öğle yemeğinde Dom'la birlikte kampüsten ayrılıyor, arabasına atlıyor ve her zaman yararlanmayı sevdiği bir Cuma spesiyalı olan yerel pizzacıya gidiyorum.

"Tori'yi şimdiden özledin mi?" Araba sürerken sordum.

"Evet, ama bu harika. Umarım Mammoth'ta eğlenir," diyor Dom.

"Sen ve Tori resmileştiniz mi?"

"Yani, birbirimize hiçbir şey söylemedik. Ona kız arkadaşım olmasını teklif etmedim. Ama sürekli konuşuyoruz. Salı günü voleybol maçından sonra dışarı çıktık. Ve başka kimseyle konuşmuyoruz," diye açıklıyor Dom.

"Bana resmi gibi geldi."

"Biz etiketlerle

ilgilenmiyoruz."

Gülüyorum. "Son zamanlarda kimse öyle değil. Sanırım bu yüzden Marcus iki farklı kızla birlikte olmaya çalışıyor?"

"İşte drama budur." Dom başını sallar. "Marcus ateşle oynuyor. Ben olsam Emma ya da Monique'e bulaşmazdım."

"Monique başka birini bulacaktır. Bence Marcus üzerinde hâlâ gücü olduğu gerçeğinden zevk alıyor," diyorum. "Addie bana Emma'nın ona çok kızgın olduğunu ama yine de okuldan sonra buluştuklarını söyledi."

"Doğru, çünkü Marcus Emma ve Monique'le takılıyor. O bir deli," diye mırıldanıyor Dom.

"Evet, öyle." İki kızla oynamayı hayal bile edemiyorum. Birincisi, kendimi bok gibi hissedirdim. Suçluluk duygusu muazzam olurdu. İkincisi, bu çok fazla iş demek. Yalanlarımı düzgün tutmaya çalışırken çok yorulurdum. Sonunda her şeyi berbat ederdim.

"Addie'yle aranızda gerçekten neler oluyor?" Dom konuyu değiştirerek bana soruyor.

"Sen ve Tori gibiyiz. Takıldık." Takıldık. "Sürekli konuşuyoruz. Birbirimize çok mesaj atıyoruz." Şortumun paçasındaki gevşek bir ipi karıştırarak aşağı bakıyorum. "Sanırım sonunda şansımı deniyorum."

"Tam zamanında," diyor Dom ve başımı kaldırıp ona ters ters bakıyorum. Ama o bana sırtıyor, bu yüzden ters bakışım çok uzun sürmüyor. Yine de gülümsemesi hızla kayboluyor. "İkinci dersten sonra bilmen gereken bir şey olduğunu gördüm."

"Ne gördün?" İçimi aniden dolduran endişeden nefret ederek soruyorum.

"Liam ve Addie konuşuyorlardı. Liam Addie'yle dalga geçiyor gibi görünmüyordu ama kesinlikle sohbet ediyorlardı," diyor Dom.

Pislik. Sanırım Pazartesi günü kütüphanedeki kavgadan beri konuşmadıkları için onunla konuşmaya çalıştığı için onu suçlayamam, ama yine de.

Ondan uzak durması gerekiyor.

"Sana bundan bahsetti mi?" Dom bana sordu.

"İlk dersten beri onunla konuşmadım ve çoktan gittiler." Muhtemelen bu yüzden bahsetmedi.

Ayrıldıktan sonra bana birkaç mesaj ve selfie gönderdi ama önemli bir şey değildi.

Ben okuldayken ve o voleybol takımının yarısıyla bir minibüste kapana kısılmışken böyle bir konuşma yapamayız.

"Tori bana selfie gönderip duruyor," diyor Dom. "Emma hemen yanında oturuyor ve kameraya kaşlarını çatıyor."

"Bu kız her zaman kötü bir ruh halinde," diyorum sinirli bir şekilde.

"Sözde erkek arkadaşım başka bir kızla birlikte olsaydı ben de kötü bir ruh hali içinde olurdum." Dom başını sallar.

Pizzacıya vardığımızda, sıranın sonundaki Marcus ve Liam da dahil olmak üzere, hepsi aynı öğle yemeği anlaşıması için gelen öğrencilerle doluydu.

Tanrıya şükür görünürde kız yok, bu da uğraşacak boktan Monique yok demek. Dövüşten sonra Liam'ı ilk kez gördüğümde ne hissedeceğimden emin değilim.

"Ondan sonsuza dek kaçamazsın," diyor Dom, kapıyı açarak. "Bu konuşmayı onunla ya okuldan sonra ya da şu anda yapıyor olurdun."

"Kampüs dışında olması bir yumruk daha atabileceği ve ceza almayacağı anlamına geliyor," diyorum restorana girerken temkinli bir şekilde.

Dom, "Kampüs dışında olmak aynı zamanda birinin polisi arayabileceği ve Liam'ın hapse atılacağı anlamına geliyor," diyor. "O zaten on sekiz yaşında, unuttun mu?"

"Yakında ben de olacağım." Doğum günüm Eylül'de, sadece birkaç hafta kaldı.

"Evet, ama şu an itibariyle sen değilsin, bu da reşit olmayan birine saldırmaktan içeri girebileceği anlamına geliyor." Çizgiye yaklaştıkça seslerimiz alçalıyor. "Sadece sakın ol."

Sanki bunu bana söylemesi gerekiyormuş gibi. Ben grubun akli başında olanıyım, gerçi o aptal kavgaya girerek tipime aykırı davrandım.

Marcus önce bizi fark ediyor ve ikisi de bize dönmeden önce dirseğiyle Liam'ın yan tarafını dürtüyor. "Siz sık kafalılarla burada tanışmak ne güzel."

Dom gözlerini devirir. "Siktir git,

ezik." Hiçbir şey söylemiyorum.

Marcus gezegendeki en büyük bok karıştırıcı, yemin ederim.

"O kavga hiç olmamış gibi mi davranacağız yoksa siz ikiniz bunu konuşarak mı halledeceksiniz?" Marcus bakışlarını Liam'dan bana çevirerek soruyor.

Hiçbir şey söylemiyorum. Özür dilemeyi reddediyorum. Bu saçmalığı başlatan ben değilim.

Liam tamamen bana bakıyor, ona verdiğim morluk sarı ve morun canlı bir kombinasyonu ve kırmızı bir çizgi. "Callahan," diyor gergin dudaklarının arasından.

"Thatcher," diye karşılık veriyorum, Dom'un her zaman yaptığı gibi ona Snatcher diye seslenmek geliyor içimden. Bunun her zaman çok komik olduğunu düşünmüşümdür.

Şu anda Liam'ın komik bir yanı yok.

Dom inliyor. "Lütfen. Pizza kuyruğunda beklemek yok. Sadece öğle yemeğimi huzur içinde yemek istiyorum." "Aynen kardeşim," diye ekliyor Marcus.

Büyük adam olmaya karar vererek elimi Liam'a doğru uzattım. "İyi miyiz?"

Liam elime sanki saldırmaya hazır bir yılanmış gibi bakıyor. Bakışlarını yavaşça benimkilere doğru kaldırıyor. "Elbette." Elim sıkıyor, bırakmadan önce bir kez pompalıyor.

Özür değil ama bu da bir başlangıç.

Siparişimizi veriyoruz ve işimiz bittiğinde Marcus bizi masalarına çağırıyor. İsteksizce onlarla oturuyoruz ve Marcus sohbeti devraldığında minnettar oluyorum.

"Bu gece seni özleyeceğiz Beck," diyerek beni şoke etti. Marcus bana iltifat eden biri değildir. Daha çok, bana sonsuz bok vermeyi seviyor.

"O sahada olamayacak olmaktan nefret ediyorum," diye itiraf ediyorum, Dr. Pepper'ımdaki pipeti karıştırıp tüm buzları itip kakarak. "Ama gelecek hafta döneceğim. Bu gece sizde."

"Evet," diye ekliyor Liam, yüz ifadesi asık.

"Futbolu unut," diyor Dom elini sallayarak. "Bu oyun hiç akıllıca değil. Benim bilmek istediğim Monique ile aranızda ne olduğu?"

Marcus sırtıyor, kendinden memnun görünüyor. "Vücudumu istiyorsa elimden bir şey gelmez."

O sadece gülerken hepimiz homurdanıyoruz ve pipet ambalajlarımızı ona fırlatıyoruz. Bunu yiyor.

"Peki ya Emma?" Kendimi hazırlayarak soruyorum. Muhtemelen Addie'ye rapor etmem gereken bir şey söyleyecek. Emma onun en iyi arkadaşı.

Bilmek isterdi, böylece ona neler olduğunu anlatabilirdi.

"O kız da benim vücudumu istiyor ama bilmiyorum." Marcus sandalyesinde arkasına yaslanır. İri bir çocuk. Benim kadar uzun değil ama daha geniş. Daha ağır. Ben dahil herkesi biçebilir. "Emma yine etrafımda dolanmaya başladı ve Monique de Emma'nın olmadığı zamanlarda zoru oynuyordu, ben de Emma'ya bir şans vermeye karar verdim çünkü neden olmasın? En son birlikte olduğumuzda kız düşüşteydi ve hiçbir şey değişmedi."

Marcus da Liam gibi gülüyor.

Addie hakkında böyle konuşmayı hayal bile edemiyorum. Yaşadığımız şey çok özeldi. Ve ona saygı duyuyorum. Onun hakkında böyle duygusuzca konuşmayı düşünmek beni iğrendiriyor.

"İkisiyle de mi oynuyorsun?" Dom soruyor.

"İlk başta evet. Ama aslında Monique'i geri istiyorum. Şu anda o da benden hoşlanıyor gibi görünüyor ama o kız iç çamaşırı değiştirir gibi fikir değiştiriyor. Günde en az bir kez, belki daha fazla. Ona kremletip kremletmediğime bağlı." Liam, Marcus'a beşlik çakıyor, kahkahaları o kadar yüksek ki insanlar onlara bakıyor.

Tanrım, şu ikisi.

"Emma biraz deli," diyor Liam, gülümsemesi bilerek. Sanki tecrübeyle konuşuyormuş gibi. "Çok öfkeli. Biraz ateşli."

Onun öfkeli olduğunu düşünür. Onda da var.

Dom başını sallayarak, "Bana sorarsan çok kaba biri," diyor. "Bazen Tori'ye bok gibi davranıyor."

Bu itiraf karşısında biraz doğruldum. Acaba Addie'ye de kötü mü davranıyor?

"Bazen herkese bok gibi davranıyor," diyor Marcus. "Bu onun tarzı." "Onun tarzı olması doğru olduğu anlamına gelmez," diye belirtiyorum.

"Ah, yüce ve güçlü Callahan, her zaman altın çocuk." Marcus gözlerini deviriyor ve Liam'la birlikte gülüyorlar. "Sen bir pisliksin," diyor Dom, kendini tutmayarak. "Onun peşini bırak."

Liam gözünü işaret ederek, "İyi bir yumruk attı," diye itiraf ediyor.

Yapmamam gerektiği halde bunun için kendimi kötü hissederek yüzümü buruşturuyorum. "Sen de beni yakaladın." Başımı yana çevirip çenemdeki solmakta olan morluğu gösteriyorum.

Marcus arkadaşına dert yanarak, "Bu boku görmek için mikroskop lazım," diyor. Liam kaşlarını çatıyor. "Doğruluk üzerinde çalışmalısın dostum."

Kahretsin, Marcus sert davranıyor.

"Kızlarla da dostum," diye ekliyor Marcus. "Addie'yle her şeyi berbat ettin."

Sinirlerim tepeme çıkıyor. Liam'ın Addie'yle hiç şansı yok. Bundan emin olacağım.

"Artık onunla ilgilenmiyorum," diye mırıldandı Liam. "Ona sahip olabilir." Başını bana doğru eğiyor.

"Oh, teşekkürler. Onu bana verdiğin için minnettarım," diyorum alaycı bir şekilde.

"Sanki onu kapacaksın da," diyor Marcus. "Siz ikiniz şimdiye kadar anlaşılmadıysanız, asla anlaşılamayacaksınız."

İçimde öfke yükseliyor. Bu adamda beni sinirlendiren şey ne? "Ne demek istiyorsun?"

"Hadi ama, sanki fark etmemişsin gibi yıllardır senin atletine binmek için can atıyor." Marcus masaya doğru eğildi. "Senin için yanıp tutuşuyor."

"Etmedi," diye itiraz ediyorum. Daha çok onunla birlikte olmak isteyen bendim ve o hep benimle arkadaşlık etti.

Artık değil. Bu pisliklere bir şey söylediğimden değil.

"Öyle," diye ekliyor Dom, omzunu benimkine çarparak. "Bunu fark ettim. Ayrıca ilk yılımızın neredeyse tamamında çıplak nasıl görüldüğünü anlamaya çalışır gibi ona baktığını da fark ettim."

Harika. Yani herkese karşı açık olduk. Ve Liam hala onunla birlikte olmaya çalışıyor. Adam boktan bir arkadaş.

"Onunla asla birlikte olmayacaksın," diyor Liam kendinden emin bir şekilde. "O böyle şeylerle ilgilenmez."

İki çalışan masamıza gelip tek tek pizzalarımızı bize teslim ediyor ve yememiz için yanımızdan ayrılmadan önce masanın ortasına bir yığın kırmızı biber ve parmesan peyniri paketi bırakıyor.

Liam'a ters ters bakarken iştahım kaçıyor. "Neyle ilgilenmiyor?"

"Takılmak. Dinle, ben Jonah'ın arkadaşıyım. Onun eski sevgilisi." Birinin onu duymasından korkuyormuş gibi etrafına bakmıyor ve masanın üzerine eğilerek sesini alçaltıyor. Hepimiz ona yaklaşıyoruz. "Kızın pantolonuna girmek için çok uğraştı ama kız onu reddetmeye devam etti. Bu yüzden ondan ayrılmış. Kız seksten korkuyor ya da her neyse."

Seksten korkuyor musun? Cumartesi gecesi sikime dokunurken hiç korkmuş görünmüyordu. Ve eski sevgilisi ne halt ediyor, bu göt herifle onun hakkında böyle konuşuyor?

"Seksten korkmuyor," diyorum kararlılıkla, çünkü siktir et. Biliyorum. "Belki de sadece ondan hoşlanmıyordu." Marcus, "Yüz dolarına bahse girerim ki bunu çantaya koyamazsın," dedi.

Ona ters ters baktım. "Bu ne lan? Ben ve Addie hakkında iddiaya mı girmek istiyorsun?"

"Elbette, çünkü bu kolay para, Callahan. Bunu yapmayacaksın. Tetiği de çekemezsin. Kendine ve Sasha'ya bak," diyor Marcus. "O kız çok iyi ve senin onunla yatmadığına adım gibi eminim."

"Bunu nereden biliyorsun?" Çileden çıkmış bir

halde sordum. "Bize sen söyledin, salak herif."

Kahretsin. Ben yaptım. Mezuniyet gecesi felaketinden sonra onlara onunla nasıl yapmayacağımı anlattım çünkü çok bok suratlıydı. O anı gerçekten hatırlamasını istedim. Ve saygılı olmaya çalışıyordum. Tabii ki, bu pislikler - bu masadaki her biri, en iyi arkadaşım bile - onu reddettiğim için bana deli olduğumu söylediler.

Marcus yüzünde boktan bir sırıtışla, "Bu da bana şimdiye kadar hayatında hiç am görmediğini düşündürüyor," diye ekliyor.

Hiçbir şey söylemiyorum çünkü bunu inkar etmek yalan olur. Her türlü kızla birlikte oluyormuşum gibi davranmak da yalan olur. Sessiz kalmak daha kolay.

Ve onlara geçen hafta sonu Addie'yle takıldığımı kesinlikle söylemeyeceğim. "Onu

rahat bırakın," diyor Dom, pizzasından büyük bir ısırık almadan hemen önce.

"Neden? Kampüsteki Bay Büyük Adam'ın hâlâ bunu yapmamış olması insanların aklını başından alırdı," diye alaycı bir ifadeyle ekliyor Liam. Bakışları benimkileri buluyor. "Belki siz iki beceriksiz bakır, seks olayını birlikte çözebilirsiniz."

Ellerimi masanın kenarına dayayıp hamle yapmaya hazırlanırken Dom kolumu tutup beni durduruyor. "O buna değmez."

Liam

sırıttıyor.

Kaşlarımı

çatıyorum.

"O zaman bir bahse girelim. Bunu bir hedef gibi düşün Callahan. Uğruna çalışabileceğin bir bitiş tarihi," diyor Marcus, sesi kendinden memnun geliyor. "Bahse girerim Addison Douglas'ı Cadılar Bayramı'na kadar beceremezsin."

Ona göz kırpıyorum, zihnimde günleri sayıyorum. Cadılar Bayramı'na kadar onu kesinlikle becerebilirim. Hatta doğum gününe kadar bile sikebilirim.

Dur bir dakika. Ne halt düşünüyorum ben? Bu tuzağa düşmemeliyim. Düşemem. Addie benim için çok şey ifade ediyor.

"Ya yapmazsa?" Liam bakışlarını bana doğru kaydırırken arkadaşını kışkırtarak soruyor. "O zaman bana... iki yüz dolar borcu olur," diyor Marcus.

Liam, "Ben de bu işin içinde olmak istiyorum," diye ekliyor.

"Sizler sık kafalısınız," diye homurdanıyor Dom. "Ne oluyor be? Böyle bir iddiaya giremez."

"Hayır, bahsi kabul ediyorum," diyorum düşünmeden, bakışlarım karşımızda oturan iki salakta. "Varım."

Sesim zayıf ve kalbim sanki tüm futbol sahasını son sürat koşmuşum gibi çılgınca atıyor.

Az önce neyi kabul ettim ben?

Liam şaşkın Marcus'a beşlik çıkıyor. "Kolay para, aynen dediğin gibi."

Dom'un maçtan bahsetmesi sayesinde konu kapanıyor ve pizzalarımızı yiyoruz, arada sırada bir grup kız merhaba demek için masamıza uğruyor. Dom hiçbirine dikkat etmiyor, ben de etmiyorum çünkü somurtuyorum ve kendimi lanet olası bir aptal gibi hissediyorum. Ayrıca, konuşmak istediğimiz kızlar voleybol turnuvasına gidiyorlar.

Ama Marcus ve Liam? Her biriyle flört ediyorlar.

Düşündükçe, o aptal bahsi kabul ettiğime daha çok inanamıyorum. Kabul ettiğim için bile kendimi bok gibi hissediyorum. Neden evet dedim ki? Sanki hiç düşünmemişim gibi. Ama bana bok atmalarından da nefret ediyorum. Sırf onları susturmak için söyledikleri her şeyi kabul etmekten

kendimi alamıyorum.

İşler çabucak karışabilir. Addie öğrenirse -ki bu ikisini ve koca ağızlarını tanıyorum, muhtemelen öğrenecek- benden nefret edecek.

Ve iyi bir nedeni de var.

"O bahsi kabul ederken aklından ne geçiyordu?" Yemeğimizi bitirdikten sonra Dom bana soruyor, Liam ve Marcus soda makinesinde bardaklarını dolduruyorlar.

"Bilmiyorum," diyorum asık suratla. "Hiç düşünmüyordum."

"Belli ki." Dom homurdanıyor.

"Çenelerini tutamıyorlardı ve bu da beni sinirlendiriyordu," diye itiraf ediyorum.

"Planları buydu. İşe yaradı. Şimdi Cadılar Bayramı'na kadar Addie'yle seks yapmayı ve onlara her şeyi anlatmayı kabul ettin, yoksa *dört yüz dolardan* olursun." Dom başını sallıyor, bana hayal kırıklığına uğramış bir babayı hatırlatıyor. Son zamanlarda görmeye alıştığım bir şey.

Ya babam bunu öğrenirse? Ve öğrenebilir, o soyunma odasındaki her şeyi duyar, ve adamım, çok kızardı. Dom'dan daha kızgın.

"Asla öğrenemeyecek." Kendimden çok daha emin

konusuyorum. O şerefsizlere güvenmiyorum. Yakınından bile geçmiyorlar.

"Oh, olabilir, ve eğer olursa..." Alçak sesle ıslık çalıyor. "Kıçını sana bir tabakta verecek. Bahse girmiştin. *Liam*'la. Addie'yi senden çalmaya çalışan adamla."

"Onun sahibi ben değilim." Sahipmişim gibi hissetmeme rağmen. Ve sahip olmak istiyorum.

Kafamda, o zaten benim kızım. Bir süredir benim kızım.

Dom başını sallıyor, belli ki sinirlenmiş. "Dinle, kardeşim. Şu anda kendinle çelişiyorsun. Onun için yere atıyorsun. Onun için uzaklaştırma alıyorsun, sonra ona sahip olmadığını iddia ediyorsun, ama senin epik bir şekilde başarısız olduğunu görmek için sabırsızlanan iki sersemle büyük dolarlık bahisler yapıyorsun. Sözde arkadaşın olan adamlarla."

"Onlar da senin sözde arkadaşların," diye hatırlatıyorum ona, Dom'un beni aptal yerine koymasına sinirlenerek.

"Evet, onlar benim arkadaşlarım ama pek güvenmediğim adamlar. Onları kendimden uzak tutuyorum. Genelde sen de öyle yaparsın. Şimdiye kadar."

"Ne yapmam gerekiyor? Eğer geri çekilsem, bana sonsuz bok verirler."

"Geri çekilir ve paralarını öderseniz, hiçbir şey söylemeyeceklerdir. Kendilerini zengin hissedecekler," diyor Dom.

Liam ve Marcus çok parası olmayan ailelerden geliyorlar. Zarar görmüyorlar ama benim gibi varlıklı bir aileden de gelmiyorlar. Şanslı olduğumu bilsem ve babamın bizim için yapabildiklerine minnettar olsam da, bu ailede doğmayı ben istemedim. Şans eseri sanırım.

İki sözde arkadaşım bu konuda bana bok atmaya bayılıyor. Sanki ayrıcalıklı bir pislikmişim gibi, ki

sanırım öyleyim. Onlara paralarını verebilirim ve bu beni incitmez. Zerre kadar.

Marcus ve Liam ellerinde yeniden doldurulmuş bardaklarıyla masamıza döndüklerinde kafamda ikna edici bir konuşma hazırlıyorum.

"Gitmeye hazır mısın?" Liam soruyor, görünüşe göre sabırsız.

"Bakın çocuklar." Bunu yapmak zorunda olduğum için nefret ederek sert bir nefes verdim. En başta onların aptal iddiasını kabul ettiğim için kendime kızıyorum. "Bu bahsi kabul edemem."

"Şimdiden geri mi çekiliyorsun?" Marcus kaşlarını kaldırıyor. "Bize borçlu olacaksın."

"Sorun değil." Onun sözleriyle gerginliğim azaldı. Sanırım Dom haklıydı. Tek istedikleri bu.

"Hayır," diyor Liam, Dom'un hızlı bir bakışını kazanarak. "Geri çekilmene izin vermeyeceğim. Bahis bahistir Callahan. Ve sanırım bunu daha ilginç hale getirebilirim."

"Ne demek istiyorsun?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

"Bahse *girerim* Addie'yi Cadılar Bayramı'na kadar yakalayabilirim." Liam'ın dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "İki katı ya da hiç." "Hayatta olmaz," diyorum sertçe. "Bu işe karışamazsın."

"Yapamayacağımı kim söyledi? Bırak da ihtiyacın olan meydan okuma ben olayım." Marcus onu kaburgalarından dürterken sırtıyor. "Her iki durumda da ikimiz de bir ödül kazanacağız, öyle değil mi?"

"Siktir et," diye başlıyorum ama Liam sadece gülerek

sözümü kesiyor. "Hayır, siktir git Callahan."

Masadan uzaklaşıyorlar, restorandan çıkarken birlikte gülüyorlar ve ben ellerimi yumruk yapıp masanın üstüne vuruyorum ve her şeyi zıplatıyorum.

Dom iç çekerek, "Bunu sen istedin," diyor.

Bana hatırlatmasına ihtiyacım yok. "Boku yedim, değil

mi?" Dom başını sallıyor. "Kesinlikle."

"Kazanmasına izin veremem. Addie'nin peşinden gelmesini istemiyorum."

"O zaman iddianı ortaya koymalısın kardeşim," diyor Dom. "Daha fazla oyalanma. Üstüne git. O kız senin olsun."

Evet. Dom haklı. Dom haklı. Başından beri yaptığımın bu olduğunu sanıyordum ama biraz daha hızlanmalıyım.

Siktir et o bahsi. Bunu ona anlatmalıyım. Benden duyarsa ve kendimi açıklarsam, kızmayacaktır.

Umarım.

Tanrım, ben tam bir beceriksizim. Bunu

düzeltemeliyim. Ve sonra o kızı benim

yapmalıyım.

İlk ve son kez.

YİRMİ SEKİZ

ADDIE

Turnuvadan sonra eve dönerken minibüsteyiz ve çok yorgunum. Cuma gecesi ve Cumartesi gününün büyük bölümünde sıkı oynadık ve her iki gece de dondurucu soğukta çadırda uyumak ideal değildi ama harika vakit geçirdim.

Yine de eve dönmek için sabırsızlanıyorum. Kendi yatağında uyumak için. Ve umarım Beck'i görürüm.

Hafta sonu boyunca ara sıra mesajlaştık ve Pazar öğleden sonra eve döndüğümde onunla buluşup buluşamayacağımı sordu. Yapabileceğimi söyledim ama anneme hiç sormadım.

Bana hayır de.

Muhtemelen bana hayır diyecektir, çünkü onun tarzı bu. Neden bu kadar Beck karşıtı olduğunu anlamıyorum. Kavgaya ve uzaklaştırmaya rağmen o iyi bir adam, tabii ki bunu öğrendi ve onaylamadı.

Her neyse. Onu görmeye gideceğim. Hoşuna gitse de gitmese de.

Tori, Emma ve ben minibüslerden birinin orta koltuğunda oturuyoruz; Emma yol boyunca telefonuyla konuşurken Tori uyukluyor ve başı omzuma düşüyor. Daha önce Beck'le mesajlaşıp eve doğru yola çıktığımızı haber vermiştim ama en az yarım saattir mesajlaşmıyoruz. Sonunda Yosemite Parkı'nın derinliklerinde olacağız, orada da telefon çekmiyor. Sanırım Emma bu yüzden öfkeyle mesaj atıyor.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, Marcus'la birlikte olduğunu tahmin ediyorum. Ve büyük ihtimalle kavga ediyorlar. Sanki onu izlediğimi hissetmiş gibi, Emma kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Ne?"

"Marcus'a mesaj mı atıyorsun?"

"Öyleyse ne olmuş?" Omuz silkiyor. "Beni özlediğini söyleyip duruyor."

Eminim tüm hafta sonu Monique ile birlikteydi. Emma etrafta olmayınca, ne isterse yapmakta özgür. Ve şimdi o geri döndüğüne göre, barışı korumaya çalışıyor.

Neden ona ne yaptığını göremiyor?

"Sadece dikkatli ol, Em. Sana zarar vermesini istemiyorum," diyorum ona.

"Beni çoktan incitti. Birçok kez," diyor. "Belki de acıyı seviyorumdur."

Onunla tartışmaya zahmet etmiyorum ve Tori'nin her yerde uyuyabilmesini kıskanıyorum, böylece bununla uğraşmak zorunda kalmıyor. "Beni yargılamak senin için çok kolay, değil mi?"

Bakışlarım Emma'ya döndüğünde keskinleşiyor. "Seni yargılamıyorum."

Aslında alay ediyor, bu da Tori'nin uykusunda benden uzaklaşmasına neden oluyor. "Lütfen. Beni hep yargılıyorsun. Ben burada sayısız hatalar ve sonsuz kötü seçimler yaparken sen Küçük Bayan Mükemmel'sin."

En iyi arkadaşıma ağzım açık bakıyorum, bana bunu söylediği için şok olmuş durumdayım. "Yaptığın hiçbir şey için seni yargılamıyorum, Emma. Ve kesinlikle mükemmel olduğumu düşünmüyorum."

"Her şeyi sıkı sıkıya kilit altında tutuyorsun. Neredeyse dokunulmazsın. İkiniz birlikteyken Jonah'ın tavsiye almak için bana geldiğini biliyor muydun? Seni neyin gevşetebileceğini bilmek istiyordu," diyor sesi yükselerek.

Etrafıma bakıyorum, minibüsteki herkesin uyuyor gibi göründüğünü fark ediyorum, ama bazılarının rol yaptığını düşünüyorum. Yani dinliyorlar. "Emma."

"Ne? Küçük kirli sırlarını ifşa etmemden hoşlanmıyor musun? Benimkiler okulun her yerinde yayınlanıyor, o yüzden seninkilerin de yayınlanması adil olur."

"Seni okulda azarlayan ben değilim," diye ısrar ediyorum. "Herkes öyle." Ve Marcus. Oh, ve Monique.

"Her neyse. En azından insanlar kibirli olduğumu düşünmüyor. Çocuklar gibi. Beck hariç hepsi öyle olduğunu düşünüyor, ama bunun tek nedeni onun da kendini beğenmiş olması. Yine de bana gelip senin ona ısınman için ne yapabileceğini soracağı günü bekliyorum. Sen biraz buz kraliçesisin Addison. Bütün erkekler bunu biliyor," diyor Emma, kollarını önünde kavuşturup koltuğuna çökerek.

Nutkum tutuldu. En iyi arkadaşım ne kadar zalim olabilir ki?

Çok daha kötüsü. Bunu yapabileceğini biliyorum. İsteddiği zaman acımasız olabiliyor, ki bu çoğu zaman oluyor. Şimdi olduğu gibi.

Ve bunu düşündükçe daha da çileden çıkıyorum.

"Benim bir buz kraliçesi olduğumu mu düşünüyorlar? En azından insanlar beni aldatan sözde erkek arkadaşımı görmezden geldiğim için aptal olduğumu düşünmüyor."

Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan uçup gidiyor ve minibüsteki kızlardan bazılarının nefesi kesiliyor. Kıçımın uykusu. Gerçekten uyuyan tek kişi Tori.

Emma'nın yüzü kırmızının on tonuna döner ve bakışları daralır. "Gördün mü? Ne demek istediğimi kanıtladın. Her zamanki gibi beni yargılıyorsun. Senin de canın cehenneme Addison."

Kendimi savunmak için bir şey söyleyemeden, özür dileyemeden ya da her şeyi geri alamadan, sırtı bana dönük olacak şekilde döndü ve AirPods'unu kulaklarına taktı. Başını koltuğun kenarına yaslamış, beni tamamen görmezden geliyor.

Ben de aynısını yapıyorum, vücudumu pencereye doğru eğiyorum, dizlerimi yukarı çekiyorum, dudaklarım titriyor. Gözyaşlarımın eşiğindeyim ve keskin bir nefes çekerek kendimi tutmaya çalışıyorum. Bir buz kraliçesi mi? Gerçekten mi?

Ve Jonah benim hakkımda tavsiye almak için ona mı geldi? Kulağa yalan gibi geliyor.

Belki de değildir. Birlikteyken Jonah'a karşı oldukça soğuktum. Onu hep itiyor ve hayır diyordum. O zamanlar bir erkek arkadaşım *olması* fikri hoşuma gidiyordu ama Jonah ile gerçekten bir şey *yapmak* istemiyordum. Bu da sonunda onu uzaklaştırdı.

Onu suçlayamam.

Beck söz konusu olduğunda, hiç de öyle hissetmiyorum. *Evet* kelimesi zihnimde sürekli dönüp duruyor. Bana herkesin içinde seks yapmayı teklif edebilir ve ben de muhtemelen onunla ne zaman buluşmam gerektiğini sorarım.

Gözlerimi kapatıyorum, girdap gibi dönen duygularımı, üzerime çöken ve beni perişan eden suçluluk duygusunu yatıştırmaya çalışıyorum. Emma'ya söylediklerim için kendimi çok kötü hissediyorum ama o bana aylardır kötü davranıyor. Her zaman tersliyor, her zaman çok talepkâr. Söylediklerimi dinlemiyor, hayatımda olup bitenleri umursamıyormuş gibi hissettiriyor ama yine de bana ihtiyacı olduğunda hep koşarak geliyor.

Bu haksızlık.

Yine de bu ona söylediklerimi haklı

çıkartır mı? Hayır. Pek sayılmaz.

AirPods'umu alıp kulağıma takıyorum ve en sevdiğim şarkı listelerinden birini dinliyorum, bu da sonunda uykuya dalmama yardımcı oluyor. Ancak rüyamda Emma'yı Jonah ile yakalıyorum; kolları birbirine dolanmış ve ağızları kilitlenmiş. Jonah Emma'dan uzaklaştığında gülümsüyor.

Sonra bir şekilde Beck'e dönüşüyor.

Sarsılarak uyanıyorum, sağıma baktığımda Tori'nin beni izlediğini görüyorum, eli omzumda. Gitmeme izin verdi ve ben de bir AirPods çıkardım. "Ne?" Ona soruyorum, sesim titriyor.

"Uykunda konuşuyordun." Beni incelerken kaşlarını indirdi. "Ne diyordum?"

"Hayır. Tekrar ediyorum." Tekrar omzumu okşuyor ve fısıldamak için yaklaşıyor, "Emma'yla konuştum. Sana çok kızgın."

İnatçılık içime işliyor. Hâlâ rüyadan dolayı kızgınlım ve ona tutunmaya çalışıyorum. "Ben de ona kızgınlım."

Tori iç geçiriyor ve dikkatini bana vermeden önce Emma'ya doğru bir bakış atıyor. "Bana ne söylediğini anlattı."

"Bana ne söylediğini sana anlattı mı?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Evet. Bakın, ikinizin şu anda hararetili olduğunuzu biliyorum ama bunu çözebilirsiniz. O sadece... gerçekler acıtır, anlıyor musun? Lizzo yalan söylemez."

Tori'nin bunu nasıl dürüst bir yüz ifadesiyle söyleyebildiğini bile bilmiyorum ama haklı. Lizzo şarkısında yalancı değil. Gerçekler acıtır. Ve tek yaptığım Emma'ya gerçeği söylemekti.

"Jonah onunla gerçekten benim hakkımda konuştu mu?" Ben soruyorum.

Tori'nin gözlerinde suçluluk duygusu belirdi ve bildiğini fark ettim. Her zaman biliyordu. Eminim Emma ona söylemiştir. Ama neden bana söylemediler? "Bunu kötü olmak için yapmadı. Ne yapacağını bilmediği için sordu."

Pencereden dışarı bakıyorum, manzara tanıdık. Eve yaklaşıyoruz, Tanrı'ya şükür. "Ve siz bunu benden sakladınız?"

"Emma bana gizlilik yemini ettirdi," diyor Tori, yüzümü ona dönmem için omzumdan çekiştirerek. Yüz ifadesindeki ve bakışlarındaki endişeyi görüyorum. Beni üzmem istemiyordu. "Emma ona senin hakkında tavsiyeler vererek iyi bir arkadaş olduğunu sanıyordu. Bunu kötü niyetli bir şekilde yapmıyordu."

Bir iç çekiş beni terk ediyor. Tori'nin doğruyu söylediğini biliyorum ama yine de bana hiç söylememiş olmaları canımı acıtıyor. "Çocuklar gerçekten de buz kraliçesi olduğumu mu söylüyor?"

Tori başını eğiyor, kaşları birbirine çarpıyor. "Bunu daha önce hiç duymamıştım."

"Emma öyle olduğunu söylüyor," diye fısıldıyorum etrafıma bakarak. Yine de sanırım beni kimin duyduğunu umursamamalıyım. Az önceki konuşmamızın en kötü kısmı bu minibüsteki hemen hemen herkes tarafından duyulmuştu zaten.

"Yapsalar ne olur? Ne düşündükleri kimin umurunda?" Tori nazik bir gülümsemeyle şöyle diyor. "Benim umurumda. Beck'in ne düşündüğünü önemsiyorum." Sesim çatlıyor ve dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Peki sana buz kraliçesi dedi mi?"

"Hayır." Başımı koltuğun arkasına yaslayıp minibüsün tavanına bakıyorum. Beck'e karşı buz kraliçesinden başka bir şey değildim. Bana bakıyor ve ben hemen eriyorum. Bana dokunuyor ve sanki parmakları beni ateşe veriyor.

"O zaman başkalarının sen ve Beck hakkında ne düşündüğü önemli değil. Ya da bizim Emma ve Marcus hakkında ne düşündüğümüzün. Bu senin kendi işin." Tori beni izlerken gözlerini kocaman açıyor. "Ona tüm dramasını bizim üzerimize yıktığını ve bunun çok yorucu olduğunu itiraf ettim."

"Sen mi yaptın?" Şok oldum.

Tori başını sallar. "Sanırım o da bana biraz kızgın ama bunu atlatacaktır. Bu arkadaşlığı düzeltebiliriz, sence de öyle değil mi?"

"Tabii ki yapabiliriz," diyorum dalgınca, kollarımı ovuşturarak. Emma'nın bana kızmasını istemiyorum ama dramını benim üzerime yıkmasından da bıktım.

Tori haklı. Çok yorucu.

Evime girdiğimde tek yapmak istediğim ılık bir duş almak ve yatağa yığılmak. Belki de Pazar günümün geri kalanını uyuyarak geçirmek. Beck'in beni görmek istediğini ve benim de onu kesinlikle görmek istediğimi bilsem de, önce kafamı toplamam gerekiyor.

Biraz kestir.

Emma ve benim aramdaki tartışmayı en azından birkaç saatliğine aklımdan çıkar.

"İşte buradasın," diyor annem selamlarken, beni görünce oturma odasının ortasında kısa bir süre duruyor. "Bu hafta sonu eğlendin mi?"

Başımı sallayıp spor çantamı yanımdaki yere bırakıyorum. "Çok yorgunum."

"Eminim." Yanıma geliyor ve beni kucaklamak için kendine çekiyor, ben de gönülsüzce karşılık veriyorum ve sonra beni bırakıyor. "Seni özledik. Bu seninle turnuvaya gitmediğimiz ilk yıl ve bu senin son turnuvan."

Gelmek istedi ama küçük kardeşimin Cumartesi günü kros yarışması vardı ve benim ona ihtiyacım olduğundan daha fazla onun yanında olması gerekiyordu. Babam da her zamanki gibi çalışmakla meşguldü.

"Pek bir şey kaçırmadın ama evet. Çok eğlendim. Bir duşa ve uykuya ihtiyacım var." Çantamı tekrar alıp odama doğru ilerlerken beni durduruyor, parmakları üst koluma dolanıyor.

"Büyükannen ve büyükbaban akşam yemeğine geliyorlar, o yüzden çok uzun süre uyuma," diyor bana.

"Aman Tanrım. Öyle mi?" Bir bebek gibi mızızlanıyorum ama Pazar günü aile yemeği bu gece uğraşmak isteyeceğim son şey.

"Seni görmek ve turnuvan hakkında her şeyi duymak istiyorlar." Annem ışıldıyor.

Yere yığılıp ağlamaya başlamamak için kendimi zor tutuyorum. Bunun yerine, "Tamam," diye mırıldanıyorum ve koridordan yatak odama gidiyorum, orada çantamı yere atıyorum, birkaç şey alıyorum ve sonra kendimi banyoya kilitliyorum, böylece duş alabiliyorum.

Daha suyu açmadan telefonum çalıyor ve kontrol ettiğimde Beck'ten bir mesaj

olduğunu görüyorum. Beck: **Bu gece hala devam ediyor muyuz?**

Herkes benden bir şey istiyor, yemin ederim. Gerçi Beck'in öyle olmadığını biliyorum. Gerçekten öyle değil. O sadece beni görmek istiyor. Benim için orada ol.

Ve onu görmek istiyorum. Gerçekten istiyorum. Ama annem bunu kolaylaştırmayacak. Eğer sorarsam, bana hayır diyecek, bunu neredeyse garanti edebilirim.

Ben: Bilmiyorum. Büyükannem ve büyükbabam akşam yemeğine geliyorlar.

Beck: **Yemekten sonra o zaman? Sadece birkaç dakikalığına seni görmek istiyorum. Seni özledim.**

Kalbim kabarıyor. Şu anda beni iyi hissettirebilecek tek kişi gerçekten o. **Belki onlar gittikten sonra?**

Beck: **Uğrayabilirim. Birkaç dakika arabamda oturabiliriz.**

Ben: Senin arabadayken bir şeyler oluyor...

Alt dudağımı çiğniyorum, bundan bahsettiğim için kendime şaşıırıyorum ama mecburdum.
4Runner'dayken hiç iyi değiliz ve o da bunu biliyor.

Beck: Sadece iyi şeyler.

Bana üç tane kızarma emojişi gönderdi ve ben
güldüm. Ben: **Utanmış gibi davranma.**

Beck: Düşünmüyorum. Hala geçen cumartesi 4Runner'ımda olanları düşünmeden edemiyorum.

Şimdi yüzüm kızarıyor. Her

yerde. Onu görmek

zorundayım. Ben sadece...

Yapmak zorundayım.

Büyükannemler gidince sana mesaj atarım. Sonra gelirsın ve biraz takılırız.

Beck: Arabamda mı?

Ben: Kesinlikle arabanda...

YİRMİ DOKUZ

BECK

ADDIE neredeyse dokuza kadar evine gelmem için bana mesaj atmadı ve mesajı şifreliydi.

Şimdi git, ama evimin köşesine park et ve oraya vardığında bana mesaj at, tamam mı? Gelip seni karşılayacağım.

Tam olarak istediği gibi yapıyorum, ona burada olduğumu bildiren kısa bir mesaj göndermeden önce 4Runner'ımı park ediyorum. Camı indirip dışarı bakıyorum, dizlerim zıplıyor, midemde sinirlerim patlıyor.

Neden gizlice dolaştığımızdan emin değilim. Annesi yüzünden olabilir mi? Biraz katı olabileceğinden bahsetmişti.

Mesajı göndermemden birkaç dakika sonra, açık pencereden kafasını uzatarak tam karşımda belirdi. "Merhaba."

"Hey."

Otomatik olarak birbirimize doğru eğildik, dudaklarımız çok hızlı bir öpücükle buluştu. O da aynı hızla geri çekiliyor, arabamın önünden geçip yolcu koltuğuna tırmanmadan önce önce sola, sonra sağa bakıyor.

"Buradan çıkmak ister misin?" diye soruyor.

"Elbette." Arabayı vitesle takıp uzaklaştım ve onun mahallesinden çıktım. "Gizlice mi çıktın?" Sessiz ve ona bakma şansı bulduğumda yüzünde sinsî bir gülümseme görüyorum.

"Sen yaptın," diye suçluyorum onu, başımı sallayarak. "Ben de senin iyi bir kız olduğunu sanıyordum." Ruh hali değişiyor, kasvetli bir hal alıyor. "Sana sormam gereken bir soru var."

"Ne oldu?" Endişe beni ele geçirmeye çalışıyor ve kendime sakin

olmamı söylüyorum. "Hiç arkadaşlarından birinin bana... buz kraliçesi

dediğini duydun mu?"

Kaşlarımı çatıyorum, sesinin bu kadar endişeli çıkmasından nefret ediyorum. "Hayır. Neden? Bunu sana kim söyledi?"

İç çeker ve öğleden sonra minibüsle eve dönerken Emma ile nasıl tartıştığını anlatır.

"...sınıfımızdaki erkekler arasında bir buz kraliçesi olarak ün saldığımı söyledi," diye bitirdi, sesi üzgün geliyordu. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Ben de, ve sınıfımızdaki birçok çocukla arkadaşım." Sağa döndüm ve otoyolda kuzeye doğru ilerledim. "Buna inanamıyorum."

"Emma'nın bana yalan söylediğini mi düşünüyorsun?" Sesi şok olmuş gibi geliyor.

"Bilmiyorum. Böyle bir söylentiye hiç duymamışken buna inanmak biraz zor."

"Jonah ile hiç arkadaş oldunuz mu?"

Ne oluyor lan? "Hayır," diye ısırdım.

Addie başını öne eğerek, "Sanırım biz birlikteyken Emma'ya gidip beni... gevşetmek için ne yapabileceği konusunda tavsiye istedi," diye itiraf ediyor.

İçimden geçen öfkeyle savaşıarak direksiyonu sıkıca kavriyorum. Sanki Emma en iyi arkadaşının kendini bok gibi hissetmesini sağlamaya çalışıyormuş gibi geliyor ki bu çok boktan bir durum. "Ona inanıyor musun?"

"Tori doğruladı, yani evet. Sanki Emma Marcus yüzünden üzgün olduğu için saldırganlaşıyor," diyor Addie kucağına.

"Tam bir sürtük gibi davranıyor," diyorum kendimi tutamayarak.

"Evet." Addie başını kaldırıp pencereden dışarı bakıyor. "Öyle."

"Seni üzdüğü için üzgünüm. Ve muhtemelen en iyi arkadaşına sürtük dememeliydim," diyorum.

"Hayır, sorun değil. Öyle davranıyor." Addie bana hızlı bir gülümseme gönderiyor ama bu gülümseme gözlerine ulaşmıyor. "Artık onun hakkında konuşmak istemiyorum. Ya da benden. Hafta sonun nasıldı?"

"Fena değildi. Biraz sıkıcıydı. Cuma günü kazandık, size söylediğim gibi. Takım iyiydi. Cumartesi günü Dom'la takıldım. Bütün gün video oyunları oynadık," diye itiraf ediyorum.

"Kulağa eğlenceli geliyor," diyor.

"Bir ara onunla ve Tori'yle dışarı çıkmalıyız. Eğlenceli olur. Sadece dördümüz," diyorum bizi gölün diğer tarafına götüren bir yola saparken - tüm kamp alanlarının, tatil köylerinin ve restoranların olduğu turistik taraf, ayrıca neredeyse suyun üzerinde oturan birkaç devasa belalı ev.

"Çifte randevu gibi mi?" diye soruyor.

"Kesinlikle bir tane gibi." Günlük kullanım alanı olan çoğunlukla boş bir otoparka giriyorum. Etrafta kimse yok. Güneş çoktan batmış ve dışarıyı oldukça karanlık. Suyu bakan bir yere park ediyorum ve motoru kapatmadan önce camları indirip Addie'ye bakabilmek için dönüyorum.

"Beck..." Sesi dalgınlaşıyor ve uzaklara bakıyor, açık penceresinden dışarı bakıyor, sırtı bana dönük. Saçları tamamen düz ve üzerinde tenini bronz gösteren sade beyaz bir atlet var.

Tüm tenine dokunmak istiyorum. Onu ellerimle ve ağızımla keşfetmek. Emma'nın ona söylediği şey, kıskanç bir arkadaşın hakareti gibi geldi. Addie soğuk değil. En azından benimleyken değil.

O bir buz kraliçesinden en uzak şey.

"Ne?" Söylemek istediği şeyi hâlâ bitirmemişken soruyorum. Derin bir nefes alarak bana doğru döndü. "Tam olarak ne yapıyoruz?" Kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun? Sadece takılıyoruz."

"Aramızdaki her neyse, bunu böyle mi görüyorsun? Takılmak mı?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Ben şu andan bahsediyordum," diyorum kıkırdayarak. "Ama bizden ve sana karşı hissettiklerimden bahsediyorsan..."

Addie'ye karşı hissettiklerimi kelimelere dökmek zor, oysa bu kıza karşı hissettiklerim çok büyük. Onunla tanıştığım andan itibaren, küçükken ve teneffüslerde birlikte oynarken bile kendimi ona bağlı hissettim. Oyun buluşmaları için evime geldiğinde arkadaşlarım bir kızla takıldığım için benimle dalga geçerlerdi.

Sanırım o zamanlar bile onu seviyordum.

Bundan daha büyük bir şeye dönüştü. Daha iyi bir şeye. Şimdiye kadar yaşadığım her şeyden çok daha iyi. Ona bu kadar bağlanmamın bir sebebi olduğunu biliyordum. Sadece arkadaşken bile. Başka biriyle birlikteyken bile.

Bu kız tam bana göre.

Sadece bir tane.

"Adds... bekle." O bir şey söyleyemeden arabadan iniyorum ve koşarak diğer tarafa geçip kapısını açıyorum. "Benimle gel."

4Runner'dan inerken geniş gözlerle beni izliyor, yüzünde temkinli bir ifade var. Elini tutup onu boş bir piknik masasına götürüyorum, sırtım masaya, yüzüm göle dönük olacak şekilde banka yerleşiyorum. Addie'nin elini çekiyorum, böylece kucağıma oturmaktan başka çaresi kalmıyor ve kolunu omuzlarıma dolayabilmek için elimi bırakıyor.

Yüzlerimiz o kadar yakın ki onu öpmek kolay olurdu. Bunun yerine, bakışlarını kendi bakışlarımla tarıyorum ve gergin görünmesinden nefret ediyorum.

Onun hakkında ne hissettiğimi biliyor

olmalı, değil mi? Belki de bilmiyordur.

"Konu sen olunca yeterince zaman kaybettim," diye itiraf ediyorum, yanağına dokunmak için uzanıyorum. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor ve nefesini tuttuğuna yemin edebilirim. "Sana aşık oluyorum, Adds."

Gözünü bile kırpmıyor. "Ne?"

"Evet, düşmek yok." Uzaklaşmadan önce ağzını kendi ağzımla tarıyorum. "Ben sana aşığım." "Beck..."

"Ne diyeceğini biliyorum, yeterince uzun süredir birlikte olmadığımızı falan, ama sana yıllardır aşıkım gibi hissediyorum. Sadece bu konuda bir şey yapamayacak kadar aptalmışım." Hepsisi doğru. Sasha'yla birlikteyken bile Addie'yle birlikte olmak istiyordum.

Geçen yıl, tam bir aptal gibi, Addie'nin benimle birlikte olmak istemediğine gerçekten inandım. Beni sadece bir arkadaş olarak gördüğüne. Ama yanılmışım.

Ve bunu gerçekten birlikte olma şansımızı kaybetmeden önce anladığımız için çok mutluyum.

Parmaklarımı yanağında gezdiriyorum, gözleri kapanıp dudakları aralandığında içimdeki duygu kabarıyor. Titrek parmaklarımla çenesini, alt dudağını izliyorum. "Seni seviyorum Adds. Ve benim kız arkadaşım olmanı istiyorum."

Gözleri yavaşça açılıyor ve parlıyor. "Tamam. Senin kız arkadaşın olacağım."

Başka bir şey söylemesini bekliyorum. En önemli şeyi. Ve dudaklarını kıvrıran gülümsemeden, bunu bilerek uzatıyor olabileceğini düşünüyorum. Benimle dalga geçiyor. "Ve?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Gülüyor ve bu çok neşeli bir ses. "Ben de seni seviyorum Beck."

Onu öpüyorum çünkü bu kızla vakit kaybetmekten yoruldum. Beni sevdiğini, benimle olmak istediğini bilmek.

Hiçbir şey şu andan daha iyi olamaz. Şu andan.

Ağızlarımız yorulana ve kıyafetlerimiz buruşana kadar öpüşüyoruz. Gece yarısına yaklaşıp ve gölden esen soğuk rüzgârdan ve bunaltıcı duygularımızdan titreyene kadar. Bana o kadar yakın sarılıyor ki, benim nerede bittiğimi ve onun nerede başladığını bilmiyorum ve yüzünü yukarı eğdiğimde, şişmiş dudaklarını ve uykulu ifadesini aldığımda, yaşadığım sürece bu geceyi asla unutmayacağımı biliyorum.

"Seni eve götürmem gerek," diye fısıldıyorum, alnımı alnına bastırmadan önce burnunun ucunu öpüyorum. "Geç oldu."

"Annem beni öldürecek ve umurumda bile değil," diye fısıldıyor, yüzünde baş döndürücü bir gülümsemeye. "Çok kötü bir gündü ve sen onu en sevdiğim güne dönüştürdün."

Başının arkasını okşuyorum, parmaklarım ipeksi siyah saçlarında dolaşıyor. "Seni seviyorum."

Sanki bunu söylemeden duramıyorum. Ve sırtarak "Ben de seni seviyorum" dediğinde, bunu duymaya da doyamıyorum.

Kahretsin, çok derindeyim.

Ve umurumda değil. Hem de hiç.

"Hadi ama." Çıplak kalçasının yan tarafına hafifçe vurarak inlemesini sağladım. Giydiği o küçük pamuklu şortla sürekli kucağımda oturması tam bir işkenceydi. Hatta bir ara dizleri tahta sıraya gömülünceye kadar bana sarıldı, bu onun için çok acı vericiydi.

Sıcak vücudunun benimkine sürtünmesi yüzünden ne kadar acı çektiğimi bir bilse. "Hadi seni eve

geri götürelim," diyorum ayağa fırlarken.

Evine dönüş çok hızlı oldu. Tüm yol boyunca elini tutuyorum, onunla teması kesmek istemiyorum. Parmaklarımla oynamaya devam ediyor, onları birbirine kenetliyor. Bırakıyor. Tekrar ve tekrar.

Benim için fark etmez. Bana dokunmayı bırakmasını hiç istemiyorum. Onun evine dönüşünü izlemek zor olacak. Yarına kadar onu bir daha göremeyeceğimi bilmek.

Daha önce geldiğimde olduğu gibi beni köşeye park ettiriyor ve ben de itiraz ediyorum.

"Evine girdiğini göremeyeceğim ve içeri sağ salım girdiğini bilemeyeceğim," diyorum aşırı korumacı bir erkek arkadaş olarak.

Şu anda da öyleyim. Bunu tamamen benimsiyorum.

"Sana mesaj atarım." O lanet orta konsolun üzerine eğiliyor ve beni öpüyor. Diliyle ve yumuşak, küçük bir iniltiyle dolu bir öpücük... O ayrılmadan önce parmaklarımla yüzünü yakalıyorum ve sonunda "Gitmem gerek" diye mırıldanana kadar dudaklarından içmeye devam ederken onu orada tutuyorum.

İsteksizce gitmesine izin veriyorum ve kapı koluna uzanışını izliyorum. Tereddüt ediyor, bana bir kez daha bakmak için dönüyor. "Kimse beni senin kadar iyi hissettiremez, Beck."

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, yerinden çıkmakla tehdit ediyor. "Seni seviyorum, Addie."

"Ben de seni seviyorum." Beni bir kez daha öpüyor. Hızlı bir öpücük ve sonra kapıyı açıyor. "İyi geceler."

"İyi geceler."

Orada oturup bana içeride olduğunu mesajla bildirmesini bekliyorum. İki dakika geçiyor ve ondan haber alamıyorum, bu yüzden geri dönüp evinin önünden yavaşça geçiyorum.

Oturma odasının ışığı yandı ve kalbim bir an durdu. Hatta belki iki kez. Eminim annesi uyanmıştır.

Eminim onu gizlice girerken yakalamıştır.

Yolun ortasında durup telefonumu aldım ve ona mesaj attım.

Her şey yolunda mı? Seni yakaladı mı?

Cevap yok.

Siketim.

OTUZ

ADDIE

Babamın her zaman kilitlemeyi unuttuğu garajın yan kapısından, sonra da mutfağa açılan kapıdan geçerek eve gizlice girerken daha da dikkatli oluyorum. Garajda parmak arası terliklerimi çıkarıp eve çıplak ayakla giriyorum ve mutfaktan geçip oturma odasını geçerken neredeyse parmak uçlarımda yürüyorum. Koridordan odama doğru dönmek üzereydim ki oturma odasında bir ışık yandı.

Donup kalıyorum, yumuşak bir iç çekiş beni terk ederken gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Yakalandım.

"Nerelerdeydin?"

Annemin sesi soğuk geliyor. Öfkeli.

Yavaşça dönüp ona bakıyorum. Koltuğun kenarına tünemiş, ellerini sanki ben sıvıştığımdan beri son üç saattir sıkıyormuş gibi birbirine kenetlemiş.

Bildiğim kadarıyla öyle.

Daha uzun ayağa kalktım. "Bir arkadaşım la buluştum."

"Ve hiçbirimize söylemeye zahmet etmedin. Evden gizlice kaçtın. Bize her zaman nerede olduğunu söyleme kuralımız olduğunu biliyorsun. Ve sokağa çıkma yasağı var. Saat neredeyse sabahın biri ve bu gece okul var." Beni inceliyor, bakışları sert. "Kiminleydin? Sakın yalan söyleyip Emma olduğunu söyleme. Öyle olmadığını biliyorum."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, onu aradım ve evdeydi. Mammoth'tan döndüğünüzden beri sizi görmediğini söyledi. Bu yüzden bana Emma, Tori ya da başka bir uydurma kız arkadaşın la birlikte olduğunu söyleme zahmetine girme. Gerçeğı istiyorum. Gölde kiminleydin?" Sesi yükseliyor ve nereye gittiğini görmek için *Telefonumu Bul*'u kontrol ettiğini biliyorum.

"Beck. Beck'le birlikteydim," diye itiraf ediyorum, sesim yorgun, ruh halim mahvolmuş. Tam bir şey söyleyecekti ki ona doğru koştum, önünde diz çöküp kendimi savunmaya hazırlandım. "Berbat bir gün geçirdim anne. Emma'yla kavga ettik ve bana çok kötü şeyler söyledi. Bir süredir zor zamanlar geçiriyorduk ve sadece beni dinleyecek birine ihtiyacım vardı. Konuşmama izin verecek ve araya

kendi fikirlerini sokmayacak birine.

duygular."

"Dinliyorum," diye başlıyor annem ama ben başımı sallıyorum.

"Beni dinliyorsun ve her zaman savunuyorsun, bunu takdir ediyorum. Beck de öyle ama... onunla durum farklı. Ona her şeyi anlatabilirim." Sesim yumuşuyor ve bana daha önce söylediklerini düşünüyorum. Bana aşık olduğunu söylediğinde yüzünde beliren ifadeyi. Hayatımın en önemli gecesi. "Ona aşığım."

"Oh, Addison." Annemin ses tonunun beni bu kadar hayal kırıklığına uğrattığını daha önce hiç duymamıştım. "Bu aşk değil. Sadece hormonların kabarması."

Hemen alındım ve ayağa fırladım. "Sadece hormonlar değil. Biz aşığız. Bu gece beni sevdiğini söyledi."

"Bu ikiniz seks yapmadan önce miydi, sonra mı?" Yüzünde yaşadığı korku düpedüz hissediliyor ve içimde bir şeyler kopuyor.

"Anne!" Dudaklarımdan dökülen kelime onu irkiltti. "Biz seks yapmadık. Göle gittik ve konuştuk." Öpüşme kısmını atlıyorum. "Hepsi bu. Beni sevdiğini söyledi. Yıllardır bana aşık olduğunu söyledi. Ben de onun için aynı şeyleri hissediyorum. Beck Callahan'a aşığım. O da bana aşık. Bunda yanlış bir şey yok. Onunla birlikte olmak istiyorum. O benim için her şey demek ve ciddi bir ilişki içinde olmamız sorun değil çünkü birbirimizi seviyoruz."

Sanki söylediğim tek kelimeyi bile duymuyor. Yüzündeki hayal kırıklığı hâlâ çok net. "Bu aşk değil, Addie, bu-"

"Bu hormon değil!" Çıglık atıyorum. Babamı ve kardeşimi uyandırsam da umurumda değil. Tüm mahalleyi uyandırsam da umurumda değil. Beni duymuyor ve bir kez olsun dinlemesini istiyorum. "Ben Jocelyn değilim, tamam mı? Son senemde hamile kalıp her şeyi mahvetmeyeceğim. Ben o değilim ve asla da olmayacağım. Ben benim. Oh, ve tahmin et ne oldu? Ben hala bakireyim! Beck ve ben henüz seks yapmadık, yemin ederim!"

Annem patlamam karşısında şaşırarak bana göz kırptı. "Benimle bu tonda konuşamazsın, genç bayan."

"Söylediklerimin tek kelimesini bile duymadın mı? Yoksa bir çocuğa aşık olduğuma ve onunla seks yapabileceğime mi odaklandın?" Ellerimi havaya kaldırdım. "Neredeyse on sekiz yaşındayım. Hayatımı sonsuza kadar kontrol edemezsin!"

"Burada ne haltlar dönüyor?"

İkimiz de dönüp baktığımızda babamın beyaz tişörtü ve mavi ekose pijama pantolonuyla orada dikildiğini görüyoruz, saçları darmadağın olmuş, gözlerini kısarak bize bakıyor.

"Yatağına dön. Sonra açıklarım," diyor annesi ona.

Onu görmezden gelir. "İyi misin, Addie?"

"Hayır." Bana bu soruyu sorduğu anda gözyaşları başladı. "Hayır, iyi değilim. O benim her hareketimi kontrol etmeye çalıştığı sürece asla iyi olamayacağım."

"Seni kontrol etmiyorum-"

"Ben bebek değilim anne. Neredeyse on sekiz yaşımdayım. Liseden mezun oluyorum ve üniversiteye gideceğim. Bu işleri kendi başıma halledebilirim. Muhtemelen hatalar yapacağım ve kalbim kırılacak ama üstesinden gelebilirim. Sadece beni destekle, tamam mı? Senden tek istediğim bu. Sadece bana destek ol." Hıçkırıklarımla kaçıyor ve daha fazla dayanamıyorum.

Koridorda koşarak babamın yanından geçip odama giriyorum ve kapıyı öyle bir çarpıyorum ki yemin ederim tüm ev zangırdıyor.

Umurumda bile değil.

Kendimi yatağa atıyorum ve kimse beni duymasın diye yastığıma sarılıp ağlıyorum. Bu şimdiye kadarki en çılgın gündü. Duygularım allak bullak oldu. Beck'i görmek için gizlice dışarı çıkmamalıydım.

Ama yapmasaydım, göl kenarında bana olan aşkını itiraf ettiği o büyülü anı asla yaşayamayacaktık.

Burnumu çekerek başımı kaldırıyorum ve hala yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı siliyorum, mesajlarımı kontrol edebilmek için telefonumu cebimden çıkarıyorum.

Bende bir sürü

var. Hepsi

Beck'ten.

Her şey yolunda mı? Seni yakaladı mı?

SEN İYİ MİSİN?

Ekler, bana mesaj atmanı istiyorum. Ya

da beni ara. Endişeleniyorum.

Başım belada mı?

Seni geç saate kadar dışarıda tuttuğum için özür dilerim.

Ama olanlar için üzgün değilim. Seni

seviyorum.

Lütfen iyi olduğunu söyle.

Gözyaşlarımdan arasından gülümsüyorum, beni bu kadar önemsemesini seviyorum. Beni kontrol ediyor ve başım belaya girecek diye endişeleniyor.

Kendimi toparlayarak ona bir cevap yazdım.

Ben: Ben iyiyim. Annem beni bekliyordu. Büyük bir tartışmaya girdik.

Hemen cevap veriyor.

Beck: **Lanet olsun. Üzgünüm Adds. Her şey yolunda mı?**

Ben: **Bilmiyorum. Ona bağırdım. Beni hiç dinlemiyor. Her zaman kız kardeşim gibi hamile kalacağımdan korkuyor.**

Beck: **Henüz yapmadığımızı düşünürsek, bu imkansız.**

Onun gülme/ağlama emojileri beni gülümsetiyor. Beni neşelendirmeye çalıştığını biliyorum. Beck: **Denemediği için değil.**

Alt dudağımı ısırıyorum, o zamandan beri aklımda olan soruyu ona sormalı mıyım diye düşünüyorum.
birlikte vakit geçirmeye başladık.

Devam etmeye karar verdim.

Ben: **Sana bir soru sorabilir miyim?**

Beck: **Elbette.**

Ben: **Sasha ile seks yaptın mı?**

Beck: **Hayır.**

Şok içinde yastığıma yaslandım. Emin olduğumu sanmıştım...

Ben: **Gerçekten mi?**

Beck: **Gerçekten mi? Jonah ile seks yaptın mı?**

Ben:

Hayır.

Beck: **Huh.**

Gülümsüyo
rum.

Ben: **Evet, huh.**

Kapım çalınıyor ve sonra açılıyor, annem kafasını uzatıyor. Yüz ifadesi pişmanlık, gözleri ise hüznü dolu. "Seninle bir dakika konuşabilir miyim?"

Konuşmadan başımı salladım.

Bir iç çekiş onu terk eder. "Bütün endişemi sana yüklemek istememiştim. Sanırım kız kardeşine olanlardan sonra elimde değil."

"Ben Jocelyn değilim anne," diye fısıldıyorum. "Yine de onun o kadar da kötü olduğunu düşünmüyorum. Sence de öyle değil mi?"

Annem gerçekten gülüyor. "NFL süper yıldıızı olan iyi bir adamla evlendi ve Seattle'da tatlı ailesiyle birlikte rüyalarını yaşıyor. Hayır, o kadar da kötü olduğunu düşünmüyorum."

Odama girip yatağımın kenarına yerleşerek beni düşünmesini izliyorum. "Senin için en iyisini istiyorum Addison ve sana karşı her zaman biraz aşırı korumacı oldum. Sen benim hayalperestimsin."

"İyi olmasalar bile herkesin iyi olduğuna inanan kişi."

Emma'nın benden faydalanmasına nasıl izin verdiğimi düşünüyorum. Liam'ın beni nasıl itip kakmaya çalıştığını. Jonah'ın birlikte olduğumuzda bana ne kadar sinirlendiğini, sürekli ne yapmam gerektiğini söylemeye çalıştığını.

"Kendimi daha fazla savunmam gerekiyor," diye itiraf ediyorum.

"Ve biraz daha geri çekilmem gerekiyor, çünkü haklısın. Neredeyse on sekiz yaşındasın ve kendi seçimlerini yapabilirsin. Çoğunlukla. Sana baktığımda hala bebeğimi görüyorum. Büyük mavi gözlü ve yapış yapış suratlı küçük kızım, çünkü sana hayır dediğimde hep gizlice şeker alıyordun." Annemin gözleri doluyor ve benimkiler de doluyor. "Seni seviyorum, Addie. Seni Jocelyn'le çok fazla kıyasladıysam özür dilerim. Senin için endişeleniyorum, hepsi bu. Bebeklerinin büyüdüğünü görmek çok zor."

"Gizlice çıktığım için özür dilerim," diye itiraf ediyorum. "Bana hayır diyeceğini biliyordum ve onu gerçekten görmek istiyordum." Yüzündeki gözyaşlarını siliyor. "Beck'i gerçekten önemsiyor musun?"

"Beck'e aşığım." Onu düşününce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Ve o da bana aşık."

Yüz ifadesi düşünceli. "İkiniz arasında her zaman bir bağ vardı, küçükken bile. Bunun bu hale dönüşüp dönüşmeyeceğini merak ediyordum. Sonra Sasha'yla çıkmaya başladı ve senin de onunla ilgilenmediğini düşündüm."

"Onu her zaman önemsedim. O da beni hep önemsedti. Sanırım henüz birlikte olmaya hazır değildik," diye itiraf ediyorum.

"Ama şimdi öylesin."

Hafifçe gülümsedim. "Şimdi

öyleyiz." Sanırım...

Sanırım anladı.

"Bana ya da babana sana güvenmememiz için hiçbir sebep vermedin. Sadece bir çocukla ciddi bir ilişki kurmandan ve onun kalbini kırmasından o kadar endişelendim ki sana pranga vurmaya devam ettim. Oysa tüm bunlar seni gizlice dolaşmaya ve ketum olmaya zorluyor," diye açıklıyor annem. "Sanırım yeni kurallar koymanın zamanı geldi."

"Tamam," diyorum temkinli bir şekilde.

"Kiminle birlikte olduğun ve nerede olduğun konusunda bize karşı her zaman dürüst olacaksın." Başımı salladım. "Bunu yapabilirim."

"Sokağa çıkma yasağı hafta sonları gece yarısı, hafta içi ise saat on birde," diye devam ediyor. "Bu iyi bir şey."

"Eğer Beck'i bir ara akşam yemeğine davet etmek istersen, bunu çok isteriz. Onu daha yakından tanımak istiyoruz."

Kalbim genişliyor. "Bunu ben de isterim."

Bir süre sessizce oturup birbirimizi izliyoruz. "Başım

belada değil mi?" Fısıldıyorum.

Annem yavaşça başını sallar. "Bu sefer değil. Sanırım uyandırma çağrısına ihtiyacım vardı. Haklısın. Kendi hatalarını yapmana izin vermeli ve doğru olanı yapman için sana güvenmeliyim."

Kendimi ona atıyorum ve ona kocaman sarılıyorum. Beni sıkıca tutuyor, kendine doğru çekiyor ve ben de yüzümü omzuna gömüp tanıdık anne kokusunu içime çekiyorum. "Özür dilerim anne. Seni korkutmak ya da kızdırmak istememiştim."

Elini saçlarımın üzerinde gezdiriyor. "Sorun değil. Seni seviyorum, Addie. Hem de çok. Bazen belki de çok fazla." Bana uzun süre sarılmasına izin verdim, buna ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Benim de ihtiyacım olduğunu bilerek.

OTUZ BİR

ADDIE

Ertesi gün okula endişeli bir şekilde geliyorum ve her zamanki yerime park ettikten sonra arabamda kalıyorum. Tori hemen yolcu tarafındaki cama vuruyor ve ben de içeri girebilmesi için kapının kilidini açıyorum.

"Neden bu kadar korkmuş görünüyorsun?" diye soruyor kapıyı kapattıktan sonra, gözleri kocaman.

"Dünkü büyük patlamamızdan beri Emma'yla konuşmadım," diye itiraf ediyorum. "Bana karşı nasıl davranacağı konusunda hiçbir fikrim yok."

Tori gözlerini deviriyor. "Dün gece bana mesaj atıp durmadan Marcus'tan şikayet etti, ben de ona söyleyecek olumlu bir şeyi yoksa duymak istemediğimi söyledim."

Ağzım açık kaldı. Tori'nin bunu yaptığına inanamıyorum. "Peki o buna ne dedi?"

"Bana boktan bir arkadaş olduğumu ve senin de öyle olduğunu söyledi." Tori omuz silkti. "Ben de ona sahip olduğu en iyi arkadaşların biz olduğumuzu, çünkü en azından ona karşı gerçekçi olduğumuzu söyledim."

"Emma hayatı söz konusu olduğunda gerçekleri saklamayı pek sevmez." Rahatladım. Tori'nin taraf tutmasını istemiyorum. Konu bu değil.

Ama Emma söz konusu olduğunda benimle aynı fikirde olduğunu ve yanımda durduğunu bilmek güzel.

"Oh, biliyorum. O da hemen hemen aynı şeyi söyledi. Daha sonra onu FaceTime'dan aradım ve sorunu çözdük." Gülümsemesi küçük ama kendinden memnun olduğunu söyleyebilirim. "Ona bu kadar kaba davrandığı ve tüm hıncını senden çıkardığı için senden özür dilemesi gerektiğini söyledim. Tamamen kabul etti ve bugün seninle konuşacağını söyledi."

Ağzım yine açık kaldı. Şu anda neler oluyor? Sanki alternatif bir evrende yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Erkek arkadaşım Beck Callahan'ı görmek için evden gizlice çıktığım için başımın belaya girmediği bir evrende.

Emma'nın bana sürekli kötü davrandığı için kendini kötü hissettiğini

duyduğum bir yer. Bu çok garip.

Ve çok harika, hepsi aynı anda.

"Size söylemem gereken bir şey var," diye anons ediyorum.

Tori'nin ifadesi hevesli bir hal alıyor. "Ooh, ne oldu?"

Tori'ye dün gece Beck'le aramızda olanları ve annemin beni odama gizlice girerken nasıl yakaladığını anlatıyorum. Tartışmayı ve sonunda uzlaşmayı. Bitirdiğimde Tori heyecanla koltuğunda zıplıyordu.

"Sen ve Beck resmi-resmi misiniz?"

Gülümsememi zar zor zapt ederek başımı sallıyorum. "Resmen resmileştik."

"Aman Tanrım!" Beni tutup kucaklıyor, kulağıma ciyak ciyak bağırıyor ve kollarından çekilirken irkilmeme neden oluyor. "Senin için çok heyecanlıyım! Siz ikiniz *gelmiş geçmiş* en tatlı çiftsiniz. Artık çifte randevuya çıkabiliriz! Dom ve Beck, sen ve ben."

Gülüyorum. "Yani Dom ve Beck şimdi çıkıyorlar mı?"

"Ha! Ne demek istediğimi biliyorsun." Omzumu itti. "Hadi gidip adamlarımızı bulalım."

Onları okulun önünde her zamanki grupla takılırken buluyoruz, sıcak güneş Beck'in saçlarını parlatıyor ve koyu renk saç tellerinin arasından vuran altın ipliklerin daha da parlak görünmesini sağlıyor.

Bir an duruyorum ve ona hayran hayran bakıyorum. Erkek arkadaşım gerçekten çok yakışıklı. Kalp kıracak kadar.

Bana doğru baktığında, dudakları gizemli bir gülümsemeye dönüşerek iki kez bakıyor. Benimle yarı yolda buluşmak için gruptan ayrılıyor ve ben Tori'yi unutuyorum. Kollarını uzattığında herkesi unutuyorum ve doğruca kucağına yürüyorum.

"Seni özledim," diye mırıldanıyor ve alnımdan öpüyor.

Yüzümü gömleğine bastırıp temiz, erkeksi kokusunu içime çekiyorum. "Seni daha birkaç saat önce gördüm."

"Biliyorum. Seni hâlâ özlüyorum." Alnıma bir öpücük daha konduruyor ve bana gülümseyebilmek için geri çekiliyor. "Günaydın."

Ona doğru ışınlanıyorum. "Günaydın."

"Merhaba Bay Callahan," diyor Tori bize yaklaşırken alaycı bir tavırla.

"Victoria." Ona doğru başını sallıyor. "Dominic sizi bekliyor."

"Az önce yaptığın gibi kız arkadaşını selamlayarak ona gününü gösteriyorsun," diyor Tori, tam o sırada Dom durduğumuz yere geliyor.

"Beni kötü göstermeyi bırak," diyor Dom Beck'e, kolunu Tori'nin omuzlarına dolayarak.

"Elimde değil," diyor Beck, sırtım onun önüne gelecek şekilde beni konumlandırarak. "Ona doyamıyorum." Dom gözlerini deviriyor. Tori gerçekten alkışlıyor.

Sadece gülümseyebiliyorum, tüm yüzüm ısınıyor.

Liam yanımızdan geçmek için o anı seçiyor, Danny de yanında. İkisi de bizi küçümsüyor, Liam sesleniyor,

"Sanırım sen kazandın, Callahan."

Kıpırdamadan duruyorum, kaşlarımı çatıyorum. Beck'in de arkamda sertleştiğini hissedebiliyorum, ama iyi anlamda değil. "Bu da neydi şimdi?"

Beck'ten sert bir nefes çıkıyor ve başını eğip ağzını kulağıma dayayarak mırıldanıyor: "Seninle konuşmam gerek."

Tek kelime etmeden herkesten ayrılıyoruz, elim Beck'in elinde dev bir çalının arkasında daha özel bir noktaya gidiyoruz.

"Sana bir şey söylemem gerekiyor ve bunu başka birinden duymadan önce şimdi bilmen gerekiyor," diyor Beck, yüz ifadesi düpedüz gergin. "Liam gibi."

Midem korkuyla dolup taşıyor. "Ne oldu?"

Yan tarafa bakıyor ve profiline bakmama izin veriyor. O kadar güzel ki acıtıyor. Güçlü çene, keskin elmacık kemikleri ve o ağız. Bir iç geçiriyor ve bakışlarını benimkilere çeviriyor. "Dom ve ben geçen hafta öğle yemeğine gittik ve Marcus ve Liam'la oturduk."

Kaşlarımı çattım. "Tamam..."

"Ve Liam her zamanki gibi saçmalıyordu. Cadılar Bayramı'na kadar seninle birlikte olamayacağıma dair benimle iddiaya girdi. Sonra kendini de bu bahse dahil etti ve seninle birlikte olmaya çalışacağını söyledi," diye açıklıyor.

"Oh." Bu biraz boktan. "Sanırım bu Liam'ın fikriydi?"

"Ve Marcus'un ki de." Beck kesinlikle perişan görünüyor. Bunu gözlerinden anlayabiliyorum. Yüzünün her yerinde yazıyor. "Bunu neden kabul ettiğimi bilmiyorum. Dom aptal olduğumu söyledi."

"Bir bakıma öyleydin," diye kabul ediyorum.

Başını sallayarak gülümsüyor. "Liam beni çok kızdırdı. İçimdeki her şey yapmamam gerektiğini haykırsa da kendimi bunu kabul ederken buldum."

"Bil bakalım ne oldu?" Sesimi bilerek hafif tutarak

söylüyorum. Kaşları birbirine yaklaştı. "Ne?"

"Sen kazandın, Beck Callahan. Sanırım ödülünü alma zamanın geldi." Bir adım daha yaklaşp kollarımı ona doladım.

"Benim ödülüm olduğunu mu söylüyorsun?"

Ona gülümsemek için başımı arkaya yatırıyorum, beni kollarıyla sardığında bir iç çekiyorum. "Evet. Bugün senin şanslı günün."

"Evet, öyle." Başını eğiyor, ağzı benimkini buluyor. "Kızgın değil misin?"

"Bana söylediğine sevindim," diye fısıldıyorum dudaklarına. Beni tekrar öpüyor. "Başka birinden

öğrenseydim muhtemelen çok kızardım. Ve incinirdim."

"Evet. Bu yapmak istediğim son şey, seni incitmek. O aptal bahsi kabul ettiğimi bilmek beni öldürüyordu ve bunu sana ilk söyleyenin Liam olmasını istemedim. Ya da Marcus'un. Özür dilerim," diyor.

"Affedildin."

Beck beni tekrar öpüyor, dudakları uzun süre kalıyor. "Seni seviyorum, Adds." Bana bunu söylemesinden bıkacağımı hiç sanmıyorum. "Ben de seni seviyorum," diyorum ona, tam da uyarı zili çalarken.

Elimi tutuyor ve birlikte binaya doğru ilerliyoruz, insanlar yanımızdan geçerken yüzümde kocaman bir gülümseme var, çoğu kenetlenmiş ellerimizi fark ediyor.

Evet, resmileştik.

Nihayet.

Emma yüzünde temkinli bir ifadeyle bize yaklaştığında Tori ile öğle yemeğine çıkmak üzereydim. "Selam çocuklar."

Tori ve ben durduk, yan yana duruyorduk.

"Hey," dedi Tori.

"Merhaba."

Birbirimize bakıyoruz ve bu biraz garip ama Emma'dan bir şey bekliyorum. Bir özür belki? Gerçi benim de ona bir tane vermem gerekiyor.

"Öğle yemeği için kampüs dışına mı çıkıyorsun?"

Tori başını sallıyor. "Raley's'de sandviç yiyeceğiz."

Kasabadaki yerel süpermarketlerden biri şarküterisinde en iyi sandviçleri

yapıyor. "Çocuklar nerede?" Emma etrafına bakınarak sorar.

"Kaset inceliyorlar," diyorum. Pazartesi öğle yemeği ritüelleri gereği rakip takımın en son maç kasetini izleyerek o haftaki maça hazırlanıyorlar.

"Ah. Dün gece Marcus'la ayrıldık, o yüzden unutmuşum." Emma omuz silkti. "Sanırım artık futbol takımı için endişelenmeme gerek kalmayacak."

"Özür dilerim Em," diyor Tori.

"En iyisi bu. Birbirimiz için iyi değiliz. Daha çok, o benim için iyi değil," diyor Emma. Cevap

vermiyoruz çünkü o haklı. İlişkileri her zaman zehirliydi.

"Beck'le aranızda bir şeyler olduğunu duydum,"

diyor Emma bana. Kendime engel olamıyormuşum

gibi gülümseyerek başımı sallıyorum. "Öyleyiz."

"Bu harika. İkiniz birlikte iyi görünüyorsunuz." Sadece bir an tereddüt eder. "Üzgün olduğumu bilmeni istiyorum, Addie. Dün söylediklerim için. Son zamanlarda tüm sorunlarımı senin üzerine yıktığım için. Bu haksızlıktı ve kendimi kötü hissediyorum."

İçimdeki her şey hafifliyor. Duymak istediğim tek şey buydu ve Tori'nin ona bir şeyler söylemesi gerektiğini hatırlatması gerekse bile umurumda değil. En azından özür diledi. "Ben de kendimi kötü hissediyorum ve söylediklerim için özür dilemek istiyorum. Kabalık ettim." Kelimeler içimden rahatlayarak fışkırıyor. "Minibüste seninle kavga etmek istememiştim."

"Ben yaptım." Emma başını sallayarak gülüyor. "Kızgındım ve birinin benim gibi incinmesini istiyordum, bu yüzden öfkelenmişim. Ve bu berbat bir şey çünkü sen benim en iyi arkadaşım ve yıllardır bana iyi davranmaktan ve tüm saçmalıklarımı katlanmaktan başka bir şey yapmadın."

"Şaka yapmıyorum," diye mırıldandı Tori.

Emma ona ters ters bakıyor ama çok da üzgün olmadığını söyleyebilirim. "Tekrar özür dilerim. İkinizden de. Beni affedebilir misiniz?"

"Aman Tanrım, evet," diyorum, Tori de hemen hemen aynı şeyi söylüyor.

Saniyeler içinde grupça sarılıyoruz, ayrılmadan önce birbirimizi sıkıyoruz. "Açlıktan ölüyorum," diyor Emma. "Sizinle yemeğe çıkabilir miyim?"

Hepimiz kol kola girip otoparka doğru ilerlemeye başladığımızda Tori "Tabii ki yapabilirsin" diyor. Raley's'e gitmek için Tori'nin arabasını alıyoruz ve kampüsten çıkarken müziğin sesini daha da açıyor, üçümüz de onun son Spotify çalma listesinden bir Taylor Swift şarkısına eşlik ediyoruz. Camlar açık ve saçlarımız yüzümüze doğru savruluyor.

Hiç bu kadar mutlu hissettiğimi hatırlamıyorum.

Birkaç mücadeleden ve yol boyunca bazı tümseklerden sonra, her şey yerli yerine oturdu. Şikayet edemem. Okul daha yeni başladı. En iyi arkadaşım ile aram iyi ve Tori ile yakınlaştığımdan beri bir tane daha kazandım. Annem ve ben iyiyiz. Ve bir de Beck var.

Erkek arkadaşım.

Son yıl destansı olacak.

OTUZ İKİ

BECK

Cuma gecesi ışıkları ve ben terliyorum.

Oynadığımız takım ilk çeyrekte beri bizi zorluyor ama onları geride tutuyoruz ve hücumumuz sayı üretiyor. Dördüncü çeyreğin sonlarına doğru on sayı öndeyiz ve maç neredeyse bitmek üzere.

Sahadaydım, pozisyonumu almıştım ki tribünlerden bir kadın sesinin "İyi görünüyorsun Callahan!" diye seslendiğini duydum.

Bu kesinlikle Addie'ydi. Ve

sırıtmaktan kendimi

alamıyorum.

İleriye doğru hamle yapıp rakip oyuncuyu engelliyorum ki hakemden bir düdük geliyor ve sahaya sarı bir bayrak atılıyor. Diğer takıma karşı yanlış başlangıç ve seyirciler onaylarını kükrüyorlar.

Benim kız da dahil.

Onu tribünde görüyorum, arkadaşlarıyla birlikte öğrenci bölümünde oturuyor, formamı giydiği için numaram sadece göğsünde değil, aynı zamanda yanağında da yazılı. Saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde, konuşurken sallanıyor ve hayatımda gördüğüm en sevimli şey.

"Kız arkadaşınla ilgili hayaller kurmayı bırak." Takım arkadaşlarımdan biri yanımdan geçerken kaskımın arkasına vuruyor ve ben sadece gülebiliyorum.

Nasıl itiraz edebilirim? Beni yakaladı. Tribünde kız arkadaşımı izlerken yakalanmam bilinen bir sorun ama Adds asla gerçek bir dikkat dağıtıcı değildir.

Orada oturup beni izlediğini bilmek hoşuma gidiyor. Beni destekliyor. Ben de onun için aynısını yapıyorum. Mümkün olan her voleybol maçına gidip onu destekliyorum, yanağıma onun numarasını takıyorum. Başta tüm erkekler benimle dalga geçti ama bir sonraki maçta Dom yanağında Tori'nin numarası ve lacivert bir tişörtün üzerinde beyaza boyanmış numarayla geldi ve ben sadece başımı salladım.

Sanırım bir trend başlattım.

Çeyreğin geri kalanı hızla geçiyor ve kazanıyoruz, bando maç şarkısını çalarken sahanın ortasında

bir sıra oluşturuyoruz ve her maçtan sonra olduğu gibi rakip takıma beşlik çakıyoruz. Tribünlere dönmek için saha kenarına doğru yürüyoruz, kasklarımız ellerimizde, başımızın üzerinde tutuyoruz.

"Teşekkürler, hayranlarım!" diye bağırlarlar.

Kalabalık her zamanki gibi çılgına döner.

Birkaç dakika içinde alan insanlarla doldu. Aile üyeleri ve öğrenciler. Elllerinde pankartlarla kız arkadaşlar, erkek arkadaşlarının yanında dururken onlarla poz vermeye hazırlar.

Kız arkadaşım gibi.

Addie'nin tabelasında "#64 kalbimi ele geçirdi" yazıyor ve altında "Go Callahan"

yazıyor. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana doğru sallıyor.

Doğruca ona yöneliyorum, onu kendime çekiyorum, böylece dudaklarına hızlı bir öpücük bırakabiliyorum. "Güzel işaret."

"Seveceğini biliyordum." Ayağa kalkıp ağzını benimkine bastırıyor ve sonra çekilip yanımda duruyor. "Tori, bir fotoğraf çek! Çabuk, o söylenmeye başlamadan önce."

Gözlerimi deviriyorum ve tabelayı önümüzde tutarken kolumu omuzlarına doluyorum. Asla şikâyet etmem ve o da bunu biliyor. Birkaç fotoğraf için poz veriyoruz ve o da aynısını Tori ve Dom için yapıyor. Emma genelde fotoğrafçıdır ama yeni bir işe girdi ve bu gece çalışması gerekti.

Belki daha iyidir. Şu anda Monique ve Marcus bizim sahada durduğumuz yerden çok uzakta değiller ve onları sözde mutlu görmek Emma'ya hâlâ acı veriyor. Ondan ayrılalı sadece bir ay oldu, bu yüzden mantıklı.

Anladığım kadarıyla Marcus ve Monique sürekli tartışıyorlar, ama ben onların işlerine fazla girmiyorum.

Böylesi daha kolay.

Dom ve Tori güçlü bir şekilde devam ediyorlar, tıpkı ben ve Addie gibi. Birlikte çok takılıyoruz, Addie ve Tori'nin bunu sevdiğini biliyorum. Dom önemli bir şey değilmiş gibi davranıyor ama Tori'ye o kadar aşık ki komik bile değil. İyi bir çift oldular. Addie ve ben de öyle.

Addie'nin geçenlerde bana söylediği gibi, son yılımız şu ana kadar

oldukça mükemmel geçti. "Beck!"

Annemin bana doğru yürüdüğünü görmek için dönüyorum ve yaklaştığında onu kucaklamak için kendime çekip sıkıca sarılıyorum. Yıllar boyunca hemen hemen her futbol maçımı izlemeye geldi. Sıcakta, yağmurda ve soğuk havada. Sekizinci sınıftaki o playoff maçında hava o kadar soğuktu ki kar yağmasından korktular. Benim ve Jake'in maçlarında hep oradaydı, gülümsüyor ve bize tezahürat yapıyordu.

Dünyadaki en iyi anneye sahibim.

"Bu gece çok iyi oynadın," diyor onu bıraktığımda. "Bunun son lise futbol sezonumuz olduğuna hâlâ inanamıyorum. Geçen her maç bana neredeyse bittiğini hatırlatıyor."

Şu anda oldukça nostaljik, ki sanırım onu suçlayamam. Yakında Cuma geceleri lise futbol

maçlarına gitmek zorunda kalmayacak ve bunu hissediyor.

"Teşekkürler anne. Üniversitede oynarken beni izlemeye her zaman gelebilirsin." Ona gülümsedim.

"Oh yapacağım. Ve bundan bahsetmişken." Başını bana doğru eğdi. "Senin doğum günün için özel bir şey planladık. Ve Addie'nin."

Kaşlarımı çattım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Göreceksin." Yüzündeki ifade gibi ses tonu da gizemli.

Çok sonra, oyun çoktan bittiğinde ve Addie'yi 4Runner'ımın arkasında yarı çıplak, bacakları kalçalarımın sarılmış ve ağzım boynundayken, "Ailen bizim için bir şeyler planlıyor," diye fısıldıyor.

Kalçalarımı yavaşça onunkilere doğru iterken kaşlarımı çatarak boynundan çekiyorum. "Bunu yaparken ailemden bahsedemezsin, Adds. Havayı bozuyor."

Gülüyor, yorumumdan hiç rahatsız olmamış gibi. "Elimde değil. Annen devre arasında onunla konuştuğumda bazı ipuçları veriyordu ve neler olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

"Hiçbir şey bilmiyorum." Ağzımı boğazının uzunluğu boyunca gezdiriyorum ve iç çekmesini sağlıyorum. Ses her zamanki gibi doğrudan sikime gidiyor. "Ve ne planladıkları umurumda değil. Tek umursadığım sensin."

Bacakları kalçalarımın dolanıyor ve keşke tamamen çıplak olsaydık diyorum. Ama ilk seferimizin arabamın arkasında olmasını istemiyorum. Bir yatakta seks yapmamızı istiyorum ama şu anda bu imkansız geliyor. Annem her zaman evde. Onun annesi her zaman evde. Ve Addie'yle rastgele bir partide, başkasının yatağında seks yapmayacağım.

Özel olmasını istiyorum. Arkadaşlarım benimle dalga geçerdi ama Addie bunu anlıyor. İçten içe romantik biri olduğumu düşünüyorum.

Aslında öyle olduğumu

biliyorum. Ama sadece

Addie için.

"Bir şey yaptım," diyor, elleri omuzlarımda, hafifçe itiyor.

Güzel yüzüne bakmak için boynundan uzaklaşıyorum. Gözleri ıslık ıslık ve yanakları da göğsü gibi kızarmış. Saçları darmadağın ve birkaç telini alnından uzaklaştırıp oraya bir öpücük bırakıyorum. "Ne yaptın sen?"

"Doğum kontrolüne başladım." Bana bakarken yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Geçen haftadan beri kullanıyorum."

"Benimle seks yapmak istediğini mi söylüyorsun, Adds?" Takılıyorum. Bu çok açık. Daha birkaç dakika önce parmaklarımı onun kalçalarının arasına sokmuştum.

"Evet. Hatta belki... bu gece?" Kaşlarını kaldırıyor, umutlu.

"Seni ilk kez arabamın arkasında becermeyeceğim," diyorum kararlı bir şekilde. "Ayrıca, sokağa çıkma yasağın yakın değil mi?"

Omuzları biraz düştü. "Evet. Sadece seninle *gerçekten* seks yapmak istiyorum Callahan. Hem de çok."

Gülüyorum. "Ben de seninle seks yapmak için ölüyorum, Douglas. Ama bunu doğru yapmak istiyorum."

"Her zaman doğru olanı yapmaktan bahsediyorsun." Gözlerini deviriyor ama bir yandan da sırtıyor. "Tam bir aziz, Beck."

"Beni bu şekilde seviyorsun." Onu öpüyorum, dilim onun kine sürünüyor. Şu anda kendimi pek aziz gibi hissetmiyorum ve onun inlemelerinden ve altımda yer değıştirmesinden, onun da pek aziz gibi hissetmediğini anlayabiliyorum. "Yakında, Adds. Söz veriyorum."

"Aman Tanrım, sanki bunu uzun zamandır istiyormuşum gibi geliyor." Elleri saçlarımda ve sertçe çekştiriyor.

"Korkmuyor musun?" Düzenli olarak takılmaya başladığımız ilk zamanlarda bunu söylerdi ama bir süredir bu kelimeyi kullandığını duymamıştım.

"Seninle değıl. Artık değıl." Yanağıma dokunuyor. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Burnundan öpüyorum. Sikime uzanıyor ve kesinlikle umursamasam da ne yapmaya çalıştığını biliyorum. "Ama bunu burada yapmayacağız."

Suratını asıyor. "Bunu gerçekleştirmeliyiz. Hem de hemen."

"Yapacağız." Ondan uzaklaşıyorum, tüm bu kısıtlamanın nereden geldiğini merak ediyorum. Belki de annemin büyürken kadınlara saygı duymakla ilgili tüm o konuşmaları gerçekten beynime işlemiştı.

"Bu arada, sen gelmediğine göre..." Sesi dalgalanıyor ve bir de bakıyorum ki sırtüstü yatmışım, boxer külotum çoktan gitmiş ve Addie'nin sıcak, ıslak ağzı aletimin başına sarılmış, parmakları dibine kıvrılmış.

İzleyebilmek için saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum, çünkü lanet olsun, kız arkadaşımın bana oral seks yapmasını izlemekten daha ateşli bir şey yok. Arabamın arkası, birlikte olduğumuzdan beri her türlü skandal olayına tanık oldu.

Her zaman birbirimize açız. Aşırı sevecen. Ona her zaman dokunmak istiyorum. Neredeyse onu çok öpüyorum. Bu kıza o kadar aşığım ki, bazıları buna acınası diyebilir.

Kendimi şanslı sayıyorum. Sonunda hayalimdeki kıza

kavuştum. Ve o tamamen benim.

OTUZ ÜÇ

ADDIE

BECK'İN AİLESİNİN HAZIRLADIĞI SÜRPRİZ, Beck'in on sekizinci doğum günü için hepimizi uçakla...

Seattle'da.

Cumartesi sabahı erkenden vardık ve Eli ile Ava'nın evinde kalıyoruz. Mükemmel bir Callahan fırtınası esiyordu: Seattle Seahawks Pazar öğleden sonra Arizona Cardinals ile oynayacaktı. Bennett Callahan'a karşı. Beck'in kayınbiraderi Ash Raiders'da oynuyor ve takımın bir haftası var.

Bu da tüm Callahan'ların Seattle'da olduğu anlamına geliyor. Kız kardeşim ve eniştem de öyle. Olması gerekenden bahsediyoruz.

SeaTac Havaalanı'na varır varmaz kiralık araç alanına gidip bir SUV aldık ve eşyalarımızı bırakmak üzere Eli ve Ava'nın evine gittik. Öğleden sonra turistçilik oynadık, Seattle şehir merkezinde dolaştık, Halk Pazarını ziyaret ettik ve su kenarında uzun bir öğle yemeğinin tadını çıkardık. Öğle yemeğinden sonra Washington Üniversitesi'ne gittik ve kampüste dolaştık. İkimizin de düşündüğü bir okul ama henüz ne yapacağımızdan emin değilim.

Yakında başvurmaya başlamamız gerektiğini düşünürsek, bu aklımızın bir köşesinde olan bir şey. Konuşulmadı ama sanırım birlikte bir yere gitmeye çalışacağız.

Sonunda Ava ve Eli'lere vardığımızda Beck ve benim için bir doğum günü partisi hazırlamışlardı. Tüm aile zaten oradaydı.

Ava partiyi dışarıda yapmayı ayarladı. Hava berrak ve serindi - kesinlikle mükemmeldi. Mutlu yıllar ve isimlerimiz altın balon harflerle yazılmış ve duvara asılmıştı. Çok fazla yiyecek ve peşlerinde yetişkinlerle koşturan birkaç çocuk vardı. Beck ve benim dışımda çocuğu olmayan tek çift Jake ve Hannah'ydı ve sanırım onlar da bu kararlarını hâlâ onaylıyorlar, ancak Hannah'yı Ava ve Eli'nin oğlu Rhett'i kucağına almış, uyurken ona gülümserken gördüm.

Bu çocuğun sakın olduğu tek zaman, yemin ederim.

Birkaç dakika içinde uyandı, Hannah'nın uzun kızıl saçlarından bir tutama uzandı ve o kadar sert çekti ki Hannah bağırdı ve hemen onu yere bıraktı. Küçük bir terör gibi koşmaya başladı.

Eli Junior'a benziyor, ki bu biraz korkutucudan da öte.

Yemekte herkes birbirinin arkasından konuştu. Eli, Diego ve Jake NFL istatistikleri üzerine bir tartışmaya girdiler ve Beck'in babası da arada bir görüşünü belirtmek zorunda kaldı. Öyle ki hepsi birbirlerine bağırıyor ve haklı olduklarında ısrar ediyorlardı. Beck bile olaya dahil oldu ve kimin haksız olduğunu kanıtlamak için telefonundan bir şeyler aradı.

Çoğu zaman haklı olan Diego'ydu. Bu Jake ve Eli'yi çileden çıkardı. Ben komik olduğunu düşündüm.

Kadınlar çocuklarından, erkeklerinden ve futbolun hayatlarını nasıl yönettiğinden bahsettiler. Yine de bu konuda üzgün olduklarını sanmıyorum. Hepsi oldukça memnun görünüyor. Kız kardeşim iki çocuğu ve şefkatli kocasıyla hayatımda gördüğüm en mutlu insan. Axel bir yaşında ve ele avuca sığmaz olduğu için Diego sık sık ona bebekle ilgili yardıma ihtiyacı olup olmadığını sorardı. Ona bakma konusunda değiş tokuş yaparlardı ve ben de Axel ve Rhett'i bahçede kovalayarak yardım ederdim.

Bu küçük çocuklar şimdiden kanka oldular. Rhett Axel'i boynundan tutup yanağına kocaman bir öpücük konduruyor. Bu çok tatlı.

Bir nesil daha arkadaş oluyor.

"Gerçekten mutlu görünüyorsun," diyor Jocelyn bir ara, hepimiz masayı topladıktan ve Beck'in ailesi mutfağı temizlemek için bizi zorla dışarı çıkardıktan sonra yanıma gelip otururken. "Beck ile."

"Her şeyle birlikte," diye itiraf ediyorum, ona gülümseyerek. "Şimdiye kadar iyi bir son yıl oldu." "Ona aşık mısın?" Jos kaşlarını kaldırarak soruyor.

Başımı eğerek utangaç bir selam veriyorum. Bunu ablama itiraf etmekten neden utandığımı bilmiyorum ama utanıyorum. Beck'le aramızdaki ilişki hâlâ çok taze ve yeni.

"Sana karşı çok tatlı. Ve gittiğin her yerde seni izliyor." Başımı kaldırıp ona baktığımda kız kardeşimin bana gülümsediğini görüyorum. "Sana kafayı taktığına eminim."

İkimiz de gülüyoruz. Aslında bu Beck'in birkaç gece önce, 4Runner'ında özellikle ateşli ve ağır bir sevişme seansından sonra bana söylediği bir şeydi.

"Seattle'ı hâlâ seviyor musun?" Gerçekten onun fikrini almak istiyorum. Washington üniversite için bir seçenek ve kız kardeşime daha yakın yaşamak harika olurdu. Birbirimizden uzaklaştık, ki bence bu normal. Ben okuldayken o ailesini büyümekle meşgul ama ben yakınlaşmamızı istiyorum.

Bence o da öyle.

"Burayı seviyorum. Havaya aldırmiyorum. Burası çok güzel ve Diego oynamadığı zamanlarda dışarıda çok vakit geçiriyoruz. Yine de ikimiz de onun takas edileceğinden endişeleniyoruz." Başını sallıyor. "Ama sorun değil. Diego ve çocuklarımız neredeyse ben de orada olmak istiyorum. Her

verde bir yuva kurabiliriz."

"Bu aslında şimdiye kadarki en tatlı şey," diye itiraf ediyorum ve Jos gülümsüyor.

"Bir gün onu bulana kadar bekle. Sonsuza dek senin olacak kişiyi. Belki de çoktan bulmuşsundur." Gülümsemem küçük, düşüncelerim Beck ile dolu.

Evet.

Sanırım onu buldum.

Pasta getirildiğinde yorgun düşmüştüm. Ava üç katlı pastaya havai fişek gibi mumlar ekledi ve herkes bize İyi ki Doğdun şarkısını söylerken her yere kıvılcımlar saçıyorlar. Pastayı yiyoruz, hediyeleri açıyoruz ve insanlar etrafımda sohbet ederken kendimi oturduğum pelüş sandalyede arkama yaslanıp gözlerimi kapatırken buluyorum.

"Hey, uykucu. Sakın bayılma," diye fısıldıyor Beck bana.

Gözlerimi açtığımda onu sandalyemin yanında diz çökmüş, doğrudan bakışlarıyla içimi ısıtırken buluyorum. "Çok yorgunum."

"Sanırım biraz kestirmelisin. Daha sonra planlarım var." Daha yakına eğiliyor, "Odana gizlice gireceğim" diye fısıldarken ağzı kulağıma değiyor.

Oh.

Yüzündeki o sinsi gülümsemeyi geri çektiğinde, gülmekten kendimi alamıyorum. "Sen kötüsün," diye takılıyorum ona.

"Hoşuna gitti." Beni öpüyor.

Beklenti beni dolduruyor. Her şey bir araya gelirse, bu gece ne olacağını biliyorum.

Ve sabırsızlanıyorum.

Önce Jos ve Diego ayrılıyor, çocukları da yanlarında.

"Bu gece bizimle kalmak istemediğine emin misin?" Ön kapıdan çıkmak üzereyken Jos bana sordu.

"Çok yorgunum. Umarım burada kalmamın bir sakıncası yoktur." Ona uykulu bir gülümseme sunuyorum, ki bu gerçek, ama gerçeklerle yüzleşelim. Bu evden ayrılmayacağım. Beck'in bana söylediklerinden sonra olmaz.

"Yarınki maçta daha fazla konuşabiliriz," diye ekliyorum. "Kulağa hoş geliyor." Bana sarıldı.

Gigi de öyle.

Ve sonra gidiyorlar.

Ash ve Autumn bir otelde kalıyorlar. Jake ve Hannah da öyle. Hep birlikte ayrılırlar, Jake yarın sahada Seahawks'ı yok edeceğine söz verir.

"Getir onu, Callahan!" Ayrılırken Eli ona bağıırıyor. "Kıçınızı tekmeleyeceğiz!" "Evet!"

Kıçlarını tekmele baba!" Kenzie, Eli'yi gülmekten kırıp geçiren bir sesle bağırıyor.

Ava, o kadar değil.

Yatma vaktine kadar tam bir kaos yaşanıyord, ama çok geçmeden misafir odalarından birine tıklılıp, ellerimi yumuşak yorganın üzerinde gezdirdikten sonra yorganı geri çekip yatağa giriyorum. Duşumu çoktan almışım ve en sevdiğim uyku şortum ve atletimle sıcacık ve uykuluyum. Yastık o kadar kabarık ve rahat ki, gözlerimi bir saniyeliğine kapatmadan edemiyorum.

"Ekler." Nazik parmaklar omzumu kavrayıp beni sarsıyor. "Adds, uyanık mısın?"

Gözlerimi açtığımda üstsüz erkek arkadaşımı yatakta yanımda otururken buluyorum. Hemen dirseklerimin üzerine kalkıp etrafıma bakıyorum. "Saat kaç?"

"On biri biraz geçiyor." Glmsyord. "Uyuyakalmışsın."

"ok yorgundum." Ona bakarak yatağın üzerine kyordum. "Bütün o küçük çocukları kovalamak beni yıprattı."

"Bugün çok şey yaptık." Eğiliyor ve hafifçe çekilmeden önce dudaklarıma iffetli bir öpücük konduruyor. "ok mu yorgunsun?"

"Ne için?"

"Biliyorsun."

Biliyorum.

"Hayır. Çok yorgun değilim." Ona gülümsüyordum. O da sırtıtıyor.

"Kapıyı kilitledin mi?" diye sordum. Başını salladı.

"Ailen nerede olduğunu biliyor mu?"

"Uh, hayır." Yüzünü buruşturdu. "Onlara mesaj atmamı ister misin? Ne olduğunu haber vereyim mi?"

Kıkırdıyorum. "Tabii ki hayır. Sadece yakalanacağımızı düşünmüyorsun, değil mi?"

"Kız kardeşimin evinin kanatları var, Adds. Ailem evin diğer tarafında. Tamamen diğer tarafta. Gerçekten bizi yakalayacaklarını mı düşünüyorsun?" Ayağa kalkıyor ve yatağın etrafında yürürken giydiği şeye çabucak bakıyorum. Siyah basketbol şortu o kadar aşağıya sarkmış ki, altına i amaşını giymesine imkan yok.

Bunu fark ettiğimde vücudum alev alıyor, benimle birlikte yatağa girebilmek için yorganı geri çekerken bakışlarım onun düz karnına takılıyor. Yorganı tekrar ikimizin üzerine çekerken, "Muhtemelen çoktan uyumuşlardır," diye beni rahatlatıyor.

içimde heyecan kabarıyord, aynı zamanda sağlıklı bir endişe dozu da var. Seks yapmaktan çok korkmuyordum, özellikle de Beck'le. Ama yakalanmamızı gerçekten istemiyordum.

Utanç verici.

"Bu yatak çok rahat. Sanırım kız kardeşim sana daha iyi bir misafir odası verdi," diye homurdanıyor ve beni tutup kendine doğru çekiyor.

Onun bu kadar fiziksel olmasını ve beni kucağına almasının, sürüklemesinin bu kadar kolay olmasını seviyorum. Ben narin küçük bir kız değilim. Uzun boyluyum ve biraz kaslıyım. Ama Beck beni düpedüz narin hissettiriyor.

Bir bacağımı onunkine dolayarak ayak parmaklarımı baldırına sürüyorum, o da boynuma sokulup dudaklarını tenime bastırıyor. "Ben misafirim, o yüzden sanırım bunu hak ediyorum. Ayrıca, sen sadece onun küçük kardeşisin."

"Hmm, şu an kendimi bebek gibi mi hissediyorum?" Beni ters çeviriyor, böylece sırtüstü yatıyorum ve o da üzerimde geziniyor.

Ve şimdiden sert olduğunu hissedebiliyorum.

"Pek sayılmaz," diye takılıyorum ona, ağzı benimkini bulduğunda nefesimi içime çekiyorum. Öpücüğü ısrarcı, aç ve ben ona açılıyorum, dillerimiz dans ediyor, eli zaten tankımın altından kayıyor. Parmakları bir göğsümün alt tarafını sıyrarak ürpermeme neden oluyor...

Her yerde.

"Kahretsin, çok güzel kokuyorsun," diye fısıldıyor çeneme küçük öpücükler bırakırken. Boynumdan aşağı. Kulağımda, lobu ısıyor. Yumuşak bir nefes alıyorum, ağzı köprücük kemiklerime, göğsüme, atletimin yakasına doğru kayarken bir iç çekiş beni terk ediyor.

"Işığ ı kapatayım mı?" Gözlerimi açıp komodinin üzerindeki hafifçe parlayan lambaya bakarak ona soruyorum.

"Sikeyim hayır," diye homurdanıyor neredeyse. "Seni görmek istiyorum." Haklı. Ben de onu görmek istiyorum.

Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum.

Sabırsızca atletimi yukarı itiyor ve göğüslerimi bakışlarına açıyor. Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi bir süre göğsüme bakıyor, sonra başını eğip diliyle sol meme ucunun etrafında yavaşça bir daire çiziyor. Aynı şeyi sağ meme ucuma da yapıyor ve ben daha fazlasını isteyerek ağzına doğru eğiliyorum.

Onları emmesini istemek.

Ne istediğimi biliyor ve yerine getiriyor, ağzının ritmik çekişini hissedebiliyorum, bacaklarımın arasındaki zonklamayla eşleşiyor. Kalçalarımı ayırıyorum ve o da aralarına yerleşiyor, aşağı doğru kayıyor, ağzı kaburgalarımda. Karnıma. Ta ki şortumu çekip beni tamamen ortaya çıkarana kadar.

"Külot yok mu?" Kaşlarını kaldırarak bana

bakıyor. Başımı sallıyorum. "Şanslısın."

"Ne kadar şanslıyım," diyerek ayağa kalkıyor ve şortu omzunun üzerinden atıp beni kıkırdatarak tamamen çıkarıyor. Mükemmel dudaklarında bir gülümseme beliriyor, tam o sırada aşağı eğilip göbek deliğimin altına bastırıyor.

Daha önce tam olarak bir kez bana oral seks yaptı ve ben bundan zevk aldım, o da beni boşalttı ama aynı zamanda garipti çünkü yaşadığımız her cinsel deneyim ya benim arabamda ya da 4Runner'da oluyor. Hiçbir zaman tam olarak rahat olmuyor, özellikle de çok uzun olduğu için onun için.

Bu yüzden onunla bir yatakta, hem de kocaman bir yatakta olmak mutlak bir mutluluk.

Daha da aşağı kayarken elleri kalçalarımda, ağzı uyluğumun iç kısmına iniyor. Ben onu izlerken beklenti damarlarımda dolaşıyor, ürpertici bir nefes beni terk ediyor ve o yukarı bakıyor, başını eğmeden önce mavi gözleri benimkilerle buluşuyor, ağzı beni tam istediğim yerde buluyor.

Gözlerimi kapatıyorum, dili kıvrımlarımın arasından geçip klitorisimi ararken, bulurken nefes nefese bir iç çekiş beni terk ediyor. Onu emiyor, aynı anda bir parmağını içime kaydırıyor ve daha fazlası için istekli bir şekilde uyluklarımı daha da açıyorum.

Bana o kadar çok ilgi gösteriyor ki, ben onun altında çırpınırken, parmaklarım saçlarında, amımı yüzüne sürterken kalçalarım titriyor. Orgazmımın peşinden koşuyorum, sadece yüzeyde gezinen ve her an beni yıkamakla tehdit eden orgazmımın. Dili klitorisimde bir tür sihir yapıyor, beni titretiyor, haykırmama neden oluyor ve hemen elimi ağzıma kapatıyorum, kimsenin beni duymasını istemiyorum.

Ve sadece birinin beni duyacağı düşüncesi bile bir şekilde beni uçurumun kenarına gönderiyor, sırtımı kamburlaştırırken orgazmımın gücüyle bedenim titriyor. Beck bana tutunuyor, ben boşalmaya devam ederken bile ağzı hâlâ üzerimde çalışıyor, ta ki ben onu kendimden uzaklaştırmaya çalışana kadar, ağzı hassas bedenime fazla geliyor.

Zor nefes alıyorum, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki elimi göğsüme dayayıp gözlerimi kapatarak kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Beck vücudumdan yukarı doğru kayıyor, yüzü aniden orada, ağzı benimkinde. Beni derinden öpüyor, dili ağzımda, benim tadıma bakıyor ve ben de onu öpüyorum, çarpan kalbimi sabitlemeye çalışırken ağızlarımızın ritmini bilerek yavaşlatıyorum.

"Biraz gürültülüydün," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Daha önce hiç böyle çılgılık attığını duyduğumu sanmıyorum."

"Ben çılgılık atmadım."

"Evet, yaptın." Sırıttıyor, gururlu görünüyor. "Çok ateşliydi, bebeğim."

"Senin de sessiz olman gerekecek," diye hatırlatıyorum ona. Bazen geldiğinde bağırmayı seviyor. Bu gece o zamanlardan biri olmamalı.

"Ben halledebilirim," diyor kendine fazlasıyla güvenerek. "Prezervatif getirdim. Her ihtimale karşı." "Onlara ihtiyacımız var mı?" Burnumu kırıştırıyorum.

"Ekstra güvende olmak için. Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse."

Annemin yıllar boyunca sürekli başımın etini yemesi sayesinde hamilelik konusunda aklımın bir köşesinde duran endişeye saygı duyuyor. Doğum kontrol hapı kullanıyorum, istatistikler hamile kalmayacağım yönünde.

"Prezervatif kullanmak istemiyorum," diyorum ona, sesim yumuşak. "Seni hissetmek istiyorum."

Yüzündeki ifade tamamen heyecana dönüşür. "Evet, tamam. Harika. Ben de seni hissetmek istiyorum."

El yordamıyla şortunu çıkarmaya çalışıyor ve ne kadar sevimli olduğunu görünce göğsüm sıkışıyor. Birden ne kadar da gerginleşti.

Bu çocuğu çok seviyorum. Adamım. O artık 18 yaşında. Ben de öyle. Ve bir araya gelip gerçek bir çift olduğumuzdan beri, onsuz bir hayat düşünemiyorum.

İstemiyorum. O hep oradaydı, gölgelerde bekliyordu. Ve şimdi o benim.

O bana ait.

Şortlar gitti ve şimdi sadece ikimiz varız, ten tene. İyi hissettiriyor. Sert ve pürüzsüz, kaya gibi sağlam. Üzerimde gezinirken çok dikkatli, tüm ağırlığını üzerime vermek istemiyor ve ben de onu hissetmek istiyorum. Kollarımı ortasına doluyorum, ellerim sırtında gezinirken o bana bastırana kadar onu itiyorum.

"Çok iyi hissediyorsun," diyorum ona tam beni öperken. Beni yutuyor. Öpücük birkaç saniye içinde tatlıdan edepsizliğe dönüşüyor, ağızlarımız vahşileşiyor, ısıyor ve çekiştiriyor, dili benimkine sürtünüyor. Aramıza uzanıyorum, parmaklarım ereksiyonuna sürtünüyor ve bir nefesle tıslıyor.

Ona tekrar dokunuyorum, parmaklarımı onun etrafında kıvırıyorum, sıkıyorum. Kalın, uzun ve mükemmel. Belki biraz gözümü korkutuyor çünkü nasıl sığacağını merak ediyorum ama işe yarayacağını biliyorum. İnsanlar bunu her zaman yapar.

Bizde bu var.

Kendini üstümde konumlandırıyor, bir eli başımın yanındaki şiltede, diğeri ereksiyonunun etrafına sarılmış, onu içime yönlendiriyor. Kalçalarımı kaldırıyorum, sadece başı içime girdiğinde irkiliyorum ve gözlerimi kapatıp sertçe yutkunuyorum.

"Seni incitiyor muyum?" Sesi endişeli geliyor.

Başımı sallıyorum. Derin bir nefes alıyorum. "Hayır. Sadece yavaş ol."

Beck tam olarak istediğimi yapıyor. Yavaşça, santim santim içime giriyor, nefes alışını kontrol etmeye çalışırken birkaç saniyede bir duraklıyor. Ona bakıyorum, ne kadar düşünceli olduğuna ve onu ne kadar sevdiğime hayret ediyorum. Birbirimize ne kadar bağlı olduğumuzu.

Geri dönüşü yok. O benim.

Sonsuza kadar.

OTUZ DÖRT

BECK

Tanrım, çok iyi hissettiriyor. Sıkı ve sıcak, sikimin etrafına sımsıkı sarılmış. Uzun süre dayanamayacağım, bu şekilde değil. Bu yüzden onun üzerine gittim ve orgazm oldum. Benim için gevşemesine yardımcı olmanın yanı sıra, iki pompalı bir ahmak olacağımdan ve vücudunun içine girdikten sonra iki saniye içinde içine boşalacağımdan endişelendim.

Görünüşe göre endişelerim haklıymış. Boşalmaya bu kadar yaklaştım ve onun içine girmekten başka bir şey yapmamıştım. Gözlerimi kapatıyorum ve futbolu düşünüyorum. İstatistikler. Ağabeyimin Eli ve Diego'ya bağırmasını. Akşam yemeğinde aptalca bir şeydi ama aynı zamanda eğlenceliydi. O çocuklarla takılmayı seviyorum.

Benim ailem.

Addie bir elini göğsümün ortasında gezdirerek beni titretiyor. Gözlerimi açtığımda onu bana gülümserken buluyorum. "İyi misin?"

"Bunu benim sana sormam gerekirdi."

Gülümsemesi büyür. "Ben iyiden de iyiyim."

Yavaşça, kendimi tutarak hareket etmeye başladım. Bunu sonlandırmaya çalışıyorum. Onun için iyi olmasını sağlamaya çalışıyorum. İlk başta senkronize olmaya ve bir ritim bulmaya çalışarak birlikte garip davranıyoruz, ancak bir süre sonra sanki doğal olarak geliyor. İçine giriyorum, hızımı artırıyorum ve o da benimle birlikte hareket ediyor, kalçaları benimkilerle buluşmak için kalkıyor. Başını arkaya atıyor, gözleri kapalı, dudakları ayırık ve hepsi bu.

Tek gereken bu.

Orgazm bana çarpıyor, ben onun içine dökülürken göğsümün derinliklerinden gırtlaktan bir inilti geliyor. Bacakları yukarı kalkıyor, kalçaları etrafımda dolanırken kalçalarımın baskı yapıyor ve bu beni daha da sertleştiriyor.

Yere çöküyorum, yine de tüm ağırlığımı onun üzerine vermemeye dikkat ediyorum. Kollarını boynuma doluyor ve uzun, dil dolu bir öpücük için beni aşağı çekiyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum

dudaklarına. "Ben de seni seviyorum,"

diye mırıldanıyor.

"Çok mu ses çıkardım?" Güzel yüzüne bakabilmek için hafifçe geri çekiliyorum.

Kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. O an kendimi kaybettim. Dikkatimi vermiyordum." İkimiz de kafalarımızı kapıya doğru çeviriyoruz.

"Kimse onu vurmaya çalışmıyor," diyorum.

"Şu anda sevişen tek kişi biziz," diyerek beni kıkırdatıyor. "Tekrar yapmak istiyorum," diye fısıldıyorum ve bir öpücük çalıyorum.

Gülüyor. "Tamam."

Yana yatıp birbirimize bakacak şekilde dönüyorum. Parmaklarımla yüzünün izini sürüyorum, ona bakıyorum, tüm duygularımın üzerimden geçmesine izin veriyorum. Bu kız benim için ne kadar önemli. Sonunda kafalarımızı kışlarımızdan çıkarıp birbirimize ne kadar değer verdiğimizi anladığımız için ne kadar mutluyum.

Onu seviyorum. Hem de çok. Sanırım hep sevdim.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor. Bu soruyu çok sorar ve ben de her zaman dürüstçe yanıtlarım.

"Seni ne kadar çok sevdiğimi."

Gülümsemesi kademeli. Çok güzel. Hiç bu kadar güzel olmuş muydu? Hiç sanmıyorum. "Ben de seni seviyorum."

Bir kolumu beline dolayarak onu kendime çekiyorum, ta ki aramızda hiçbir şey kalmayana kadar. Sıcak ve pürüzsüz ve her santimi benim. "Bir sonraki raunda hazır mısın?"

"Sonunda başardığımıza göre, bir canavar mı yarattık?" Başını yana eğerek boynunu öpmem için bana daha fazla alan açıyor.

"Tabii ki evet," diye boğazına doğru hırslayarak kıkırdamasına neden oluyorum. "Gerçi senin de bunun en az benim kadar istediğini tahmin ediyorum."

"İstiyorum," diyor ben onun üzerinde yükselirken iç çekerek. "Çok istiyorum."

EPILOG

Beck

İKİ AY SONRA.

BADGERS HALA playofflarda ve bu akşamki maç... Gerçekten çok soğuk.

Ligi kazandığımız için ev sahibi avantajına sahibiz, bu da bir bonus, ancak aynı zamanda dağ kasabamız sayesinde yüksek bir rakımda oynayacağımız anlamına da geliyor. Kasım sonunda.

Tam olarak Şükran Günü'nden sonraki gün.

Hücum şu anda sahada ve ben de diğer takım arkadaşlarımla birlikte saha kenarındayım, omzumun üzerinden tribündeki aileme bakıyorum. Annem Hannah ve Jake'le birlikte oldukça yüksekte oturuyor ve ben de beni cesaretlendirmek için gülümseyen ağabeyimle göz göze geliyorum.

Okulumdan bir grup çocuğun koridorun diğer tarafında kardeşimin karşısında oturduğunu ve Jake'i hayranlıkla izlediklerini fark ediyorum. Futbol oynayan diğer aile üyelerini de yanında getirseydi neler olabileceğini hayal bile edemiyorum.

Muhtemelen hepsi bir isyana neden olur.

Bakışlarım annemin diğer tarafında arkadaşlarıyla oturan kız arkadaşımı buluyor; Tori, Emma ve Addie'nin tam ortasına oturmuş ve Tori'nin durmadan konuştuğunu anlayabiliyorum. Addie bana o küçük cesaretlendirici gülümsemelerinden birini sunuyor ve ben de elimi sallayarak sırtıtıyorum.

"Callahan!" Babam benim için bağırıyor ve yüzündeki ciddi ifadeyi fark ederek yanına gidiyorum.

"N'aber, babalık?" Jake Şükran Günü tatilini bizimle geçirmek için Çarşamba gecesi geç saatlerde geldiğinden beri ona böyle sesleniyoruz. Babam sanki bu onu rahatsız ediyormuş gibi davranıyor ama bence içten içe

sever.

Şu anda bana kaşlarını çatmış olsa bile.

"Sahaya döndüğünüzde buna dikkat etmeniz gerekiyor. Sanırım seni çözdüler." Rakip takımı kastediyor.

"Ben hallederim. Endişelenmiyorum," diyorum ona kendimden emin bir şekilde, söylediğim her kelimeyi kastederek.

Bazen işlerin ne zaman yoluna gireceğini bilirsiniz ve bu gece de o zamanlardan biri. Herkesin, hatta Jake'in bile bu maça hazır olup olmadığını sormasına rağmen bütün gün gergin değildim. Tüm maçın benim omuzlarımda olmadığını ve her şeyin bir anda ters gidebileceğinin farkındayım ama içimden bir ses her şeyin üstesinden geleceğimizi söylüyor. Takımımız hem savunma hem de hücumda sağlam. Oyun kurucumuz Dylan son birkaç maçı o kadar isabetli oynuyor ki, sanki dokunulmazmışız gibi geliyor.

Ama henüz fazla havaya giremem. Henüz ilk yarının sonundayız ve on sayı önde olsak da işler hızla değişebilir.

Sahaya çıkma sırası bana geldiğinde, gözüm etrafımdaki tüm erkeklerde, en iyi oyunumu sergilemeye hazırım. Ve devre arasına kadar, on üç sayı öndeyiz. Soyunma odasına döndüğümüzde, babam kısa ama coşkulu bir konuşma yapıyor, bizi motive etmek için her zamanki şeyleri söylüyor. Addie'yle öğleden sonra yaptığımız konuşmayı düşünerek konuşmanın sadece yarısını dinliyorum, üniversiteye başvurmak hakkında konuşmuştuk, ki bunu birkaç gün önce yapmıştık.

Birlikte bir yerlere gitmek istiyoruz. Ve henüz ailelerimize bahsetmemiş olsak da, Addie ve benim? Biz gerçek bir anlaşmayız.

Bir gün o kızla evleneceğim. "Callahan!

Dinliyor musun?"

Gözlerimi kırıştırıyorum ve takımın önünde durup babamın yerini alanın kardeşim olduğunu fark ediyorum. "Evet," diyorum Jake'e, daha dik oturarak.

"Tamam o zaman." Jake başını salladıktan sonra bakışları odayı tarar, yüzü ciddidir. "Kısa bir süre önce senin yerindeydim ve bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorum. Bu akşamki maç her şey demek. Kazanırsan eyalet şampiyonasına gidersin, kaybedersen..."

O kadar sessiz ki, hiçbirimizin nefes aldığını

sanmıyorum. "Bitti. İşin bitti."

Sözleri odada kötü bir ruh hali gibi asılı kalıyor, ağır ve kasvetli.

Siktir et.

Takım arkadaşlarımdan duyduğum homurdanmalara bakılırsa, onlar da aynı şekilde hissediyorlar.

"Kalbimin derinliklerinde sizin işinizin bitmediğini biliyorum. İşiniz bitmekten çok uzaktasınız. Haksız mıyım?"

Hepimiz çeşitli cevaplar veriyoruz, bunların çoğu "işte bu!" oluyor.

"Blue Raider'lara kimin yetkili olduğunu gösterecek

misiniz?" Şimdi hepimiz "Evet!" diye bağıyoruz.

O lanet Blue Raider'lar son birkaç yıldır lig şampiyonluğu konusunda bir numaralı rakibimiz. Biz kazanıyoruz, sonra onlar kazanıyor. Birkaç yıl üst üste şampiyon oldular.

Şimdi kupayı geri istiyoruz.

Jake konuşmaya devam ediyor, soyunma odamız testosteron ve adrenalinle dolup taşana kadar bizi pompalıyor. Hepimiz kükreyerek sahaya koşuyoruz, saha çizgilerinde pozisyon alıyoruz, böylece birlikte zıplama hareketleri yapabiliyoruz, hep bir ağızdan sayıyoruz, seslerimiz çınlıyor.

Tribünlerdeki kalabalık alkışlarla ve ıslıklarla beni cesaretlendirirken, bakışlarım gözlerinde parlayan gurur ve yüzünde daimi bir gülümsemeyle beni izleyen Addie'ye gidiyor.

Bu maçı kazanacağız. Bunu ailem için yapacağım. Kardeşim için. Kızım

için.

İkinci yarı bir bulanıklık içinde geçti ve tam bir hezimet oldu. Bir daha sayı yapmalarına izin vermedik. Hatta bir ara topu kaptım ve önemli bir mesafe kazandım, bu da babamı küçük bir kız çocuğu gibi sevindirdi, ben yanından koşarken kenarda hoplayıp zıplıyordu. Sonunda Blue Raiders'a 41-12'lik skorla tamamen üstünlük sağladık.

Tüm ligimizi kazandık. Artık resmileşti. Eyalet playofflarına gidiyoruz.

Zil çaldığında ve spikerler maçı anlattığında, kapılar açılır. Seyirciler tribünlerden akın akın ayrılıyor, hepsi bizi tebrik etmek için sahaya dökülüyor.

"Başardık amına koyayım," diyor Dom beni kucaklayıp sırtıma daha sert bir tokat atmadan önce. "Buna inanabiliyor musun?"

"Evet, aslında yapabilirim." Kendini beğenmiş bir pislik gibi konuşuyorum

ama söylediğim her kelimedede ciddiym. Bize inancım vardı.

Yapabileceğimizi biliyordum.

Jake yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bize yaklaşıyor. "Sanırım

konuşmam işe yaradı." "Bütün övgüyü sen alamazsın," diyorum ona

sarılmadan hemen önce.

"Orada harikaydın," diyor, sesi alçak ve sadece benim için. "Bu gece iyi iş çıkardın kardeşim."

Jake'in iyi oynadığımı düşünmesi benim için çok şey ifade ediyor.

Her şeyi.

Daha fazla tebrik var. Takım arkadaşlarımla fotoğraf çektiriyorum, hepimiz işaret parmağımızı bir numaraymışız gibi kaldırıyoruz. Kardeşim de bizimle fotoğraf çektiriyor ve yerel haberlerden spor

muhabiri Jake'le konuşurken o kadar gergin ki sesi titriyor.

"Dinle, benimle konuşmak istemiyorsun," diyor mikrofona, kameramana çekici bir gülümseme göstererek. "Bu adamlarla konuşmalısın." Hepimize bir el sallıyor ve biz de yumruklarımızı sıkıp bağırarak cevap veriyoruz.

Muhabir güler. "Haklısın, haklısın."

Muhabirle konuşmamız bittikten sonra babamla ve koçluk ekibinin geri kalanıyla konuşurken tüm vücudum farkındalıkla kıvılcımlanıyor. Sağıma baktığımda, onun bana doğru geldiğini gördüm.

Addie.

"İşte buradasın." Ona kollarımı açıyorum ve o da hemen kollarıma giriyor, kollarını belime doluyor ve başını göğsüme yaslıyor. "Nerelerdeydin?"

"Önce herkesle konuşman ve ilgi odağı olmanın tadını çıkarman için sana zaman vermek istedim." Gözleri parlayarak bana gülümseyebilmek için hafifçe geri çekildi. "Çok iyi oynadın!"

"O kadar da kötü değildim." Bir omzumu

silktim. "Bir ara yakaladın! Harikaydı."

Onun coşkusu beni her zaman iyi bir ruh haline sokar.

"İşte bu çok iyiydi." Eğildim ve dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum. "Biz

kazandık." Bildiğini biliyorum ama bir kez daha söyleme ihtiyacı hissettim.

Biz kazandık.

Biz kazandık.

"Seninle çok gurur duyuyorum," diye mırıldanıyor.

"Hepimizle gurur duyuyorum." Sahadaki tüm takım arkadaşlarıma bakıyorum, Addie'yi yanıma çekiyorum, kolumu omuzlarına atıyorum. Burada bizimle kaynaşan tüm aileler ve arkadaşların yanı sıra okulumuzdan insanlar da vardı. Personel ve yönetim. Annem Jake'e sarılıyor ve Hannah babamın ona söylediği bir şeye gülüyor.

Kalbim... bu gece çok dolu. "Hannah

bana bir şey söyledi," diyor Addie. Ona

bakıyorum. "Neymiş o?"

"Sonunda bir düğün tarihi belirlediler." Addie'nin kaşları havaya kalktı. "Önümüzdeki bahar, biz mezun olmadan hemen önce."

"Şaka mı yapıyorsun? Bu harika. Neden bize dün akşam yemeği sırasında söylemediler?" Neredeyse tüm aile oradaydı. Mükemmel bir zamanlama olurdu.

"Bilmiyorum. Ben de ona aynı soruyu sordum ve o da omuz silkip Jake'in tuhaf olduğunu söyledi. Ona katılmak zorundayım."

Bir kahkaha patlattım. Jake'i suçlamak Hannah ve Addie'ye kalmıştı. "Onlar için heyecanlıyım." "Ben de. Hannah uzun zamandır nişanlı olduklarını söylüyor." "Öyle," diye kabul ediyorum, aklım ileriye, Addie'ye evlenme teklif edeceğim geleceğe gidiyor. Bu gerçekleşecek.

Bekle ve gör. "Hey
Addie."

Birkaç saniye boyunca ona sırtıttığımda kaşları havaya kalktı. "Ne oldu?"

"Her zaman yanımda olduğun için teşekkürler. Ve beni desteklediğin için." O tanıdığım en destekleyici insan. Ben de ona aynı şekilde davranmaya çalışıyorum ama bazen başarısız olduğumu hissediyorum.

Yine de üzerinde çalışıyorum. Onun için daha iyi bir adam olmak istiyorum. Hak ettiği bir adam.

Çünkü benim kızım dünyayı hak ediyor.

Gülümsemesi yumuşak, gözlerindeki ışıltı da öyle. "Seni çok seviyorum Beck Callahan."

"Ben de seni seviyorum." Onu tekrar kollarıma çekiyorum, ellerim poposuna iniyor ve ona hayat veriyor. "Benim olduğun için çok mutluyum."

Gözleri parlıyor. "Ben de senin olduğum için mutluyum."

TEŞEKKÜRLER

Ah Beck ve Adds. Bu ikisi beni şaşırttı çünkü acele ettiler. Yani, bir kez öğrendikten sonra, gerçekten birbirlerinin peşinden gittiler. Bu kitabın zaman çizelgesi çok hızlı ve bir noktada bu konuda endişelendim, ama bu ikisi yıllardır birbirlerini özleyiyorlar. Yani bir bakıma hiç vakit kaybetmemeleri mantıklı.

Bültenimde yer alan **When Bae...** bölümlerinden herhangi birini okuduysanız, bunu zaten biliyorsunuz demektir. Umarım onların hikayesini ve diğer insanların küçük bakışlarını da beğenmişsinizdir. ARTI, eğer sonsözü okuduysanız (gerçekten okumalısınız LOL), [A Callahan Wedding](#)'de kimin evleneceğini biliyorsunuz demektir. Ve ben çok heyecanlıyım! Umarım siz de öyle olursunuz.

Callahanlar ve **Üniversite Yılları** serisini okuyan okuyuculara, eleştirmenlere, blog yazarlarına vs. kocaman bir teşekkür. Evet, bu kitapları kendim için yazıyorum ama aynı zamanda sizin için de yazıyorum. Ve birinizden hangisinin favoriniz olduğunu duymak beni her seferinde heyecanlandırıyor. Ayrıca Valentine PR'daki herkese benimle ilgilendikleri için teşekkür etmek istiyorum - Nina, Kim, Daisy, Kelley - siz bayanlar en iyisisiniz!

Ayrıca editörüm Rebecca ve düzeltmenim Sarah'ya bu kitabı şekillendirdikleri için teşekkür etmek istiyorum. Sağlam notlar için Nina'ya teşekkür ederim - onun sayesinde bu hikâyede daha fazla Jake Callahan var! Her zamanki gibi muhteşem kapak için Hang Le'ye de teşekkür etmek istiyorum.

Beck Callahan'ın hakkında yazdığım son Callahan olduğunu söylemişim AMA! Hala dört gözle bekleyeceğiniz [bir Callahan Düğünü](#) var! Herkesin (yani herkesin) bu düğüne gelmesi için elimden geleni yapacağım. Çok eğlenceli olacak!

p.s. - **MAKING HER MINE**'ı beğendiyseniz, satın aldığınız perakendeci sitesinde veya Goodreads'te bir yorum bırakırsanız benim için dünyalara bedel olur. Çok teşekkür ederim!

MONICA MURPHY TARAFINDAN DA

Bağımsız

Söylemek İstedğim (Ama Söyleyemediğim) Şeyler

Görücü Usulü Evlilik

[Gönülsüz Gelin](#)

Üniversite Yılları

[Birinci Sınıf](#)

[İkinci Sınıf](#)

[Üçüncü Sınıf](#)

[Son](#)

S ı n ı f

Flört Serisi

[Tarihi Kaydet](#)

[Sahte Tarih](#)

[Holodate](#)

[Seninle](#)

[Çıkmaktan Nefret](#)

[Ediyorum Bir](#)

[Randevuyu](#)

[Değerlendir](#)

[Düğün](#)

[Randevusu Kör](#)

[Randevu](#)

Callahanlar

Bana Yakın Ona

Aşık Olmak Ona

Bağımlı Olmak

Senin İçin

Savaşmak Onu

Benim Yapmak

Bir Callahan Düğünü

Sonsuza Kadar Senin Serisi

Bana Söz Verdin Sonsuza

Kadar Seni Düşüneceğim

Sensiz Hiçbir Şey

Hasarlı Kalpler Serisi

Onun Meydan

Okuyan Kalbi

Onun Boşa

Harcanan Kalbi

Hasarlı Kalpler

Arkadaşlar Serisi

Sadece Arkadaş
Arkadaştan da
Ötesi
Sonsuza dek

Asla Düeti

Bizi Asla Ayırma Seni

Asla Bırakma

Kurallar Serisi

[Karanlıkta](#)

[Adil Oyun](#)

[Yavaş Oyun](#)

[Güvenli](#)

[Bahis](#)

Fowler Kız Kardeşler Serisi

Menekşeye

Sahip Olmak

Gül Çalmak

Zambağı

Evcilleştirme

k

Reverie Serisi

[Onun](#)

[Hayali](#)

[Onun](#)

[Kaderi](#)

Milyarder Bekarlar Kulübü Serisi

[Crave](#)

[Torn](#)

[Savor](#)

[Sarhoş](#)

Bir Haftalık Kız Arkadaş Serisi

[Bir Haftalık Kız Arkadaş](#)

[İkinci Şans Erkek](#)

[Arkadaş Üç Kırık Söz](#)

[Drew + Fable Forever](#)

[Dört Yıl Sonra](#)

[Sana Beş Gün Kala](#)

[Bir Drew + Fable Noel'i](#)

Bağımsız YA Başlıkları

Kötü Çocuğa

Cesaret Edip Onu

Kurtarmak

Güzel Ölü Kızlar

YAZAR HAKKINDA

Monica Murphy New York Times, USA Today ve uluslararası çok satan bir yazardır. Kitapları neredeyse bir düzine dile çevrilmiş ve dünya çapında iki milyondan fazla satmıştır. Hem geleneksel olarak yayınlanmış hem de bağımsız olarak yayınlanmış bir yazar olarak, genç yetişkin ve yeni yetişkin romantizminin yanı sıra çağdaş romantizm ve kadın kurguları yazmaktadır. USA Today çoksatan yazarı Karen Erickson olarak da bilinmektedir.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.